DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

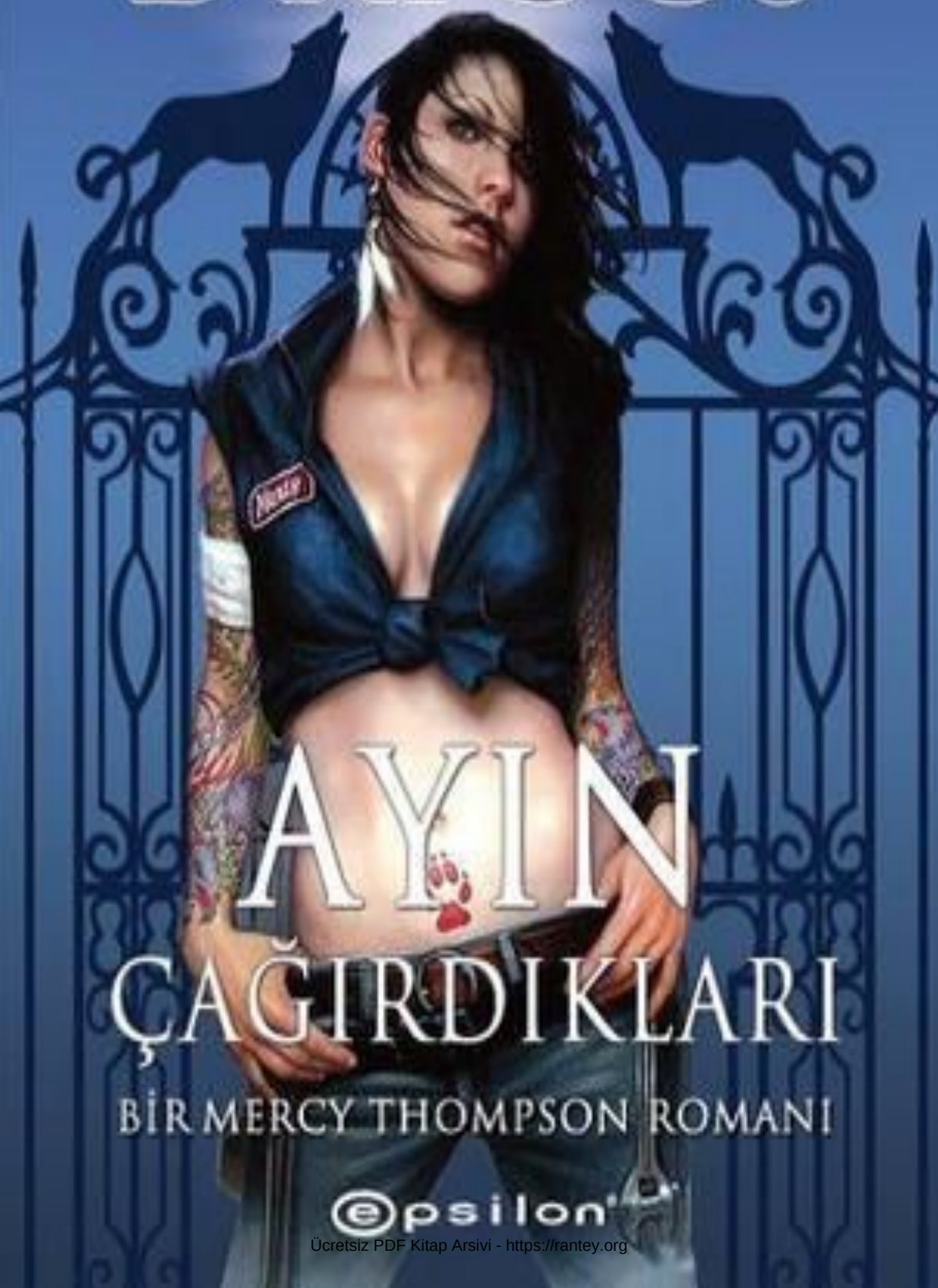
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

PATRICIA BRIGGS

AYIN ÇAĞIRDIKLARI

BİR MERCY THOMPSON ROMANI

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AYIN ÇAĞIRDIKLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AYIN ÇAĞIRDIKLARI

Orijinal Adı: Moon Called
Yazan: Patricia Briggs
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Aslı Tümerkan
Editör: Aslı Güçlü
Düzenleme: Nergis Değirmencioğlu
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

ISBN: 978-9944-82-245-9

YAYINEVI SERTIFIKA NO: 12280

© 2006 Patricia Briggs
Türkçe Yayım Hakkı:
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

1. Baskı: Şubat, 2010

Melisa Matbaası:
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 670 9729

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18/4 80090 Taksim/Istanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

İlk başta onun bir kurt adam olduğunu anlamadım. Burnum gres ve yanık yağ kokusu dışında başka koku almıyordu -zaten etrafta başıboş dolaşan kurt adamlar da yok. Bu yüzden dikkatimi çekebilmek için ayaklarımın dibinde kibarca bir tıkırtı yaptığında onun bir müşteri olduğunu sandım.

Bir Jetta'nın altına uzanmış, onardığım şanzımanı yuvasına yerleştiriyordum. Tek başına bir tamirhane işletmenin kötü yanlarından biri de telefon çaldığında ya da müşteri geldiğinde işimin her seferinde bölünmesi. Bu beni deli ediyor -müşterilerle uğraşmak da cabası. Sadık asistanım okula başlamıştı ve henüz yerine birini bulamamıştım -yapmak istemediğiniz bütün işleri üstüne yıkacak birini bulmak zor.

"Bir saniye içinde yanınızdayım," dedim aksileşmemeye çalışarak. Müşterilerimi korkutup kaçırmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya özen gösteriyorum.

Bağlantıları haşat haldeki eski bir Jetta'ya şanzıman yer-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leştirmenin tek yolu onu kas gücüyle biraz zorlamaktır. Kadın olmanın bu meslekte bazı avantajları var -mesela ellerim küçük olduğu için bir erkeğin ulaşamayacağı yerlere kolayca uzanabiliyorum. Ancak ağırlık çalışıp karate yapsam dahi bir erkek kadar güçlü olamıyorum. Aradaki farkı genellikle manivela ile telafi etsem de bazen kas gücünün yerini hiçbir şey tutmuyor ve elimdeki işi güçlükle hallede-biliyorum.

Yerine yerleştirdiğim şanzımanı son bir çabayla dizlerim ve tek elimle tuttum. Diğer elimle de cıvatalardan birini takıp sıkıştırdım. Müşteriyi gönderdikten sonra işime kaldığım yerden devam edecektim.

Derin bir nefes aldım ve aracın altından çıkmadan önce içten bir gülüş provası yaptım. Yağlanmış ellerimi silmek için hemen bir bez kaptım ve "Yardım edebilir miyim?" diye sordum -gerçekten de yardıma ihtiyacı varmış gibi duruyordu.

Kotunun dizleri yırtık pırtıktı, kurumuş kan ve toprak lekesine bulanmıştı. Leş gibi bir tişörtün üzerine kendisine oldukça küçük gelen ekoseli bir gömlek giymişti -Doğu Washington'da Kasım ayı için uygunsuz bir kılıktaydı.

Uzunca bir zamandır yemek yememiş gibi çelimsiz görünüyordu. Tamirhaneyi saran benzin, yağ ve antifriz kokusuna rağmen burnum bana onun uzun bir süredir duş yüzü görmediğini söylüyordu. Ve kirin, terin, korkusunun altında kurt adamların o belirgin kokusu vardı.

Tereddüt ederek, "Bana verebileceğiniz bir iş var mı acaba?" diye sordu. "Sürekli bir iş değil... Sadece birkaç saatlik."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu hemen geri çevirmemiş olduğumdan ötürü bastırmak üzere olduğu adrenalinden önceki telaşı hissedebiliyordum. Konuşması, ağzından çıkan her bir kelime birbiri ardına çarpışacak hale gelene kadar hızlanmıştı. "Ne iş olursa yaparım... Fakat sosyal sigorta kartım yok, ödemeyi el altından nakit olarak almamın sizin için bir sakıncası olur mu?"

Buraya nakit para için iş aramaya gelen insanların çoğu, ekim ve hasat sezonlarında yardıma gelen kaçaklardı. Karşımda duran bu çocuk ise -kurt adama dönüşen kısmı hariç- kestane rengi saçları ve kahverengi gözleri olan beyaz bir Amerikalıydı. On sekiz yaşında olabilecek kadar uzun boyluydu, ancak içgüdülerim on beşe daha yakın olduğunu söylüyordu. Omuzları geniş ama kemikliydi, elleri ise esas haline dönüşmeden önce hâlâ gelişiyormuşçasına biraz iriydi.

"Güçlüyümdür," dedi. "Araba tamirinden pek fazla anlamam ama amcamın tosbağasını yürütmesine yardım ederdim."

Güçlü olduğuna inandım: Kurt adamlar güçlü olur. Keskin kokusunu alır almaz içgüdüsel olarak onu kapı dışarı etmek istemiştim. Gel gelelim kurt adamların aksine içgüdülerimi kontrol edebiliyorum -kurt adamlar beni kontrolleri altına alamıyorlar ama. Bu yüzden çocuğun Kasım'ın rutubetli havasında içten içe titremesi ben de çok daha farklı ve çok daha güçlü hisler uyandırdı.

Yasaları çiğnememek özel kuralımdır. Hız limitini aşmam, araçlarımın sigortalarını yaptırır, ödemem gereken-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

den biraz daha fazla vergi öderim. Günlük yirmi ya da kırka çalıştırırım, ama şimdiye kadar kimseyi bordrosuz çalıştırmamıştım. Ayrıca onun kurt adam olması ve bunda yeni olması -genç olanların "kurt" tarafları diğerlerine nazaran daha kontrolsüz olur- gibi bir sorun da vardı.

Kadın tamirci görmenin ne kadar acayip bir durum olduğu hakkında henüz yorum yapmamıştı. Şüphesiz, büyük bir ihtimalle bu fikre alışıncaya dek beni bir süre izleyecekti -ki henüz tek bir kelime dahi etmemişti ve bu ona puan kazandırmıştı. Fakat yapmak üzere olduğum şey için bu kadarı yeterli değildi.

Soğuktan kıpkırmızı olmuş ellerini ısıtabilmek için ovuşturuyordu.

"Pekâlâ," dedim sakin bir şekilde. Bu akıllıca bir cevap değildi belki ama hiç durmadan titreyişini izlerken bulabildiğim tek cevap bu olmuştu. "Nasıl olacağını göreceğiz."

Dükkânın arka tarafındaki kapıyı işaret ettim. "Şu kapının arkasında çamaşır odası ve banyo var. Eski asistanım iş tulumlarından bazılarını bıraktı, çamaşır odasında asılı duruyorlar. Duş alıp üstünü değiştirmek istersen giysilerini makineye atabilirsin. Aynı zamanda buzdolabında sandviç ve mısır da var. Ye ve hazır olduğunda geri gel."

"Ye" kelimesini vurgulayarak söylemiştim: İşe aç bir kurtla başlamayacaktım, hele ki dolunaya neredeyse iki hafta varken asla. Bazıları size kurt adamların yalnızca dolunayda şekil değiştirebildiklerini söyler ki bu kişiler zaten hayaletlere de inanmazlar. Çocuk emri duyunca kaskatı kesildi ve gözlerini gözlerime dikti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir an için duraksadıktan sonra ağzının içinde belli belirsiz bir teşekkür geveledi ve odaya girip kapıyı kibarca arkasından kapattı. Bir süredir içimde tuttuğum soluğu bırakarak rahat bir nefes aldım. Bir kurt adama emirler vermekten daha iyisini biliyordum -bu yaptığım sadece hâkimiyet kurma meselesiydi.

Kurt adamların zamansız içgüdüleri vardır -bunun sebebi uzun bir yaşama yatkın olmamalarıdır. Ve bu içgüdüler, Los Angeles gibi büyük şehirlerde bile çakallar gelişip hayatta kalmayı başarırken, onların vahşi kurt kardeşlerinin medeniyetlerini kaybetmelerine sebep olur.

Çakallar *benim* kardeşlerimdir. Hayır, ben bir çakal kadın değilim -tabii eğer öyle bir şey varsa. Ben bir gezginim.

"Gezgin" ismi, özel derisi sayesinde şekil değiştirerek çakala ya da başka bir hayvana dönüşen, etrafına felaket ve ölüm saçan Güneybatılı Kızılderili kabilelerinde "gezgin post" olarak bilinen bir büyücüden gelmektedir. Beyaz göçmenler bu ismi tamamen yanlış bir şekilde bütün şekil değiştirenler için kullandığından ötürü böyle kalmıştır. Bizim için şekil değiştirmek oldukça güç -büyücünün yaptığı gibi halk arasında bunu yapsak bile telaşa kapılmayacak kadar kalabalık değiliz.

Çocuğun benim ne olduğumu anladığını ya da üzerini değiştirmek için yanımdan ayrılırken bana, başka bir canavara arkasını döneceğini sanmıyordum. Kurtlar kokulara karşı çok hassastır, ama tamirhanede baskın olan bambaşka kokular vardı ve ben onun daha önce benim gibi kokan biriyle hiç karşılaşmadığından neredeyse emindim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sonunda Tad'in yerine birini bulmuşsun?"

Döndüm ve saklandığı yerden çıkıp açık olan garaj kapısından içeri giren Tony'yi gördüm. Tony bu konuda oldukça iyiydi -bu onun işiydi.

Siyah saçlarını geriye yatırıp küçük bir atkuyruğu yapmış ve sinekkaydı tıraş olmuştu. Sağ kulağında bir pırlanta, üç tane de halka küpe vardı. Son gördüğümden bu yana kulağını iki kez deldirmişti. Kapüşonlu sweatshirt'ünün fermuarını tüm zamanını spor salonunda geçirmesinin sonuçlarını sergilemek istercesine açmıştı, içinde de incecik bir tişört vardı.

Bu haliyle Hispanik sokak serserilerine hitaben hazırlanmış olan gönüllü askerlikle ilgili bir afişi andırıyordu.

"Görüşüyoruz," dedim. "Sen çalışmıyor musun?"

"Yok. Uslu durduğum için tüm gün izin verdiler." Aklı hâlâ yeni elemandaydı. "Onu birkaç gündür görüyorum buralarda, iyi bir çocuğa benziyor... Belki de kaçaktır." İyi çocuk... Uyuşturucu yok, şiddet yok anlamına geliyordu ki bu içime su serpmişti.

Dokuz yıl önce tamirhanede çalışmaya başladığım zamanlar, Tony sokağın köşesinde küçük bir rehin dükkânı işletiyordu. En yakın içecek makinesi o civarda olduğu için onu oldukça sık görüyordum. Bir süre sonra bu dükkân el değiştirdi. Onu bir sokağın köşesinde üzerinde YEMEK KARŞILIĞINDA ÇALIŞIRIM yazılı bir kartonla görene kadar bu konuyu hiç düşünmemiştim.

Aslında görmedim kokladım, çünkü kartonu tutan çukur gözlü çocuk rehin dükkânını işleten o mütevazı, neşe-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

li, orta yaşlı adama hiç benzemiyordu. Birden irkildim ve onu bildiğim adıyla selamladım. Çocuk bana deliymişim gibi baktı. Ertesi gün ise Tony beni garajın önünde bekliyordu. Bu bana ne iş yaptığını söylediği zamandı -Tri-Cities gibi bir semtin gizli bir polis teşkilatı olduğundan haberim bile yoktu.

O günden sonra Tony her gün tamirhaneye uğramaya başladı. Başlangıçta, her seferinde yeni bir bahane ile geliyordu. Tri-Cities o kadar da büyük bir semt değil ve tamirhanem de suç oranının giderek yükselmekte olduğu Kennewick'e oldukça yakın. Bu yüzden Tony'nin iş üzerindeyken beni ziyaret etmesi çok da olağandışı değildi, fakat zaman geçtikçe bunun gerçek sebebinin ne olduğunu anladım: Tony kendisini nasıl tanıdığımı merak ediyordu ve bu konuda canı oldukça sıkkındı. Ona kokusunu alabildiğimi söyleyebilir miydim? Annesi İtalyan, babası Venezuela asıllıydı ve Tony bu genetik karışım sayesinde hiç zorlanmadan Meksikalı ya da Afro-Amerikalı kılığına girebiliyordu. Benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen -en az otuz üç vardır- gerektiğinde on sekizmiş gibi görünebiliyordu. Akıcı bir İspanyolcası vardı ve İngilizcesini süsleyen yarım düzine aksan kullanabiliyordu.

Tüm bu özellikleri onu bu casusluk işine götürmüştü, ama esas iyi olduğu konu vücut diliydi. Yakışıklı, genç, hispanik erkeklerin kendine özgü geniş adımlarıyla kasıla kasıla yürüyebilir ya da bir bağımlının asabi hareketleriyle yalpalayarak gezinebilirdi.

Bir süre sonra patronunu ve iddiasına göre annesini bile

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kandıran kılık değişimlerini benim yemediğimi anladı ama o zaman zaten arkadaş olmuştuk. Buralarda olduğunda kahve ya da sıcak çikolata ve dostça sohbet için uğramaya da o gün bugündür devam ediyor işte.

"Çok genç ve bir o kadar da maço görünüyorsun," dedim. "KPD için yeni imajın küpeler mi? Pasco polisleri iki küpe takıyorsa, Kennewick'tekiler dört tane takmalı öyle mi?"

Yüzüme bakarak sırıttı, bu onu hem daha yaşlı hem de daha masum göstermişti. "Son birkaç aydır Seattle'da çalışıyordum," dedi. "Yeni bir dövme de yaptırdım... Neyse ki bu seferki annemin asla göremeyeceği bir yerde."

Tony annesiyle birlikte yaşamaktan hiç hoşnut değildi. Annesiyle hiç tanışmadım, ama ondan bahsederken Tony'nin mutluluğunun kokusunu alabildiğimden ötürü annesinin aslında tarif edildiği üzere huysuz bir kocakarı olmadığını biliyordum.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordum.

"Bir arkadaşımın arabasıyla ilgilenebilir misin diye sormaya gelmiştim," dedi Tony.

"Vee-Dub mı?"

"Buick."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Bir göz atarım, ama Amerikan arabaları için ekipmanım yok... Bilgisayarsız olmaz. Adama söyle Buicklerden anlayan birine götürsün."

"*Kadın* aracını üç farklı ustaya götürdü... Oksijen sensörünü, bujileri ve daha kimbilir başka nelerini değiştirdiler. En sonuncusu motorun değişmesi gerektiğini söyleyip iki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

misli masraf çıkarmaya çalışmış. Kadının çok parası yok ve arabasına gerçekten ihtiyacı var."

"Şöyle bir bakarım, tamir edemezsem de para almam." Kadının problemlerinden bahsederken Tony'nin sesinde duyduğum öfke aniden bir fikre kapılmama sebep olmuştu. "Onunla *birlikte* misin?"

Pek inandırıcı olmasa da, "Yo, hayır!" diye karşılık verdi Tony.

Tony son üç yıldır teşkilatta güvenlik şefi olan çocuklu bir dula göz koymuştu. Bu konuda harekete geçmemişti, çünkü işini çok seviyordu –işinin kadınlara, evliliğe ve çocuklara elverişli olmadığından da özlemle bahsederdi.

"Ona söyle arabasını getirsin. Birkaç günlüğüne bırakabilirse, Zee geldiğinde o da bir göz atar." Eski patronum Zee, mekânı bana sattıktan sonra emekliye ayrılmıştı, ama "işin içinde olabilmek" için ara sıra uğrardı. Zee arabalar hakkında benden ve pek çok Detroitli mühendisten çok daha fazlasını bilirdi.

"Teşekkürler Mercy. Sen bir tanesin." Saatine baktı. "Gitmem gerek."

Tony'yi geçirdikten sonra yeniden şanzımanın başına geçtim. Araba nasıl olduysa bana terslik çıkarmadı, o yüzden işim uzun sürmedi. Yeni yardımcım temizlenmiş ve Tad'in eski tulumlarından biriyle ortaya çıktığında, ben de arabanın kalan parçalarını bir araya getirmeye başlamıştım. Tulum dışarısı için yeteri kadar kalın olmasa da tamirhanenin içinde, devasa sobamın da yardımıyla problem yaşatmazdı.

Hızlı ve becerikliydi –zamanında kaputun altında birkaç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saat geçirdiği belliydi. Ortalıkta dikilip izlemedi ama istediğim parçaları ben söylemeden, daha önce çalıştığı bir rolü oynuyormuşçasına uzattı. Ya özünde suskun biriydi ya da birlikte geçirdiğimiz birkaç saat süresince çenesini kapalı tutması gerektiğini öğrenmişti. İlk arabayı bitirdik ve ben onu biraz çene çalmak için ininden çıkarmaya karar vermeden önce ikincisine geçtik.

Cıvatalardan birini gevşetirken, "Ben Mercedes," dedim. "Sana ne dememi istersin?"

Bir an için gözleri parladı. "Volkswagen tamir eden bir Mercedes?" Aniden yüzü asıldı. "Özür dilerim. Eminim bunu daha önce pek çok kez duymuşsundur."

Sırıtarak söktüğüm cıvatayı ona uzattım ve diğerine geçtim. "Evet ama Mercedes'leri de tamir ediyorum... Ya da Alman yapımı ne varsa... Porsche, Audi, BMW, hatta ara sıra Opel. Yeni çıkan pek çok model için bilgisayarım da var ama çoğunlukla garantisi dolmuş eski şeyler gelir."

Sıkıştırdığım ikinci cıvatayı daha iyi görebilmek için eğildim. "Bana Mercedes ya da Mercy diyebilirsin, keyfin bilir. Benim sana ne dememi istersin?"

İnsanları karşısındakine yalan söylemek zorunda bırakacak kadar köşeye sıkıştırmayı sevmem. Bir kaçaksa büyük ihtimalle bana gerçek adını söylemeyecekti, ancak beraber çalışmaya devam edeceksek onu çağırmak için "çocuk" ya da "hey, sen"den daha iyi bir şeylere ihtiyacım vardı.

"Bana Mac de," dedi biraz duraksadıktan sonra.

Aradan geçen bu kısa sessizlik bunun gerçek adı olmadığını ortaya koymuştu. Ama şimdilik bu kadarı da yeterliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pekâlâ, Mac... Jetta'nın sahibini arayıp adama arabasının hazır olduğunu söyler misin?" dedim ilk arabayı göstererek. "Fatura yazıcıda. Toplam fiyatın yanında adamın numarası da yazıyor. Şu kayışı değiştirdikten sonra sana yemek ısmarlayacağım, yevmiyenden keserek tabii ki..."

"Tamam," dedi kısık bir sesle. Çamaşır odası ve banyoya açılan kapıya yönelince onu durdurdum. Duşların bulunduğu çamaşır odası dükkânın arka tarafında olabilirdi ama ofis, müşterilerin park için kullandığı garaj tarafında kalıyordu.

"Ofis gri kapının orada. Telefonun yanında bir bez var, ahizeyi onunla tut da yağlanmasın."

O gece eve gittim ve Mac için çok endişelendim. Emeğinin karşılığını nakit olarak ödemiş ve ona ihtiyaç duyduğunda yeniden uğrayabileceğini söylemiştim. O da donuk bir gülümsemeyle parasını arka cebine sıkıştırmış ve tamirhaneden sessizce çıkıp gitmişti. Geceyi geçirecek hiçbir yeri olmadığını bildiğim halde gitmesine izin vermekten başka bir seçeneğim yoktu ki!

Evime davet edebilirdim ama bu her ikimiz için de çok tehlikeli olurdu. Burnu o an için iyi koku almıyor olsa da ne olduğumu anlaması çok uzun sürmezdi -kurt adamlar insan formunda olduklarında bile filmlerdeki kadar güçlüdürler. Fiziğim yerinde, dojodada* mor kemer sahibiyim ama bir kurt adamla kapışacak değilim. Mac -ya da adı her

* Dojo: Judo, karate gibi Uzakdoğu kökenli dövüş sporlarının yapıldığı salon.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

neyse- içindeki kurdun, kendi bölgesinde başka bir yırtıcıyı rakip olarak görüp birini öldürmesini engelleyecek kontrole sahip olmak için çok gençti.

Ayrıca komşum da başka bir problemdi.

Tamirhaneme on dakika mesafede yer alan kırsal bir alanda, Finley'de yaşıyorum. Burası Kennewick'in eski bir sanayi bölgesi aynı zamanda. Evim birkaç tane özel mülkün ortasına yerleştirilmiş beş metrelik bir karavandan ibaret. Burada, Finley'de üzerinde karavanların ya da barakaların olduğu küçük küçük pek çok tarlacık olduğu gibi nehir kıyısı boyunca uzanan, komşumunki gibi büyük konaklar da var.

Çakıllı yoldan geçerek yaşlı, dizel Rabbit'imi evimin önüne park ettim ve arabadan iner inmez verandamın önüne bırakılmış olan kedi taşıma çantasını gördüm. İçli içli miyavlayan Medea'yı çantadan çıkarmadan önce çantanın üzerine tutturulmuş ve irice harflerle yazılmış olan notu okudum.

BAYAN THOMPSON, LÜTFEN KEDİNİZİ MÜLKÜMDEN UZAK TUTUN. ONU BİR DAHA MÜLKÜMDE GÖRÜRSEM YİYECEĞİM!

Notu bırakanın ismi yazmıyordu.

Kapı mandalını çevirip Medea'yı dışarı çıkarttım ve yüzümü tüylerine gömdüm.

"Yaşlı kurt, zavallı kediciği bir kutuya tıkmış öyle mi?" diye sordum.

Medea komşum gibi kokuyordu, bu da Adam'ın onu buraya getirmeden önce kucağına almış olduğu anlamına geliyordu. Çoğu kedi kurt adamları sevmez -ya da benim gi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bi gezginleri. Medea ise... Zavallı yaşlı kedim benim... Huysuz komşum dahil herkesi sever. Hem de her seferinde kendini kapının önündeki kafesin içinde bulsa bile.

Arka bahçemin çitini paylaştığım Adam Hauptman, yerel kurt adam takımında Alfaydı. Tri-Cities'te bir alfa takımı olması tuhaf, çünkü alfa takımları genelde rahat gizlenebilecekleri büyük şehirlerde ya da nadiren de olsa ele geçirebildikleri küçük yerleşim alanlarında yaşamayı tercih ederler. Fakat kurt adamlar orduda ve kısaltma adları olan gizli devlet ajanslarında iyi iş yaparlar, hatta Hanford Site yakınlarındaki nükleer fabrikaya karışmış olan bir sürü federal devlet ajansına yönelirler.

Alfa kurt adamın yanımdaki araziyi almış olması, sanırım harika nehir manzarasından çok kurt adamların kendilerinden aşağı gördükleri varlıklara üstünlüklerini gösterme istekleriyle ilgiliydi.

Araziye sere serpe uzanan kerpiçten yapılma muhteşem evinin değerini düşürdüğünden, benim tek göz karavanım pek hoşuna gitmezdi -hem de ona arada bir benim ondan önce buraya yerleştiğimi hatırlattığım halde. O da her fırsatta bana, burada yaşamama izin verdiği için ne kadar hoşgörülü olduğunu hatırlatırdı: Bir gezgin asla bir kurtla kapışamazdı.

Onun kedimi yemeyeceğinden neredeyse emindim, ama ya Medea'yı önümüzdeki hafta boyunca evde bırakacaktım ya da bu gözdağı karşısında sinmiş gibi bir izlenim verecektim.

Medea miyavladı, hırıldadı ve onu yere bırakıp mama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kabını doldurduğumda kısa kuyruğunu titretti. Onu yanı-
ma aldığımda sokaklarda başıboş dolanıyordu. Bir süre
kuyruğunu sokakta takıldığı zamanlarda sadist veletlerin
kesmiş olabileceğini sanmıştım ama veterinerim bunun do-
ğuştan olduğunu söyledi. Manx cinsiymiş. Onu son bir kez
daha okşadım ve akşam yemeği için buzdolabından bir şey-
ler tıtıklamaya gittim.

Medea'ya, "Adam'ın onu kendi haline bırakacağını bil-
seydim Mac'i eve getirebilirdim," dedim. "Ama kurt adam-
lar yabancıları pek hoş karşılamazlar. Yeni bir kurt bir di-
ğerinin bölgesine girdiği zaman uygulanan pek çok proto-
kol var. Ayrıca içimden bir ses bana Mac'in buradaki takı-
ma katılmak için pek de gönüllü olmayacağını söylüyordu.
Hem bir kurt adam hava ne kadar kötü olursa olsun dışarı-
da donarak ölmez, öyle değil mi?"

"Buna rağmen..." diye ekledim dünden kalan spagettiyi
mikrodalgaya koyarken. "Eğer Mac'in başı beladaysa,
Adam ona yardım edebilir belki." Çocuğun hikâyesinin ne
olduğunu öğrenince onları uygun bir şekilde tanıştırmak
en iyisi olacaktı sanırım.

Yemeğimi ayaküstü yedim ve televizyonu açıp kanepeye
kıvrılmadan önce bulaşığı şöyle bir sudan geçirdim. Medea
da ilk reklamdan önce mırlayarak kucağıma zıpladı.

Mac ertesi gün tamirhaneye gelmedi. Günlerden Cu-
martesi'ydi ve Mac benim, tamir edilecek araba varsa Cu-
martesileri de çalıştığımı bilmiyor olabilirdi. Belki de yolu-
na devam etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umarım ben Mac'in varlığını alıştıra alıştıra açıklamadan önce Adam ya da onun sürüsünden biri Mac'i bulmaz zira kurt adamların yüzyıllardır insanlar arasında fark edilmeden yaşamasını sağlayan kurallar, bu kuralları bozanların çok ölümcül kaderlere maruz kalmasına sebep olabilir.

Öğlene kadar çalıştıktan sonra şu sevimli genç çifti arayıp arabalarının ümitsiz vaka olduğunu söyledim. Motoru değiştirirsek astarı yüzünden pahalıya mal olacaktı. İşimin en az sevdiğim yanı kötü haber vermekti. Eski yardımcım Tad burada olsaydı arama işini kesin ona yıkardım. Telefonu kapadığımda karşımda duran bu sevimli arabanın bahtsız sahipleri kadar canım sıkılmıştı.

Elimi yıkamaya başladım ve yine Tad'in başına yıkmak istediğim bitmek tükenmek bilmeyen bürokrasi işlerini halletmeden önce tırnaklarımın içindeki kirleri mümkün olduğunca temizledim. Ülkenin en iyi okullarından birine gidebilmesini sağlayan bursu aldığı için çok mutluydum ama onu gerçekten özlemiştim. On dakika sonra Pazartesi'ye kadar erteleyemeyeceğim bir iş olmadığına karar verdim. Umarım o zamana kadar acil bir iş çıkmazdı ve evrak işlerini de Salı'ya kadar sallayabilirdim.

Üzerime temiz bir kot ve tişört geçirip ceketimi kaptığım gibi öğle yemeği için O'Leary'nin yolunu tuttum. Yemekten sonra amaçsızca biraz alışveriş yaptım ve Medea ile paylaşmak üzere küçük bir hindi aldım.

Arabaya binerken cep telefonumdan annem aradı ve Şükran Günü'nde ya da Noel'de Portland'a gitmem için biraz duygu sömürüsü yapmaya çalıştı. Bense her iki davet-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ten de ustaca sıyrıldım. Onunla birlikte yaşadığım son iki yıl boyunca yeteri kadar aile toplantısına katılmıştım.

Onların kötü olduğunu kastetmiyorum, bilakis tam tersi. Üvey babam Curt yumuşak başlı, naif bir tip -tam da annemi dengeleyecek bir adam. Önceleri benim varlığımdan haberi yokmuş, ta ki on altı yaşımdayken ansızın beni kapısının önünde buluncaya kadar. Yine de hiçbir şey sormadan bana kapısını açıp kendi öz kızı gibi davrandı.

Annem Margi hayat dolu, şen şakrak bir kadındır. Babam gibi rodeocu bir adamla evden kaçtığını tasavvur etmek bu anlamda pek de şaşırtıcı olmasa gerek. Evinin yakınlarında bulunan bir okulun veliler kurulu başkanı olması ise daha da şaşırtıcı.

Annemi ve babamı seviyorum. Ansızın ortaya çıkışımı hayranlıkla karşılayan üvey kardeşlerimi bile seviyorum. Televizyonda sıradan bir şeymiş gibi gösterilen, şu birbirlerine sıkıca bağlı aileler gibi bir arada yaşıyorlar... Böyle hayatların gerçekten var olduğunu bilmek beni mutlu ediyor -benim oraya ait olmadığım kesin.

Onlar bana gelmesin diye senede iki kez yanlarına gidiyorum ve bunun bir tatil olmadığını onlara iyice hissettiriyorum. Ziyaretlerim çoğunlukla kısa süreli oluyor. Evet, onları seviyorum ama uzakta olduklarında bunu çok daha iyi beceriyorum.

Telefonu kapadığımda kendimi suçlu hissettim ve biraz moralim bozuldu. Eve gidince hindiyi buzdolabına attım ve Medea'yı besledim. Ruh halimi düzeltir umuduyla buzdolabını temizledim ancak bu da işe yaramadı. Keyfim yerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelmeyince tekrar arabaya atladım ve istemsiz bir şekilde doğruca Handford Reach'in dışına doğru sürdüm.

Reach'ten dışarı pek çıkmam. Biraz uzaklaşmak istediğimde daha yakın yerler seçerim ya da sadece araba sürmenin tadını çıkarmak için Blue Mountains'a giderim ki orası da fazla uzak sayılmaz. Ama bazen ruhum kimsenin yaşamadığı unutulmuş yerleri arzular -özellikle de annemle konuştuğum zamanlarda.

Arabayı durdurdum ve etrafta kimsecikler olmadığından emin oluncaya dek yürüdüm. Emin olunca da giysilerimi çıkarıp sırt çantama koydum ve dönüştüm.

Kurt adamların dönüşümü hemen hemen on beş dakika sürer -ve bu dönüşüm onlar için unutulmayacak kadar acı verici olur. Kurt adamlar pek de dost canlısı olmazlar zaten, dönüştüklerinde ise onları bir süre yalnız bırakmak en sağlam tedbirdir.

Gezginlerin dönüşümü ise -en azından kendimden başka bir gezgin tanımadığım için benim dönüşümüm- çabuk ve acısız olur. Bir de bakmışsın saniyeler içinde bir çakala dönüşmüşüm: Saf büyü. Bir formdan diğerine sadece bir adımla geçebilirim.

Dönüşümün uyuşukluğundan kurtulmak için burnumu bacağıma sürttüm. İki ayak yerine dört ayak üzerinde yürümeye başlamaya alışmak her seferinde biraz zaman gerektiriyor. Bunu biliyorum, çünkü bir zamanlar araştırmıştım. Aynı zamanda çakalların görüşü insanlardan farklıymış ama benimki her iki formda da aşağı yukarı aynı. Böyle zamanlarda sadece duyma ve koklama yetim biraz artı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yor -gerçi insan formundayken bile duyularım pek çoğundan çok daha güçlüdür.

Kıyafetlerimi tıkıştırdığım çantayı çalıların arasına ittim, sonra da kısa ömürlü insaniyetimi atlatarak ıssızlığın derinlerine doğru koşmaya başladım.

Üç küçük tavşan kovalarken nehir kenarında âlem yapan çifti de oldukça yakından huzursuz ettim. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Ay ile birlikte dönüşmem gerekmiyor ama eğer iki adım daha atarsam oracıkta yığılıp kalacaktım.

İnsan şekline girdiğimde mutluluktan bitap düşmüş bir halde kıyafetlerimi giyinip arabama geri döndüm ve her zamanki gibi dua ederek kontağı çevirdim zira bir gün bu arabanın beni yolda bırakacağından emindim. Neyse ki motor tatlı tatlı homurdandı. Rabbit'i kullanmamın sebebi iyi bir araba olması değil ucuz olmasıydı. Adını hayvanlardan alan arabaların kalitesiz olduğuna dair yapılan dedikodularda doğruluk payı yok değil!

Pazar günü kiliseye gittim. Burası papazını üç farklı kiliseyle daha paylaşan küçük bir kilise. Aynı zamanda mezhep farkı gözetmeyen kiliselerden de biri. Diğer kiliselere nazaran düzenli gidenleri pek olmadığından da çoğu zaman boş oluyor. Ben de Dünya'nın Tanrı ve onun kiliseleri olmadan nasıl bir yer olduğunu anlayabilecek özel bir pozisyonda olduğumdan ötürü kiliseye her hafta gidiyorum.

Kurt adamlar yüzünden değil. Kurtlar, yollarına çıkarsa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nız tehlikeli olabilirler ama tedbirli olduğunuz sürece size asla bulaşmazlar. İşte bu yüzden bir köpek balığı ya da bir boz ayı kadar vahşi sayılırlar.

Vahşi sayılan başkaları da var... Karanlıkta saklanan, çok çok daha kötüleri -ve vampirler buzdağının sadece görünen yüzü. Onlar insanlar arasında gizlenebilme konusunda çok yeteneklidirler ama ben insan değilim. Onlarla karşılaştığım zaman onları tanırım, onlar da beni tanırlar; işte bu yüzden her Pazar kiliseye giderim.

O Pazar papazımız hasta olmuştu ve onun yerine geçen adam Exodus* 22'ye istinaden bir vaaz verdi: "Yaşamak için bir büyücüye katlanmayasın." Burada cümlenin bütün büyülü varlıkları kapsadığını söyledi ve oturduğum yerden hissedebildiğim korku ve öfke karışımı bir koku yaymaya başladı. Halkın huzuruna zorla çıkarılan daha düşük seviyeli büyülü varlıkların hemen hemen yirmi yıldır saklanmalarına sebep olan işte bu vaiz gibi insanlardı.

Bundan yaklaşık otuz yıl kadar önce meleklere hükmeden büyücüler, Gri Lordlar bilimle ilgilenmeye başladılar - daha çok adli konularda geçerli olan bir bilimle. Gizlenme döneminin yakında sona ereceğini anladılar. Durumu kontrol altına almak istediler ve insanların sihri mümkün olduğu kadar iyi bir şekilde fark etmeleri için çalıştılar. Bunun için en uygun anı kolluyorlardı.

Gayrimenkul zengini, ihtiyar milyoner Harlan Kincaid bahçesindeki güllerin arasında boğazına saplanmış bir bah-

* Exodus: Türkçe'de "Mısırdan Çıkış" olarak da adlandırılan Tevrat'ın ve İncil'in ikinci kitabı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çe makasıyla ölü bulunduğunda, herkes Kincaid'in yanında çalışan sessiz, yumuşak başlı, güler yüzlü, aynı zamanda ödüllü bir bahçıvan olan Kieran McBride'dan şüphelendi.

Ben de her Amerikalı gibi duruşmalardan bazılarını izledim. Genç bir aktris ile evli olan, ülkenin en varlıklı adamlarından birinin bu sansasyonel ölümü epey reyting toplamıştı.

Cinayet haftalarca gündemde kaldı. Tüm dünya, çok sevdiği kocasının cansız bedenini gül ağacının hemen yanında parça parça doğranmış bir halde bulan Carin Kincaid'in California güneşiyle bronzlaşmış yanaklarından süzülen yaşları izledi. Duruşmadaki şahitliği Oscar'lıktı ama esas daha sonra olanlar dikkatleri üzerine çekmişti.

Kieran McBride'ı pahalı bir avukat kadrosu -daha çok reklam olsun diye- para almadan savunmuştu. Avukatlar McBride'ı bahçe makasını elinde tutması için çağırarak iddia makamını avladılar.

McBride bahçe makasını tutmak için uzandı. Ancak makası eline alıp düşürene kadar geçen bir anlık dilimde elinden dumanlar çıkmaya başladı. McBride bunun üzerine avukatlarının isteğiyle avcunda oluşan yanık izlerini juriye gösterdi. Avukatlar hakime, jüriye ve dünyanın geri kalanına onun katil olamayacağını, çünkü Kieran McBride'ın büyülü bir varlık olduğunu, elinde deri eldivenler olsa bile soğuk demiri asla tutamayacağını söylediler.

Dramatik bir anda, McBride kendisini insan gibi gösteren tüm cazibeyi yitiriverdi. Yakışıklı değildi, aksine çok çirkindi ancak bir Shar-pei yavrusu gören herkes çirkinli-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gin bile zaman zaman karizmatik yanlarının olduğunu bilir. McBride'ın Gri Lordlar tarafından seçilmesinin bir sebebi de bahçe ruhlarının nazik ve sakin yapılı olmalarıydı. McBride'ın hüzün saçan kahverengi gözleri kısa süre içinde kocasını öldürmekten suçlu bulunan Kincaid'in karısının yanında haftalarca dergilerin kapaklarını süsledi.

Böylelikle zayıf ve çekici olan daha az üstün büyülü varlıklar kendilerini Gri Lordların liderliğinde açığa çıkardılar. Güçlü ve son derece korkunç olanlar ise saklanmaya devam ettiler. Gri Lordların akıl hocası, "İşte!" dedi. "İşte saklanmış olan insanlar: Çocukları sevdiği için yuvada öğretmenlik yapan nazik peri, bir tekne kazasında kurbanları kurtarmak için hayatını riske atan fok insan..."

İlk bakışta Gri Lord'un bu stratejisi büyülü olsun ya da olmasın bütün sıradışı varlıkları zengin etmekmiş gibi görünüyordu. New York'ta ve L.A'de bulunan restoranlarda zengin ve ünlü insanlara servis yapan orman ruhları ve periler vardı. Hollywood'un nüfuzlu isimleri, gerçekten uçabilen bir çocuk ve Tinkerbell için de gerçek bir peri bulup *Peter Pan*'i yeniden çektiler, son film gişe rekoru kırdı.

Fakat bir sorun vardı. Ünlü bir televangelist reytingleri arttırmak ve biraz cebini doldurmak için felaket tellallığı yapmaya başladı. Muhafazakârlar da bir kayıt politikası uygulanması gerektiğini dile getiriyordu. Hükümet işlerine yarayabilecek büyülü varlıkların listesini çıkardı. Bu sırada Avrupa'da ve Asya'nın bazı bölgelerinde daha az üstün büyülü varlıklar Gri Lordlar tarafından açığa çıkmaya zorlanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bundan beş ya da altı yıl kadar önce Gri Lordlar eski patronum Zee'ye artık açığa çıkmasını söylediğinde, Zee tamirhaneyi bana sattı ve birkaç ay içinde de emekliye ayrıldı. Zee hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam eden bazı büyülü varlıkların başlarına nelerin geldiğini görmüştü.

Eğlence işinde olan büyülü varlıklar için sorun yoktu ama iyi huylu bir anaokulu öğretmeni sessizce emekli edilebiliniyordu. Hiç kimse büyülü bir varlığın öğretmen, tamirci ya da komşusu olmasını istemiyordu.

Kalburüstü mahallelerde yaşayan büyülü varlıkların pencereleri taşlanıp duvarlarına rahatsız edici resimler çizildi. Varoşlarda ise durum daha da kötüydü, saldırı ve tacizlerin ardı arkası kesilmiyordu. Büyülü varlıklar Gri Lordların korkusundan kendilerini koruyamaz olmuşlardı. İnsanlar ne yaptıysa Gri Lordlar bin kat daha kötüsünü yapardı.

Şiddetin yayılması, büyülü varlıklar için dört büyük toplama kampının kurulmasına sebep oldu. Zee bana mecliste bu kampları gören büyülü bir varlık olduğunu ve ne yapıp edip kongre üyelerini ikna ettiğini söyledi.

Eğer büyülü bir varlık bu kamplardan birinde yaşamayı kabul ederse, ona küçük bir ev ve aylık bir ücret sağlanacaktı. Çocuklarına da -Zee'nin oğlu Tad gibi- topluma faydalı bireyler olarak yetişebilmeleri için iyi üniversitelerden burslar verilecekti... Tabii eğer iş bulabilirlerse.

Kamplar iki taraf için de çekişmenin fitilini ateşlemişti. Bana kalırsa Gri Lordlar ve Hükümet, Amerikan yerli kamplarındaki sayısız probleme daha çok özen gösterme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

liydi -fakat Zee'ye göre kamplar Gri Lordların planının sadece ilk adımıydı. Zee'nin haklı olabileceğine inanacak kadar tanıyordum onları -ama yine de endişeliydim. Neyse ki ne kadar sorun yaratmış olursa olsun kamplar büyülü varlıklar ve insanlar arasındaki sorunları azaltmıştı, en azından Amerika'da.

Konuk papaz gibi insanlar ise önyargıların ve nefretin hâlâ canlı ve güçlü durumda olduğunun kanıtıydı. Arkamdan birisi Papaz Julio'nun haftaya kadar iyileşmesini umduğunu söyledi ve birkaçı daha mırıldanarak onunla hemfikir olduğunu ortaya koydu.

Melekleri gören ya da varlıklarını hisseden insanlar duydum. Hissettiğim şey Tanrı mı yoksa melekleri mi bilmiyorum ama kiliselerin oldukça cezbedici bir havası var benim için. Papaz korku saçan konuşmasına devam ettikçe bu ruhani varlıkların üzüntüye boğulduğunu hissedebiliyordum.

Kiliseden çıkarken Papaz elimi sıktı.

Ben büyülü bir varlık değilim. Benim sihrim Avrupa'dan değil Kuzey Amerika'dan geliyor ve diğer insanlardan beni ayıran ekstra bir cazibem de yok. Buna rağmen bu adam ne olduğumu bilse kesinlikle benden de nefret ederdi.

Yüzüne gülümseyip iyi dileklerimi sundum. *Düşmanını sev*, der Kutsal Kitap. Manevi annem ise her zaman ekler: *Hiç değilse kibar ol.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Pazartesi sabahı tamirhaneye gittiğimde kurt adam Mac ofisin kapısının eşiğinde oturmuş beni bekliyordu.

Memnuniyetimi ve şaşkınlığımı belli etmeksizin kapının kilidini açabilmek adına elimdeki sandviç torbasını ona uzattım. Vahşi hayvanların arasında büyümüştüm; onları nasıl evcilleştireceğimi biliyordum. Neşeli bir şekilde hoş geldin desem bu onu sertçe azarlamamdan çok daha fazla rahatsız ederdi ve kaçırırdı, ama yemek her zaman iyi bir tuzaktı.

"Ye," dedim tulumumu giymek için çamaşır odasına yönelirken. "Bana da bir tane ayır... Gerisi senin."

Döndüğümde biri hariç hepsini süpürmüştü bile.

"Teşekkürler," dedi ayaklarıma bakarak.

"Karşılığını çalışarak ödeyeceksin. Hadi, kepenkleri kaldırmama yardım et." Ofisin içinden geçip tamirhaneye girdim. "Bugüne yetişmesi gereken bir iş yok, şimdilik benimkine bakalım."

Tam o anda Beetle gözüme çok itici göründü ama onun-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

la işim bittiğinde boyanmış, cilalanmış ve bir kedi gibi mırlıyor olacaktı. İşte o zaman onu yeni parçalarıyla birlikte iki katına satacağım ve kendime yeni bir araba alacağım. Kazancımın neredeyse yarısını bu şekilde, eski klasik Volkswagen'leri yenileyerek elde ettim.

Birkaç saat samimi bir sessizlik içerisinde çalıştıktan sonra uzak mesafeli bir görüşme için telefonu kullanıp kullanamayacağını sordu.

"Çin kadar uzak değilse!" dedim otuz senelik paslı bir cıvatayı gevşetirken.

Konuşulanları duyabilmek için ofisin kapısına kulağımı dayamadım. Kulak misafiri olabileyim diye egzersizler yapmıyorum. Yapmak zorunda da değilim zira kulaklarım çok iyi işitir.

"Merhaba," dedi Mac. "Benim."

Hattın diğer ucundaki kişiyi duyabilecek kadar yetenekli değilim.

"İyiyim. İyiyim," dedi Mac aceleyle. "Bak. Fazla uzun konuşamam." Kısa süreli bir duraksama anı. "Bilmemen daha iyi." Başka bir duraksama daha. "Biliyorum, gazetede gördüm. Partiden ayrıldıktan sonrasını hatırlamıyorum. Onu neyin öldürdüğünü ya da beni neden bıraktığını bilmiyorum."

Ah, olamaz, diye düşündüm.

"Hayır. Bak. Şu an için nerede olduğumu bilmesen daha iyi." Duraksama. "Söyledim ya! Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece onu ben öldürmedim." Duraksama. "Bilmiyorum. Sen sadece annemle babama iyi olduğumu söyle. Hepsini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok seviyorum... Ve onu kimin öldürdüğünü bulacağım. Şimdi kapatmam gerek." Uzun süreli bir duraksama. "Ben de seni seviyorum Joe."

Bu sohbetin işitebildiğim kadarına bakacak olursak bir düzine hikâye üretebilirdim. Hatta iki düzine.

Yaygın inanışa göre, eğer bir kurt adam ilk dönüştüğünde ne olduğundan habersiz ise diğerleri ona tedbir olarak durumu anlatır.

Mac'in konuşmasının dinlediğim kısmı gözümün önüne şöyle bir sahne getirdi: Dolunayda biraz dolaşmak için kız arkadaşıyla balodan ayrılan ve henüz *ne* olduğunun farkında olmayan liseli bir oğlan...

Genç kurt adamların tecrübeli bir yol göstericileri olmadıkça, kurt formları üzerindeki kontrolleri ilk seferlerde çok zayıftır. Eğer Mac de yeniyse, bu benim çevresindeki diğer insanlardan farklı olduğumu neden sezemediğini açıklar. Sahip olduğun şeyi fark etmiyorsan yetenek ne işe yarar ki!

Burada, Amerika'da kurtların çoğu aileleri ya da arkadaşları tarafından ikna ediliyor. Yeni kurtların kendilerini ve çevresindekileri güvende tutmak için onları eğitecek bir birim bile var. Ama hâlâ başıboş kurtların tek tük saldırıları olmuyor değil. Sürünün görevlerinden biri de bu vahşileri avlamak ve kurbanlarını tespit etmek.

Tüm hikâyelerin aksine, kurt adam tarafından ısırılan biri başka bir kurt adama dönüşmez. Bu saldırı o kadar korkunçtur ki kurban bağışıklık sistemine sızan kurt sihrine karşı koyamaz ve ölümü bile göze alır. Bu tür saldırılar ga-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zetelere "Azgın köpekler tarafından saldırıya uğrayan kişi" şeklinde manşet olur. Genelde kurban aldığı yaralar yüzünden ölür. Fakat hayatta kalmayı başarabilirse -kurtuluşu için bir sonraki dolunayı beklemesi gerektiğini anladığı zaman- yaraları mucizevî bir şekilde iyileşir ve çabucak eski sağlığına kavuşur. Çoğunlukla sürü onu dönüşmeden önce bulur ve yeni hayatına alışmasına yardım eder. Sürüler aynı zamanda bu gibi kurtların yalnız kalmasına engel olmak için -ve sırlarını korumak adına- haberleri izler ve gazeteleri takip ederler.

Belki de Mac'i bulan kimse olmadı. Belki de kız arkadaşını öldürdü ve tekrar insana dönüşünce yaptığı şeye inanmayı reddetti. *Ne* olduğunu da. Bana kalırsa Mac sürüsünü atlatmıştı -ayrıca yeni dönüşmüş ve eğitilmemiş bir kurt adamsa daha da tehlikeliydi.

Yeterince dikkat etmediğim için paslı cıvatayı kırıverdim. Mac geri geldiğinde ise kalan cıvataları sökmekle meşguldüm.

Ona herhangi bir şey söylemeyi planlamamıştım ama kelimeler bir anda dilimden fırlayıverdi. "Sana yardım edebilecek birilerini ayarlayabilirim."

"Kimse bana yardım edemez," dedi bitkin bir halde. Sonra birden, gözlerindeki hüznü saymazsak, ikna edici bir şekilde gülümsedi. "Ben iyiyim."

Anahtarı elimden bırakıp yüzüne baktım.

Onu sıkıştıracak bir hata yapmamayı umarak, "Evet, ben de iyi olacağını düşünüyorum," dedim. Bir sonraki dolunaydan önce onun varlığını Adam'a söylemem gerekiyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. "Ama şunu unutma, kahvaltıdan önce altı tane imkânsız şeye birden inandığım olmuştur.*"

Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Lewis Carroll."

"Bir de zamane gençlerinin iyi yetiştirilmediğini söylerler," dedim. "Eğer bana güvenirsen, sana sandığından daha fazla yardımı dokunabilecek arkadaşlarımla temasa geçebilirsin." Telefon çalınca işime geri döndüm. "Rica etsem telefona cevap verebilir misin, Mac?"

Saat altı gibi işi bitirip çıktığımızda hava kararmıştı. Ben kapıyı kilitlerken Mac de yanımda dikilip beni izledi, aklından bir şeylerden geçtiği belliydi. Ona zaman kazandırmak için kapıyı kilitlerken zorlanıyormuş gibi yaptım ama o bu fırsatı değerlendiremedi.

Bunun yerine, "Yarın görüşürüz," demeyi tercih etti.

"Tamamdır," dedim ve onu cesaretlendirmeye çalışarak sordum: "Bu gece kalacak bir yerin var mı?"

"Elbette," dedi gülümseyerek ve gerçekten gidecek bir yeri varmış gibi yola koyuldu.

Keşke dilimi tutsaydım da onu yalan söylemek zorunda bırakmasaydım. Bana bir kez yalan söylemeye başladı mı, tekrar güvenini kazanıp bana karşı samimi olmasını sağlamak çok zor olacaktı. Sebebini bilmiyorum ama kurdun güvenini kazanmak önemliydi -en azından tecrübelerime göre böylesi daha doğruydu.

Eve giderken, yol boyunca kendime kızıp durdum. Bu konuyu ne yapıp edip halletmeliydim. Eve varınca

* *Alice Harikalar Diyarında*'dan bir alıntı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Medea'ya mamasını verip kendime de bir akşam yemeği hazırladım. Yarın Mac'e bir battaniye verip yeni parçalarının takılmasını sabırsızlıkla bekleyen Oregon'dan Stefan'ın VW minibüsünü hizmetine sunacaktım. Stephan'ın bir iki gün için Mac'in arabasında kamp yapmasına aldırış edeceğini sanmıyordum.

Yine de emin olmak için Stephan'ı aradım çünkü bir vampire bu gibi sürprizler yapmak aptallık olurdu.

"Tabii ki," dedi minibüsünde kimin uyuyacağını bile sormadan. "Benim için sorun yok, tatlım. Peki, minibüsüm ne zaman hazır olur?"

Bir vampire göre Stephan gerçekten çok iyi biriydi.

"Parçalar bugün yarın gelmiş olur," dedim. "O zaman ararım seni. Sen de yardım ederim dersen iki gecede hallederiz. Öbür türlü bir tam günümü alır."

"Tamam," dedi. Telefon çevir sesinden anladığım üzer bu bir tür hoşça kal anlamına geliyordu.

"Pekâlâ..." dedim Medea'ya. "Sanırım yeni bir battaniye satın almalıyım." Bendekilere çakal kokusu sinmiştir -beni pek tanımayan bir kurt adam için bu koku oldukça rahatsız edici olabilir.

Birkaç dakika aradıktan sonra cüzdanımı ofiste unuttuğumu fark ettim. Neyse ki tamirhane yolumun üzerindeydi.

Hava karanlık olduğundan yağmacı tipler karşısında caydırıcı olması umuduyla arabamı garajın arkasındaki sokak lambasının altına park ettim. Park alanı boyunca ilerledim ve garaj kapısının hemen yanında duran Stephan'ın minibüsünü masumca okşayarak geçtim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stephan'ın minibüsü Scooby Doo'daki minibüsle aynı renklere boyanmıştı, bu da minibüsün sahibi olan vampir hakkında bayağı bir bilgi veriyordu. Stephan birkaç sene önce bana Buffy'yi izlemeye başladıktan kısa bir süre sonra minibüsünü siyaha boyamayı düşündüğünü söylemişti ama sonunda vampir avcısının Scooby Doo'yla yarışamayacağına karar vermişti.

Ofisin kapısını araladım ancak ışıkları yakmadım, çünkü karanlıkta oldukça iyi görebiliyordum. Cüzdanım bıraktığım yerde duruyordu. Hemen alıp dışarı çıktım ve kapıyı tekrar kilitledim. Fakat alışkanlıklar peşimi bırakmıyordu. Klimanın ayarından emin olmak için yeniden içeri girdim. Her şey olması gerektiği gibiydi ve bu duygu, tüm bunların bana ait olduğunu hatırlatıyordu -tabii bir de bankaya.

Ofisten çıkıp kapıyı kilitlerken yüzümde anlamsız bir gülümseme vardı. Özellikle sessiz olmaya çalışmıyordum ama bir sürü kurt adam tarafından yetiştirilince sessiz olmayı ister istemez öğreniyorsunuz.

"Git buradan!" Minibüsün arka tarafından gelen Mac'in sesiydi. Ondan daha önce duymadığım sessiz ve hırıltılı bir ses tonuyla konuşuyordu.

Benimle konuştuğunu düşündüm ve sese doğru döndüm, ancak tek gördüğüm Stephan'ın minibüsüydü.

O anda biri cevap verdi. "Sen olmadan asla."

Minibüs siyah camlıydı. Yan kapı hafif aralık olduğundan Mac'i ve ziyaretçilerinden birinin gölgesini seçebiliyordum. Diğerini göremiyordum ama bir kişi daha vardı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rüzgâr doğru taraftan esiyordu ve Mac'den başka iki kişinin daha kokusunu aldığıma emindim: İkinci bir kurt adam ve bir insan. İkisini de tanımıyordum.

Adam'ın kurtlarının çoğunun kokusunu tanımama rağmen henüz hakkında bir şey duymadığım yeni bir kurt adam olması da mümkündü. Esas tuhaflık yanlarında bir de insan olmasıydı: Daha önce Adam'ın iş için kurtlarıyla birlikte insan gönderdiğini hiç görmemiştim.

Hiçbiri etrafta olduğumla ilgili yorum yapmamıştı ki bu gerçekten garipti. Hiç ses çıkarmıyordum ama yine de iki kurt da beni duymuş olmalıydı. Fakat ne Mac ne de diğeri bunu belli ediyordu.

Ben bunun tereddüdünü yaşarken, "Hayır," dedi Mac. "Artık ne kafes, ne de daha çok uyuşturucu. Hepsi faydasız."

Kafes mi? Biri Mac'i bir kafeste mi tutuyormuş? Bu Adam'ın işi olsaydı, kafese gerek kalmazdı. Bazı Alfalar yeni bir kurdu kontrol edebilmek için parmaklıklara ihtiyaç duysalar bile Adam onlardan biri değildi. Mac'in ilaçlarla ilgili olarak söyledikleri ise gerçekten anlamsızdı: Kurt adamlara hiçbir ilaç fayda etmez.

"İşe yarayacaklar... Sadece biraz şans tanıman gerek. Söz veriyorum üzerindeki laneti kaldırabiliriz."

Lanet mi? Dünya üzerinde değişimi geri çevirebilecek hiçbir ilaç yoktu ve kurt adamların çok ama çok azı bu durumu bir lanet olarak görürdü. Eninde sonunda çoğu çabuk öfkelenmenin ve arada sırada tüylü olmanın aşırı güçlü, hızlı ve son derece hassas duyulara sahip olmak için kü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çük bir bedel olduğuna karar verirdi -vücutlarının hastalıklara ve yaşlılığa karşı bağışıklık kazanması da cabası.

O kurt adam Adam'ın sürüsüne ait bile olsa, Adam'ın sürüsünden birinin saçma sapan şeyler söylediğini bildiğinden şüpheliydim. En azından bilmediğini umuyordum.

Mac'in hikâyesinin sandığımdan daha karışık olduğunu düşünmeye başladığım halde, Mac bu iki adamı tanıyormuş gibi görünüyordu.

"Başka bir seçeneğin varmış gibi konuşuyorsun," diyordu üçüncü adam. "Seçeceğin tek şey zorla mı yoksa isteyerek mi geleceğin olacak."

Bunların Adam'ın adamları olmadığına karar verdim. Lanetten, kafesten ve ilaçlardan bahsetmeleri onları düşman yapar. Mac onlarla gitmek istemiyorsa, onu almalarına izin veremezdim.

Hızlıca etrafı kolaçan ettim, sokak boştu. Elimden geldiğince sessiz olmaya çalışarak kıyafetlerimi çıkardım ve çakal formuna dönüştüm.

İnsan halimle bir kurda karşı hiç şansım olamazdı. Aslında çakal olarak da... Ama gerçek bir çakaldan çok daha hızlıydım ve bir kurt adamdan az da olsa çeviktim.

Daha yüksekte avantajlı bir pozisyon elde edebilmek için küpeştenin kenarından minibüsün üzerine atladım. Ne kadar sessiz hareket ettiğimin bir önemi yoktu, çünkü kurt her hâlükarda metal tavanın üzerinde çıkardığım sesi işitecekti.

Kendimi akşam yemeği olarak sunmuştum, ama duraksadım. Aracın üzerinden Mac'i ve diğer iki adamı görebiliyordum. Hiçbiri beni fark etmiş gibi görünmüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mac'in sırtı bana doğru dönüktü ancak diğer ikisinin tek yapması gereken kafalarını kaldırıp yukarı bakmaktı. Yapmadılar. Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Bu iki yabancıyı bekleyen büyük, siyah SUV'u fark ettim -tam da kötü adamların kullanacağı cinstendi.

"Bana yaptıklarınızı düzeltecek bir yol olduğuna inanmıyorum," diyordu Mac. "Bana hayatımı geri veremezsiniz ya da Meg'in hayatını. Yapabileceğiniz tek şey beni rahat bırakmak."

İnsan olanın saçları asker tıraşlıydı ama onun ordudan olduğunu düşünmemin asıl sebebi omzunda asılı duran kocaman, siyah tabancaydı. Aslında her iki adam da asker gibi görünüyordu -Adam'ın da böyle bir duruşu vardı. Omuzları dik, sırtları fazla düzdü. Belki de onları gerçekten de Adam göndermişti. Bu düşünce kafamı karıştırdı. Eğer kurtlarından birine zarar verirsem, Adam hayatımı cehenneme çevirirdi.

"Peki, dolunayın gelişi..." dedi uzun saçlı olan kurt. "Hissetmiyor musun?"

Kısa saçlı olan, "Kış geldiğinde nasıl hayatta kalmayı planlıyorsun?" diye sordu. Ses tonu samimiydi -patronluk taslıyor olsa da babacan bir tavrı vardı. "Buralarda Aralık ayında hava buz gibi olur."

Hırlamalarımı dizginlemeye çalışarak Mac'e nasıl yardım edebileceğimi bulmaya çalışıyordum.

"Ben burada çalışıyorum," dedi Mac tamirhaneyi işaret ederek. "Hava soğusa bile, yeni bir yer buluncaya kadar yanında çalıştığım kız burada kalmama izin verecektir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kısa saçlı olan sevecen bir bakış attı. "Seni burada bizim için o sakladı. O da bizden biri. Seni nasıl bulduğumuzu sanıyorsun?"

Mac bir an şoke oldu, ardından mağlubiyetini kabullendi -bunun kokusunu net olarak alıyordum. Duyguların kokusu vardır ancak en güçlü insani sezgilere kıyasla böylesi duyguları sadece çakal burnumla ayırt edebilirim. Sinirden dudaklarım dişlerimin üzerinde kıvrıldı -yalancıları hiç sevmem, özellikle de benim hakkımda yalan söylüyorlarsa.

Kurt adamın çok gizemli bir sesi vardı. "Dolunay yükseldiğinde değişimi durduramayacaksın." İleri geri sallandı. "O an geldiğinde avının peşinden koşacak ve kurbanının sen daha ona dişlerini geçirmeden önceki korkusuyla sarhoş olacaksın."

Kaçık herif öfkemi bir anda dağıttı. Eğer bu işte yeniyse, keçileri kaçırmış olmalıydı -Adam'ın sürüsünden olamayacağına göre her kim gönderdiyse o da tam anlamıyla bir *kaçıktı*.

"Gelmeyeceğim," dedi Mac bir adım gerileyerek. Ve bir adım daha -sırtını minibüse yaslamıştı. Köşeye sıkışmıştı, derin bir nefes alıp etrafına bakındı. "Mercy?"

Adamların ikisi de Mac'in benim kokumu fark etmesini önemsemedi. Uzun saçlı olan hâlâ dolunay masalları anlatıyor, diğeri ise tabancasıyla oynuyordu.

"Bunu kolay yoldan yapmaya çalıştık," dedi. Bunu söylediği sıradaki mutluluğunun kokusunu alabiliyordum. Tabii ki önce kolay yolu denemeliydi, ama zor olandan fazlasıyla keyif aldığı da belli oluyordu. Tabancası ordu katalogların-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da bulabileceğiniz, paralı askerlerin sadece performansının değil dış görünüşünün de önemli olduğu durumlarda sahip olmak isteyeceği cinstendi. "Arabaya bin. Gümüş mermileri doldurdum. Seni vurursam, tamamen ölü biri olacaksın." Ses tonu ellilerin gangster filmlerinden fırlamış gibiydi: Merak ediyordum acaba bunu kasıtlı olarak mı yapıyordu.

"Arabaya binsem bile öleceğim, öyle değil mi?" dedi Mac sakin bir şekilde. "Benimle birlikte kafese tıktığın diğer ikisini de sen mi öldürdün? Neden ortadan kayboldukları şimdi anlaşıldı..."

Hiçbiri kurt adamın dönüşmeye başladığını fark etmedi -kurdun kendisi bile. Karanlığın içinde gözlerindeki ışıltıyı görebiliyor, kurdun ve sihrin kokusunu alıyordum. Hırlıyordu.

İnsan olan, "Sessiz ol," dedi sertçe ve bakışlarını kurda çevirdi. Duraksadı, yutkundu, sonra da silahını yavaşça partnerine doğrulttu.

Kurt, insan haliyle muhtemelen doksan kilo gelirdi. Kurtlar tam dönüştüklerinde ise ağırlıkları yirmi-yirmi beş kilo kadar artar. Hayır, bu fazladan ağırlığın nereden geldiğini ben de bilmiyorum. Bu sihir, bilim değil. Benim ağırlığım ise normal bir çakaldan biraz daha fazlaydı -aynı zamanda bu, kurdun hâlâ benden beş kat daha ağır olduğu anlamına geliyordu.

Hızımı kullanarak avantajlı bir konuma geçmenin yolunu arıyordum, fakat kurt adam sivri beyaz dişlerini göstererek çenesini açıp tüm dikkatini Mac'e yöneltince zamanımın dolmuş olduğunu anladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aracın üstünden, hâlâ dönüşmekte olduğundan hareketleri kısıtlanmış kurt adamın üzerine atladım. Dikkatini dağıtmak için doğrudan boğazını hedef aldım, yine de boynu böylesine saldırılara karşı onu koruyabilecek kadar kalınlaşmıştı.

Dişlerimi etine geçirdim ve değişimin de etkisiyle artmış olan kan basıncı sayesinde damağıma fışkıran kanı hissettim. Ölümcül bir darbe sayılmazdı -kurtlar çok hızlı iyileşir- ama aldığı yara benim için bir avantaj sayılırdı.

Fakat bu onu durdurmadı.

Stephan'ın minibüsünü hızla geçip, bir duvarın üzerinden zıplayarak ağaçlıklı dar bir alana doğru atıldım. Kurt hemen arkamdaydı ve tamamen dönüşmediği için benden çok daha yavaştı.

Avlanma coşkusuyla fitili ateşlenmişti ve iki ayağı üzerinde hızla koşuyordu. Bu kadar olamazdı! Hızımı arttırıp depara kalktım, ondan daha hızlı koşabildiğimi biliyordum ama bundan ona kimse bahsetmemişti. Bana yetişiyordu. Onu yavaşlatması için tekrar başka bir duvarın üzerinden atladım.

Çevrede yaşayanlar olsaydı -bu durumda polisler de olurdu- kurt davasından vazgeçebilirdi ama en yakın yerleşim alanı birkaç blok ötedeydi. Bu durum bana kendim ve Mac için endişelendiğim gibi civardaki masum insancıklar için de endişelenmem gerektiğini hatırlattı. Garaja yöneldim, niyetim onu şehirden uzak tutmak olmalıydı. Fakat henüz garaja ulaşamadan takipçim sendeledi ve sokağın ortasında yere yığıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlk başta değişimin onu tamamen ele geçirdiğini düşündüm ama kurt adam dört ayağının üstünde takibe devam edemedi. Yavaşladım ve olduğum yerde durup kulak kesildim ama tek duyabildiğim kalbimin hızla atışıydı.

Dönüşümü neredeyse tamamlanmıştı, postu henüz tüm vücudunu sarmaya başlamamış olsa da yüzü bütünüyle kurda dönüşmüştü. Tırnakları kalınlaşmış, ellerinin biçimi bozulmuş ve birer pençe halini almıştı.

Ancak yerinden kımıldamıyordu.

Ona yaklaşmamak için kendimi zor tutuyordum. Aniden fırlayıp korku filmlerindeki gibi beni yeniden önüne katıp koşturmasını bekliyordum ama o kan ve adrenalin kokusu içinde öylece yerde yatıyordu.

Hareketsiz bedeni -altını kaplayan sıvı yüzünden- radyatörü patlamış, antifrizi yola boşalmış bir arabayı andırıyordu. Fakat sokak lambasının ışığı ile parıldayan kandı.

Kalbinin atışını ya da nefes alıp verişini duyamadığımı ancak o zaman fark ettim.

Bir arabanın marşa bastığını işittim ve bakışlarımı kurt adamdan ayırdığım anda siyah SUV'un üzerime doğru kırdığını gördüm. Sürücü gaza asılıp arabayı döndürmeye çalışırken o kocaman araba savruluverdi. Aracın farları bir an için görüşümü engelledi -ama ben kaçış yolumu çoktan tespit etmiş ve koşmaya başlamıştım.

SUV yolda yatan cesedin yanına vardığında duracakmış gibi birden yavaşladı, ardından V-8 motoru bir aslan gibi kükreyerek yeniden hızlandı.

Arkasına saklandığım sokak lambası direğine çarpmak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tan kıl payı kurtuldu. Mac'in arabada olup olmadığını bilmiyordum. Otobana çıkıp trafiğe karışıncaya kadar SUV'un stop lambalarını izledim.

Emin olmak için kurt adamın yanına gittim -ölmüştü.

Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim. O... Ölmemeliydi. Kurt adamlar bu kadar kolay ölmezler. Yarasını düzeltmeye tenezzül etseydi ya da kendinden geçercesine peşime düşmeseydi yara daha kanamadan iyileşirdi.

Kanının tadı midemi bulandırmıştı ve yerine başka bir tat gelinceye dek cesedin yanında kustum. Sonra onu yolun ortasında bıraktım ve koşarak garaja döndüm. Kurdun cesediyle uğraşmadan önce Mac'i kontrol etmeliydim.

Mac'i Stephan'ın minibüsüne yaslanmış beklerken görünce içime su serpildi.

Namlusu yere çevrilmiş silah, eline hiç yakışmıyordu.

Benimle konuşabileceğini umarak, "Mercy?" dedi. Tam o anda yanına yaklaşıp kendimi gösterdim.

Kafamı bir kez sallayarak onu onayladım, ardından hızla elbiselerimi çıkardığım yere doğru zıpladım. O da peşimden geldi ama dönüştüğüm anda çıplak olduğumu fark edip giyinebilmem için arkasını döndü.

Elbiselerimi hızlıca üzerime geçirdim -çok üşümüştüm. "Tamamdır," dedim.

Mac yüzünü bana çevirdi ve sessizce, "Dudağının kenarında kan var," dedi.

Tişörtümün ucuyla dudağımı sildim.

Elbiselerime bulaşan kan olmasaydı bu akşam alışverişe gidememem sorun olmazdı. Yeniden kusmamak için ken-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dimi zor tutuyordum. Tadı hiç benzemese de tavşan olduğunu varsaymaya çalıştım.

"Nesin sen?" diye sordu. "Yoksa onlardan biri misin? Kurt... Kurda ne oldu?"

"O öldü. Konuşmamız gerek..." dedim ve düşüncelerimi toparlamaya çalışarak duraksadım. "Ama önce yolun ortasındaki hayvandan kurtulmamız gerek ve bunun için Adam'ı aramalıyım."

Birlikte ofise gittik -bu kez ışıkları açmıştık. Gerçi ikimizin de ışığa ihtiyacı yoktu.

Ahizeyi kaldırmak üzere telefona uzandığımda Mac elimi kavradı. "Adam da kim ve onu neden arıyorsun?" diye sordu.

Tutuşuna karşı koymadım. "Yerel Alfa. Cesedi yoldan kaldırmamız gerek... Tabii bilime daha çok katkıda bulunacağımız federal bir laboratuara tıkılmamızı tercih ediyorsan o ayrı."

"Alfa mı?" diye sordu. "O da nedir?"

Çömezdi.

"Kurt adamlar sürüler halinde yaşar ve her sürünün bir Alfası olur -yeterince güçlü bir kurdun diğerlerini kontrol etmesi gerekiyor. Bu bölgeyle de Adam Hauptman ilgileniyor."

"Görünüşü nasıl?" diye sordu Mac.

"Bir altmış boylarında, seksen kilo kadar... Siyah saçlı, kahverengi gözlü. Senin peşindeki kurtlardan haberi olduğunu sanmıyorum. Haberi olsaydı, seni er ya da geç bulurdu. Bir ahmak olsa da bu işte iyidir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mac, ofisin floresan ışığında sarıya çalan kahverengi gözlerini bana dikmişti. Gerçeği söylemek gerekirse hâlâ dönüşmemiş olması beni şaşırtmıştı -içlerinden birinin dönüşmesi genellikle diğerlerini de tetikleyen bir durumdur. Omzuna bakmak yerine soğukkanlı bir biçimde bakışlarıyla yüzleştim.

"Pekâlâ," dedi yavaşça elini çekerek. "Beni bu gece sen kurtardın. O şey seni parçalayabilirdi... Daha önce buna şahit oldum."

Ne zaman ya da nasıl diye sormadım. Belayı uzak tutmak için doğru hareket etmek şu an çok daha önemliydi. Adam'ı arayıp kimse görmeden yoldaki cesetten kurtulacaktım, sonrasında ise Mac'in hikâyesini dinleyecektim.

Adam'ın numarasını tuşladım.

Tam sabırsızlanmaya başlıyordum ki telefon dördüncü çalışta açıldı.

"Hauptman."

"Tamirhanedeyim... Bir kurt öldürdüm," dedim ve kapadım.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatmış olan Mac'e döndüm. "Durup yirmi dakika açıklamaya çalışmaktansa, bu şekilde çok daha çabuk işimiz görülür. Hadi, kimse fark etmeden şu cesedi sokağın ortasından kaldırmamız gerek." Telefon çalınca telesekreter devreye girdi.

Stephan'ın minibüsünü aldım, çünkü böyle bir şeyi benim küçük Rabbit'im ile taşımak epeyce zor olurdu. Aracın her yerine Mac'in kokusunun sindiğini fark edince anladım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki boşuna bana geçen akşam kalacak yere ihtiyacım yok dememiş. En azından birkaç gece burada yatmış olmalı.

Minibüsün frenlerini yeni tamir etmiştim ancak cesedin yanına gidebilmek için aracı hareket ettirmem gerekti. Mac cesedi minibüse yüklerken bana yardım etti, ardından -ben aracı tamirhaneye doğru sürerken- tamirhanenin kepenklerini açmaya gitti.

Ölü adamı beton zeminin üzerine bıraktık. Ben aracı yerine çekip kepenkleri indirdikten sonra da içeride cesetle baş başa kaldık.

Tamirhanenin bir köşesine -kurdun cansız bedeninden olabildiğince uzaktaki bir köşeye- alet çantalarımdan birinin yanına yere çöktüm. Mac de gelip yanıma oturdu ve birlikte bir süre boyunca ölüyü inceledik.

Yarı dönüşmüş gövdesi tamirhanenin keskin ışığı altında, sokak lambasının altında olduğundan çok daha tuhaf görünüyordu. Siyah-beyaz Lon Chaney filmlerinden fırlamış gibi bir hali vardı.

"Kendini çok hızlı bir biçimde iyileştirebilirdi..." dedim sessizliği bozarak. "Yarasına yeterince dikkat etmemesi yüzünden bu durumda. Tabii bazı yaraların düzelmesi diğerlerinden daha uzun sürebilir. O da senden daha fazlasını bilmiyormuş demek ki. Peki sen ne zamandır bir kurt adamsın?"

"İki aydır," dedi Mac kafasını duvara dayayıp tavana bakarak. "O kız arkadaşımı öldürdü ama ben kurtuldum... Tabii buna kurtulmak denirse."

Telefon görüşmesindeki tahminlerimi hatırlayınca onun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şanslı olduğunu düşündüm. En azından kız arkadaşını öl
düren kişi o değildi. Muhtemelen Mac kendini bu konuda
şanslı hissetmiyordu, bu yüzden ben de daha kötü olasılık
ları anımsamamayı tercih ettim.

"Peki ya sonra? Bu adamları nasıl buldun? Tri-Cities'den misin?" Son altı aydır şüpheli bir ölüm ya da ka
yıp vakası hiç duymamıştım.

Başını iki yana salladı. "Naperville'denim." Boş bakışla
rım karşısında açıklamaya devam etti. "Illinois
Chicago'nun yanında." Göz ucuyla cesede baktı, sonra göz
lerini kapatıp yutkundu. Fısıldayarak, "Onu yemek istiyo
rum," dedi.

"Bu çok doğal..." diye karşılık verdim. İçten içe, "Tan
rım kurtar beni, ne olduğunun farkında olmayan bir kurt
adam ve taze et arasında sıkışıp kaldım..." diye yakarıyor
dum. Ancak Adam gelene dek burada beklemek zorunday
dık. Daha kötüsü de olabilirdi: Mesela dolunay daha yakın
ya da Mac buraya ilk geldiği günkü kadar aç olabilirdi.

"Sığır eti her zaman daha iyidir, hem yedikten sonra ka
bullenmek de daha kolay olur," dedim ve hemen konuyu
değiştirdim. "İlk saldırıdan sonra başına neler geldi? Seni
hastaneye götüren birileri oldu mu?"

Mac bir an için gözlerime baktı ama aklından geçenleri
anlayamadım. "Saldırı... Evet, saldırıdan sonra bir kafesin
içinde uyandım... Birinin bodrumundaydım. Odada biri
daha vardı, gözlerimi açtığımda şöyle dedi: 'Hayattasın de
mek... Leo bunu gördüğüne çok sevinecek.'"

"Dur bir dakika... Leo... Leo... Chicago." Sonra birden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aklıma geldi. "Leo James mi? Şu Kuzey Avrupa Kayak Şampiyonu gibi görünen Leo mu? Sarışın, uzun boylu."

Leo Chicago'daki Alfalardan biriydi -iki kişiydiler. Chicago'nun batısı ondan sorulurdu. Onunla bir ya da iki kez karşılaşmıştım. İkimiz de birbirimizden pek hazzetmemiştik, zaten önceden de söylediğim gibi kurtların çoğu çevresinde başka bir avcı olsun istemez.

Mac başını sallayıp beni onayladı. "Sanırım aynı adam. Diğer ikisiyle birlikte yanıma geldiler. Benimle ne konuştular ne de sorularıma cevap verdiler." Yutkundu ve korkuyla gözlerime baktı. "Bu anlattıklarım kulağa çok saçma geliyor, değil mi? Tanrım... Tüm bunlar gerçekten inanılmaz."

"Şu an çakala dönüşebilen birisiyle konuşuyorsun," dedim içini rahatlatmaya çalışarak. "Devam et, sence amaçları neydi?"

"Pekâlâ..." dedi ve sakin bir şekilde konuşmasını sürdürdü. "Pekâlâ... Kendimi aşırı derecede halsiz hissediyordum ve kafam fena halde karışıktı. Ama Leo şu üçüncü adamla para konusunda tartışıyormuş gibi hissettim. Sanırım beni on iki bin dolar karşılığında satabileceğinden söz ediyordu."

"Demek Leo seni on iki bin dolara sattı," dedim. Bunu Mac'ten çok kendime söylemiştim. Ses tonum bunu söylerken herhangi bir şeyden bahsediyormuş gibiydi ama bunun esas sebebi Mac'in haklı çıkmış olmasıydı: Bu gerçekten de inanılması güç bir şeydi. "Yani kurt adamlarından biri sana ve kız arkadaşına saldırdı... Sen hayatta kalmayı başardı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğında ise seni bir başkasına taptaze bir kurt olarak satmaya çalıştı."

"Sanırım..." dedi Mac.

"Bugün öğleden sonra aileni aramıştın?" diye sordum. Tedbirli bakışlarıyla karşılaşınca ona gülümseyerek karşılık verdim. "Kulaklarım sandığından daha iyi işitir."

"Erkek kardeşim. Cep telefonundan aradım." Yutkundu. "Telefonu bozuk, arayan numarayı göstermiyor. Hayatta olduğumu onlara haber vermem gerekiyordu. Sanırım polis Meg'i benim öldürdüğümü düşünüyor."

"Kardeşine, katilin peşinden gideceğini söylemiştin," dedim.

Kederli bir kahkaha attı. "Becerebilecekmişim gibi."

Başarabilirdi. Tek yapması gereken yeni yeteneklerini nasıl kullanabileceğini öğrenmekti ama bunu ona ben anlatmayacaktım -en azından şimdilik. Mac kendisine ve kız arkadaşına saldıran kurdu bulsa bile bu büyük olasılıkla ölümüne sebep olacaktı. Genç bir kurdun yetişkin bir kurt karşısında hiç şansı yoktu.

Hafifçe dizine dokundum. "Merak etme. Sağlam adamlarla anlaştığımızda -buradaki sağlam adam Adam'dı- Leo ölmüş olacak. Marrok bir Alfa'nın üretim yapıp para kazanmasına asla izin vermez."

"Marrok mu?"

"Affedersin," dedim. "Kurtların sürüler halinde teşkilatlandığını söylerken ondan bahsettiğimi sanıyordum."

Bir Alfa olabilmek için güçlü olmak gerekir, zeki ya da duyarlı değil. Orta Çağ'da bütün dünyayı saran Kara Ve-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ba'dan sonra kurt adamların türü -gerçek kurtlar da dahil- bazı alfaların düşüncesizliği yüzünden yok olma tehlikesiyle karşı karşıya geldi. İşte o zaman bütün kurt adamları yönetecek bir lider olması gerektiğine karar verildi.

"Amerika'daki bütün sürüler, ismini Kral Arthur'un bir kurt adam olan şövalyesinden alan Marrok'a itaat eder. Marrok ve sürüsü Kuzey Amerika'daki bütün kurt adamları izler."

"Bizden daha var mı?" diye sordu Mac.

Başımı sallayarak bu sorusunu onayladım. "Sayıları sadece Amerika'da iki bine yakın... Beş yüz-altı yüz kadarı Kanada'da ve yaklaşık dört yüz kadarı da Meksika'da."

"Kurtlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Beni onlar büyüttü." Nedenini sormasını bekledim ama dikkati cesede kaymıştı. Heves dolu bir şekilde ürpererek derin bir nefes aldı.

"Onların senden ne istediğini biliyor musun?" diye sordum.

"Benim için bir tedavi yolu aradıklarını söylediler. Yemeğime bir şeyler karıştırıyorlardı... Kokusunu alabiliyordum ama açlıktan aldırış etmiyordum. Bazen de şırınga vuruyorlardı... Karşı çıktığımda ise aynı işlemi havalı tabancayla gerçekleştiriyorlardı."

"Dışarıda onlarla konuşurken, senin gibi başkaları olduğundan da bahsettin."

Mac kafasını salladı. "Beni bir dorsenin arkasında sakladılar. Üç kafes daha vardı. Başta üç kişiydik, bir erkek ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

benim yaşlarımda bir kız. Kız bağımlıya benziyordu... Ba-
kışlarını belli bir noktaya sabitleyip ileri geri sallanıyordu.
Erkek olan ise tek kelime İngilizce konuşamıyordu. Rus ya
da onun gibi bir şey olabilir. Sonra bir gün bana verdikleri
şeyler yüzünden uçup gitmişim, uyandığımda yalnızdım."

Ona, "İlaçlar kurt adamlarda işe yaramaz," dedim. "Se-
nin metabolizman çok hızlı."

"Ama tam olarak anlattığım gibi oldu," diye karşı çıktı
Mac.

"Sana inanıyorum," dedim usulca. "Peki ya sonra...
Kaçtın mı?"

"Bana yine bir şeyler vermeye çalıştıkları sırada dönüş-
meyi başardım. Sonra sadece koştuğumu hatırlıyorum."

"Seni hapsettikleri kafes burada, Tri-Cities'de bir yerler-
de miydi?" diye sordum.

Onayladı. "Evet ama yerini tekrar bulamadım. Her şeyi
net bir şekilde hatırlayamıyorum, şu şey olduğundan be-
ri..." Sesi birden alçaldı.

"Dönüştüğünden beri mi?" Bana söylediklerine göre dö-
nüştüklerinde ne yaptıklarını hatırlamaları uzun deneyim-
lerden ve kendilerini kontrol edebilmeye başladıktan sonra
gerçekleşiyordu.

Yabancı bir araç, pahalı araçların motorundan yükselen
hafif bir mırıltıyla sessizce garaja doğru yaklaştı.

Ben ayağa kalkınca, "Sorun nedir?" diye sordu Mac.

"Arabayı duymuyor musun?"

İşitmeye çalışarak başını salladı, sonra birden durup,
"Şey, ben... Evet duyabiliyorum," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kurt adam olmanın da iyi yanları var," dedim. "Sıradan bir insana göre çok daha iyi işitip koku alabilirsin." Kapıya yöneldim. "Park yerine yanaşıyor. Gidip kim olduğuna bakacağım."

"Belki şu telefonda konuştuğun adamdır... Alfa."

Başımı salladım. "Bu onun arabası değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Ofisi geçip dikkatlice dış kapıyı araladım, ancak havanın burnuma taşıdığı parfüm ve baharat kokusuna bakılırsa görünürde bir tehlike yoktu.

Siyah bir Cadillac kaldırımın karşısına, Stephan'ın minibüsünün yanına çekti. Üniformalı bir şoför arabadan inip şapkasıyla beni selamladıktan sonra yolcu kapısına yöneldi, arabanın içinde yaşlıca bir kadın vardı.

Başımı ofisten içeri uzatıp Mac'e seslendim: "Temizlik servisinden gelmişler, her şey yolunda."

Fark ettirmeden insanların arasında yaşamayı sürdürebilmek için profesyonel yardım almak şarttı ve Adam'ın sürüsü Kuzey Batı Pasifik'in bu konudaki en yetenekli büyücüsüne sahipti. Elizaveta Arkadyevna Vyshnevetskaya'nın kökeni ve buraya, Tri-Cities'e nasıl geldiği hakkındaki efsaneler sürekli olarak değişirdi. Bana kalırsa bu çılgın efsanelerin yayılmasına torunları sebep oluyordu. Kesin olarak bildiğim tek şey ise Rusya'da, Moskova'da doğduğu ve en azından son yirmi yıldır Tri-Cities'de olduğuydu.

Elizaveta kocaman arabanın içinden reverans yapan bir baş balerin edasıyla çıktı.

Boyu neredeyse bir seksendi. Görüntüsü deri ve kemikten sadece birazcık fazlasını sunuyordu. Uzun ama zarif burnu, griye çalan keskin gözleri vardı. Giyim tarzı ise Baba Yaga* ile babuşka** arası bir şeydi. Baldırlarına kadar sarkan kat kat işlemeli bir şalı, uzun yün kazağı ve başına doladığı yıpranmış bir eşarbı vardı. Kıyafeti otantik değildi, en azından benim bildiğim herhangi bir yere veya zamana özgü değildi, ama şimdiye kadar ona bunu söyleyecek kadar cesur birini hiç görmemiştim.

Arabasına yaklaşmak için minibüsün yanından geçip, "Elizaveta Arkadyevna, hoş geldiniz," dedim.

Kaşlarını çattı. "Adamya aradı ve bana senin bir kurt öldürdüğünü söyledi." Ses tonundan yansıyan İngiliz aristokratlara özgü keskinlikten anladığım kadarıyla sinirliydi -kullandığı aksanı anlamak için genellikle özel bir çaba göstermem gerekiyordu. Gerçekten çok kızdığında ise İngilizce konuştuğu bile söylenemezdi.

"Evet," diyerek onayladım. "Ama onun Adam'ınkilerden biri olduğunu sanmıyorum." Bildiğim kadarıyla Adamya, Adam'ın içtenlikle söylenme şekliydi. Bunun Adam ile yüz yüzeyken söyleyebildiği bir şey olduğunu sanmıyorum zira Elizaveta birileri hakkında nadiren böylesine sıcakkanlı ifadelerde bulunur.

---

* Baba Yaga: Ölümü ve yeniden dirilmeyi simgeleyen, temiz kalpli ve cesur olanları sonsuza dek koruduğuna, kötüleri ise bulduğu yerde yediğine inanılan, genellikle koyu renk giysiler içinde, gri saçlı ve gaga burunlu tasvir edilen bir Slav Tanrısıdır.

** Babuşka: Rusça'da *nine* anlamına gelen kelime.

Ona cesedin tamirhanede olduğunu söyledim. "Ama buralar da kana bulandı. Kurt beni yırtık bir atar damarla epeyce kovaladı, sonra kanaması yüzünden sokağın ortasına yığılıverdi. Cesedi taşımak için..." Elimle işaret ettim. "Stephan'ın minibüsünü kullandım."

Torunlarından biri olduğunu düşündüğüm özel şoförüne dönerek Rusça konuştu. Adam da başını sallayıp yine Rusça karşılık verdi ve bagajı açtı.

Bakışlarını bana çeviren Elizaveta, "Git," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla. "Ve ben buradaki pisliği temizlerken cesedin yanında bekle. Adam yakında burada olur ve cesedi görünce bana ne yapmam gerektiğini söyler. Bu kurdu sen mi öldürdün? Gümüş bir mermiyle mi? Şayet öyleyse mermiyi bulmam gerekiyor!"

"Dişlerimle," dedim. Ne olduğumu ancak o zaman anladı. "Kazayla oldu... Yani en azından ölümü."

İçeri gireceğim sırada beni kolumdan yakaladı. "Aklından neler geçiyordu, Mercedes Thompson? Yetişkin bir kurda kafa tutan küçük bir çakal eninde sonunda ölümle yüzleşir... Şans eninde sonunda onu terk eder."

"Korumam altındaki bir çocuğu öldürmek üzereydi," dedim. "Bana başka bir seçenek bırakmadı."

Elizaveta beni bıraktı ve sözlerimi onaylamadığını belirtircesine homurdandı, yeniden konuşmaya başladığında ise Rus aksanı oldukça güçlüydü. "Her zaman bir yolu vardır, Mercy. Tercih meselesi. Ayrıca bir çocuğa saldırdıysa... Onun Adam'ınkilerden biri olması mümkün değil."

Şoföre dönüp yeniden bir şeyler söyledi. Ben de dışla-

mış bir şekilde Mac'in yanına, ölü kurt adamımızın başına geri döndüm.

Mac'i cesedin başına çömelmiş, parmaklarına bulaşan kanı temizliyormuşçasına yalanır bir halde buldum. Bu hiç hayra alamet değildi. Her nedense Mac'in tam anlamıyla kendini kontrol edebildiğinden emindim -ta ki bunu görene kadar.

"Mac," dedim yanından geçerken ve daha önce birlikte oturduğumuz uzak köşeye vardım.

Hırlamaya başladı.

"Kes şunu," dedim sesimdeki korkuyu gizlemek için elimden gelenin en iyisini yaparak. "Kendine hâkim ol ve yanıma gel. Adam gelmeden önce bilmen gereken bazı şeyler var."

Üstünlük kurmaktan kaçınıyordum çünkü içgüdülerim bana Mac'in doğal bir liderlik eğilimi olduğunu, eninde sonunda bileğinin hakkıyla bir Alfa olacağını söylüyordu -ve ben bir dişiydim.

Kurt adamların dünyasında kadın-erkek eşitliği konusunda fazla bir ilerleme kaydedilmiş değildi. Eşi olan bir dişinin sürüdeki yeri erkeğinin arkasıdır. Ancak bekâr dişiler, erkek anormal derecede yumuşak başlı olmadıkça, genellikle daha geri planda kalırlar. Bu küçük gerçek, benim gibi kurtların yetiştirdiği bir kadın için bir felakete sebep olabilirdi. Ama kendinden daha baskın bir kurt olmadan Mac'in içgüdülerini kontrol edebilmesi şu an için mümkün görünmüyordu ve Adam henüz gelmediğine göre bu iş bana düşüyordu.

Tek kaşımı çatıp, manevi babamı en iyi şekilde taklit etmeye çalışarak gözlerimi üzerine diktim. "Tanrı aşkına Mac, zavallı adamı rahat bırak ve buraya gel."

Mac yavaşça doğruldu, sert tavrım dikkatini çekmiş olmalıydı. Başını iki yana sallayıp, hafifçe kendine gelerek yüzünü ovuşturdu. "İşe yaradı," dedi. "Bunu tekrar yapabilir misin?"

Bu kez elimden gelenin en iyisini yaptım. "Mac! Hemen buraya gel!"

Sarhoş gibi sendeleyerek üzerime doğru yürüdü ve ayaklarımın dibine çöküverdi.

"Adam geldiğinde..." dedim keskin bir ifadeyle. "Ne yaparsan yap ama sakın ona gözlerini dikip bir iki saniyeden fazla bakma. Umarım sadece kuruntudur. Korkudan titremeye gerek yok... Unutma sonuçta sen kötü bir şey yapmadın. Bırak ben konuşayım. Adam'dan isteyebileceğimiz en iyi şey seni de yanında götürmesi."

"Ben böyle iyiyim," dedi Mac. Ses tonu kendine gelmiş gibi çıkıyordu ama kafası hâlâ cesede dönüktü.

"Hayır, değilsin," dedim sert bir ses tonuyla. "Ortada bir sürü olmasaydı, hayatta kalabilirdin. Fakat Adam'ın kurtlarından birine yakalanırsan, muhtemelen seni öldürürler. Ayrıca dolunay da yaklaştı. Adam sana onların eline düşmeden, içindeki hayvanı kontrol etmende yardımcı olabilir."

"O canavarı kendim kontrol edemez miyim?" diye sordu.

"Tabii ki edebilirsin," dedim. "Aslında canavar değil

ler... Yani katil bir balinadan daha canavar değiller. Kurt adamlar sıcakkanlı ve agresif olabilirler ama şeytani yönleri yoktur." Mac'in üzerine pazarlık yapan şu diğer adamı hatırlayınca ekledim: "En azından birtakım insanlardan daha şeytani değiller."

"Dönüştüğümde neler yaptığımı bile hatırlamıyorum," dedi Mac. "Nasıl kontrol edebilirim ki onu?"

"İlk dört-beş defasında zordur," dedim. "Tecrübeli bir Alfa bunu atlatmanda sana yardımcı olabilir. Bir kere kontrolü ele geçirebilirsen, istediğin zaman önceki yaşantına devam edebilirsin. Yalnız biraz daha tedbirli olmak zorundasın; insan formunda bile tez canlılığın ve normalden daha kuvvetli olman sorun yaratabilir. Adam sana bunların hepsini öğretebilir."

"Geri dönemem," dedi Mac fısıldayarak.

"Önce irade..." dedim. "Bunun dışında sana destek olabilecek insanlar zaten var. Sakın pes etme."

"Sen benim gibi değilsin."

Kafamı sallayarak onayladım. "Evet... Ben bir gezginim. Senden farklıyım, ben böyle doğdum."

"Gezgini hiç duymamıştım. O da bir tür büyülü varlık mı?"

"Yaklaştın," dedim. "Siz kurtlar kadar üstün sayılmaz. Aşırı güç yok. Kendini iyileştirebilme yok. Sürü yok."

"Arkadaşlarını yeme ihtimalin de yok," diye ekledi Mac. Komik mi olmaya çalışmıştı yoksa ciddi mi, emin olamadım.

"İyi yanları da var."

"Kurt adamlar hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendin?"

Ağzımı ilk açtığımda kısa bir özet geçmek niyetindeydim ancak Mac'in dikkatini yerde yatan ölü bedenden uzaklaştırabilmek adına tüm hikâyeyi anlatmamın daha iyi olacağına karar verdim.

Yanına çöküp, "Annem bir rodeocunun peşine takılmış," diye söze başladım. "Kovboyları severdi, özellikle de bir tanesini. Montana, Browning'de Yaşlı Çakal Joe adında Blackfoot rodeocularından birinden çok hoşlanıyormuş... Hatta hamile kalmasına yetecek kadar çok hoşlanıyormuş da denebilir. Annem bana onun geniş bir büyücü doktor soyundan geldiğini söylediğini anlatmıştı. Fakat o zamanlar onun sadece kendisini etkilemeye çalıştığını düşünmüş. Annemle tanıştıktan üç gün sonra da bir araba kazasında ölmüş."

"Annem on yedi yaşındaymış ve ailesi onu kürtaj yaptırması konusunda ikna etmeye çalışmış olsa da hiçbirini dinlememiş. O zaman da doğacak çocuğu evlatlık vermesi için baskı yapmışlar ama annem beni kendi yetiştirmek konusunda kararlıymış -ta ki üç aylık bir bebekken karyolamın içinde küçük bir enik bulana dek."

"Ne yapmış?"

"Babamın ailesine ulaşmaya çalışmış. Browning'e gidip aynı soy isminde birkaç aile bulmuş ancak onlar da Joe adında birini tanımadıklarını söylemişler. Babam kesinlikle Amerikan Yerlileri'ndendi." Ellerimle görünüşüme dikkat çeken bir hareket yaptım. Saflkan bir kızılderili gibi görünmüyordum, aksine İngiliz gibiydim. Fakat tenim Kasım

ayında bile yanıktı ve uzun, düz saçlarım gözlerim kadar koyu bir renkteydi. "Öte yandan onun hakkında daha fazlasını ben de bilmiyorum."

"Yaşlı Çakal, ha," diye üsteledi.

Gülümsedim. "Bu durum dönüşüm işinin aileden geldiğini düşündürtüyor, değil mi?"

"Peki, kurtların arasına karışman nasıl oldu?"

"Büyük-büyükbabamın amcası bir kurt adammış," dedim. "Bunun aile içinde sır olarak kalacağını sanmışlar ama annemden sır saklamak hiç kolay değildir. İnsanların yüzüne öyle bir gülümser ki onlar da hemen tüm hayat hikâyelerini anlatıverirler. Her neyse annem onun numarasını bulmuş ve aramış."

"Vay canına," dedi Mac. "Ben büyük-büyükbabamı hiç görmedim."

"Ben de," dedim gülümseyerek. "Sadece büyük-büyükbabamın amcasını gördüm. Kurt adamların en belirgin özelliklerinden biri de uzun ömürlü olmalarıdır." Tabii eğer içlerindeki kurdu yönetebilirlerse diyecek oldum sonra vazgeçtim –bu kısmı Adam benden çok daha iyi açıklayabilirdi.

Mac'in bakışları yeniden yerde yatan ölü dostumuza kaydı.

İç çekerek, "Evet, işte böyle," dedim. "Aptalca hareketler seni öldürür. Büyük-büyükbabamın amcası kendi neslinden daha uzun yaşayabilecek kadar zekiydi ama tüm bu yıllar onu bir gece açık havada avlanırken bir geyiğin bağırsaklarını deşmekten alıkoyamadı."

"Her neyse," diyerek sözlerime devam ettim. "Bir gün zi-

yarete geldi ve beni görür görmez *ne* olduğumu anladı. Tüm bunlar, büyülü varlıklar henüz kendini gizlemeye devam ederken ve insanlar hâlâ sihrin gücünü inkâr ederken oldu. Amcam Montana'da, şehirden uzakta yaşayan Marrok'un sürüsünün yanında daha güvende olacağım konusunda annemi ikna etmeyi başardı... Yabancıların nadiren uğradığı dağlık bir bölgede kendi şehirlerini kurmuşlardı. Çocuksuz bir aile beni manevi evlatları olarak yetiştirmeyi kabul etti."

"Annen öylece gitmene izin mi verdi?"

"Annem her yaz yanıma gelip gitti ve bu durum ne onun için ne de manevi ailem için kolay oldu. Marrok sürüsü kendi eşleri ve çocukları dışında insanları pek sevmez."

"Şu Marrok'un Kuzey Amerika'daki kurtların başı olduğunu sanıyordum," dedi Mac.

"Sürüler bazen halk ağzındaki adlarını liderlerinden alırlar," dedim. "Bu yüzden Marrok'un sürüsü de Marrok olarak bilinir. Çoğunlukla bölgelerindeki coğrafi niteliklere göre tanınırlar. Adam'ın kurtları Kolombiya Havzası'nın, Washington'daki diğer bir sürü ise Seattle'ın -Zümrüt Kent'in- kurtlarıdır."

Mac'in bir sorusu daha vardı ancak sessiz olmasını işaret ettim. Adam'ın arabasının yanaştığını duymuştum.

"Sana Alfalar hakkında söylediklerimi unutma," diyerek ayağa kalktım. "O iyi biri ve senin ona ihtiyacın var. Sen sadece burada bekle, başını yerde tut ve konuşma işini bana bırak ki her şey yoluna girsin."

Tamirhanenin ağır kepenkleri korkunç bir inlemeyle

daha önce hiç açılmadığı kadar hızla açılarak dev bir simbal gibi çınladı.

Adam Hauptman sıradan bir insanın yapabileceği gibi pelerinine sarılmış bir halde kapı girişinde sakince duruyordu. Bir an için ona uzun uzun baktım. Görülmeye değerdi.

Alman soyadına rağmen teni Slavdı: Koyu tenli ve kahverengi saçlıydı -gerçi benimki kadar koyu sayılmazdı. Çıkık elmacık kemikleri, ince ama öpülesi dudakları vardı. Aşırı uzun boylu ya da iri kıyım değildi, öyle ki insanlar o bir odaya girdiğinde neden tüm bakışları üzerine çektiğini anlayamazlardı. Yüzünü gördüklerinde ise bunun saf cazibe olduğunu fark ederlerdi. Adam bir Alfaydı ve çirkin biri bile olsaydı yakınlık kurması gereken kişilerin dikkatini çekmeyi başarabilirdi -ama gerçek şu ki farkında olmadan taşıdığı erkeksi güzellik ona ciddi anlamda yardımcı oluyordu.

Normal koşullar altında çikolata renkli kahverengi gözleri, sinirli olduğu için neredeyse sarıya çalacak kadar açılmıştı. Adam'ın öfkesi karşısında Mac'in nefesinin kesildiğini duyduğum için olacaklara kendimi hazırladım ve gücünün beni sarmasını izin verdim.

Belki de telefon ettiğimde konuyu açıklamış olsaydım daha iyi olurdu... Ama o zaman da hiç eğlenemezdik ki!

"Ne oldu?" diye sordu kış başladığında düşen ilk kardan daha yumuşak bir sesle.

"Biraz karışık bir durum," dedim cesedi işaret etmeden önce iki saniye kadar gözlerinin içine bakarak. "Şurada... Seninkilerden biriyse çömez olmalı... İşinin eri değildi, bir insan kadar kör ve sağırdı. Onu şaşırtmayı başardım, o za-

man da yarasının olması gerektiği kadar hızlı kapanmadığı nı fark edemeyecek kadar aptalca hareket etti. Peşimden koşturacağım diye kendini..."

Adam ölü kurdun yanına yaklaşırken, "Mercedes, yeter," diye bağırdı ve cesedin önünde dizlerinin üzerine çök tü. Maktulün yüzünü çevirince tek kolu bütün cansızlığıyla zemine yapıştı.

Mac iştahlı bir şekilde mızmızlanmaya başladı, sonra Adam görmesin diye başını eğip kalçama yasladı.

Ses Adam'ın dikkatini cesetten alıp ayaklarımın dibinde ki çocuğa yönlendirdi.

Yüksek sesle devam etti. "Bu benimkilerden biri değil. Tabii o da öyle."

"Lütfettiniz," dedim. "Annen bu yanınla gurur duyuyor olmalı, Hauptman."

"Dikkatli ol," dedi fısıldayarak. Bu tehdit değil, bir uyarıydı.

Tamam. Korkutucu bir hali vardı. Gerçekten korkunçtu. Muhtemelen sıradan bir insan bile bu haliyle ondan korkabilirdi.

"Adam Hauptman..." dedim kibarca durumu açıklamaya çalışarak. "Seni Mac'le tanıştırmama izin ver... Benim bildiğim tek adı bu. Yaklaşık iki ay önce Chicago'da bir kurdun saldırısına uğramış. Kız arkadaşı ölmüş ama kendisi hayatta kalmayı başarmış. Saldırgan onu yakalayıp bir kafese kapatmış. Bir adam... Sanırım Chicago Alfa'sı Leo. ilaçlarla ilgili testleri yapan birine satmış onu. Geçen Cuma iş aramak için kapıma geldi."

"Mekânında yabancı bir kurt var ve sen bana haber vermiyorsun, öyle mi?" diye bağırdı Adam.

Karşı çıkarcasına göğsümü kabarttım. "Ben senin sürünün bir üyesi değilim Adam. Bunu kabullenmenin senin için zor olduğunu biliyorum, bu yüzden yavaşça söyleyeyim: Senin malın değilim. Sana rapor vermek mecburiyetinde değilim."

Adam rahatsız edici bir sertlikte karşılık verdi: "Yeni olanlar tehlikelidir, bunu kafana iyice sok! Özellikle de aç ve üşümüş olduklarında!" Mac'e baktı, ardından bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Mercy, buraya gel..." Ses tonu bu kez öfke ve telaştan yoksundu.

Adam'ın Mac'in yüzünde fark ettiği şeye bakmak için başımı çeviremedim. Bir adım attım ancak Mac sol bacağıma sıkıca sarılmıştı. Az kalsın düşüyordum. "Hmm... Biraz sıkıştım."

Yanımda duran kurdu ürkütmemek için net ve kibar bir ses tonuyla, "Senin gibi zeki bir kız nasıl böyle bir aptallık yapar aklım almıyor," dedi. "Kendini genç bir kurt ve ölü bir adamla buraya kapatman, yaptığın en zekice iş olmasa gerek. Gerçek adını biliyor olsaydım onunla iletişime geçebilirdim."

"Mac," diye mırıldandım. "Gerçek adın nedir?"

Mac dizlerinin üzerinde doğrularak yüzünü karnıma bastırdı ve, "Alan..." dedi sersemlemiş bir şekilde. "Alan MacKenzie Frazier, büyükbabamın öldüğü yıl doğdum." Sürtünerek yaptığı hareketlerle tişörtümü sıyırdı ve çıplak tenimi yalamaya başladı. Bu dışarıdan bakan biri için ol-

ukça tahrik edici görünebilirdi ancak karın bölgesi avcıla-
ın en sevdiği, vücudun en savunmasız noktalarından bi-
iydi. "Güzel kokuyorsun," diye fısıldadı.

O da kurt adam gibi kokuyordu ve paniklemeye başla-
mıştım -ki bu şu an için en son ihtiyacım olan şeydi.

"Alan..." dedi Adam bu ismi dilinde yuvarlarcasına
"Alan MacKenzie Frazier, yanıma gel."

Mac kafasını sallayarak birden Adam'a baktı ancak kol-
larıyla kalçamı kavrayışı sertleşmişti.

Göğsünden yükselen ve bacaklarımı titreten hafif bir hı-
rıltıyla homurdandı.

"Benim..."

Adam'ın gözleri kısıldı. "Hiç sanmıyorum. O bana ait."

Bu çekişme gururumu okşamadı diyemem ancak biri ak-
şam yemeğinden bahsediyordu, diğerinin niyetinden ise
emin değildim.

Adam Mac'in dikkatini dağıtınca, geriye doğru uzanıp
arkamızdaki raftan levyeyi kaptığım gibi Mac'in köprücük
kemiğine indirdim.

Sert vurmamaya özen göstermiştim zira köprücük kemi-
ği kurt adamlarda bile oldukça tehlikeli bir bölgeydi. Kemi-
ğin çatırdamasını duyar duymaz kendimi Mac'in kolların-
dan kurtardım ve beklenmedik bir tepki verir diye tamirha-
nenin öbür ucuna kaçtım.

Onu incitmek hoşuma gitmemişti, fakat nasıl olsa beni
mideye indirmesinden çok daha kısa bir süre içerisinde iyi-
leşecekti. Mac'in birini öldürmeyi kırık bir kemikten daha
kolay atlatabileceğine inanmıyordum.

Adam da neredeyse benim kadar hızlı davranmıştı. Mac'i ensesinden yakalayıp havaya kaldırdı.

Tamirhanenin öbür ucunda olmamın verdiği rahatlıkla, "Adam..." dedim. "Tecrübesiz ve eğitilmemiş. Zor durumda olan o..." Sesimi yükseltmemeye özellikle dikkat ediyordum.

Mac o an için hiç de tehlikeli görünmüyordu. Adam'ın elinde bayrak gibi sarkıyordu. Duyulamayacak kadar hafif bir sesle, "Üzgünüm," dedi. "Üzgünüm."

Adam öfkeden deliye döndüğünü belli eden derin bir nefes aldı ve Mac'i yere yaklaştırdı -önce ayaklarını yere hafifçe dokundurdu ve dizlerinin onu taşıyabileceğinden emin olduğunda da tamimiyle serbest bıraktı.

"Acıyor," dedi Mac.

"Biliyorum." Adam'ın sesinde artık herhangi bir kızgınlık kalmamıştı -tabii Mac'le konuşuyordu, benimle değil. "Dönüşürsen, daha çabuk atlatırsın."

Mac ona bakıp merakla gözlerini kırpıştırdı.

"Bunu nasıl yapacağını bildiğini sanmıyorum," diyerek lafa karıştım.

Adam cesede yan yan düşünceli bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Kafes ve deneylerden bahsetmemiş miydin sen?"

Onaylar şekilde kafamı sallayınca Mac de bir şey söylemedi. "Onun bana anlattığı bu. Demek ki birinin kurtlar üzerinde denemeye çalıştığı bir ilaç var," dedim Mac'in bana anlattığı üzere, ardından kurtla olan karşılaşmamın detaylarından ve insan arkadaşından bahsettim. Aslında her şeyi olduğu gibi anlatmıştım ama bu bilgilerden ne kadarı-

nın Adam'ı sakinleştirmeye yeteceğinden emin olmadığım için baştan sona hepsini yineledim.

Adam ben anlatmayı bitirince, "Lanet olsun," dedi. "Zavallı çocuk..." Mac'e döndü. "Tamam. Her şey yoluna girecek. İlk önce iyileşmen için içindeki kurdu çağıralım."

"Hayır," dedi Mac panikleyerek. Önce bana sonra da cesede baktı. "Öyle olduğumda kendimi kontrol edemiyorum, birini yaralayabilirim."

"Bana bak!" dedi Adam. Doğrudan bana dönük olmadığı halde kulak tırmalayan sesi sayesinde gözlerimi ondan alamadım. Mac olduğu yere çivilenmiş gibiydi.

"Her şey yolunda Alan. Her ne kadar hak etmiş olsa da... Mercy'yi incitmene izin vermeyeceğim." Ve her olasılığı düşündüğünü göstererek devam etti sözlerine: "Ölüyü yemene de elbette!"

Mac tereddüt edince onun yüzünü görebilmek için Adam'ın gerisinde kendime bir yer bulup çöktüm. "Sana söylemiştim, senin kontrol edemediğin yerde Adam üstesinden gelebilir. Bu yüzden ona Alfa deniliyor. Ona güvenebilirsin."

Bana bakıp gözlerini kapadı, sonra başıyla onayladı. "Peki. Ama nasıl olacağını bilmiyorum."

"Öğreneceksin," dedi Adam. "Fakat bu seferlik sana ben yardımcı olacağım." Cebinden çakısını çıkarırken uzaklaşmam için beni dirseğiyle dürttü. "Elbiselerini çıkarırsan daha kolay olur."

Fazla göze batmadan ayağa kalktım ve Mac'in çığlıklarından ürkmemeye çalıştım.

Dönüşüm hiçbir zaman kolay ya da acısız değildir ve dolunayın yardımı olmadan daha da zorlaşır. Neden benim yaptığım gibi kolayca dönüşemediklerini bilmiyorum fakat tamirhanenin diğer ucundan yükselen acı dolu çığlıklar karşısında gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Kırık köprücük kemiğinin Mac'in işini kolaylaştırmadığı kesindi. Bazı kurt adamlar egzersiz yaparak daha çabuk dönüşmeyi öğrenebilir ama yeni bir kurt için bu çok daha uzun bir süreçtir.

İkisinin de mahremiyetine saygı göstermek adına ve Mac'in ızdırap dolu çığlıklarına daha fazla dayanamadığımdan ötürü ofisten geçip kendimi garajın dışına attım. Kapının önündeki beton basamağa oturup bekledim.

Mac'in çığlıkları bir kurt ulumasına döndüğü sırada Elizaveta torununun kolundan destek alarak geri döndü.

"Başka bir kurt daha mı?" diye sordu.

Onaylayarak ayağa kalktım. "Şu size bahsettiğim çocuk," dedim. "Adam buradayken her şey yolunda. Peki ya siz... Stephan'ın minibüsünü temizlediniz mi?"

Elizaveta gücenerek burnunu çekti. "Evet, evet. Bir amatörle mi çalıştığını sandın yoksa? Vampir arkadaşın arabasında kendinden başka ölü biri bulunduğunu asla bilmeyecek."

"Teşekkürler." Başımı eğdim ama tamirhanenin içinden gelen sesler kesilmişti, bu yüzden ben de ofisin kapısını açıp, "Adam?" diye seslendim.

"Her şey yolunda," diyerek karşılık verdi Adam bitkin bir sesle.

Adam'ın fark etmemiş olma ihtimaline karşı, "Elizaveta şoförüyle birlikte yanımda," diyerek onu uyardım.

"İçeri gelin."

Tam kapının koluna uzanmıştım ki şoför hızlı davranıp öne atıldı ve ikimize birden yol verdi. Elizaveta'nın yürüye bilmek için yardıma ihtiyacı olmadığından emindim ama buna rağmen kemikli eliyle koluma tutunup destek aldı.

Mac bıraktığım yerde, tamirhanenin diğer ucunda acıdan iki büklüm olmuş bir halde duruyordu. Gri postu beton zeminle uyum içerisindeydi. Beyaz bir patisi ve burnundan aşağı inen beyaz bir çizgisi vardı. Kurt adamların tüylerinin rengi kurttan çok köpekleri andırır, bunun sebebini bilmiyorum. Bran'in, yani Marrok'un bir kutu boyaya batırılmış gibi bembeyaz bir kuyruğu vardı. Bana kalırsa sevimliydi -ama bundan kendisine bahsedecek kadar kafayı yememiştim.

Adam ölünün yanına gitmişti ve artık Mac'e dikkat etmiyordu. İçeri girdiğimizde kafasını doğrultup bize baktı. "Elizaveta Arkadyevna..." dedi mesafeli bir selamlamayla ve Rusça bir şeyler daha ekledi. Sonra konuşmasına İngilizce devam etti: "Sana da bu akşam geldiğin için teşekkür ederim Robert."

Elizaveta Adam'a Rusça bir şeyler söyledi.

"Tam olarak değil," dedi Adam. Sonra yerdeki cesedi göstererek, "Bunu düzeltebilir misin?" diye sordu. "Kokusunu tanıyamadım ama yüzüne iyi bir ifade vermeliyiz."

Elizaveta yüzünü buruşturdu ve Robert'a dönerek hızlı hızlı Rusça bir şeyler söyledi. Tekrar Adam'a dönmeden önce bir süre konuştular.

"Olabilir. Deneyeceğim."

"Burada bir fotoğraf makinen yoktur, değil mi Mercy?" diye sordu Adam.

"Var," dedim. Eski arabalarla çalışıyorum. Bazen klasiklerle ilgilenen müşteriler oluyor. Arabayı dağıtmadan önce bir resmini çekmek, tekrar birleştirirken işimi kolaylaştırıyor. "Gidip getireyim."

"Bir parça kâğıt ve bir de ıstampa getir eğer varsa. Parmak izini alıp kimlik tespiti için bir arkadaşıma göndereceğim."

Geri döndüğümde ceset insan formuna dönmüştü ve boynuna açtığım yara patlak bir balonu andırıyordu. Derisi kan kaybından maviye dönmüştü. Daha önce de ölü adamlar görmüştüm ancak hiçbirinin durumundan ben sorumlu değildim.

Dönüşüm yüzünden elbiseleri parçalanmıştı -ve vücudu hiç de çizgi romanlarda tasvir edildiği gibi görünmüyordu. Pantolonunun ağı boydan boya yırtılmış, paramparça olan tişörtü ise kana bulanmıştı.

Adam fotoğraf makinesini elimden alıp farklı açılardan birkaç poz çektikten sonra çantasına tıktı. Kâğıdı alıp bir profesyonel gibi ölünün parmağını ıstampanın üzerinde yuvarlarken, "Fotoğrafları alır almaz, makineyi geri getiririm," dedi dalgın bir şekilde.

Her şeyi hızlıca toparladılar. Adam cesedi gösterişli bagajın derinliklerine yerleştirirken Robert'a yardım etti. Elizaveta ise böbürleniyor, tamirhanemi nasıl da mucizevî bir şekilde temizlediğinden, içeride bir ölü bulunmamış gibi bütün kanıtları yok ettiğinden bahsediyordu. Son olarak Mac'in elbiselerini de aldı.

Mac itiraz edercesine homurdanırken, "Sessiz ol," dedi Adam. "Paçavraya dönmüşler zaten. Evimde bir şeyler var... Yarın yenilerini de alırız."

Mac ona bir bakış attı.

"Benimle eve geliyorsun," dedi Adam tartışmadan uzak bir ses tonuyla. "Şehrimde avare avare dolaşan bir kurt daha istemiyorum. Öğrenmen gereken bir ya da iki şey daha var, sonra gitmene ya da kalmana karar vereceğim, sen seç... Tabii kendini kontrol edebildiğine dair beni ikna etmeden olmaz."

"Ben gidiyorum. Benim gibi yaşlı bir kadın için bu saate kadar ayakta olmak iyi değil," dedi Elizaveta. Bana buz gibi bir bakış attı. "Bir süre aptallık yapmadan durabilirsen iyi olur, Mercedes. İnan bana buraya tekrar dönmek istemiyorum."

Bu ilk olmasına rağmen buraya sürekli gelip giden temizlik personelimmiş gibi şikâyet ediyordu. Yorulmuştum ve birini öldürmüş olmanın sıkıntısı, akşam yemeğinden kalan son birkaç parçayı da dışarı çıkarmama sebep olmak üzereydi. Sivri dilini çekemeyecek bir halde olduğumdan cevabım pek de diplomatik olmadı.

"Keyfimizden yapmadık ya," dedim sakince.

Bir şey ima ettiğimi anlamıştı ama gözlerimi açıp saf saf baktığım için emin olamadı. Genç bir kurt adama kucak açmak yetmezmiş gibi bir büyücüyle dalaşmak aptallıklar listesinin en tepesinde yerini almıştı -Alfa kurtlarını kızdırmak da cabası: Tüm günüm işte böyle geçip gitmişti.

Meydan okumak, baskın bir kurt sürüsü ile birlikte bü-

yümenin bana kazandırdığı bir huydu. Kurt adamlar, tıpkı diğer yırtıcılar gibi kabadayılığa aşırı hürmet ederler. Onlara karşı sinirlenmemek için fazla dikkatli davranırsanız, bunu bir zayıflık olarak görürler -ve zayıf şeyler *av* demektir.

Yarın bir iki eski arabayı daha tamir ediyor olurum ve bir süreliğine ortalarda görünmem. Bu gecelik tüm şansımı kullandım.

Adam da benimle aynı fikirde olmalıydı ki Elizaveta'nın elini tutup koluna götürdü ve bu sayede onu arabasına götürürken dikkatini dağıttı.

Elizaveta'nın torunu Robert haylaz haylaz sırıttı.

"Babuşkayı fazla zorlama Mercy," dedi kibarca. "O seni sever ama hak ettiği saygıyı ona göstermelisin."

"Biliyorum," dedim. "Bu yüzden dilim başımıza daha fazla dert açmadan evime gidip uyuyacağım mümkünse." Sırf yorgunluktan öyle konuşmuştum, komiklik olsun diye değil.

Kalçama büyük bir ağırlık bindi ve aşağı baktığımda Mac'i gördüm. Bana empatik olduğunu düşündüğüm bir bakış attı.

Adam hâlâ Elizaveta'nın yanındaydı ve Mac sorun yaratacakmış gibi görünmüyordu. Yavaşça bir kulağının arkasını kaşıdım.

"Hadi," dedim. "Gitme vakti."

Bu kez cüzdanımı da yanıma almayı unutmamıştım.

BÖLÜM 4

Sonunda evdeydim. Böyle bir gecenin ardından ilaç gibi gelecek tek bir şey biliyorum. Çikolata zulam tükenmek üzereydi ve son zencefilli çöreğimi de dün yemiştim. Fırını açıp tepsileri çıkardım ve çikolata parçacıklarını kurabiye hamuruna kattığım sırada kapı çaldı.

Kapımın önünde iki yana ayrılmış turuncu saçları ve birbirine karışmış bukleleriyle yüzünde bütün bir ponpon kız takımına bir ay yetecek kadar makyaj olan bir kız vardı. Bir elinde de fotoğraf makinemi tutuyordu.

"Hey Mercy. Babam sürü işleriyle uğraşırken ayak altında dolaşmamam için bunu sana getirmemi istedi." Fotoğraf makinesini uzatırken gözlerini devirdi. "Başka kurtlar olduğu zaman ortalıkta dolaşmamam gerektiğini bilmiyormuşum gibi davranıyor."

"Hey Jesse..." dedim ve içeri girmesi için kenara çekildim.

İçeri girip ayakkabılarını çözerken, "Ayrıca..." diye devam etti sözlerine. "O kurt çok sevimliydi. Burnunun altından inen bembeyaz çizgisine de bayılmıştım. Bana zarar

vermeyecekti... Ben sadece karnını okşuyordum ki birden babam içeri girip beni azarladı... Hımm, kurabiye hamuru! Tadına bakabilir miyim?"

Jesse Adam'ın kızıydı, on beşine basmak üzereydi. Yılın büyük bir bölümünü annesiyle birlikte Eugene'de geçiriyordu -Şükran Günü'nü Adam'la geçirmek için şehre gelmiş olmalıydı. Ancak bunun için de biraz erken sayılırdı, Çarşamba'ya daha çok vardı, fakat Jesse süperzekâlı ve sıradışı çocukların gittiği özel bir okula gidiyordu ve bu yüzden devlet okullarından daha önce tatile çıkmış olabilirdi.

"Saçlarını baban için mi boyadın?" diye sordum hamurdan bir parça alabilmesi için kaşık ararken.

"Tabii ki," diyerek hamurdan bir kaşık aldı, ardından ağzının yarısı hiç dolu değilmiş gibi sözlerine devam etti. "Bana karıştığı zaman kendini daha bir *baba* gibi hissediyor. Üstelik Eugene'de bunu herkes yapıyor. Bir iki hafta içinde çıkıyor zaten. Dersten sıkılınca ona, arkadaşım Jared gibi kalıcı boya yaptırmadığım için şükretmesi gerektiğini söyledim. Belki bir dahakine ondan yaptırırım. Cidden süper bir şey." İkinci tur için kaşığı hamura daldırmak üzereyken eline hafifçe vurdum.

"Onu ağzına soktuktan sonra olmaz," dedim ve yeni bir kaşık daha verdim. Hamuru son bir kez daha karıştırıp tepsiye dökmeye başladım.

Jesse hamurdan bir kaşık daha alırken, "Ah, az kalsın unutuyordum," dedi. "Babam makineyle birlikte sana bir de şifreli bir mesaj gönderdi. Ne kadar gereksiz... Ne anlama geldiğini sen bana zaten söylersin, öyle değil mi?"

İlk tepsiyi fırına verdim ve ikincisine yöneldim. "Öt bakalım."

"Babam dedi ki 'O bir seri katilmiş'" Boş kaşığı bana doğru sallayıp ekledi: "Şimdi bunu bana açıkla bakalım."

Adam'ın şifreli bir mesaj göndererek çocuğunu koruma-ya çalışmasına saygı göstermeliydim ama sonuçta onu bana gönderen de kendisiydi. "Bu akşam bir adam öldürdüm."

"Sahiden mi? Ve o bir tetikçiymiş? Vay, çok havalı." İkinci kaşığı da ilkinin yanına bırakıp tezgâhın üzerine oturdu ve kendi kendine bir soru cevap seansı başlattı. "Bu senin sabah babamı arayıp ona anlattığın konu olmasın sakın?" Çok hevesliydi. "Nasıl oldu da babamı aradın? Dur sakın söyleme! Öldürdüğün kişi aynı zamanda bir kurt adamdı, öyle değil mi? Bu yüzden babam alelacele evden çıktı demek. Peki, eve birlikte döndüğü kurt kim o zaman?" Duraksadı. "Bir kurt adamı mı *öldürdün*? Bir silahın mı var?"

Aslında birkaç tane var. Fakat tamirhaneye giderken yanıma silah almamıştım.

Jesse tekrar duraksayınca son iki sorusunu birden cevapladım.

"Hem evet hem hayır."

"Müthiş," dedi sırıtarak. "Peki nasıl becerdin?"

"İsteyerek olmadı," dedim üstüne basa basa.

"Elbette isteyerek yapmadın," dedi. "Tabii eğer gerçekten güçlü bir si..." Tek kaşımı kaldırınca kelimeyi değiştirdi. "Sebebin yoksa. Bir bıçağın mı vardı? Yoksa bir levye miydi?"

"Dişlerimdi," dedim.

"Iğyk..." Bir an için yüzünü buruşturdu. "Çok kötü. Anladım, yani o sırada çakala dönüşmüştün."

Birçok insan sadece büyülü varlıkların varlığına inanıyor -birçoğu ise hâlâ büyülü varlıkların hükümet tarafından yaratılmış bir yalan olduğuna. Jesse her nasılsa, bir kurt adamın kızı olarak, kendi deyimiyle "vahşi şeyler"e karşı fazlasıyla ilgili. Bunda biraz da benim payım söz konusu. Alfa yanımdaki eve taşındıktan kısa bir süre sonra Jesse bana babası gibi bir kurt olup olmadığımı sordu. Ben de ona bir çakal olduğumu söyledim, sonra şeklimi değiştirene kadar kafamın etini yedi. Bunu gösterdiğimde dokuz yaşındaydı ve zaten bu onun için alışılmış bir durumdu.

"Evet. Mac'i -şu beyaz çizgili olan- rahat bırakması için dikkatini çekmeye çalışırken beni kovalamaya başladı. Mac gerçekten çok sevimli biri," dedim, hemen ardından babasına karşı duyduğum içtenliği anımsayarak yetişkin rolü keserek ekledim: "Sevimli olabilir ama o çömez bir kurt ve henüz kendini tam olarak kontrol edemiyor. Bu yüzden babanın sözünden çıkmayacaksın, anlaştık mı? Eğer Mac seni ısırır ya da incitirse, baban kendini çok kötü hisseder. Zaten bugün yeterince berbat bir gece geçirdi." Bir an için duraksadım. Bu kesinlikle beni ilgilendirmiyordu ama Jesse'yi severdim. "Babanın sürüsünde gerçekten uzak durman gereken başka kurtlar da var."

Jesse başıyla onayladıktan sonra kendinden emin bir şekilde, "Bana zarar vermezler," dedi. "*Babam* varken bunu yapmazlar. Fakat Ben'i kastediyorsun sanırım, değil mi?

Babam bana onun yoluna çıkmamamı söyledi. Geçen gün uğradığında onunla karşılaştım." Burun kıvırdı. "O havalı aksanı olsa da tam bir *sinik*..."

Sinik derken tam olarak neyi kastettiğini anlayamamıştım ama emin olduğum bir şey varsa o da Ben'in yeterince tehlikeli olduğuydu.

Pişen kurabiyeleri yedik. Öbür tepsiyi de folyo ile sarıp yanında götürmesi için ona verdim. Onunla birlikte verandaya çıktığımda, Adam'ın evinin önüne park etmiş olan arabaları gördüm. Sürüyü toplamış olmalıydı.

"Eve kadar seninle geleyim," dedim ve çamurlu olduğu için dışarıda bıraktığım ayakkabıları ayağıma geçirdim.

Jesse isteksizce gözlerini devirdi ama yine de bekledi. "Gerçekten Mercy, sürüden biri canımızı sıkmaya karar verirse ne yaparsın?"

"Çığlık atabilirim," dedim. "Duruma göre yeni ölümcül tekniklerimi de kullanabilirim."

"Tabii," dedi. "Ama çığlığı tercih ederim. Kurtlarını öldürmeye başlarsan, babamın bundan pek mutlu olacağını sanmıyorum."

Muhtemelen içlerinden hiçbiri -Jesse'nin söylediği gibi- böyle bir şey yapmaya kalkışmazdı. Haklı olduğundan ben bile neredeyse emindim. Ancak gördüğüm araçlardan biri Ben'in kırmızı kamyonetiydi. Kimin çocuğu olursa olsun on beş yaşındaki bir kızı, Ben etrafta dolaşırken yalnız başına bırakamazdım.

Evimin arkasındaki yolu kullanırsak kimse bizimle uğraşamazdı.

Bahçede duran hurda Rabbit'imin yanından geçerken, "Güzel araba," diye mırıldandı Jesse. "Bunu buraya koyduğun için babam sana gerçekten minnettar. Senin için en iyisi bu. Rabbit yüzünden yeniden huzursuzluk çıkarırsa senin bu kez grafiti yapacağını söyledim."

"Baban kurnaz bir adamdır," dedim. "Grafiti işini sonraya saklıyorum. Biraz daha çirkinleşirse, üç tekeri de çıkarıp manzarasını iyice bozmaya karar verdim."

Jesse kıkırdamaya başladı. "Bu onu delirtir, duvardaki tabloların bir santim bile yamuk durmasına tahammül edemeyen bir adamdır." Arka taraftaki çite ulaştık ve Jesse eskimiş dikenli telin üzerinden dikkatlice karşıya atladı. "Yine de Rabbit'i gerçekten boyamaya karar verirsen sana yardım etmek isterim."

"Elbette," diyerek söz verdim. "Sen içeri girene kadar burada bekleyeceğim."

Jesse yeniden gözlerini devirip gülerek arka balkona doğru koştu. Kapıdan içeri girip gözden kayboluncaya kadar bekledim.

Çöpleri atmak için dışarı çıktığımda arabalar hâlâ oradaydı. Uzun bir toplantı olmuştu. Bir kurt olmadığım için halime şükretmeliydim.

İçeri girmek için arkamı döndüm ve kalakaldım. Yeterince dikkat etmezseniz, duyularınızın ne kadar güçlü olduğunun hiçbir önemi yoktur.

"Merhaba Ben," dedim evle benim aramda duran adamı fark ettiğimde.

"Hikâyeler anlatıyormuşsun, Mercedes Thompson," dedi Ben canayakın bir şekilde. Jesse'nin söylediği gibi etkileyici bir aksanı vardı. Çirkin görünmüyor olsa da benim için fazla efemine idi.

"Hmmm?" dedim.

Gözlerini benden ayırmadan, tek eliyle anahtarlığını havaya fırlatıp yakaladı. Bağıracak olsaydım Adam sesimi mutlaka duyardı ama daha önce ona da söylediğim gibi o benim sahibim değildi -ki zaten yeterince sahip çıkmıştı bana. Ben'in bana zarar vermek isteyecek kadar aptal olduğunu düşünmüyordum, özellikle de Adam'ın menzilinde bulunduğu müddetçe.

"'Sen biraz dışarıda bekle Ben,'" dedi kendi kendine Adam'ın sesini taklit eden bir çocuk gibi. "'Kızım odasına geçinceye kadar bekle. Senin gibilere görünmesini istemiyorum.'" Son cümlede Adam'ınkinden sıyrılıp kendi sulu aksanına geri dönmüştü. Prens Charles kadar olmasa da *Oliver*'daki Fagan'den daha iyiydi bu konuda.

"Bunun benimle ne ilgisi var, anlamıyorum," dedim omuzlarımı dikleştirerek. "Londra'daki sürüden kovulan sensin. Adam seni yanına almamış olsaydı, başın gerçekten büyük belaya girmişti."

"Ben yapan değildim ki," diye bağırdı bozuk dilbilgisiyle. Hatasını düzeltmekten son anda kaçındım. "Adam bana Jesse'ye yaklaşmamam konusunda senin onu uyardığından bahsetti."

Böyle bir şey hatırlamıyordum ama yapmış da olabilirim. Omuz silktim. Ben birkaç ay önce beraberindeki dedi-

kodularla gelmişti şehre. Londra'da üç ayrı saldırı vakası olunca polis Ben'in izine ulaşmıştı. Suçlu ya da değil, bölgenin Alfası da dikkatleri dağıtabilmek için onu Adam'a postalamıştı.

Polisler onu alıkoyabilecekleri bir sonuca varamamışlardı ama o buraya geldiğinden beri saldırılar kesilmişti. Tüm bunları nereden biliyorum... Çünkü kontrol etmiştim -İnternet müthiş bir şey. Adam'la bu konuyu konuştuğumu hatırlıyorum, onu Ben'in çevresindeki savunmasız kadınlarla ilgili olarak uyarmıştım. Evet, Jesse'yi düşünerek söylemiştim bunu ama yine de açıkça ifade etmemiştim.

"Kadınlardan hoşlanmıyorsun," dedim. "Kaba ve sinir bozucusun. Adam'ın ne yapmasını bekliyorsun ki?"

"Evine git Ben," dedi derin bir ses sağ omzumun hemen arkasından. Kahretsin, biraz olsun uykuya ihtiyacım vardı ve birileri sürekli arkamdan sinsice yaklaşmayı alışkanlık haline getirmişti.

"Darryl," dedim arkamı dönerek.

Darryl irice bir adamdı, bir doksana yakın boyu vardı. Jesse'nin dediğine göre annesi Çinliymiş ve bir Amerikan üniversitesinde mühendislik bitiren babası ise Afrikalı bir kabile üyesiymiş. Darryl'de bu iki kültürün karışımı hemen göze çarpar. Model ya da bir sinema oyuncusuna benziyor olsa da aslında hükümetin bazı gizli projelerinin araştırıldığı Kuzeybatı Pasifik Laboratuarları'nda doktoralı bir mühendis olarak çalışıyor.

Onu pek iyi tanımıyordum ama profesörlerde bulunan seçkin bir havası vardı. Arkamda Ben'in olmasındansa

onun olmasını tercih ederdim, ancak kim olursa olsun iki kurt adamın arasında olmaktan hiç hoşnut değildim. İkisini birden görebilecek şekilde yana doğru birkaç adım attım.

"Mercy." Darryl beni selamladı ve bakışlarını Ben'e dikti. "Adam kaybolduğunu fark edince beni gönderdi."

Ben karşılık vermeyince de ekledi: "Sakın işi batırma. Şimdi sırası değil."

Ben düşünceli bir şekilde dudaklarını büktü, sonra yüzünde belirgin bir fark yaratacak şekilde gülümsedi. Yalnızca bir an için çocuksu bir içtenlikle bana baktı. "Yaygara koparmaya gelmedim. Sadece bu güzel, tatlı bayana iyi geceler demek için uğradım. İyi geceler Mercy. Rüyanda beni gör."

Tam ona karşılık verecektim ki Darryl eliyle bana çenemi kapamamı işaret etti. Eski formumda olsaydım söylerdim ama bu defa ağzımı kapalı tuttum.

Darryl bana dönüp yarım ağızla, "İyi geceler Mercy. Kapını kilitli tut," demeden önce Ben hareket edene kadar bekledi. Sonra Adam'ın evine doğru hızlı hızlı yürüdüler.

Öldürdüğüm kurt ve Ben'in saçmalıklarından sonra kâbuslar görmek yerine derin ve rüyasız bir uyku çekmiştim.

Uyurken radyoyu açık bırakmıştım, aksi takdirde işitebildiğim her bir ses yüzünden bütün gecem tavşan uykusundan ibaret olacaktı. Kulak tıkacını denemiştim ancak onlar da sesi tamamen bloke ettiğinden huzursuzluk verici bir sessizliğe gömüldüğümü hissetmiştim. Bunun üzerine müziğin sesini yalnızca gecenin sıradan seslerini bastıracak kadar açıp yatağıma uzanmıştım.

Alarmdan yaklaşık olarak bir saat kadar önce bir şey beni uyandırmıştı, müziğin sesini kısıp kulak kesildiğimde ise tek duyabildiğim uzaklaşmakta olan bir Chevy 350'nin tok sesiydi. Yataga geri dönmeye kalkıştım ancak Medea uyandığımı fark etti ve dışarı çıkmak için miyavlamaya başladı. Çok yüksek bir ses çıkarmasa da yeterince ısrarcı ve rahatsız ediciydi. Adam'ın Medea ile ilgili uyarı notunun üstünden, onu kızdırmak için bunu kasten yaptığımı sanmasını gerektirmeyecek kadar bir süre geçtiği için çıkmasına izin verebileceğimi düşündüm. Hem böylelikle uykumun kaçan son bir saatini de geri kazanabilirdim.

İsteksizce sıcak yatağımı bırakıp pantolonumu ve tişörtümü giydim. Kalktığım için sevinen Medea ile birlikte, uykudan sersemlemiş bir halde oturma odasına, oradan da dış kapıya yöneldim. Kapının kolunu çevirirken esnedim, ancak açmak için kapıyı ittiğimde bana direndi. Bir şey açılmasını engelliyordu.

Derin bir nefes alıp omzumla kapıya yüklendiğimde, arkasındakinin kokusunu burnuma taşımaya yetecek küçük bir esinti bir iki santimlik aralıktan sıyrılıverdi: Bir ceset.

Tamamen ayılmış halde kapıyı iyice çekip kilitledim. Başka bir koku daha almıştım ama içeri girmesine izin veremezdim. Odama geri koştum, ayakkabılarımı ayağıma geçirip silah dolabını açtım. Gümüş mermilerle doldurulmuş şarjörü 9mm'lik SIG'e yerleştirdiğim gibi pantolonumun üst tarafına sıkıştırdım. Soğuk, rahatsız edici ve yeteri kadar olmasa da güven vericiydi.

Bugüne kadar atış yaptığım hedeflerden başka bir şey

vurmamıştım. Avlandıysam da dört ayak üzerindeydim. Sürüdeki manevi kurt babam nasıl ateş edeceğimi ve nasıl mermi yapabileceğimi öğrenmem konusunda hep çok ısrarcı olmuştu.

Eğer bu durum kurt adamlarla ilgili bir mesele ise -ki geçen geceden sonra öyle olduğunu varsaymak zorundaydım- o halde daha büyük bir silaha ihtiyacım vardı. Hemen 444 Marlin'imi alıp kurt adam için yaptığım mermileri doldurdum. Namlusuna iyice göz atana kadar sıradan bir silah olduğunu sanırdınız fakat manevi babamın da hep söylediği gibi bir kurt adamın bile dikkatini çekecek, ruj büyüklüğünde gümüş mermileri vardı. Babam bir parmağıyla burnunu tıkayarak şöyle derdi: "Ya da yerde farkına varacaklarını mermiler, anlarsın ya." Marlin *onun* favorisiydi.

Sessizce arka kapıyı açıp şafağın öncesindeki geceye adımımı attığımda, tüfeğin varlığı ile güvence kat sayım da artmıştı. Hava sessiz ve soğuktu: Ölümün yadsıyamadığım kokusunu derin bir solukla birlikte içime çektim.

Evin ön tarafına geçtiğimde verandanın üzerinde, kapımın açılmasını engelleyen cesedi gördüm. Yüzü görünmeyecek bir şekilde yatıyordu fakat tıpkı kapıyı ilk araladığımda olduğu gibi burnum bana onun *kim* olduğunu söylüyordu. Onu buraya çıt çıkarmadan her kim o şekilde bırakuysa, arabasıyla uzaklaşana dek uyanmamıştım. Artık burada ikimizden başka kimse kalmamıştı: Sadece Mac ve ben.

Verandanın dört basamağını çıkıp Mac'in karşısına çöktüm. Nefesim havayı buğulandırıyordu ama onun yüzünde beliren bir sis yoktu, kalbi atmıyordu.

Onu sırtüstü çevirdim, dokunduğumda vücudu hâlâ sıcaktı. Verandanın üzerini kaplayan don, silüetini çizerek ermişti. Üstüne Adam'ın evinin kokusu sinmişti; hizmetçinin en sevdiği oda parfümü ile ahşabın kokusu hoş bir karışım yaratıyordu. Onu kimin öldürdüğünü söyleyebilecek bir koku alamıyordum -ya da buraya niçin bırakıldığına dair bir koku. Don kaplamış tahtanın üzerine oturup silahı yanıma bıraktım ve hafifçe saçlarına dokundum. Onu kalbimde bir yer verecek kadar tanıyamamıştım ama gördüğüm şeyi sevmiştim.

Tekerleklerin ciyaklamasıyla tüfeği elime alıp hızlıca yeniden ayağa kalktığımda, Adam'ın evinden süratle kaçan koyu renkli SUV'u fark ettim.

Şafağın loş karanlığında tam olarak ne renk olduğunu seçememiştim: Siyah, koyu mavi, hatta yeşil bile olabilirdi. Dahası geçen gece üzerime süren araç bile olabilirdi -yeni arabalar nedense bana hep aynıymış gibi geliyor.

Nasıl olur da Mac'in ölümünü, daha doğrusu Adam'ın evinde ters giden bir şeyler olduğunu fark etmekte bu kadar gecikirdim, anlamıyordum. Henüz ölmemiş olabileceğine dair içimde beliren son bir umutla Mac'i orada bıraktım ve tüfeği kolumun altına alıp, ağlayarak hızla arka tarafa koştum.

Adam'ın evi yılbaşı ağaçları gibi ışıldıyordu. Konukları olmasaydı her zamanki gibi karanlık olurdu. Kurt adamlar da gezginler gibi karanlığı daha çok severler.

Arazilerimizi ayıran çite geldiğimde silahı güvenli bir konumda tutarak ve dikenli telleri birleştiren sütuna tutu-

narak karşı tarafa atladım. Çitin diğer tarafına adımımı atar atmaz da ilk iş olarak Marlin'in horozunu kaldırdım.

Doğruca arka kapıdan içeri girmek üzereydim ki evin öte tarafında muazzam bir gürültü koptu. Yönümü değiştirip evin çevresinden dolaştığımda, pencereden dışarı sarkan ve yarısı çiçek tarhına gömülmüş olan kanepeyi gördüm. Oturma odasından fırlayıp, pencereyi parçalayarak buraya yığılmıştı anlaşılan.

Geçen gece öldürdüğümü saymazsak, kurt adamlara dövüşürken sessiz olmaları öğretilir -bu hayati bir önem taşır. Kırılan camın dışında tek duyabildiğim karşılıklı hırlaşmalardı.

Genelde paslı cıvataları sökerken okuduğum duayı mırıldanmaya başladım: *Kutsal babamız*, dedim verandanın basamaklarından çıkarken. *Ne Adam'ın ne de Jesse'nin başına telafi edilemez bir zarar gelmesine izin verme.*

Tam kapıdan girerken tereddüt ettim, Marlin her şeye hazırlıklıydı ama benim yüreğim ağzıma gelmişti bile. Duyduğum seslerin etkisi ile heyecanım artmıştı ve nefesim kesilecek kadar hızlı soluk alıp vermeye başlamıştım.

Arbedenin büyük bölümü, yüksek tavanlı oturma odasıyla evin giriş bölümünde meydana gelmişti. Beyaz renkli halı bir daha asla eskisi gibi görünmeyecekti. Yemek masasındaki sandalyelerden biri duvarda paramparça olmuş, duvarın sıvası yerlere saçılmıştı.

Pencereden fırlayan cam parçalarının çoğu dışarıya, verandanın üzerine saçılmıştı; halının üzerindekiler ise duvarda asılı duran aynaya aitti ve birisinin kafasında kırılmıştı.

Sırtıma iri bir ayna parçası saplanmış halde yerde yatan bir kurt vardı. Tanıdıklarımdan biri değildi -Adam'ınkilerden biri de değildi çünkü onun sürüsündeki üç dişiyi de tanıyordum. Ölmek üzereydi ve bu haliyle benim için bir tehdit oluşturmadığından onu es geçtim.

Kleopatra koltuğunun yanında ikinci bir kurt daha gördüm. Bu koltukla ilgili Adam'a çok takılırdım. Yeni bir tane almak zorundaydı artık zira koltuk kırılmış, ahşap pahalı kumaşı paramparça etmişti. Kurdun boynu kırılmıştı ve gözlerindeki ölü ifadeyle suçlarcasına bana bakıyordu.

Yerde duran bir çift kelepçe ve tasmaya benzer şeylerin üstünden atladım. Çelik ya da alüminyum değillerdi ama gümüş alaşımlıydılar. Ya özellikle bir kurt adamı zaptetmek için yapılmışlardı ya da birinci sınıf bir seks shop işiydi. Adam'ın üstünde kullanmış olmalıydılar -çünkü Adam, Jesse evde olduğunda zincirlemek zorunda kalacağı bir kurdu asla evine sokmazdı.

Kavganın sesi evin arka tarafından, oturma odasının diğer köşesinden geliyordu. Yer sallanıp ahşap çatırdadığında duvar boyunca gizlenerek koştum ve yemek odasının köşesinde, iki odayı ayıran bölmenin hemen arkasında durdum.

İhtiyatla sırtımı duvara yasladım ama endişe etmeme gerek yoktu: Kurt adamlar kavgaya tutuştuklarında, gözleri birbirlerinden başka hiçbir şey görmez.

Adam'ın yemek odası oldukça büyüktü ve bir gül bahçesine açılan sürgülü kapıları vardı. Yerler meşe kaplamaydı -en kalitelisinden. Eski karısının yaptırdığı, parkelerle uyumlu, on beş kişilik bir masa vardı. Karşısındaki vitrin,

sanki biri üstüne büyük ve ağır bir şey fırlatmış gibi darma dağın olmuştu. Tam da kurt adamların dağıtmak isteyeceği bir yerdi ve hasar oldukça fazlaydı.

Onları ilk gördüğümde, hareketlerinin hızı ve ihtişamı karşısında tek yapabildiğim nefesimi tutmak oldu. Kiloları-na daha yakın olan Saint Bernard ya da Mastifflerden çok, tüm o cüsselerine rağmen daha zarif kuzenleri olan dağ kurtlarını andırıyorlardı. Fakat koşmak için değil savaşmak için yaratılmışlardı ve sadece savaşmanın ortaya çıkarabil-diği ölümcül bir güzellikleri vardı.

Adam'ın kurt halini daha önce dört ya da beş kez görmüş-tüm. Kolay kolay unutamayacağınız bir görüntüsü vardı. Postu maviye yakın, koyu gümüş rengindeydi ve tüylerinin arasındaki açık tonlu çizgiler oldukça belirgindi. Ağzına, ku-laklarına, kuyruğuna ve bacaklarına doğru daha da koyula-şan tüyleri yüzünden siyam kedilerini andırıyordu. Dövüştü-ğü kurt ise ondan daha iriydi ve postu kurtlardan ziyade ça-kallara özgü parlak sarı renkteydi. Onu tanımıyordum.

İlk başta siklet farkını önemsemedim -dövüşmeyi bilmi-yorsan zaten bir Alfa olamazsın, kaldı ki Adam kurt adam olmadan önce de bir savaşçıydı- sonra yerdeki tüm kanın Adam'ın karnından geldiğini ve gözüme çarpan o beyaz şe-yin de bir kaburga kemiği olduğunu anladım.

Daha iyi nişan alabileceğim bir konuma geçip, Adam'ı vurmadan atış yapabileceğim bir fırsat kollayarak namluyu diğer kurda doğrulttum.

Sarı olan Adam'ı boynunun arkasından yakalamıştı ve onu bir yılanı öldürmeye çalışan köpek gibi savuruyordu.

Boynunu kırmaya çalışıyordu ama kavrayışı sıkı değildi. Adam'ı masanın üzerine fırlattığı an beklediğim fırsatı yakaladım.

Mermi bir diğerine rastlamasın diye Marlin'i aşağıdan yukarı doğru hafif meyil vererek ateşledim. Kurdu başının hemen arkasından, yaklaşık iki metrelik bir mesafeden vurmuştum.

Marlin .444 kişinin kendini koruması için tasarlanmış bir silah değildi, aksine boz ayı avlamada tercih edilirdi - hatta bir iki defa fil avlarken bile kullanıldığı olmuştu. Tek bir atış ve işlem tamam!

Neredeyse nokta atışıydı ve kurt anında ölmüştü. Yanına yaklaştım ve bir kez daha ateş ettim -sadece *emin* olmak için.

Genelde şiddetten hoşlanan biri değilimdir, ancak tetiği bir kez daha çekince kendimi daha iyi hissettim. Bu, Mac'in cesedinin başında kapıldığım hiddeti biraz olsun dindirmişti.

Adam'a baktım, gözleri açık olmasına rağmen hareketsizce yerde yatıyordu. Ağzı burnu kanla kaplıydı. Gümüş rengi tüyleri birbirine karışmış, kanın da etkisiyle kararmıştı. Gerçekten çok kötü durumdaydı.

Birisi onu fena deşmişti: Kaburgasından fırlayan kemiğin alt tarafından karın boşluğunu görebiliyordum.

Hayatta olabileceğini söyledim kendi kendime. Kulaklarım hâlâ çınlıyordu. Zar zor nefes alıyordum ve kalbim hızla çarpıyordu. Yarası bugüne dek gördüğüm yaralara kıyasla iyileşebilmek için fazlasıyla kötü durumdaydı.

Tüfeği indirip masaya yaklaştım ve elimi Adam'ın burnuna götürdüm. Nefes alıp almadığından hâlâ emin değildim.

Yardıma ihtiyacım vardı.

Doğruca mutfağa, tezgâhtaki telefonun hemen altında duran, üzerinde isim ve numaraların yazılı olduğu deftere koştum. Sayfalara göz atarken kalın harflerle yazılmış olan Darryl'in iş, ev ve çağrı cihazının numarasını hemen buldum. Silahımı en hızlı ulaşabildiğim yere bırakarak şansımı ev numarasından yana kullanmaya karar verdim.

"Dr. Darryl Zao'nun evini aradınız. Sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakabilir ya da 543... numaralı çağrı cihazından..." Kalın ve tok sesine rağmen Darryl'e özgü içtenliği hissedebilirdiniz.

Telefonu kapatıp çağrı cihazının numarasını çevirmeye başlamıştım ki geceki karşılaşmamız aklıma geldi.

"Sakın işi batırma. Şimdi sırası değil," demişti Ben'e. O sırada ne demek istediğine bir anlam verememiştim. Ben'in Londra'dan sürülmesini mi kastetmişti, yoksa önemli bir işlerinin olduğunu mu? Önemli bir iş... Mesela Alfa'yı öldürmek gibi.

Cinayet, sürüler el değiştirirken Avrupa'da hâlâ geçerli olan bir yöntemdi. Yaşlı Alfa, genç ve aç kurtlardan biri onun artık zayıfladığına ve avlanması gerektiğine karar verene dek sürüsünü yönetirdi. Ben bile bu yolla başa geçmiş Avrupalı bir Alfa tanıyordum.

Marrok'un katı yönetimine şükürler olsun ki Amerika'da işler daha medeni yollardan hallediliyordu. Liderlik üst mevkiden çıkan bir emirle duyurulurdu -ve kimse Mar-

rok'un kurallarına karşı gelemezdi, en azından ben onu tanıdığımdan beri bu böyleydi. Ama biri Adam'ın evine gelip onun sürüsünden destek almadan böyle bir şeyi başarmış olabilir miydi?

Telefonu kapatıp defterdeki diğer isimlere göz gezdirdim, ancak neler döndüğünü daha iyi anlamadan hiçbirini arayamazdım. Sonra, tezgâhın üzerinde duran ahşap çerçeveli bir fotoğraf gözüme ilişti.

Küçük Jesse şapkasını yana yatırmış, omzunda beysbol sopasıyla gülümseyerek bana bakıyordu.

Jesse.

Tüfeği kaptığım gibi Jesse'nin üst kattaki odasına doğru koştum. Orada değildi. İçeride bir boğuşma yaşanmış gibi de görünmüyordu.

Daha güçlü duyulara ihtiyacım vardı... Dönüşmeliydim. İki silahımı da yatağın altına saklayıp elbiselerimi çıkardım ve dönüştüm.

Odanın her yerinde Jesse'nin kokusu vardı, ayrıca bir de geçen gece garajda Mac'le konuşan insanın kokusunu da alabiliyordum. Alt kata kadar adamın kokusunu takip ettim çünkü Jesse'nin kokusu evin her yerine yayılmıştı ve tek bir yol izleyebilmemi engelliyordu.

Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki bir ses beni durdurdu. Bir an için izlerin peşini bırakıp etrafı kolaçan ettim. Yana devrilmiş mobilyalardan birinin son bir gayretle çıkardığı bir tıkırtı olabileceğini düşündüm, ancak sonra Adam'ın sol pençesi hafifçe kımıldadı.

Nefes alıp verişini belli belirsiz de olsa duyabiliyordum.

Bunun asıl sebebi dönüştüğüm çakalın keskin duyuları sa da ilk gördüğümde tamamen ölmüş olduğuna yem edebilirdim. Eğer yaşıyorsa, bu iyileşebilmek için büyük fırsat demekti. Kurt adamlar dayanıklı olurlar.

Mutluluktan gırlayarak enkaz haline gelmiş masaya ya naşıp Adam'ın kana bulanan yüzünü yaladım ve kızını kur tarmak için yeniden izlerin peşine düştüm.

Adam'ın evi çıkmaz bir sokağın sonundaydı. İzler evin önünden sokağın girişine doğru ilerliyordu. Daha önce karşılaştığım SUV -tahminen içinde Jesse ile birlikte- yolda kısa bir patinaj izi bırakarak uzaklaşmıştı. Arabalar ancak zaman geçtikçe kendilerine has bir kokuya sahip olurlar, dolayısıyla bu araba da bana, izini sürebilmem için yanık lastik kokusundan fazlasını bırakmamıştı.

Takip edebileceğim hiçbir iz kalmadığında yeniden Adam'ın yanına döndüm.

Hayatta olması, ondan habersiz sürüsüyle temasa geçemeyeceğim anlamına geliyordu. Bu, Alfa olmaya niyetlenen güçlü kurtlara Adam'ı öldürmeleri için davetiye göndermek olurdu. Onu evime de götüremezdim. Kaybolduğunu fark ettiklerinde ilk bakacakları yer orası olurdu. Ayrıca böylesine yara almış bir kurt hem kendisi hem de çevresindekiler için çok tehlikelidir. Sürüden birine güvenebilsem bile Kolombiya Havzası boyunca iyileşip diğer yanını yeniden kontrol etmeyi başarana dek onu zaptedebilecek kadar güçlü tek bir kurt daha yoktu.

Fakat ben böyle bir kurdun *nerede* olduğunu biliyordum.

BÖLÜM 5

Bir Vanagon, beş metrelik uzunluğu ve iki metrelik genişliği ile dört tekerlekli bir Twinkie kekini andırır. Aerodinamik özellikleri bir ambar kapısınınkinden fazla değildir. On iki yıldır bu arabaları Amerika'ya ithal etmekte olan VW, bu araçların içine dört silindirli Wasserboxer motorundan daha büyüğünü asla yerleştirmemiştir. Benim 1989'luk dört çekerli Syncro'mun motoru ise doksan beygirlik ciddi bir güç üretiyordu.

Bu da -kaba bir hesapla- bir ceset ve yaralı bir kurt adamla birlikte eyaletler arası yolda saatte doksan kilometre hızla seyrettiğim anlamına geliyordu. Yokuş aşağı, rüzgârı da arkama alarak yüz yirmiye kadar çıkabiliyordum. Rampada seksen yapacak kadar şanslıydım. Motoru boğma riskini göze alabilecek olsam gaza biraz daha fazla yüklenebilirdim. Ancak söz konusu *kargo* ile yolda kalma endişem gaz pedalına yüklenmemem için yeterli bir sebepti.

Hafif virajlarla karşımda uzayıp giden bomboş yol, boz-

kırı benden daha çok sevenler için muhteşem bir manzara sunuyordu. Mac'i aklıma getirmek istemiyordum ya da yalnız ve korkmuş haldeki Jesse'yi -ya da sürüsüne haber vermek yerine buralara sürüklediğim için şu anda ölmekte olan Adam'ı. Bu yüzden hemen cep telefonumu çıkardım.

İlk olarak komşularımı aradım. Dennis Cather emekli bir su tesisatçısıydı, karısı Anna ise emekli bir hemşire. İki yıl önce taşınmışlardı ve traktörlerini onardıktan sonra beni sevmeleri daha kolay olmuştu.

"Alo." Anna'nın sesi, bu sabah yaşadıklarımdan sonra öyle doğal gelmişti ki cevap vermem bir iki saniyemi aldı.

"Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim. "Ailevi bir mesele için şehir dışına çıkmam gerekti. Fazla kalmayacağım... Bir ya da iki gün... Ancak Medea'nın suyunu ve mamasını kontrol etmeyi unuttum... Rica etsem..."

"Sen endişelenme hayatım," diye karşılık verdi Anna. "Biz onunla ilgileniriz. Umarım ciddi bir durum değildir."

Faydam dokunmasa da dikiz aynasından Adam'a baktım. Hâlâ nefes alıyordu. "Ciddi. Manevi ailemden biriyle ilgili."

"Sen işlerinle ilgilen," dedi çabucak. "Burayı biz hallederiz."

Telefonu kapatana kadar onları da bir belaya bulaştırabileceğim aklımdan geçmemişti. Mac'in bir sebepten dolayı kapımın önünde yatıyor olması, burnumu başkalarının işine sokmamam gerektiğine dair bir uyarı olabilirdi -şimdi ise bu işe başımı tamamen kıstırmış durumdaydım.

Adam için elimden geleni yapmaya çalışıyordum ve sanırım Jesse için de. Zee'yi aradım.

Siebold Adelbertsmiter ya da kısaca Zee bana arabalar hakkında bildiğim her şeyi öğreten kişiydi. Büyülü varlıkların çoğunun cildi metale karşı çok hassastır ama Zee bir Metallzauber idi -her türlü metali elinde tutabilen büyülü varlıklara verilmiş bir isimdi bu. Zee ise yeteneklerini daha iyi yansıttığına inandığı, daha modern bir Amerikan tabiri olan "gremlin"i tercih ediyordu. Bense onu yetenekleri için değil, bağlantılarından dolayı arıyordum.

"Ja," dedi asabi bir erkek sesi.

"Hey, Zee, benim, Mercy. Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ja, tabii ki sevgili Mercy," dedi. "Konu nedir?"

Tereddüt ettim. Tüm bu olanlardan sonra "sürü işi sürü içinde kalmalı" kuralını kırmak zordu -Zee büyülü varlıklar topluluğundaki herkesi tanırdı.

Elimden geldiğince Zee'ye bir önceki günü özetlemeye çalıştım.

"Sence bu belayı genç kurt mu getirdi yani? Peki, öyleyse küçük Jesse'yi neden aldılar?"

"Bilmiyorum," dedim. "Kendine gelirse... Adam'ın tüm bu soruların cevabını vereceğini umuyorum."

"Öyleyse Jesse'yi bulabilmek için şu yabancı kurtlar hakkında bilgi toplamamı mı istiyorsun?"

"Tri-Cities'e taşınan en az dört yeni kurt var. Büyülü varlıklardan birileri fark etmiş olabilir." Tri-Cities, Walla Walla Büyülü Varlıklar Rezervi'ne çok yakındı ve bu bölge-

de her zamankinden daha fazla büyülü varlık yaşamaya başlamıştı.

"*Ja*," diyerek sertçe onayladı beni. "Haklı olabilirsin. Biraz soruşturayım. Jesse iyi bir kız, o şeytan ruhlu adamların elinde daha fazla kalmamalı."

"Tamirhaneye gidersen, benim için cama bir not asar mısın?" diye sordum. "Ofisteki tezgâhın altında 'Tatil nedeniyle kapalıyız' yazan bir tabela var."

"Senin yerine dükkânı açarsam, sence benim de peşime düşerler mi?" diye sordu. Şehir dışında olduğum zamanlarda, Zee bunu benim için sık sık yapardı. "Öyleyse, sadece bugün ve yarın için açarım."

Kara Orman'ın* Siebold Adelbertsmiter'ıyla ilgili şarkılar söylenmeyeli çok olmuştu, hatta o kadar çok olmuştu ki bu şarkılar unutulmuştu, yine de Zee'de hâlâ o eski Alman kahraman şarkılarındaki gibi bir hava vardı.

Onu davasından vazgeçiremeyeceğimi bilerek, "Bir kurt seni parçalamak için kılıca ya da silaha ihtiyaç duymaz," diyerek uyarmaya çalıştım ama ihtiyar gremlin kafasına koyduğunu nasıl olsa yapacaktı. "Metallerle yaptığın numaralarının fazla işe yarayacağını sanmıyorum."

Burnunu çekti. "Sen benim için endişelenme, güzelim. Bu ülke henüz bir Viking kolonisi olduğu zamanlarda bile kurt adam avlardım ben." Büyülü varlıkların pek azı yaşları hakkında konuşurdu, ancak Zee bana onların çoğunun insan ırkıyla geniş bir zamanı paylaştığından bahsetmişti.

* Kara Orman: Almanya'nın güneybatısında bulunan Baden-Württemberg eyaletindeki ağaçlık dağ bölgesidir.

İç çekip pes ettim. "Peki, öyle olsun. Ama dikkatli ol. Bir de... Sipariş verdiğim bazı parçalar gelmiş olmalı. Benim için kontrol edebilir misin?"

"Ja, tamamdır. Ben hallederim."

Bir sonraki aramam, Stephan'ın telesekreterine oldu. "Hey, Stephan," dedim. "Ben Mercy. Montana'ya gidiyorum. Ne zaman dönerim bilmiyorum. Muhtemelen hafta sonuna doğru. Seni arayacağım." Duraksadım ama son kısmını söylemenin gerçekten uygun bir yolu yoktu. "Minibüsünle bir ceset taşımak zorunda kaldım. Merak etme araç iyi durumda, Elizaveta Arkadyevna temizledi zaten. Döndüğümde açıklarım."

Elizaveta'dan bahsedince halletmem gereken başka bir iş olduğunu hatırladım. Adam'ın evi sokağın sonundaydı ama nehir yatağından açıkça görülebiliyordu. Biri pencereden dışarı sarkan kanepeyi fark edip polise haber vermeden önce orası da temizlenmeliydi.

Elizaveta'nın numarası telefonumda kayıtlıydı ancak daha önce hiç kullanmak zorunda kalmamıştım. Telesekreterine bağlandığımda Adam'ın evinin biraz dağınık olduğunu, verandamın üstünde bir adam öldüğünü ve Jesse'nin kaybolduğunu söyledim. Birkaç saniyelik duraksamamın ardından Adam'ın yaralı olduğunu ve onu güvende olabileceği bir yere götürdüğümü de ekledim. Sonra telefonu kapatıp bir kenara fırlattım. Adam'ın evinde neler olduğunu bilmiyordum ancak yine de kendimi suçluyor ve bundan sorumlu olduğumu hissediyordum. Geçen gece Mac'i arayan şu iki kabadayıya müdahale etmeseydim, şu an herkes

hayatta olur muydu? Mac'in Adam'la gitmesine izin vermek yerine onu Montana'ya, Marrok'un yanına göndermiş olsaydım, ne değişirdi?

Mac'i Marrok'un yanına götürmek aklımın ucundan bile geçmemişti aslında. Beni sürüden gönderdiğinden beri iletişim kurmamıştık. Koltuğumun arkasında, mavi örtünün altına gizlediğim Mac'in cansız bedenine göz attım. İşte Mac'i ona ancak şimdi götürüyordum.

Mac'e adımı söylediğimde, yüzünde beliren muzip gülüşü düşlerken buluverdim kendimi birdenbire. Yanaklarımı sildim ve hızla gözlerimi kırpıştırarak yeni yaşların gelmesini engellemeye çalıştım ama bu işe yaramadı. Onun için ağladım, daha öldüğünden bile haberi olmayan ailesi ve erkek kardeşi için de. Şüphesiz şimdi, telefonun başında ondan bir haber alabilmek için bekliyorlardı.

Izdırabımın ve acımın dağılmasını sağlayan kaygılar içinde Spokane vilayetini geçiyordum ki Adam kıpırdamaya başladı. Adam'ın ölmesinden korkuyordum... Ancak onu bu şekilde görmek, çok hızlı iyileşebileceğine inanmama neden oluyordu nedense.

Hâlâ üç yüz yirmi kilometreden fazla yolum vardı; bunun çoğu kırk kilometre arayla dizilmiş bir düzine küçük kasabanın içinden geçen çift şeritli bir dağ yoluydu. Yolun son yüz kilometresi haritada "diğer" olarak belirtilmişti - otoban dışından geçmek gerekiyordu. Hatırladığım kadarıyla yolun büyük bir kısmı da çakıllıydı. En az dört saat daha vardı.

Dominant kurtlar, uysal olanlara nazaran daha çabuk

iyileşirler. Kabaca hesapladığım kadarıyla Adam'ın iyileşip kendini kontrol edebilecek hale gelmesi iki günden fazla sürmeyecekti -tabii bu iki günde kıyamet de kopabilirdi. Adam iyice canlanmadan önce Bran'e ulaşabilirsem şanslı sayılırdım.

Eyaletler arası yoldan ayrılıp anayola girdim. Coeur d'Alene'den geçerken depoyu doldurup bulabildiğim ilk fast-food restorantına girdim ve otuz tane cheeseburger satın aldım. Şaşkına dönen görevli servis penceresinden tepsileri uzatırken beni dikkatle süzdü. Açıklama yapmaya çalışmadım, zaten minibüsün perdelerinden yolcularımı görmesi mümkün değildi.

Arabayı restoranın otoparkına çekip ekmeklerin arasından köfteleri ayıklamaya başladım. Adam hırlamaktan fazlasını yapamayacak kadar zayıf düşmüştü ve ketçapa bulanmış etleri daha ben fırlatmadan havada yakalıyordu. Neredeyse yirmi burger köftesini bana mısın demeden mideye indirdi.

Anayoldan kuzeye doğru devam ederken kışın ilk kar taneleri üzerimize düşmeye başlamıştı.

✿ ✿ ✿

Dikkatimi dağıtıp dönüşü kaçırmama sebep olan şiddetli yağışa lanet okuyarak Troy, Montana'ya doğru sürdüm. Depoyu doldurmak için durdum, haritadan yönümü teyit ettikten sonra da zincirleri takıp yoluma devam ettim.

Kar küren ekiplerin yağışın hızına yetişmesi mümkün

değildi. Önümde giden araçların karda açtıkları izler bir yetişemeden tekrar doluyordu.

Yaak Nehri'den geçerken benzincideki adamın yol tarifini anımsayarak biraz yavaşladım. Son birkaç saattir kıyısından devam ettiğim Kootenai'ye nazaran oldukça küçük bir nehirdi Yaak.

Yol kenarındaki tabelaları dikkatlice takip etmem iyi olmuştu zira sapacağım yolu gösteren küçük yeşil levha yarısına kadar kara gömülmüştü.

Bu yola yanlışlıkla girip geri dönüş yapmış birkaç aracın tekerlek izinden başka bir şey yoktu görünürde. Yolumu bulabilmek için ağaçların olmadığı alana doğru sürdüm. Neyse ki gitmem gereken yolun etrafındaki ağaçlar giderek sıklaşıp yolumu açıkça belirginleştiriyordu.

Daralan nehirle beraber bir yukarı bir aşağı kıvrılan yolda dört çekerli bir aracın içinde olduğum için memnundum. Bir çift siyah kuyruklu geyik birdenbire önüme fırladı. Tedirgin gözlerle bana bakıp koşarak uzaklaştılar.

Bu yoldan geçmeyeli uzun zaman olmuştu -o zamanlar henüz sürücü ehliyetim bile yoktu. Farklı görünüyordu ve sapacağım yolu kaçırmış olmaktan korkuyordum. İkiye ayrılan yolun biri apaçık seçiliyordu, diğeri, yani benim geçmem gereken ise minibüsümün zar zor geçebileceği genişlikteydi.

Olduğu yerde ağlamaya benzer bir inilti çıkarmakta olan Adam'a dönüp, "Pekâlâ..." dedim. "Eğer kendimizi Kanada'da bulursak ve beni henüz yememişsen, sanıyorum geri dönüp şansımızı tekrar deneyebiliriz."

Tam vazgeçip gerisin geri dönmek üzereydim ki küçük bir tepeyi aştım ve elle oyularak yapılmış ahşap yol işaretini gördüm. Aracı durdurdum. Koyu kahve üzerine beyaz renklerle "*Aspen Creek – 37 km.*" yazılıydı. Oku takip ederken Bran'in ne zaman buraya bir tabela yapılmasına izin verdiğini merak ettim. Belki de artık her geleni karşılamak üzere bir rehber göndermekten bıkmıştı -oysaki benim ayrıldığım zamanlarda sadece belli kesimlere hitap etmek konusunda oldukça kararlıydı.

Neden her şeyin aynı olmasını beklediğimi bilmiyordum. Buraya en son geldiğimden bu yana yıllar beni hayli değiştirmişti. Hoşuma gitmese de Aspen Creek için de aynısı geçerliydi.

İlk kez gelen biri Aspen Creek'de topu topu dört tane bina olduğunu düşünürdü: Okul, kilise, motel ve posta ofisi olarak kullanılan bir benzin istasyonu. Ağaçların ardına gizlenmiş olan mütevazı evleri asla göremezdiniz. Benzincide birkaç araç gördüm ancak bütün kasaba oldukça tenha görünüyordu. Buraları iyi biliyordum. Herkes birbirini izlerdi ve sıradışı bir şey -yaralı bir kurdu minibüsten çıkarıp sürüklemek gibi- olmadığı sürece kimse kimsenin canını sıkmazdı.

Buraya kadar takip ettiğim levhaların bir benzeri olan *Aspen Creek Motel*'i yazılı tabelanın hemen altında aracı durdurdum. Bir hayli eski görünen motel, geçtiğimiz asrın ortalarında, beş yıldızlı bir oteli aratmayacak şekilde yapıl-

mıştı. Boylu boyunca uzayan tasarımı sayesinde konuklar araçlarını odalarının önüne park edebiliyorlardı üstelik.

Resepsiyonda kimse yoktu ve kapı kilitli değildi. Son geçirilişimden bu yana epey yenilenmişti ve bu haliyle kırsala özgü bir sevecenlik yansıtıyordu -ellili yılların bayağı havası dağılmıştı.

Bankonun arkasına geçtim ve üzerinde #1 yazan anahtarı aldım. Bir numaralı oda Marrok'un, özellikle sorun çıkaran kurt adamlar için tasarlanmış olan güvenli odasıydı.

Kâğıt kalem bulup bir not yazdım: *Yaralı 1 numarada. Lütfen rahatsız etmeyin.* Notu masanın üzerine, kaybolmayacağı bir yere bıraktım ve dönüp minibüsü odanın önüne çektim.

Adam'ı aracın içinden çıkarmak hiç kolay olmayacaktı -en azından sürüklenirken baygın bir halde olacaktı. Odanın çelikle güçlendirilmiş kapısını açıp içeriye göz attım. Mobilyalar yeniydi ancak aralarında biraz boşluk bırakılarak duvarın önüne yerleştirilmiş bir komodin, bir yatak ve birkaç parça eşyadan ibaretti -ağırlığı iki katına çıkmış bir kurt adamı minibüsten çıkarıp ikimizden birini sakatlamadan odanın içine taşımamda bana yardımı dokunacak herhangi bir şey bulamadım. Adam'ın evinde olduğu gibi odaların girişinde işimi kolaylaştıracak bir veranda da yoktu.

Sonunda Adam'ı daha fazla incitmektense, gidip bana yardım edecek birilerini bulmaya karar verdim. Resepsiyona geri dönüp telefonu kaldırdım. Uzun zamandır Sam'in

numarasını çevirmemiş olsam da hayatta bazı şeyler içinize işler: Buradan ayrılmamın asıl sebeplerinden biri Sam olsa da yardım için arayacağım ilk kişi de yine oydu.

"Merhaba," diye cevap verdi tamamen yabancı bir kadın sesi.

Konuşamadım. O ana kadar kendimi, Samuel'in sesini duyacağım konusunda bu kadar çok şartladığımı fark etmemiştim.

"Marlie? Motelde bir sorun mu çıktı? Carl'ı oraya göndermemi ister misin?" Numaram çıkmış olmalıydı, ne kadar aptalım.

Sesi telaşlı geliyordu ama sonunda kim olduğunu çıkarınca içim rahatladı. Bu numaraya neden Lisa Stoval cevap vermişti bilmiyorum ancak Carl'dan bahsetmesi ve konuşmasındaki gergin hava işimi kolaylaştırmıştı -benimle neşe içinde konuştuğu görülmüş şey değildi.

Bir şeyler değişmiş olabilirdi, ancak bazı şeyler sadece unuttuğum şeylerdi. Aspen Creek yaklaşık beş yüz kişilik bir nüfusa sahipti ve bunun yalnızca yetmiş kadarı kurt adamlardan oluşuyor olsa da insanların hatıralarımdaki yerleri seyrekti. Lisa ve kocası Carl birer insandı. En son gördüğümde Marlie de öyleydi. Marlie ayrıca o zamanlar altı yaşındaydı.

"Marlie nerede bilmiyorum," diyerek karşılık verdim. "Ben Mercedes, Mercedes Thompson. Motelde kimse yok. Carl'ı buraya gönderirsen ya da başka kimi arayabileceğimi söylersen sana gerçekten minnettar kalırım. Kolombiya Sürüsünün liderini getirdim. Ağır yaralı ve onu odaya taşıya-

bilmek için yardıma ihtiyacım var. Bir de Bran'e nasıl ula-
şabileceğimi söylersen çok iyi olur."

Bran'in evinde telefon yoktu -yani bildiğim kadarıyla yoktu. Fakat sonradan duyduğuma göre kendine yeni bir cep telefonu almıştı.

Lisa da Aspen Creek'in bütün kadınları gibi beni asla sevmemişti. Ama bu tavrının doğru şeyi yapmasına engel olmayacağını biliyordum.

"Bran ve diğerleri yeni kurtlarla birlikte avlanmaya gitti-
ler. Marlie de muhtemelen bir deliğe girmiş ağlıyordur. Kardeşi Lee... Değişmeyi deneyenler arasındaydı. Başara-
madı."

Tamamen aklımdan çıkmış. Nasıl oldu da unutmuştum? Geçen Ekim ayının son dolunayında, kurt adama dönüş-
mek isteyenlerin gönüllü olmalarına izin verilmişti. Gele-
neklere göre onlar, Bran ya da dönüşebilmeleri umuduyla kendilerini seven başka bir kurt tarafından ısırılırlardı. Ço-
ğu başaramamıştı. Ekimde tüm şehri sarsan o katliamı ve Kasım ayındaki yaslarını anımsadım. Aspen Creek sakinle-
ri için Şükran Günü'nün anlamı, Amerika'nın geri kalanın-
dan farklıydı.

Daha pek çok gencin ölümü karşısındaki acizliğimi his-
sederek, "Üzgünüm," demekle yetindim. Lee'yi anımsıyor-
dum. "İyi bir çocuktu."

Bu acıyı onlarla paylaşabileceğimi reddedercesine sakin bir tavırla, "Carl'ı gönderirim," dedi ve hoşça kal bile deme-
den kapadı telefonu.

Minibüsün içinde yardım gelmesini beklerken düşün-

mekten kaçmıdım. Onun yerine kalan koltelerle Adam'ı beslemeye devam ettim. Hava oldukça soğuktu ancak bu kurdun canını sıkmışa benzemiyordu. Yiyeceği bir şey kalmayınca yeniden uykuya dalıp beni görmezden gelmeyi tercih etti.

Nihayet Carl tek kapılı bir Jeep ile yanıma yanaşıp aşağı atladı. İri kıyım biriydi ve laf üretmek yerine daima bir eylem adamı olmuştu. Bana sıkıca sarıldı ve samimi bir şekilde sırtımı sıvazladı.

"Yabancı gibi davranma Mercy," dedi ve şaşkınlığım karşısında gülümseyerek saçlarımı karıştırdı. Bu hareketi yapmaktan çok hoşlanırdı, onun herkese -Bran'e bile- bu şekilde şefkat gösterdiğini unutmuştum. "Lisa, Adam'ın yanında olduğunu söyledi, durumu kötüymüş."

Kolombiya Havzası'nın liderini tabii ki tanıyordu. Adam'ın sürüsü Aspen Creek'e en yakın olandı.

Başımı salladım ve *neyle* uğraşacağımızı görmesi için minibüsün arka kapısını açtım. Adam, onu minibüse yerleştirdiğimden çok daha iyi görünüyordu ancak durumunun pek de iç açıcı olduğu söylenemezdi. Kaburgasından fırlayan kemiği artık göremiyor olsam da kana bulanmış postu yara bere içindeydi.

Carl dişlerinin arasından ıslığa benzer bir ses çıkardı ve sadece, "İçeri taşıyana kadar çenesini bağlamalıyız. Jeep'de işimizi görecek bir şey olması lazım," dedi.

Adam'ın çenesini bir sargı beziyle sıkıca bağladık. Kurt bir an için gözlerini araladı ama karşı koymadı.

Bolca patırtı çıkarıp terleyerek ve homurdanarak Adam'ı

odaya taşımayı başardık. Yatağın üzerine bırakıp sargı bezini çözmeden önce Carl'a geri çekilmesini söyledim.

Hızlı davranmış olmama rağmen Adam koluma dişlerini geçirdi. Sebep olduğumuz acıya karşı kendini savunma içgüdüsüyle olduğu yerde dönerek doğrulmaya çalışırken geriye atıldım.

"Dışarı," dedi Carl kapıyı benim için tutarak.

Söylediğini yaptım ve kapıyı arkamızdan çekerek dışarı çıktık. Ben anahtarı çevirirken Carl kapıyı bırakmadı. Pek çok motel odasındakinin aksine bu kilit çift taraflı tasarlanmıştı -bu tip durumlara özel. Pencerelere demir parmaklıklar takılmış, havalandırma delikleri ise mühürlenmişti. Bir numaralı oda, hücre ve duruma göre hastane olarak hizmet verirdi: Zaman zaman ikisine de ihtiyaç duyulurdu.

Adam şimdilik güvendeydi. Ancak ben Bran'e ulaşamadan, Adam biraz daha toparlanırsa sorun çıkarmaya başlayacaktı.

"Bran'in yeni kurtları nereye götürdüğünü biliyor musun?" diye sordum bagaj kapısını kapatırken. Carl Mac'i sormamıştı -örtünün altında ne olduğunu anlayabilecek bir yetisi yoktu zaten- ben de Mac'i bir süre daha yanımda gezdirmeye karar vermiştim. Bran, onun bedeni ile ne yapacağına karar verebilirdi.

"Onun peşinden gitmek istemezsin, Mercy," diyordu Carl. "Bu çok tehlikeli. Niçin benimle beraber eve gelip beklemiyorsun. Bu arada biz de senin karnını doyururuz."

"Şehirde kaç kurt kaldı?" diye sordum. "Adam'la uğraşabilecek başka biri var mı?"

Bu da lider olmanın olumsuz tarafıydı işte... Ayın etkisi ile dönüştüyseniz, sizden daha az baskın karakterli tüm kurtlar peşinize takılır.

Carl tereddüt etti. "Adam henüz çok zayıf. Bran karanlıktan önce dönmez."

Bir şey kapıya çarpınca ikimiz de olduğumuz yerde sıçradık.

"Aşıklar Kanyonu'na doğru gittiler," diye karşılık verdi Carl. "Dikkatli ol."

"Bran çömezleri kontrol edecektir," dedim. "Bana bir şey olmaz."

"Ben onlar için endişelenmiyorum. Giderken arkanda düşmanlar bıraktın, küçük kız."

Dişlerimi göstermeden gülümsedim. "Neysem oyum. Bana düşman oldularsa, bu benim seçimim değildi."

"Biliyorum... Ama ellerinden gelse seni hemen öldürürler."

Aşıklar Kanyonu, kasabanın yaklaşık on beş kilometre kuzeyindeki küçük bir vadinin başladığı yerde, birbirlerine dolanmış halde duran bir çift ağaçtan alıyordu adını. Oraya vardığımda minibüsü iki tane eski model Land Rover, bir Chevy Tahoe ve son model bir HumVee'nin yanına çektim. Bran'in oğlu Charles, finans konusunda bir dahiydi ve bu yüzden Marrok'un sürüsü asla sokak köşelerinde dilenmemişti. Burayı terk ettiğimde, Charles'ın benim birikimlerimin sadece küçük bir kısmıyla yaptığı yatırımlar sonucunda banka hesabımda on bin dolarım vardı.

Araçtan inmeden önce soyundum ve dizlerime kadar gelen karın içine atlayıp kapıyı kapattım. Hava Troy'dakine nazaran çok daha soğuktu ve karın üstü çıplak ayaklarımı kesen, sertleşmiş kar tanelerinin oluşturduğu ince bir tabaka ile kaplıydı.

Olabildiğince çabuk dönüştüm. İnsan halinde kalmak çok daha güvenli olabilirdi ancak kıyafetlerim yılın bu mevsiminde Montana'da dolaşmak için pek elverişli değildi. Çakal olarak koştuğumda ise soğuk havaya pek aldırış etmiyordum.

Bu şehrin sesi ve kokusu ile büyümüştüm. Ormanın kokusu ise farklıydı: Egzoz, gres ve insan kokusu yerine sadece köknar, kavak ve çam kokusu alırdınız. Bir ağaçkakanın tak taklarını işittim, sonra uzaklarda bir yerlerden bir kurt uludu -bir dağ kurdu olamayacak kadar derinden gelmişti sesi.

Yağmakta olan taze kar, izlerini saklamakta oldukça başarılıydı ancak kokularını hâlâ alabiliyordum. Bran ve eşi Leah, her ikisi de beyaz bir çamın gövdesine sürtünmüşlerdi. Büyük bir kayanın, düşen karın gizlenmesine engel olduğu bir yamacında ise Charles'ın izleri vardı. Burnum beni doğru yerlere götürünce, üzerleri karla örtülmüş olsa bile pati izlerini takip etmekte hiç zorlanmamıştım.

İzler bölününce aklım karıştı. Bran yeni kurtlarla gitmişti -görünüşe bakılırsa üç tane vardı. Bran'in oğulları Charles ve Samuel ise anne kurt Leah ile birlikte onlardan ayrılıp kovalamaca oynamış gibi görünüyorlardı.

Adam'a yardım etmesi için Bran'i bulup ona olup biten-

leri anlatmam gerekiyordu -fakat onun yerine Sam'in izlerinin peşinden gittim. Kendimi tutamadım. On dört yaşımdan beri âşıktım ona.

o o o

Hâlâ âşık olduğumdan değil, diyerek kendi kendimi rahatlatmaya çalıştım ve rüzgârın sürekli esmesiyle karın çok fazla birikmediği dik bir yamaçtan aşağı devam eden izleri takip etmeye devam ettim.

Onu son gördüğümde gencecik bir kızdım, diye düşündüm. O zamandan beri onunla hiç konuşmamıştım, o da bana ulaşmaya çalışmamıştı. Yine de yardım istemek için arayabileceğim tek kişi oydu. Bir başkasını aramayı aklımdan bile geçirmemiştim.

Bu düşüncelerin ardından ormanın üzerine çöken sessizliği fark ettim.

Orman tamamen sessizleşmişti. Ağaçkakanlar, sıvacı ve ipek kuşları hariç bütün kuşlar güneye gitmişti. Ancak ormanın ardımda kalan huzursuz edici sessizliği, kışın her zamanki dinginliğinden çok daha ağırdı. Takip ediliyordum.

Durup çevremi kolaçan etmedim, hızımı da arttırmadım. Kurt adamlar kendilerinden kaçan şeylerin peşine düşerler.

Gerçekten korkmamıştım. Bran buralarda bir yerlerdeydi, Samuel ise daha da yakında. Sam'in kendine has toprak ve baharat karışımına benzeyen güzel bir kokusu vardı,

onu bana rüzgâr getiriyordu. Takip ettiğim izler birkaç saat öncesine aitti. Şu anda geri dönüyor olmalıydı, aksi halde kokusunu almam mümkün olamazdı.

Yeni kurtların hepsi Bran ile birlikteydiler, peşimdeki ise yalnız olmalıydı -birden fazla olsalardı bunu fark ederdim. Bu yüzden yeni kurtlar için endişelenmem yersizdi, çünkü beni görseler bile çakal olduğumu sanırlardı.

Beni takip edenin Charles olduğunu da sanmıyordum. Beni kasten korkutması itibarını zedelerdi. Samuel böyle şakaları severdi ancak rüzgâr yalan söylemez... O doğruca önümde bir yerdeydi.

Peşimdekinin Leah olduğundan emindim artık. Carl'ın ima ettiği gibi beni öldürmeye cesaret edemezdi -bunu Bran'in öğrenmesini göze alamazdı. Ama beni sevmediğinden ötürü -aslında Bran'in etrafındaki kadınların hiçbiri beni sevmezdi- canımı yakmak isteyebilirdi.

Rüzgâr bana Samuel'in kokusunu daha çok batıdan taşıyordu. O yönde fazla gelişmemiş köknarlar vardı ve büyük ihtimalle on yıl ya da daha uzun bir süre önce gerçekleşen yangının ardından büyümeye henüz başlamışlardı. Köknarlar hızımı kesecek kadar olmasa da sıkıca örülmüş bir battaniye gibi sıralanmışlardı, benden daha büyük bir yaratığın aralarında gezinmesi pek mümkün değildi.

Arkamı kolaçan edebilmek için arka ayaklarımdan birini kullanarak kulağımı kaşıyormuş gibi yaptım. Takipçim görünürde yoktu, bu da sık ağaç kümelerinin olduğu alana çok yakın olmadığı anlamına geliyordu. Ayağımı yere bastım ve ağaçlık alana doğru sıçradım.

Peşimdeki kurt, av şarkısını haykırarak ulumaya başladı. İçgüdü, avlanan bir kurtta her zaman ağır basar. Ancak Leah bunun sonunu getiremeyeceğini biliyordu -çünkü başarısız koro halinde bir ulumayla, anında karşılık bulmuştu. Cevap verenlerin çoğu iki kilometre ya da daha da uzakta, dağların ötesindeydiler. Yalnızca Samuel'in sesi, bulunduğumuz yere göre ters istikamette, iki yüz metreden daha yakın bir mesafeden gelmişti. Böylece ben de rotamı değiştirdim ve ağaçların arasından sesin geldiği yöne doğru koştum.

Beni görünce olduğu yerde kalakaldı. Sanıyorum bir keçi ya da geyik görmeyi umuyordu, bir çakal değil.

Samuel, bir kurt adam için bile fazla iri cüsseliydi. Kürkü bembeyazdı, gözleri de aynı şekilde. Ancak gözbebeğinin çevresinden başlayarak gittikçe derinleşen ürkütücü bir karanlık vardı bakışlarında. Üzerinden atlayamayacağım kadar büyük olduğundan, karnının altındaki devasa boşluktan geçip onu Leah ile aramızda bıraktım.

Afallamış bir halde bana baktığı sırada takipçim de görünmüştü; o da kendi tarzında en az Sam kadar güzeldi: Bastığı yerdeki karları eriten bir ateş misali ışık saçıyordu. Sam'i görünce karın üzerinde savrularak güç bela durdu. Sanırım, kovalamacanın hararetinden dolayı Samuel'in çağrısı dikkatinden kaçmıştı.

Sam'in bakışlarında *kim* olduğumu fark ettiği anı yakalayabilmiştim. Başını kaldırıp bekledi. Beni tanımasına tanımıştı ama bu konuda ne hissettiğini henüz belli etmemişti. Derin bir soluk aldıktan sonra tekrar Leah'a döndü.

Leah olduğu yerde iki büklüm kıvrıldı -Bran'in eşi olmasına rağmen Sam ondan daha kıdemli gibiydi. Sam sakin bir tavırla dişlerini çıkararak homurdandı. Göğüs kafesinde yankılandığını hissettiğim derin bir gürleme duyuldu o an. Tıpkı eskiden olduğu gibiydi: Samuel beni sürünün geri kalanından koruyordu.

Bir kurt cevap verdi, sesi artık az önce olduğundan daha yakındı, bunun üzerine Sam sustu. Gözlerini kuzeye doğru dikip beklemeye koyuldu, bir iki dakika içinde iki kurt daha göründü. İlki tarçını renkte, dört ayağı siyah bir kurttu. O da Samuel gibi iriydi.

İkinci kurt bariz bir biçimde daha küçüktü. Uzaktan Montana'da kurt olmaya başlamış yeni biri gibi görünüyordu. Gözleri altın sarısıydı. Gri postu siyah ve beyazın hemen hemen tüm tonlarını barındırıyordu. Kuyruğu ise bembeyazdı.

Charles, tarçını olan, ağaçların yanına gelince durdu ve değişmeye başladı. Diğer kurt adamlar arasında tuhaf bir görünümü vardı: Bir kurt olarak doğmuştu. Bildiğim kadarıyla türünün tek örneğiydi.

Charles'ın annesi Kuzey Amerika yerlilerindenmiş ve bir eczacının kızıymış. Bran Montana'ya vardıktan kısa bir süre sonra onunla karşılaştığında kadın ölmek üzereymiş... Hikâyeyi bana aktaran manevi babama göre Bran, ilk görüşte onun güzelliğine vurulunca ölmesine izin verememiş, bu yüzden de kadını dönüştürüp eşi yapmış. Bran'in ilk görüşte aşkın büyüsüne kapıldığını hayal dahi edemiyorum, belki de iki yüz yıl önce şu an olduğu gibi biri değildi.

Hamileliği sırasında babasından öğrendiği büyüleri uygulayarak dolunay zamanlarında dönüşümü engellemeyi başarmış. Normal şartlar altında dişi kurtlar çocuk doğuramazlar, çünkü dönüşüm ceninin hayatta kalmayı başaramayacağı kadar şiddetli geçer. Fakat Charles'ın annesi, babadan kalma büyü bilgisiyle her nasılsa bu sorunun üstesinden gelmiş. Dokuz ay boyunca bebeği karnında taşımayı başarmış, ancak doğumdan sonra çok zayıf düşmüş ve ölmüş. Geride iki hediye ile birlikte oğlunu bırakmış. Bunlardan ilki daha acısız ve daha hızlı bir dönüşüm yeteneği, ikincisi ise kurt adamlar arasında pek alışılmadık bir durum olan büyü. Bu yüzden Bran'in grubu arkalarını toplayacak bir büyücü kiralamak zorunda değildi; onların Charles'ı vardı.

Bran, iki kurttan küçük olanı, bana doğru yaklaştı. Samuel mecburen kenara çekildi ama Leah'a karşı hâlâ temkinliydi.

Bran, Adam veya oğlunun aksine, gücünü hissettiren bir kurt değildi -içindeki canavarı nasıl zaptettiğinden emin değildim. Sezgileri benimkilerden daha güçlü olan bazı kurtlarla konuşurken zaman zaman bundan bahsettiğim olmuştu: Kalıbına bakacak olursanız gerçek bir kurtla ya da bir kurt-köpek kırmasıyla karıştırabilirdiniz onu.

Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim bu kıtaya on sekizinci yüzyılın sonlarında kürk avcılığı yapmak için gelmiş olduğuydu. Gallerli bir haritacı olan David Thompson'la beraber Montana'da bir keşif yaptıktan sonra

Kuzey Afrika yerlisi olan karısını da yanına alarak bu bü-
geye yerleşmişti.

Yanıma sokulup burnunu kulağımın arkasında gezdirdi. Ondan küçük olduğum için sinmek zorunda değildim ancak yine de biraz büzüldüm. Burnumu dişlerinin arasında tutup bıraktı: Azarlama ve hoş geldin, ikisi bir arada -gerçi beni hangi sebeple azarladığından pek emin değildim.

Beni bırakıp, yavaş hareketlerle Sam'in yanından geçerek kara uzanmış haldeki Leah'a doğru yürüdü. Endişeli hırıltılar çıkaran ve bir türlü yatışmayan karısına bakıp dişlerini gösterdi. Bran her ne kadar burayı terk etmemi istemiş olsa da yasağım kalkmışa benziyordu.

Bran dönüşümünü tamamlamış olan Charles'a bakmak için arkasını döndü. Charles iki ayağı üzerinde dimdik ayakta duruyordu.

Amerikan yerlilerinin bedenleri konusunda utangaç olduklarını hep söylemişimdir. Charles için de bu kesinlikle doğruydu. Kendini giydirmek için büyü kullanmıştı ve üzerine geçirdiği kürk astarlı güderi ile başka bir yüzyıla aitmiş gibi görünüyordu.

Bense pek çok şekil değiştirici gibi çıplakken kendimi neredeyse giyinik olduğum kadar rahat hissediyordum - Kasım'ın ortasında kuzeyden esen keskin rüzgâr ve karın yağmayı kesmesiyle birlikte daha da soğuyan havayı saymazsak. Charles konuşmaya başlayınca iletişim kurabilmek için benim de hemen dönüşmem gerekiyordu.

"Babam, Marrok'a hoş geldiğini bildirir," dedi Charles

anne tarafından gelen düz bir ses tonuyla. "Yine de ziyaretin için neden bugünü seçtiğini merak ediyor."

İnsan şekline dönüştüm ve hızlıca üzerimdeki karları silkip Bran'dan daha alçakta durabilmek için diz çöktüm. Bacaklarımı saran karın ve esen rüzgârın keskin soğukluğu içinde zar zor nefes alıyordum. Samuel rüzgârı kesmek için hareket etti. İşe yaradı ama yeterince değil.

"Sürü meselesi," dedim.

Charles'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Buraya kan ve ölüm kokusuyla geldin." Burnu her zaman iyi koku almıştır zaten.

Onayladım. "Kolombiya Havzası Lideri'ni getirdim. Ağır yaralı. Ayrıca yanımda başka bir kurt adamın da cesedi var... Birisinin bana, onun nasıl öldürüldüğünü ve bunu kimin yaptığını söyleyebileceğini umuyorum."

Bran yumuşak bir ses çıkarınca Charles onu onayladı. "Şu an ne gerekiyorsa onu anlat. Detayları daha sonra dinleriz."

Böylelikle mümkün olduğu kadar kısa ve öz bir biçimde, Mac'in hikâyesinden başlayarak ölümü, Adam'ın yaralanması ve Jesse'nin kaçırılmasına kadar bildiğim her şeyi anlattım. Sonlara doğru dişlerim iyice tıkırdamaya başlamıştı ve ağzımdan çıkanları ben bile zar zor anlıyordum. Yeniden dönüşüp çakal formuna geçtiğim de bile titremem geçmedi.

Bran ve Sam birbirlerine bakıp hızla yanımızdan uzaklaştılar.

Charles bana, Bran'in yeni kurtlar ile birlikte avı tamamlayacağını söyledi. "Bu onların ilk avı, yarıda kalmamalı. Adam'la ilgilenmek için Samuel geri dönecek... Araçlarla geçemeyeceğimiz kestirme bir yol kullanacağı için bizden önce oraya varmış olur. Ben seninle geliyorum, hem şu senin ölüyü de hallederiz."

Charles sözlerini tamamlayınca Leah sakin tavrını bozarak yattığı yerden doğruldu ve bana bakıp hırladıktan sonra -yediği fırçanın sebebi benmişim gibi- Bran'in peşinden gitti.

Charles uzun adımlarla arabaların olduğu yöne doğru yürüdü. En iyi anında bile pek konuşkan sayılmazdı, benim yanımda hepten suskunlaşmış, tek kelime etmeye dahi tenezzül etmemişti. Ben yeniden dönüşüp kıyafetlerimin içine girerken, o da minibüsün diğer tarafında nazikçe beklemişti.

Burada olsaydı Samuel'in yapacağı gibi minibüsü benim sürmeme itiraz etmedi. Charles'ı daha önce araba sürerken hiç görmemiştim -genellikle ata binmeyi ya da bir kurt olup koşmayı tercih ederdi. Yolcu koltuğuna oturdu ve arkasına dönerek örtünün altındaki cesede şöyle bir baktı. Yorum yapmadan kemerini bağladı.

Motele dönünce minibüsü resepsiyonun önüne çektim. Carl içerideydi ve yanında gözleri kan çanağına dönmüş genç bir kadın duruyordu; benim tanıdığım altı yaşındaki küçük kıza benzemese de Marlie olmalıydı bu kadın.

"Mercedes'in bir odaya ihtiyacı var," dedi Charles. Carl

soru sormaksızın bir anahtar uzattı. "Yolun diğer tarafındaki odalardan biri, #1 numaraya en uzak oda bu."

Anahtarın üzerindeki #18 yazılı kabartmaya baktım. "Artık anahtarların üzerine numara yazman gerekmediğini bilmiyor musun?" diye sordum.

"Hırsızlarla başımız pek derde girmiyor," dedi gülerek. "Ayrıca senin birkaç yıl burada çalıştığını biliyorum. #1 numara hariç diğer bütün odalarda üç farklı kilit var."

Gülümsedim ve anahtarı havaya atıp bir kerede yakaladım. "Haklısın."

Dışarı çıkarken Charles kapıyı benim için tuttu. "Bagajın varsa al, sonra da minibüsün anahtarlarını bana bırak da şu cesetle ilgileneyim."

Bagajımın olmadığını söyledim. Anahtarlarımı çıkarıp ona uzattım ancak tam alacağı sırada elini tutup, "Mac iyi biriydi," dedim. Bunu niçin söylediğimi bilmiyorum.

Charles gerekmedikçe kimseyle temas kurmazdı. Onun herkese karşı gösterdiği soğuk nezaketten ben de payımı alıyor olsam da beni hep hor gördüğünü düşünürdüm. Oysaki bu defa, boşta duran eliyle ensemden tutup bir anlık da olsa alnımı omzuna dayadı.

Geri çekilirken, "Ona özen göstereceğim," diyerek söz verdi.

"Tam adı... Alan MacKenzie Frazier."

Başını salladı. "Gönlünü hoş tut."

"Teşekkür ederim," dedim ve gözyaşlarına boğulmadan önce arkamı döndüm ve odama doğru yürüdüm.

BÖLÜM 6

Komodinin üzerinde bir sürü *National Geographic* dergisi ve bir tane de polisiye roman duruyordu. Hatırladığım kadarıyla tüm bunlar oraya televizyonun eksikliğini gidermek için konmuştu. Burada oda temizliği yaptığım zamanlarda uydu çekmezdi. Şimdi ise motelin üzerinde bir uydu vardı ve yemeğinizi yerken ya da uzanırken izleyebileceğimiz bir de televizyon...

Eski dizilerin tekrarlarını izlemekle ilgilenmediğim için amaçsızca dergilerin sayfalarını karıştırdım. Tanıdık görünüyorlardı. Belki de en son bu odayı temizlerken gördüğüm dergilerdi: En yenisinin tarihi Mayıs 1976'ydı, o yüzden bu mümkündü. Belki de yıllar içinde dura dura *National Geographic* dergileri bile birbirine benzemeye başlamıştı.

Jesse'nin bir hastane odasında yatıp yatmadığını merak ettim. Aklım bir morga kaydı ama sonra düşüncelerimi kontrol altına aldım. Paniğin kimseye bir faydası dokunmazdı. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

Romanı elime alıp yatağa oturdum. Kapağı akıl kurcalar cinsten değildi, üzerinde sadece Wisconsin stili bir ahırın resmi vardı, yine de kapağı açıp okumaya başladım. Sonra ikinci cümleye geçemeden tekrar kapadım. Burada tek başıma oturup hiçbir şey yapamamak gerçekten dayanılmazdı.

Odadan çıktım. Hava daha da soğumuştu ve üzerimdeki tek şey tişörtümdü, bu yüzden bir numaralı odaya koşarak gittim. Anahtar kotumun cebindeydi ama kapının kulpunu deneyince açılıverdi.

Adam yatağa yan bir şekilde uzanmıştı, çenesi ise bir kayışla bağlıydı. Samuel ona doğru eğilmişti, üzerinde kot ve plastik eldivenler dışında başka hiçbir şey yoktu. Duvara dayanmış olan Charles bana şöyle bir baktı ancak tek kelime etmedi.

"Kapıyı kapa," dedi Samuel. Başını kaldırmamıştı bile. "Kahretsin Mercy, bütün günü arabada geçirmeden önce bacağındaki kırığı düzeltmen gerekirdi... Ne kadar çabuk iyileştiğimizi herkesten iyi biliyorsun."

Samuel daha önce bana hiç bağırmamıştı. Şimdiye kadar tanıdığım en havai kurt adamdı.

"Kırıkları yerleştirmeyi bilmiyorum," dedim kollarımı kavuşturarak. Ama haklıydı. Kurt adamların çok hızlı iyileştiğini biliyordum -sadece kırık kemikler söz konusu olduğunda ne yapılması gerektiğini hiç düşünmemiştim. Bacağının kırıldığını bile anlamamıştım. Çok aptaldım. Darryl'i aramalıydım.

Samuel kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bir kırığı

yerleştirmek için ne kadar eğitim alman gerekiyor olabilir ki?" diye devam etti sözlerine. "Tek yapman gereken düz bir şekilde çekmekti." Adam'ın bacağını nazikçe gerdi. "Sürüsünde tıp eğitimi olan birileri vardı. Bunu yapmaya cesaret edemediysen bile yardım isteyebilirdin." Adam'a dönüp. "Hazır ol," dedi. Kapıda durduğum için ne yaptığını tam olarak göremedim ama kemikten çıkan tok sesi, hemen ardından da Adam'ın ıstırap dolu haykırışını duydum.

"Sürüsünden birinin ona saldırmış olabileceğini düşündüm," diye fısıldadım. "Adam'ın bilinci yerinde değildi. Ona soramadım. Ayrıca sürüde onun kurt halini kontrol edecek kadar güçlü kimse yok."

Samuel bakışlarını bana çevirip, "Tek yapacağın şey sızlanmaksa git buradan," diye homurdandı.

Adam hırıldadı ve başını Samuel'e çevirdi.

"Özür dilerim," dedim ve kapıyı arkamdan kapatarak dışarı çıktım.

Yirmi dakikadır polisiye romanın ilk sayfasına bakıyordum ki biri kapımı çaldı. Gelenin kokusunu alabiliyordum: Samuel'di.

"Mercy?" Sesi anımsadığım gibi yumuşacıktı ve Keltik aksanı baskındı.

Sabah erkenden çıkarsam Jesse'yi ararken avantaj sağlayabilirim diye düşündüm. Başka biri Adam yola çıkmaya hazır olduğunda onu geri götürebilirdi. Hem buradan erken ayrılırsam Samuel ile konuşmak zorunda da kalmazdım.

"Mercy. Beni dinlediğini biliyorum."

Kapıya uzun uzun baktım ama hiçbir şey demedim. Onunla konuşmak istemiyordum. Haklıydı. İşe yaramaz davranmıştım -Darryl'in ettiği saçma sapan laflar yüzünden Adam'ı altı saat arabada tutmuştum ki o laflar artık hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu kadar aptalca hareket etmeseydim sürü ve Darryl, Adam hızla iyileşirken Jesse'yi arıyor olabilirdi.

Motorların dünyasında yeterince ustaydım... Adam bir araba olsaydı ne yapacağımı bilirdim. Fakat Aspen Creek'de hiçbir zaman yeteri kadar iyi olmamıştım ve anlaşılan bu hiç değişmemişti.

"Mercy, dinle, üzgünüm. İlk yardım bilmiyorsan ve sürüsüne güvenmediysen yapabileceğin başka bir şey yoktu."

Sesi yumuşak ve kurabiyeler kadar tatlıydı, ancak annem bir keresinde bana birinin ağzından çıkan *ilk şeyin* doğru olduğuna inanmalısın demişti. İnsanlar biraz düşündükten sonra kelimelerini toplumsal olarak kabul edilebilir bir forma sokuyorlar ve onları etraflarındaki kişileri mutlu edecek başka cümlelere, istedikleri sonuçları doğuracak cümlelere dönüştürüyorlardı. Samuel'in ne istediğini, benden her zaman ne istediğini biliyordum.

"Sana o kadar kötü davrandığım için Adam beni ısırdı," dedi. Tatlı dille beni kandırmaya çalışıyordu. "Haklıydı. Onun canını acıtacağımı bilmek beni çılgına çevirmişti. Çok kızgındım ve hıncımı senden çıkardım. İçeri girip kapı yerine seninle konuşsam olmaz mı?"

Yorgun bir şekilde yüzümü ovuşturdum. Artık on altı yaşında değildim ve zor olan bu çekici tekliften kaçınamaz-

dım. Ayrıca, diye düşündüm isteksizce. Benim de ona söylemem gereken şeyler var...

"Tamam," dedi Sam. "Tamam Mercy. Sabah görüşürüz."

Kapıyı açtığımda arkasını dönmüş, gitmeye hazırlanıyordu.

"İçeri gel," dedim ve keskin rüzgârı hissedince titredim. "Çabuk olsan iyi olur... Dışarısı buz gibi."

Sam arkasını döndü ve ayaklarını sertçe paspasa vurarak odama girmeden önce kapımın önüne bir miktar kalıplaşmış kar bıraktı. Paltosunu çıkarıp kapının yanındaki masaya koydu, görünüşe bakılırsa üzerine geçirmek için bir yerden bir tişört bulmuştu. Şehirde ola ki birinin hemen giyinmesi gerekirse diye bir sürü kıyafet bulunduruyorlardı: Genelde uniseks giysiler... Mesela kotlar, tişörtler ve kazaklar. Giydiği tişört biraz küçüktü ve ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı. Fazla kaslı olsaydı veya bir damla fazla yağı olsaydı aptalca görünebilirdi ama bir Chippendale* vücuduna sahipti.

Vücudu harikaydı ancak benden başka birinin ona yakışıklı diyebileceğinden pek emin değildim. Sam kesinlikle Adam'ın etkileyici hatlarına sahip değildi. Göz çukurları derindi, burnu çok uzundu, ağzı çok genişti. İnsan halindeki renkleri kurt halindekine nazaran göze çarpmazdı: Açık mavi-gri gözleri ve güneşten azıcık açılmış kahverengi saçları vardı.

Yüzüne bakınca ne kadar çekici olduğuna karar verecek

* Chippendale: Erotik danslar yapan erkek.

kadar objektif olamayacağımı anladım: O benim her zaman için arkadaşım, koruyucum ve aşkım olmuş olan Sam'di.

Bakışlarımı yüzünden öteye çevirdim ve öfkemi -aynı zamanda içimi daraltan tüm duyguları- kontrol altına alıncaya kadar gözlerimi yere dikmeyi tercih ettim.

Bu hareketimi yanlış anladıysa bu benim suçum değildi. Onunla tartışmak istemiyordum.

"Benimle konuşmayacağını sanıyordum," dedi ve yüzünde her zamanki sıcak gülümsemesi belirir gibi oldu.

"Ben de," dedim ayaklarıma bakarak -ona bakarsam bunu atlatamayacaktım. "Ama benim de senden özür dilemem gerekiyor."

"Hayır." Ses tonu temkinliydi. Anlaşılan itaatkâr bakışlarıma kanmayacak kadar akıllıydı. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Sana kızmamalıydım."

"Önemli değil," dedim. "Haklıydın sanırım. Mac'i ölü buldum ve Adam da ölmek üzereydi... Panikledim." Yatağa ilerleyip oturdum çünkü Sam'den en uzak olabileceğim nokta orasıydı. Ancak o zaman ona tekrar bakmaya cesaret edebildim. "Aslında senden yıllar önce özür dilemeliydim. Gitmeden önce seninle konuşmalıydım. Sana Portland'a gitmeye karar verdiğimi söylemeliydim." *Ama seni incitmek veya daha da kötüsü yanıltmak gibi saçma sapan bir şey yapmaktan korkuyordum*, diye düşündüm -fakat onun bu kısmı bilmesine gerek yoktu.

Genelde yüzünde olan muzip bakış birdenbire kayboldu ve geriye tepkisiz bir temkinlik bıraktı. Bir tuzağa karşı hazırlanıyormuş gibiydi. "Babam seninle konuştuğunu ve se-

ni benimle kaçmak yerine annenin evine gitmeye ikna etti-
ğini söyledi," dedi.

"Beni ne kadar bekledin?" Bran bizi ormanda öpüşürken yakaladığında ve beni Portland'a göndereceğini söylediğinde Samuel bana onunla kaçmamı teklif etmişti. Evden kaçıp ormanda onunla buluşmam gerekiyordu. Fakat Marrok planımızı biliyordu... O her şeyi bilirdi. Bana Samuel'in neden beni eşi olarak yanında götürmek istediğini söylemişti -ve bu benim kabul edebileceğim bir sebep değildi.

İşte bu yüzden Samuel beni beklerken, Charles Portland trenine binebilmem için beni Libby'ye götürmüştü.

Samuel cevap vermeksizin başını çevirdi.

O tanıdığım en onurlu insandı -hiçbir zaman beni sevdiğine inanmamı istemediğini biliyordum, bunu kendisi dile getirmişti. Beni bekleyeceğini söylemişti ve gelmeyeceğimi anladıktan çok uzun bir süre sonra bile beni beklediğini biliyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim kısık bir sesle. *Kahretsin, hâlâ beni böyle etkilememeliydi.* Sırf kokusunu içime çekebilmek için normalde aldığımdan daha derin nefesler alıyordum.

"Sana fikrimi değiştirdiğimi söylemeliydim," dedim. Bir yandan da ona açıklamak zorunda kaldığım şeylere direniyordum. "Seni tek kelime etmeden yarı yolda bıraktığım için özür dilerim. Bu hem doğru, hem de nazik bir davranış değildi."

"Babam benimle konuşmadan gitmeni söylemiş," dedi Samuel. Sesi duygusuz geliyordu, bana arkasını dönmüştü

ve halda botlarının yanındaki nemli noktaya gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Ben onun sürüsünden değilim," dedim sertçe. "Bu bana her zaman açıkça söylenmişti. Bu da o sırada Bran'in sözünü dinlemek zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Dinlememeliydim... Özür dilerim. Gittiğim için özür dilemiyorum bu doğru olandı ama en azından sana ne yapacağımı söylemeliydim. Tam bir korkak gibi davrandım."

"Babam sana söylediklerini bana anlattı." Sesi ilk başta sakindi, ancak sözlerine devam ederken kelimelerinin arasına hafif bir öfke tınısı karıştı. "Ama bunu zaten biliyor olmalıydın. Senden hiçbir şey saklamamıştım."

Sesinde veya duruşunda savunmada olduğunu belirten hiçbir şey yoktu; bana tam olarak ne yaptığını anlamıyordu -ve bu onu benim gözümde ne kadar aptal durumuna düşürüyor olsa da hissettiğim acıyı bana bilerek çektirmemiş olması iyiydi.

Döndü, bakışları benimkilerle buluştu ve bir zamanlar benim için yüzü kadar tanıdık olan etkiyi hissettim. Bu etki biraz onu çekici bulmamdan kaynaklanıyordu, biraz da dominant bir kurt olmasından. Bu etki ben daha ne yaptığımı anlayamadan odanın yarısını yürüyerek onun yanına yaklaşmama sebep oldu.

"Bak Samuel..." dedim. Ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. "Çok yorgunum. Zor bir gün geçirdim. Yıllar önce yaşanan şeyler yüzünden seninle kavga etmek istemiyorum."

"Pekâlâ." Ses tonu yumuşacıktı ve kendi kendine tamam anlamında başını salladı. "Yarın daha çok konuşabiliriz."

Paltosunu tekrar giydi ancak tam kapıdan çıkacakken geri döndü. "Az kalsın unutuyordum, Charles ve Carl cesedi..."

"Mac!" diye düzelttim sert bir şekilde.

"Mac..." dedi sakin bir ses tonuyla. Bunu yapmamış olmasını tercih ederdim, çünkü gösterdiği empati gözlerimin dolmasına sebep olmuştu. "Mac'i laboratuarımıza taşıdılar ve minibüsünü de geri getirdiler. Anahtarlar bende. Aslında Charles sana anahtarları verecekti ama sen odayı terk edince..." Duraksadı ve ekledi: "Senden özür dileyeceğimi söyleyince bu görevi bana devretti."

"Minibüsü kilitlemiş mi?" diye sordum. "İçinde birkaç tane silah var, kurt adamları öldürebilecek mermilerle dolu..." Silahlardan bahsetmek aklıma başka bir şey getirdi, garip bir şey. "Ayrıca Adam'ı taşırken üzerinde uyuşturucu bir ok gibi bir şey görmüştüm."

"Minibüsün kilitli," dedi Sam. "Charles oku buldu ve laboratuara bıraktı. Gümüş bir ok olduğunu ve üzerine Adam'ın kokusunun sindiğini söyledi. Nerede bulduğunu öğrendiğime göre bu konuyla daha çok ilgileneceğim."

"Mac birinin üzerinde deneyler yaptığını anlatmıştı," dedim. "Kurt adamlar üzerinde işe yarayan ilaçlar bulduklarını söylemişti."

Samuel başını salladı. "Bize bunu söylediğini anımsıyorum."

Anahtarlarımı uzattı, ben de eline değmemeye özen göstererek onları aldım. İlginç bir şey yapmışım gibi gülümseyince o kadar dikkatli davranmamış olduğumu fark ettim. Eğer ondan hoşlanmıyor olsaydım eline değmek beni rahatsız etmezdi. Normal insanların yanında yaşaya yaşaya kurt adamlardan bir şey saklamanın ne kadar zor olduğunu unutmuştum.

"İyi geceler Mercy," dedi.

Ve gitti.

Oda gözüme eskisinden de boş gözükmeye başladı. Karın botları altında ezilmesini dinlerken *sabah erkenden yola çıksam çok iyi olur*, diye düşündüm.

Başka biri kapımı çaldığında kitabın on dördüncü sayfasını üçüncü kez okumakla meşguldüm.

Bir erkeğin hoş tenor sesi, "Yemek getirdim," diye seslendi.

Kitabı bırakıp kapıyı açtım.

Koyu sarı saçlı, tarif edilemez yüz hatları olan genç bir adam elinde lacivert bir palto ve içinde şeffaf folyoyla kaplı iki sandviç, içi sıcak çikolata ile dolu iki adet plastik bardak bulunan bir tepsi ile içeri girdi.

Bran klişe bir evlere servis elemanı gibi görünüyordu - tepsidekiler yüzünden bu şekilde düşünmüş olabilirdim.

"Samuel özür diledi," dedim.

Odanın mutfak kısmında iki ocaklı bir fırın, altı raflı bir buzdolabı ve iki sandalyeli küçük bir masa vardı. Bran paltosunu yatağa fırlattıktan sonra tepsiyi masaya koydu ve iki kişilik servisini yerleştirdi.

"Charles bana paltonun olmadığını söyledi, bu yüzden sana bir palto getireyim dedim. Yiyecek bir şeyler de ayarladım..." dedi. "Sandviçlerinizi yedikten sonra Alfa'nla ve kaybolan kızıyla ilgili ne yapacağımızı konuşabiliriz."

Masaya oturdu ve benim de tam karşısındaki sandalye-ye oturmamı işaret etti. Oturdum ve bütün gün bir şey ye-mediğimi fark ettim. Acıkmamıştım. Hâlâ da aç değildim.

Bran sözüne sadık kalarak sessizce sandviçini yerken ben de ağzıma zorla bir iki lokma attım. Sandviç buz gibi olsa da sıcak çikolatanın içinde şekerlemeler ve gerçek va-nilya vardı.

Yemeğini bitirdikten sonra sabırla benim de yemeğimi bitirmemi bekledi. Sandviç çok büyüktü -bir hafta yetecek şekilde hazırlanmıştı- ben de bir kısmını yiyip kalanını fol-yoya sardım. Bran kendininkinin tamamını yemişti, ama zaten kurt adamlar çok fazla yemeğe ihtiyaç duyarlar.

Manevi annem, "Asla bir kurt adamı aç bırakma, yoksa öğle yemeğinde ona eşlik etmeni isteyebilir," derdi. Ondan sonra da hep kocasının kafasını okşardı, insan formunda olsa bile.

O sırada bunu niye düşündüm bilmiyorum, bunu ha-tırlamak neden gözlerimin dolmasına sebep oldu onu da bilmiyorum. Manevi ebeveynlerim öleli neredeyse on ye-di yıl olmuştu. Manevi annem kurt adam olmaya çalışır-ken ölmüştü -bu isteğinin sebebi kocası hiç yaşlanmazken onun her sene yaşlanıyor olmasıydı. Ayın çağırdığı çok daha az kadın var çünkü kadınlar erkekler gibi değişim-den sağ çıkmayı başaramıyorlar. Manevi babam da bir ay

sonra üzüntüden ölmüştü. Ben o zamanlar on dört yaşındaydım.

Sıcak çikolatamdan bir yudum alıp Bran'in söze başlamasını bekledim.

Derin derin içini çekip sandalyesine yaslandı ve sandalyenin ön ayakları yukarıda, arka ayakları yerde olacak şekilde denge kurdu.

"İnsanlar böyle yapmaz," dedim.

Kaşını kaldırarak, "Ne yapmaz?" diye sordu.

"Öyle dengede durmaz... Tabii sevgililerine hava atmaya çalışan ergen erkekler dışında."

Aniden sandalyenin ön ayaklarını yere indirdi. "Teşekkürler." Bran mümkün olduğunca insan gibi görünmek istiyor olsa da memnuniyetini gösterirken biraz aşırıya kaçıyordu. İçin için eğlendiğimi görmemesi için sıcak çikolatamdan bir yudum daha aldım.

Dirseklerini masaya dayayıp ellerini kenetledi. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun Mercy?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Adam güvende ve iyileşiyor. Genç arkadaşının nasıl öldürüldüğünü araştıracağız. *Sen* ne yapmayı planlıyorsun?"

Bran biraz korkutucu biridir. Aslında medyum olduğu da söylenilebilir -ya da en azından sorarsanız öyle olduğunu söyler. Bunun anlamı da şu: Tanıdığı bütün kurt adamlarla zihinsel olarak iletişim kurabilir. İşte bu yüzden Charles ormanda onun adına konuşabilmişti. Bran bu yeteneği diğerlerinin yanı sıra, Kuzey Amerikalı sürüleri kon-

trol etmek için de kullanıyor. Ancak bu yeteneğinin tek taraflı olduğunu iddia ediyor, diğerleri onu duyuyormuş, ama o başkalarını duyamıyormuş.

Sürüde onun başka yetenekleri olduğu da konuşulanlar arasında, fakat kimse bunların tam olarak ne olduğunu bilmiyor. En yaygın dedikodu onun gerçekten zihinleri okuyabildiği. Etrafta yapılan bütün hınzırlıkları kimin yaptığını bildiği kesin.

Manevi annem bunu duyunca gülmüş ve Bran hiç yanılmadığı için herkesin bu söylentilere inandığını söylemişti. Tek yaptığı bir odaya girip kendisine suçlu görünenleri bulmaktı. Haklı olabilirdi ancak bir seferinde masum görünmeye çalışmıştım ve bu hiç işe yaramamıştı.

"Sabah gideceğim." *Erkenden*, diye düşündüm. *Samuel'le konuşmamak için erkenden yola çıkacağım... Jesse'yi aramak için.*

Bran hayır anlamında başını iki yana salladı ve kaşlarını çattı. "Öğleden sonra."

Kaşlarımın kalktığını hissettim. "Eh..." dedim nazik bir şekilde. "Eğer ne yapacağımı zaten biliyorsan neden bana sormak yerine direk söylemedin?"

Bran hafifçe gülümsedi. "Öğleden sonraya kadar beklersen Adam yola çıkmaya hazır olur ve Samuel de genç adamın... Alan MacKenzie Frazier'ın... Nasıl öldüğünü ortaya çıkarmış olur. Bu gece otopsi ve test yapmak için laboratuarda sabahlamaya karar verdi."

İleri doğru eğildi. "Senin suçun değildi, Mercy."

Sıcak çikolatamı olduğu gibi tişörtüme döktüm. "Hay ana..." Cümleyi tamamlayamadan dudağımı ısırdım. "*Gerçekten* zihin okuyabiliyorsun."

"Senin aklının nasıl çalıştığını biliyorum," dedi Bran. Bir yandan da kendini beğenmiş gibi gözükmeden hafifçe gülümsemeye başlamıştı.

Sandalyesinden kalktı ve musluğun yanındaki kâğıt havlu rulosunu kaparak yanıma geldi. Sıcak çikolata hâlâ sıcaktı ama tenimi yakmıyordu.

Ben üzerimi silerken Bran sözlerine devam etti: "İnanamayacağım kadar çok değişmediysen, bu konuda kendini suçlu gördüğünü tahmin edebiliyorum. Adam'dan hikâyeyi dinledim, tabii onun bildiği kadarını ve olanların seninle hiçbir alakası yokmuş."

"Aha! Gerçekten zihin okuyabiliyorsun işte. O şu an kurt formunda ve konuşamıyor," dedim. Tişörtü kurutmak için elimden geleni yapmıştım ama bir yedeğim olmasını istemeden edemedim.

Bran gülümsedi. "Şu anda kurt formunda değil. Bazen dönüşüm daha hızlı iyileşmemize yardımcı olur. Genelde bunun için insan formundan kurt formuna geçeriz, ama öteki türlüsü de işe yarar. Samuel'e çok kızgındı..." Gülümsemesi genişledi. "İlk kelimelerini onu haşlamak için kullandı. Ne yapacağını bilmeyen birinin yaralarıyla 'oynamamasını' tercih ettiğini söyledi. Ayrıca senin bazen sağduyulu davranmaktan çok cesur davrandığını da." Plastik bardağını bana doğru kaldırdı. "Buna ben de katılıyorum... Bu

yüzden geçmişte Adam'dan onun bölgesine geçince sana göz kulak olmasını istemiştim."

Ah, diye düşündüm ve hissettiğim kadar mahvolmuş gözükmemeye gayret ettim. Demek Adam bana göz kulak olmakla görevlendirilmişti. Aramızdaki garip ilişkinin başka bir şeyler üzerine kurulu olduğunu sanıyordum oysa ki Bran'in Adam'dan .beni izlemesini istemiş olması şimdiye kadar yaptığımız bütün konuşmalara olan bakış açımı birdenbire değiştirmiş, bütün konuşmalarımızın güzelliği azalmıştı.

"Yalanlardan hoşlanmam," dedi Bran ve bunun üzerine açıklamasından dolayı duyduğum acıyı saklayamadığımı anladım. "Bir şeyin saklanmasından bile hoşlanmam. Zor gerçeklerle uğraşılabilir, zor gerçekler yenilebilinir, ama yalanlar ruhları mahveder." Bunu tecrübe etmiş gibi görünüyordu. "Bu duyduğum hoşnutsuzluk geriye çekilmem gereken durumlarda kendimi ortaya atmama sebep oluyor."

Konuşmamı beklercesine durdu ama neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sandalyesine oturdu ve sıcak çikolatasından bir yudum daha aldı. "Bryan'ın ölümünün sebebinin senden saklanması gerektiğini düşünenler olmuştu." Bryan vefat etmiş olan manevi babamdı.

Noel'den kısa bir süre sonra mutfakta Bran'in sesini duyduğumu anımsıyorum. Odamdan çıktığımda Bran bana polisin Kootenai Nehri'nde Bryan'ın cesedini bulduğunu söylemişti.

İntihar kurt adamlar için oldukça zor bir iştir. Gümüş kurşunlardan aldıkları yaraları bile bazen iyileştirebilirler. Başlarını kesmeleri işe yarar, ancak intihar edecekken bunu yapmak bir hayli zordur. Boğulmak ise son derece etkilidir. Kurt adamların kasları çok yoğundur, bu yüzden istediklerinde bile yüzmekte zorlanırlar, çünkü şempanzeler gibi çok fazla kasları vardır ve onları yüzeye taşıyacak kadar fazla yağları yoktur.

"Sürüden bazıları sana Bryan'ın bir kazaya kurban gittiğini söylemek istiyordu." Bran'in sesi düşünceliydi. "On dördün intiharla baş etmek için çok erken bir yaş olduğunu söylediler, özellikle de Bryan'ın eşi vefat ettikten sonra bunun senin için çok daha zor olacağını dile getirdiler."

"Adı Evelyn'di," dedim. Bran bazen etrafındaki insanlar yokmuş gibi davranırdı. Samuel bana bir keresinde bunun insanların çok kırılgan olmasından ve Bran'in birçok insanın ölümünü görmesinden kaynaklandığını söylemişti. Ben ise eğer on dört yaşında Evelyn'in ölümünü kaldırabiliyorsam Bran de kaldırabilir diye düşünüyordum.

Bana teskin edici bir bakış attı. Bense olması gerektiği gibi bakışlarımı yere çevirmeyince dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Pekâlâ, Evelyn..." dedi ve içini çekti. "Öz annenin yanına gitmek yerine tek başına yaşamayı tercih ettiğinde bunu da kabul ettim. Bana yürekliliğini kanıtlamıştın, kendi kararlarını verme hakkını kazandığını düşünüyordum." Etrafına bakındı. "Seninle en son ne zaman konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Başımı sallayarak karşılık verdim.

"On altı yaşındaydın," dedi. "Onun için çok gençtin ve senden ne istediğini bilemeyecek kadar küçüktün."

Bran Samuel'le beni ormanda öpüşürken yakaladığında beni eve göndermişti, ertesi gün de bana öz annemle konuştuğunu ve onun bu hafta içinde yanına gitmemi beklediğini söylemişti. Beni uzağa gönderiyordu, bu yüzden yanıma almak istediklerimi toparlamalıydım.

Eşyalarımı gerçekten toplamıştım ama Portland'a gitmek için değil... Samuel ile kaçmak için. Evleneceğiz, demişti. On altı yaşında ebeveyn izni olmadan evlenmekte zorluk çekeceğim hiç aklıma gelmemişti. Şüphesiz Samuel buna da bir çözüm yolu bulurdu. Şehre taşınıp bütün sürülerden uzakta yaşamayı planlıyorduk.

Samuel'i seviyordum, onu manevi babam öldükten ve o koruyucum rolünü üstlendiğinden beri seviyordum. Bryan harika biriydi ama Samuel koruyucu olarak çok daha etkiliydi. Samuel beni desteklemeye başladığından beri kadınlar bile benimle daha az uğraşır olmuşlardı. Samuel espirili ve çekiciydi. Kurt adamlar genelde gamsız olmaz, ama Samuel son derece kaygısız biriydi. Onun kanatları altında ben de neşeyi öğrenmiştim -ve son derecede baştan çıkarıcı bir duyguydu bu.

"Bana Samuel'in beni sevmediğini söylemiştin," dedim. Bran'in Samuel'in planını nasıl öğrendiğini bilmiyordum. "Bana onun sadece çocuklarını taşıyabilecek bir eşe ihtiyaç duyduğunu söylemiştin."

İnsan kadınlar genelde bir kurt adamdan olan bebekle-

rının yarısından fazlasını düşürürler. Sadece tamamen insan olan bebekleri taşıyabilirler. Kurt adam olan kadınlar ise ilk dolunayda düşük yaparlar. Fakat çakallar ve kurtlar üreyebilir. Samuel çocuklarımızın bazılarının insan olacağına inanıyordu, belki bazıları benim gibi gezgin olurdu, bazıları da kurt adam -ama sonuç olarak hepsi yaşardı.

Bran bana bunu anlattığında Leah'ın bana duyduğu düşmanlığı anlayabilmiştim. Diğer bütün kadınların da öykündüğü bir düşmanlıktı bu.

"Sana bu şekilde söylememeliydim," dedi Bran.

"Özür mü dilemeye çalışıyorsun?" diye sordum. Bran'in ne demeye çalıştığını anlayamıyordum. "O zamanlar on altı yaşındaydım. Samuel genç görünüyor olabilir, ama bildim bileli bir yetişkindi... Yani kaç yaşında? Elli mi? Altmış mı?"

Ona âşıkken yaşını hiç umursamamıştım. Hiçbir zaman benden daha büyük biri gibi davranmamıştı. Kurt adamlar genellikle geçmişlerinden bahsetmezler ya da insanlar gibi geçmişi yad etmezler. Bran'in geçmişiyle ilgili öğrendiğim birçok şeyi manevi annem Evelyn'den öğrenmiştim.

"Gençtim ve aptaldım," dedim. "Bana söylediğin şeyleri duymaya ihtiyacım vardı. O yüzden seni affetmemi bekliyorsan... Buna ihtiyacın yok. Teşekkür ederim."

Bran başını kaldırdı. İnsan formunda gözleri güneşin aydınlattığı meşe yaprağı gibi elaya çalıyordu.

"Özür dilemiyorum," dedi. "Sadece açıklamaya çalışıyorum." Gülümsemesiyle birlikte genelde belirgin olmayan Samuel ile benzerliği güçlü bir şekilde ortaya çıktı. "Ve

Samuel altmış yaşından birazcık daha büyük." Bazen espri yaptığında ya da öfkelendiğinde Wales aksanı ses tonuna yansıyordu. "Samuel benim ilk oğlum."

Ona öylece bakakaldım. Şaşırmıştım. Samuel'de yaşlı bir kurdun özelliklerini göremezdiniz. Araba kullanıyordu, hatta müzik sistemi ve bilgisayarı vardı. Herkesi severdi - insanları bile- ve Bran onu polisle ya da hükümet görevlileriyle konuşmak için kullanırdı.

"Charles sen buraya David Thompson'la geldikten birkaç yıl sonra doğmuştu," dedim sanki o bunu bilmiyormuş gibi. "Ne zamandı bu... 1812 mi?" Bran'le ilişkili olduğu için üniversitede David Thompson'la ilgili pek çok araştırma yapmıştım. Galli haritacı ve kürk tüccarı olan David Thompson birçok günlük tutmuştu ama Bran'den hiçbir zaman ismiyle bahsetmemişti. Günlüklerini okurken Bran'den başka bir isimle bahsedip bahsetmediğini merak etmiştim. Ayrıca onun *ne* olduğunu bildiği için hakkında yazmamayı da tercih etmiş olabilirdi -ne de olsa günlükleri kayıt amaçlı tutulmuştu.

"1809'da Thompson'la geldim," dedi Bran. "Charles sanırım 1813 baharında doğmuştu. Thompson'ı ve Kuzeybatı Şirketi'ni o sıralar terk ettim. Samuel'i ben hâlâ insanken ilk karım doğurdu."

Şimdiye kadar ilk defa geçmişi hakkında bu kadar derinlemesine konuştuğunu duyuyordum. "Bu ne zamandı?" diye sordum alışılmadık açıklığı karşısında cesaretlenerek.

"Uzun zaman önce." Omzunu silkerek sorumu geçiştirdi. "Seninle o gece konuşarak oğlumu incitmiş oldum.

Doğruyu söylemek için fazlasıyla hevesliydim, buna rağmen yine de sana sadece gerçeğin bir kısmını anlattım."

"Öyle mi?"

"Sana sadece o sırada bilmen gerektiğini düşündüğüm şeyleri söyledim... Ama sonraki olayları göz önünde bulundurunca oğlumu küçük gördüğümün ve seni de onu küçük görmeye ittiğimin farkındayım."

Bran'in anlaşılması güç bir şekilde konuşmasından nefret ederdim. Sertçe itiraz edecek oldum ama sonra başını benden öteye çevirdiğini ve bakışlarının da yerde olduğunu fark ettim. İnsanlarla beraber yaşamaya alışmıştım ve vücut dili insanların iletişimde çok daha az yer kaplıyordu, o yüzden az kalsın bu hareketini kaçıracaktım. Alfalar -özellikle de bu Alfa- başkaları onları izlerken bakışlarını kaçırmazdı. Bran'in şu anda bunu yapıyor olması gerçekten de kendini ne kadar kötü hissettiğini gösteriyordu.

O yüzden sesimi yükseltmedim ve sükûnetle, "Geri kalanını şimdi anlat," dedim.

"Samuel yaşlı biri..." dedi. "Neredeyse benim kadar yaşlı. İlk karısı koleradan öldü, ikincisi ise yaşlılıktan. Üçüncü karısı da doğum yaparken. Karıları toplamda on sekiz çocuk düşürdü; doğan çocukların bir kısmı küçükken öldü ve sadece sekiz tanesi üç yaşlarına kadar yaşadı. Çocuklarının biri yaşlılıktan, dört tanesi vebadan, üç tanesi de değişimi başaramadığı için öldü. Hiçbir çocuğu yaşamıyor. Sadece bir tanesi... Samuel değişmeden önce doğan bir tanesi yetişkinliğe adım atabildi."

Duraksadı ve gözlerini benimkilere dikti. "Kaderin çar-

kına karşı daha az kırılgan olabilecek çocuklar doğurabile-
cek bir eş bulmasının ne kadar önemli olduğunu anlayabi-
liyorsun umarım. Charles gibi kurt adam olarak doğabile-
cek çocuklar doğurabilecek bir eş... Yani sen. Konuşmamı-
zı düşünecek çok zamanım oldu ve sonradan sana bunu da
söylemem gerektiğine karar verdim. Samuel'i genç bir kurt
sanan sadece sen değilsin." Hafifçe gülümsedi. "O zaman-
lar on altı yaşındaki bir kızın kendisinden çok daha büyük
bir adamla evlenmesi görülmedik şey değildi. Bazen top-
lum doğru ve yanlış düşüncelerini yetişemeyeceğimiz ka-
dar hızlı bir şekilde değiştirebiliyor."

Samuel'in benden istediği şeyin sebebini bilmek hisset-
tiklerimi değiştirir miydi? Tutkulu, sevgiye muhtaç bir er-
genin acı gerçeklerle karşılaştığında hissettiklerini değişti-
rir miydi?

Bunun kararımı değiştireceğini sanmıyorum. Bunu bili-
yorum, çünkü yine de beni sevmeyen biriyle evlenmezdim.
Ama en azından Samuel'i daha iyi bir şekilde anardım. An-
nemin evine vardıktan sonra onu ararım veya ona bir
mektup gönderirdim. Hatta belki o kadar kırılmış ve kız-
mış olmasaydım onunla konuşacak cesareti bile bulurdum.

Bran'in söylediklerinin Samuel'e karşı hissettiklerimi na-
sıl değiştirdiğini incelemeyi reddediyordum. Bunun bir
önemi yoktu zaten. Yarın buradan ayrılacaktım.

"Ayrıca sana söylemek istediğim bir şey daha var." Bran
gülümsedi, ancak bu mutlu bir gülümseme değildi. "Sen
gittikten iki ay sonra Samuel ortadan kayboldu."

"Araya girdiğin için sana kızgın mıydı?"

Bran hayır anlamında başını salladı. "İlk başlarda evet, ama gittiğin gün onunla konuştuk. Ne yaptığını biliyordu ve senin nasıl hissedeceğini de. Kurban oymuş gibi davranma artık."

Sorun değil. "Davranmayacağım zaten. Eğer sana kızmadıysa neden gitti o zaman."

"Aramızda yetiştiğin için kurt adamların çoğu davranışını anladığını biliyorum," dedi Bran yavaşça. "Ama bazen ben bile kurtluğun sebep olacağı şeyleri unutuyorum. Samuel sende acısının çözümünü görüyordu, kalbinin çözümünü değil. Ama sana karşı hissettiği tek şey bu değildi -bunu kendisinin bile bildiğinden şüpheliyim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Sen gittikten sonra yas tuttu," diye karşılık verdi. Çok genç göründüğü için Bran'in 'yas tutmak' gibi eski bir kalıp kullanması kulağa oldukça garip gelmişti. "Çok kilo verdi, uyuyamadı. İlk aydan sonra zamanının çoğunu kurt olarak geçirdi."

"*Sence* sorun neydi?" diye sordum dikkatle.

"Kaybettiği eşinin yasını tutuyordu," dedi Bran. "Kurt adamlar bazı konularda vahşi kuzenlerimizden çok da farklı değildir. Ama bunu fark etmem biraz zaman aldı. Ben daha bunu anlayamadan Samuel tek kelime etmeden bizi terk etti. İki yıl boyunca Bryan'ınki gibi cesedinin bir nehirde bulunmasını bekledim. Sonunda banka hesabındaki parayı kullanınca Charles onu buldu. Yine üniversiteye başlamıştı." Samuel daha önce bir kez üniversiteyi bitirmişti -en azından tıp okuduğunu biliyordum. "Yine doktor oldu ve

Teksas'ta bir klinik açtı, sonra da yaklaşık iki yıl önce yanı-
mıza geri döndü."

"Beni sevmiyordu," dedim. "Bir erkeğin bir kadını sev-
diği gibi beni sevmiyordu."

"Evet," dedi Bryan. "Ama seni eşi olarak seçmişti." Ansı-
den ayağa kalktı ve paltosunu giydi. "Sadece bunları bil-
men gerektiğini düşündüm. Bu konuyu kafana takma ve
güzel bir uyku çek."

BÖLÜM 7

Ertesi sabah Bran'in getirdiği paltoyu giyip benzinciye gittim ve kahvaltıda yemek için kendime bir burrito* aldım. Lezzetli olmasa da sıcaktı ve her şeyi yiyebilecek kadar acıkmıştım.

Kasadaki genç adamın soru sormak istiyormuş gibi bir hali vardı, ama onu dik bakışlarımla korkuttum. Buradaki insanlar, karşılarındaki kişilerle bakışma yarışına girmemeleri gerektiğini iyi bilirler. Ben kurt falan değildim, ancak o da kurt olmadığı için bunu anlamadı. Onu korkutmak hoş bir davranış olmasa da kendimi zaten pek iyi hissetmiyordum.

Bir şey yapmam gerekiyordu... *Herhangi bir şey*... Fakat beklemek zorundaydım. Beklemek ise Jesse'nin onu kaçıranların elinde acı çektiğini ve Mac'in ölümünü engelleyebilecek bir şeyler yapabilir miydim diye düşünmek demekti... Ve tabii Bran'in sevdiğim adamın beni kullandığını söylediği o anın utancını tekrar yaşamak anlamına da geliyordu. Ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım üzerime yapı-

* Burrito: Dürüme benzeyen, Amerika'da çok tutulan bir hızlı yemek türü.

şan on altı yaş ve yalnızlık anılarının saklı kaldığı Aspen Creek'ten gitmek istiyordum fakat Bran'e itaat etmek içime işlemişti -özellikle de verdiği emirler mantıklı olduğunda. Ama yine bu, bunu kolayca kabul edeceğim anlamına gelmiyordu.

Motele yöneldim. Nefesim sis halinde çıkıyor, kar ayaklarımın altında eziliyordu ki birinin adımı seslendiğini duydum.

"Mercy!"

Yeşil bir kamyonetin yolun karşısında durduğunu gördüm -anlaşılan beni görüp durmuştu- ancak şoför hiç tanıdık gelmiyordu. Karın üzerinde parıldayan parlak sabah güneşi ayrıntıları fark etmemi zorlaştırıyordu, o yüzden elimi gözlerimin üzerine koyup daha iyi görebilmek için adama yaklaştım.

İşte tam o an şoför kamyonetin motorunu durdurup dışarı fırladı ve bana doğru koştu.

"Burada olduğunu yeni duydum," dedi. "Gitmiş olacağını düşünmüştüm yoksa seni görmeye gelirdim."

Sesi kesinlikle tanıdıktı ama kıvırcık kızıl saçları ve kırışıksız suratıyla uyuşmuyordu. Adam bir an için şaşırmış göründü, hatta onu hemen tanımadığım için kırılmış gibiydi. Sonra gülüp kafasını salladı. "Ah, unuttum, hem de her sabah aynaya baktığımda bir yabancıyla yüz yüze geliyormuş gibi hissetmeme rağmen."

Yumuşak bakışlı açık mavi gözleri sesiyle uyuşuyordu, ama sonunda kim olduğunu anlamam kahkahası sayesinde oldu. "Dr. Wallace?" diye sordum. "Gerçekten siz misiniz?"

Ellerini ceplerine sokup kafasını yana eğdi ve sırıttı. "Ay ışığı kadar emin olabilirsin ki benim Mercedes Thompson."

Carter Wallace, Aspen Creek'in veterineriydi. Hayır, gerçekte kurt adamlarla ilgilenmezdi, ama civarda onu meşgul etmeye yetecek kadar kedi, köpek ve çiftlik hayvanı vardı. Evi büyüdüğüm eve en yakın olan evdi ve manevi ailem öldükten sonraki ilk birkaç ay bana o destek olmuştu.

Benim tanıdığım Dr. Wallace orta yaşlıydı, kelleşmeye başlamıştı, yuvarlak bir göbeği vardı ve yüzü ile elleri yıllarca güneşte durduğu için yıpranmıştı. Bu adam ise zayıf ve dinçti, dahası teni yirmi yaşındaki birininki kadar kusursuz görünüyordu -fakat en büyük fark dış görünüşü değildi.

Benim tanıdığım Carter Wallace yavaş hareket eden nazik biriydi. Bir kokarcayı hiçbir şey salgılamadan tekerlek yığınlarının arasından tatlı dille çıkardığını, korkmuş bir atı dolandığı dikenli tellerden kurtarırken sesiyle sakinleştirdiğini görmüştüm. Huzur verici bir özelliği vardı, bir meşe ağacı gibi sağlam ve dürüsttü.

Artık öyle olmadığı açıktı. Bakışları hâlâ nazik olsa da bir tür avcı parıltısıyla ışıldıyordu. Yaydığı vahşet hissi o kadar kuvvetliydi ki neredeyse kan kokusunu alabiliyordum.

"Ne kadar zamandır kurt adamsın?" diye sordum.

"Geçen ay bir yıl oldu," dedi. "Biliyorum, biliyorum, hiç değişmeyeceğime dair yeminler etmiştim. Kurtlar hakkında hem çok şey biliyordum, hem de yeteri kadar çok şey bilmiyordum. Geçen seneden bir önceki sene emekli olmak

zorunda kaldım çünkü ellerim tutmaz olmuştu." Endişeli bir şekilde ellerine baktı, hemen ardından ellerini kolayca hareket ettirebildiğini görünce rahatladı. "Aslında bunu hiç dert etmedim. Veterinerler bu gibi olayları sürekli gördükleri için -özellikle de burada- yaşlanmaya ve ölüme alışkındırlar. Gerry yine üstelemeye başladı, ama davamda sonuna kadar direndim. Fikrimi değiştirmem için romatizmadan ve Gerry'den çok daha fazlası gerekiyordu." Gerry Dr. Wallace'ın oğluydu ve bir kurt adamdı.

"Peki ya sonra ne oldu?" diye sordum.

"Kemik kanseri..." Dr. Wallace başını salladı. "Söylediklerine göre çok ilerlemişti. Morfin acımı hafifletmiyordu, aylar boyunca yatakta kalıp ölümü beklemek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Herkesin bir fiyatı vardır ve bu dayanabileceğimden fazlasıydı. O yüzden Bran'e kurt olmayı istediğimi söyledim."

"Çoğu insan hele de çok hastaysa dönüşümden sağ çıkamıyor," dedim.

"Bran benim ölmeyecek kadar inatçı olduğumu söylüyor." Yine sırıttı, ifadesi beni rahatsız etmeye başlamıştı çünkü yüzünde Dr. Wallace'ın, *benim* Dr. Wallace'ımın hiçbir zaman sahip olmadığı bir keskinlik vardı. Birini dönüşümden önce tanımanın ne kadar garip olduğunu unutmuştum... Kurdun insani kişiliği ne kadar çok değiştirdiğini de -özellikle de söz konusu olan insan kendini kontrol edemediğinde.

"Veterinerliğe devam edebileceğimi düşünüyordum..." dedi Dr. Wallace. "Ama Bran daha değil diyor." Topukları

üzerinde biraz sallandı ve sanki benim göremediğim bir şeyi görebiliyormuş gibi gözlerini kapadı. "Sorun kanın ve etin kokusu. Hiçbir şey kanamadığı sürece iyiyim." Son cümleyi fısıldayarak söyledi ve sesindeki arzuyu iliklerimde hissettim.

Derin bir nefes alarak kendini toparladı, sonra kardan sadece bir ton koyu olan gözleriyle bana baktı. "Biliyor musun, yıllarca kurt adamların diğer vahşi avcılardan farklı olmadığını söyleyip durdum." *Mesela boz ayılar gibi*, derdi.

"Hatırlıyorum," dedim.

"Fakat boz ayılar ailelerine saldırmaz Mercy. Vahşeti ve kanı özlemezler." Gözlerini kapadı. "Birkaç gün önce katılmadığım bir şey söylediği için neredeyse kızımı öldürecektim. Bran uğramamış olsaydı..." Başını salladı. "Ben bir canavar oldum, bir hayvan değil. Bir daha hiçbir zaman veteriner olamayacağım ve yaşadığım sürece ailem hiçbir zaman güvende olamayacak."

Yaşadığım sürece kelimeleri aramızda yankılanıyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, diye düşündüm. Şimdiye kadar daha çok kontrol kazanmış olmalıydı. Bir yıldır kurt olmasına rağmen kızgınken kendini kontrol edemiyorsa hayatta kalması için gerekli olan kontrole kavuşması hiçbir zaman mümkün olamayacaktı. Kendilerini kontrol edemeyen kurtlar, sürünün güvenliği için ortadan kaldırılırdı. Ortadaki tek soru Bran'in neden hâlâ bu işi halletmediğiydi -ki ben bunun cevabını biliyordum. Dr. Wallace Bran'in dost olarak kabul ettiği nadir insanlardan biriydi.

"Keşke Gerry Şükran Günü'nde geri dönebilse," dedi Dr. Wallace. "Ama gitmeden seni görebildiğime sevindim."

"Gerry neden burada değil?" diye sordum. Gerry Bran'in işleri için seyahat ediyor ve babasını görmek için her defasında geri dönüyordu.

Dr. Wallace elini yanağımda gezdirdiğinde ağladığımı fark ettim.

"İş için gitti. Onları izleyecek sürüleri olmayan yalnız kurtları izleme görevi ona verildi. Bu önemli bir iş."

Evet, önemliydi. Fakat Dr. Wallace yakında öleceği için Gerry'nin burada olması gerekiyordu.

"Mercy'ciğim... Çoğu zaman yaşamak ölmekten daha kolay," dedi nazikçe. Manevi babamın en sevdiği cümleyi tekrarlamıştı. "Ay şarkı söylediğinde dans et ve henüz gelmemiş olan sorunlar için ağlama."

Gülümsemesi yumuşadı ve bir an için *tanıdığım insanı* açık bir şekilde görebildim. "Hava çok soğuk Mercy ve o palto pek işine yaramıyor. Motele dön ve biraz ısın kızım."

Ona nasıl veda edeceğimi bilmiyordum, o yüzden etmedim. Sadece arkamı dönüp yoluma devam ettim.

Moteldeki saat on ikiyi gösterdiğinde Charles'ın -veya Carl'ın- bir numaralı odanın kapısının önüne park ettiği minibüse doğru yürüdüm. *Adam gitmeye hazır değilse bile kendisini götürecek başka birini bulmak zorunda. Burada bir dakika daha kalmaya tahammül edemeyeceğim.*

Kaputu açıp antifrizi kontrol ettim çünkü henüz tamir etmediğimden ötürü sızıntı yapıyordu. Kaputu kapattığım

sırada Samuel elinde büyük bir torba ile tam karşımda belirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum endişeyle.

"Babam söylemedi mi?" Her zaman kalbimin daha hızlı atmasına sebep olan o tembel sırıtışla bana uzun uzun baktı. Bundan hâlâ etkilendiğimi görmek canımı sıkmıştı. "Beni sizinle gönderiyor. Birinin Adam'a saldıran serserilerle ilgilenmesi lazım ve Adam hâlâ zar zor hareket ediyor."

Topuklarımın üzerinde hızla döndüm, ama sonra durakladım çünkü Bran'i nerede bulacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca Samuel haklıydı. Kahretsin! Yardıma ihtiyacımız vardı.

Neyse ki açıkça gösterdiğim hoşnutsuzluktan ötürü uygun bir şekilde özür dilemek zorunda kalmadan odanın kapısı açıldı.

Adam son yirmi dört saat içinde yirmi kilo vermiş gibi görünüyordu. Birinden ödünç aldığı bir eşofman ve göğsünü açıkta bırakan bir hırka giymişti. Teninin görebildiğim kısmı çürükler içindeydi... Mor, mavi ve siyah renkler kırmızıya karışmıştı, ama hiç açık yara yoktu. Adam normalde kendine çok iyi bakar ve çok iyi giyinirdi, şimdi ise yanakları kirli sakalla kararmış ve saçı taranmamıştı. Bastonuna sıkı sıkı tutunarak yavaş yavaş kaldırıma doğru ilerledi.

Bu kadar çabuk yürümesini beklemiyordum, şaşkınlığım yüzümde belirmiş olmalı ki Adam bana bakarak hafifçe gülümsedi.

"Motivasyon iyileşmeyi kolaylaştırır," dedi. "Jesse'yi bulmam gerek."

"Motivasyon aptallaşmayı kolaylaştırır," diye mırıldandı Samuel. Adam'ın gülümsemesi genişledi, ancak bu artık mutlu bir gülümseme değildi.

"Jesse'yi bulmam gerek," diye tekrarladı bu fikrini Samuel'in açıkça onaylamamasına cevaben. "Mercy... Sen gelmemiş olsaydın şu an ölü olurdum. Teşekkür ederim."

Daha ilişkimizin nasıl bir ilişki olduğuna karar verememiştim ve Bran'in ondan bana göz kulak olmasını istemiş olması da bana pek yardımcı olmuyordu. Yine de onunla şakalaşma isteğime karşı koyamadım -hayatı çok ciddiye alıyordu.

"Seni kurtarmak benim için bir zevk," dedim neşeyle ve gülmeden önce Adam'ın gözlerinin öfkeyle parıldadığını görünce sevindim.

"Kahretsin," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Beni kızdırma."

Adam düşmeden ilerlemeye devam edince minibüsün arka kapısını açtım.

"Uzanmak ister misin?" diye sordum. "Yoksa oturmak mı istersin? Ama önde oturamazsın, inip binmek çok daha zor olur."

"Oturacağım," dedi Adam homurdanarak. "Kaburgalarım uzanmaktan pek hoşlanmıyor."

Geri çekilerek Samuel'in minibüse binerken Adam'a yardım etmesine izin verdim.

"Mercy," dedi Bran omzumun arkasından. Bu beni şaşırtmıştı zira Adam'ın yüz ifadesine odaklanmıştım.

Elinde birkaç adet battaniye vardı.

Battaniyeleri uzatarak, "Samuel'in size katılacağını haber vermek istiyordum ancak işim sandığımdan daha uzun sürdü," dedi.

"Dün gece benimle konuşurken Samuel'i benimle birlikte göndermeye karar vermiş miydin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Bunun muhtemel olduğunu düşünüyordum, evet. Ama yanından ayrıldıktan sonra Adam'la konuşup birkaç şeyi açıklığa kavuşturdum... Charles'ı destek için birkaç kurtla birlikte Chicago'ya gönderiyorum." Gülümsemesi genişledi -pis, avcılara özgü bir gülümsemeydi bu. "Kimin izinsiz yeni kurtlar yaratmaya çalıştığını bulmaya ve bir daha böyle bir sorunla karşılaşmayacağımız şekilde onları durdurmaya çalışacak."

"Neden Samuel'i yollayıp Charles'ı benim yanıma vermiyorsun?"

"Samuel Chicago'yu kaldıramaz," dedi Adam nefes nefese. Ona göz attığımda minibüsün içinde dimdik oturduğunu, alnından da büyük bir ter damlası süzüldüğünü gördüm.

Samuel, "*Samuel* bir doktor ve iyileşene kadar Adam'ın birini yemesine engel olacak kadar da güçlü," diyerek battaniyeleri hızla elimden kaptı.

Bran duydukları karşısında eğlenmiş olacak ki hafifçe sırıttı. "Samuel uzun süredir burada değildi," dedi. "Sanırım Adam dışında sadece Adam'ın sağ kolu olan Darryl onunla tanıştı. Ne olduğunu öğrenene kadar herkesin araştırma yaptığımı bilmesini istemem."

"Artık insanlardan saklanmamız gerekmeyecek bir dö-

neme gireceğimizi düşünüyoruz," dedi Samuel. Bir yandan da Adam'ı battaniyelere sarıyordu. "Fakat varlığımızın bir grup katil kurt tarafından açıklanması yerine bunu kendimiz yapmayı tercih ederiz."

Şaşırmış görünüyor olmalıyım ki Bran gülümsedi.

"Bu sadece zaman meselesi," dedi. "Büyülü varlıklar haklılar. Adli tıp ve onların her yere koyduğu kameralar ya da dijital fotoğraf makineleri sırrımızı saklamamızı zorlaştırıyor. George Brown kaç tane İrlandalı Kurt ve İngiliz Mastiff'i çiftleştirirse çiftleştirsin, köpekler kurda benzemiyor."

Aspen Creek'te üç dört kişi garip izleri ve insanların gördüğü kurtları açıklayabilmek için çok büyük köpekleri çiftleştiriyordu -kendisi de bir kurt adam olan George Brown Masstiff'leri sayesinde birkaç ödül bile kazanmıştı, köpekler pek çok kedinin aksine kurt adamları seviyordu.

"Şu anda Tri- Cities'de katil bir piçin kurt adamları kullanması hiç işimize gelmez," diyerek sözlerine devam etti Bran. Omzumun üzerinden oğluna baktı. "O karaktersizi bul ve insanları işin içine karıştırmadan ortadan kaldır Samuel." Bran tonlamasıyla 'karaktersiz' gibi bir kelimeyi ağır bir küfre dönüştürmeyi başarmıştı -bu konuda onu tek geçiyordum, gerçi o ses tonuyla 'tavşancık' bile dese korkudan yine donup kalırdım.

Aslında korkudan çok soğuktan donuyordum. Tri-Cities'de hâlâ günlerin çoğu sıfırın altında geçiyordu. Montana'ya kıyasla çok soğuk sayılmazdı burası, mesela burun deliklerim nefes alırken birbirlerine yapışmıyordu, bu da

havanın henüz eksi ona düşmediğini gösteriyordu -ama yine de alışık olduğumdan daha soğuktu.

"Palton nerede?" diye sordu Bran tıkırdayan dişlerime bakarak.

"Odada bıraktım," dedim. "Benim değildi ki."

"İstersen senin olabilir."

"Yola çıkmak üzereyiz zaten," dedim.

"O halde donarak ölmeden önce gitsen iyi olur." Samuel'e baktı. "Beni gelişmelerden haberdar et."

"Bran..." dedi Adam. "Teşekkür ederim."

Bran gülümseyip Adam'ın yıpranmış ellerini nazikçe sıkabilmek için yanımdan geçip minibüse doğru eğildi. "Rica ederim."

Yerinden doğrularak bir adım geriledi ve minibüsün sürgülü kapısını tek hamlede kapadı -benim bunu yapmayı öğrenmem üç ay sürmüştü.

Elini paltosunun cebine sokup bana bir kart verdi. Beyaz kartın üzerinde siyah harflerle adı ve iki adet telefon numarası yazıyordu. "İstediğin zaman ara," dedi. "Üstteki numara cep telefonum... Bu sayede karımla konuşmak zorunda kalmazsın."

"Bran?" diye sordum birden. "Gerry babasının yanına dönmesini engelleyecek kadar önemli ne yapıyor?"

"Kendine acıyor," dedi Samuel sertçe.

Bran elini Samuel'in koluna koydu ancak sözleri beni hedef alıyordu. "Carter'ın durumu trajik ve alışılmamış bir vaka... İnsan tarafı kurt içgüdülerini kontrol etmesine engel oluyor."

"Ben de asıl sorunun kontrol olduğunu düşünmüştüm," dedim.

Bran evet anlamında başını salladı. "Öyle. Ama Carter'ın durumunda sorun kontrolsüzlük değil, fazla kontrollülük."

"Kurt adam olmak istemiyor," dedi Samuel. "Öldürme içgüdüsünün ateşini veya kovalamanın gücünü hissetmek istemiyor." Bir an güneş Samuel'in gözlerini parlattı. "O iyileştirici biri, insanların hayatlarını alan biri değil."

Ah, diye düşündüm. *Bu seni üzüyor, değil mi Dr. Samuel Cornick?* Samuel genelde benimle derin mevzular hakkında pek konuşmazdı -gerçi bu onun tercihinden çok benim yaşım yüzünden olabilir- ama hatırladığım kadarıyla bazen iyileştirme içgüdüsü öldürme içgüdüsü kadar kuvvetli olmadığı için sorun yaşıyordu. Bana ameliyat yapmadan önce hep çok fazla yemek yediğini söylemişti. Dr. Wallace bu çatışmayla yaşamamayı seçtiği için onun kendisinden daha iyi biri olduğunu mu düşünüyordu acaba?

"Carter kurdun onun bir parçası olmasına izin vermediği sürece onu kontrol edemez." Bran'in dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Artık o tehlikeli biri ve her dolunayda daha da tehlikeli hale geliyor Mercy. Aslında tek yapması gereken o lanet inatçı ahlakını biraz kenara bırakması, böylece *ne* olduğunu kabul edebilir ve hiçbir sorun yaşamaz. Ama bu yakında olmazsa hiçbir zaman olmayacak. Onun bir dolunayı daha görmesine izin veremem."

"Onu dönüşmeye ikna eden Gerry'ydi," dedi Samuel yorgun bir sesle. "Birinin Carter'ın icabına bakacağını bili-

yor. Eger burada olursa bu onun görevi olacak... Ve bunu kaldıramaz."

"Ben hallederim," dedi Bran derin bir nefes alarak. "Daha önce de yapmıştım." Elini Samuel'in kolundan kaydırarak omzuna attı. "Herkes senin kadar güçlü değil oğlum." Kelimelerinde ve duruşunda sonsuz bir üzüntü vardı - Samuel'in üç çocuğunun dönüşümden sağ çıkamadığını hatırladım.

"Minibüse bin, Mercy," dedi Samuel. "Titriyorsun."

Bran ellerini omzuma koyup beni alnımdan öperek, "Bırak da erkekler olayı halletsin, tamam mı Mercedes?" dedi.

"Tabii," dedim geriye doğru bir adım atarak. "Kendine iyi bak, Bran."

Direksiyonun başına geçtim. Kendi kendime söylenmiyor olmamın tek sebebi kurt adamların söylediğim her şeyi duyacak olmalarıydı.

Motoru çalıştırdım -soğuk yüzünden başta biraz itiraz etti ama çok değil. Bran Samuel'e son birkaç kelime ederken ben de radyoyu açıp motorun ısınmasını beklemeye koyuldum.

"Bran seni ne kadar tanıyor?" diye sordu Adam yavaşça. Motorun ve radyonun sesi diğerlerinin bizi duymasını büyük ihtimalle engelliyordu.

"İşleri sana ve Samuel'e bırakacağımı sanıyorsa çok iyi tanımıyor olmalı," diye mırıldandım.

"Ben de öyle umuyordum," dedi Adam. Sesi o kadar tatmin olmuş geliyordu ki ona bakmak için aniden arkamı döndüm. Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Samuel başarılı

bir kurt, Mercy. Ama Jesse'yi tanımıyor ve onu umursamıyor. Uzun bir süre tam olarak kendime gelemeyeceğim, Jesse için sana ihtiyacım var."

Yolcu kapısı açıldı ve Samuel içeri girip kapıyı kapattı.

Ben geri geri giderken Samuel, "Babamın niyeti iyi," diyerek beni babasından daha iyi tanıdığını kanıtladı. "Kendisine kulak veren insanlara alışık. Haklı da. Kurt adamlarla tek başına uğraşamazsın."

"Bence gayet de güzel uğraşıyor," dedi Adam nazik bir şekilde. "İki günde iki tanesini öldürdü... Hem de tek bir sıyrık bile almadan."

"Şans," dedi Samuel.

"Öyle mi?" Adam'ın fısıltı haline gelen sesi yavaş yavaş kaybolurken dikiz aynasından onun gözlerini kapadığını gördüm. "Belki de öyledir. Ben ordudayken şanslı askerleri en çok işe yarayacakları yerlerde tutardık."

"Adam Jesse'yi bulmaya yardım etmemi istiyor," dedim Samuel'e ve gazı kökleyip Aspen Creek'i geride bıraktım.

Konuşmamız bundan sonra kötüleşti. Adam birkaç manalı cümleden sonra susup Samuel'le aramızda gelişen tartışmanın tadını çıkarmaya koyuldu. Samuel'le daha önce münakaşa ettiğimizi pek hatırlamıyorum -ama artık aşkından ölen on altı yaşındaki küçük bir kız değildim.

Sessizliğimi korumaya karar verdikten sonra Samuel emniyet kemerini çözüp, ön koltuktan sıyrılarak Adam'ın yanına geçti.

"Mercy'le hiçbir zaman umursadığı bir konuda tartışmaya girme," diye tavsiyede bulundu Adam. Ne kadar eğlen-

diği belli oluyordu. "Tartışmayı kesse bile yine de ne isterse onu yapar."

"Sus da bir şeyler ye," diye homurdandı Samuel. Ufak soğutucunun kapağını açtığını duydum ve minibüsün içi kanın tatlı demirimsi kokusuyla doldu.

"Mmm..." dedi Adam hevessiz bir şekilde. "Çiğ biftek."

Ama yine de yedi, sonra da uyudu. Bir süre sonra Samuel yine öne geçip kemerini bağladı.

"Eskiden bu kadar inatçı olduğunu hatırlamıyorum," dedi.

"Belki de değildim," diye ona katıldım. "Belki de eskiden bana emir vermeye çalışmıyordun. Senin de, Bran'in sürüsünün de bir parçası değilim. Ben bir kurt adam değilim Samuel. Öyleymişim gibi bana hükmetmeye hakkın yok."

Homurdandı ve sessizlik içinde gitmeye devam ettik.

Sonunda, "Öğle yemeği yedin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sandpoint'te durmayı düşünüyorum. En son oradan geçtiğimden beri bayağı geliştiğini duydum."

"Turistler," dedi Samuel iğrenmiş bir sesle. "Her sene daha da çok insan geliyor." Oraya ilk gittiğinde Sandpoint'in nasıl olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Durduk ve bir beysbol takımını beslemeye yetecek kadar kızarmış tavuk aldım -ya da iki kurt adamı beslemeye yetecek kadar diyelim zira bana sadece birkaç parça kalmıştı. Adam vahşi bir şekilde saldırmamak için kendini zor tu-

tarak karnını güzelce doyurdu. İyileşmek çok enerjisini alıyordu ve mümkün olduğu kadar çok proteine ihtiyacı vardı.

Yemeğini bitirince tekrar yola koyulduk, Samuel yine önde oturuyordu. Sonunda, "Saldırıya uğradığın gece ne oldu? Bran'e ve muhtemelen Samuel'e anlattığını biliyorum... Ama ben de bilmek istiyorum," dedim.

Adam parmaklarını tavuklarımızla birlikte verilen kolonyalı mendile sildi -açıkça kızarmış tavuğun parmaklarını yalamaya değecek kadar iyi olduğunu düşünmemişti. "Mac'i tanıştırmak için sürüyü toplamıştım, onu kaçıranlarla yaşadığın macerayı anlatacaktım."

Başımı salladım.

"Hepsi gittikten yaklaşık on beş dakika sonra, sabah üç buçuk gibi biri kapıyı çaldı. Mac insan formuna geçmeyi başarmıştı ve kapıyı açmak için fırladı." Duraksayınca Adam'ın yüzünü görebilmek için dikiz aynasını oynattım, ama yüz ifadesini okuyamıyordum.

"Mutfaktaydım, o yüzden tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, fakat seslere bakılırsa kapıyı açtığı an onu vurdular."

"Ne kadar aptalca bir hareket," diyerek araya girdi Samuel. "Silah sesini duyacağını biliyorlardı... Uyuşturucu bir silah bile bayağı ses çıkarıyor."

Adam omzunu silkti sonra acı dolu bir ifadeyle, "Lanet olsun... Kesinlikle ne yapmaya çalıştıklarını bilmiyorum," dedi.

"Onu bilerek öldürmediler, değil mi?" diye sordum. Gü-

müş mermilerle dolu bir tabanca deneysel ilaçlarla yüklü, uyuşturucu bir oktan çok daha etkili bir silahtı.

"Sanmıyorum," diye katıldı bana Samuel. "Mac gümüşe alerjiden ölmüşe benziyordu."

"Charles'ın bulduğu ok?" diye sordu Adam.

"Evet, dedi Samuel. "İyice test edilmesi için oku Mac'in kanıyla beraber laboratuara gönderdim, ama bana kalırsa gümüş nitratı DMSO ve Özel K ile karıştırmışlar."

"Ne?" diye sordum.

"Özel K... Ketamin," dedi Adam. "Bir tür uyuşturucu. İlk başlarda hayvanları uyutmak için kullanılıyordu. Kurt adamlar üzerinde işe yaramıyor. Gümüş nitrat ise filmleri banyo etmek için kullanılan bir tür kimyasal. DMSO nedir?"

"Gümüş nitrat bir karışıma gümüş eklemeyi kolaylaştırıyor," dedi Samuel. "Göz enfeksiyonlarını tedavi etmek için de kullanılıyor... Gerçi bir kurt adama bunu tavsiye etmezdim."

"Hiçbir zaman göz enfeksiyonu olan bir kurt adam görmedim," dedim ama ne demek istediğini anlamıştım.

Samuel bana gülümsedi fakat Adam'la konuşmaya devam etti. "DMSO... Dimetil Sülfat. Birçok garip özelliği var, ama bunlardan en ilginci diğer uyuşturucuları hücre zarlarının arasında taşıyabiliyor olması."

Önümde uzanan yola baktım ve elimi ısıtmak için radyatöre doğru tuttum. Pencerenin yalıtımını değiştirmem gerekiyordu ve radyatör Montana havasına ayak uyduramıyordu. Gelirken üşüdüğümü hatırlamıyordum, ne kadar da

garip. Sanırım birini kurtarmaya çalışırken ufak rahatsızlıklara yer olmuyordu.

"Lise birdeyken kimya laboratuarında bir şey yapmıştık," dedim. "Dimetil Sülfatı nane yağıyla karıştırmıştık ve içine parmağımızı sokmuştuk... Nanenin tadını aldığımı anımsıyorum."

"Evet," dedi Samuel. "İşte Dimetil Sülfat bu işe yarıyor. DMSO'yu alıp gümüşle karıştırırsan gümüş kurt adamın vücudunda dolaşır ve onu zehirler. Ketamin ise normalde kurt adama hiçbir etkide bulunamayacakken metabolizmasının üzerinde çalışmaya başlar."

"Mac'in yüksek doz Ketamin yerine gümüşten dolayı öldüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu Adam. "Onu sadece iki kez vurmuşlar. Ben ise dört kez vuruldum, belki de daha fazla."

"Daha önce gümüşle temas edildiyse etki daha kötü oluyor," diye açıkladı Samuel. "Mac son birkaç ayı onların yanında vücuduna gümüş verilerek geçirmemiş olsaydı şu an yaşıyor olurdu."

"Açıkçasını söylemek gerekirse gümüş nitratı ve Ketamini bulmak oldukça kolay," dedi Adam bir süre sonra. "Peki ya DMSO?"

"Ben bulabilirim. Reçeteyle alınabiliyor... Eminim veterinerlerde de bulunuyordur."

"Yani almak için bir doktoru mu kullandılar?" diye sordum.

Samuel hayır anlamında başını salladı. "Veterinerler için olan DMSO'yu alırken zorlanmamışlardır. Eczanelerden al-

mak çok zor değil. Dikkatle izlenen ilaçlardan biri değil. Bana kalırsa sorun yaşamaksızın karışımlarından istediklerini kadar üretmiş olmaları olası."

"Harika!" Adam gözlerini kapadı -uyuşturucu silahlarla kuşanmış bir ordu hayal ediyor olmalıydı.

"Yani Mac'i öldürdüler," dedim Adam'ın anlatmaya devam etmeyeceğinden emin olunca. "Sonra ne oldu?"

"Salak gibi mutfaktan dönüşerek çıktım ve beni de vurdular." Başını iki yana salladı. "Kurşun geçirmez olmaya alışmışım... Hak ettiğimi buldum. Bana her ne verdilerse bir süre baygın kaldım, uyandığımda ise el ve ayak bileklerimde kelepçeler vardı. Gerçi zaten hiçbir şey yapabilecek durumda değildim. O kadar uyuşuktum ki başımı bile zor hareket ettiriyordum."

"Kim olduklarını gördün mü?" diye sordum. "Birinin tamirhanede öldürdüğüm kurt adamın yanındaki insan olduğunu biliyorum. Jesse'nin odasında kokusunu aldım."

Adam koltukta kıpırdanıp emniyet kemerini zorladı.

"Adam..." Samuel'in sesi kısık ama buyurucuydu.

Adam silkelenip biraz rahatladı ve üzerindeki gerginliği atmak için boynunu esnetti. "Teşekkür ederim. Kızgınken kendimi kontrol etmek daha zor oluyor. Evet, birini tanıyordum, Mercedes. Benim nasıl kurt adam olduğumu biliyor muydun?"

Bu soru çok alakasız gelmişti, ama Adam'ın söylediği her şeyin bir sebebi olurdu. "Sadece Vietnam sırasında olduğunu biliyorum," diye cevapladım. "Özel Birlik'teymişsin."

"Evet," diyerek beni onayladı. "Uzun mesafe gözlemci-

siydim. Beni ve benim dışımda beş adamı daha çok zalim bir diktatörün icabına bakmamız için gönderdiler... Bir suikast gezisi. Bunu daha önce de yapmıştık."

"Diktatör kurt adam mıydı?" diye sordum.

Acı acı güldü. "Bizi katletti. Zavallı McCue'yu yerken onu öldüren kendi adamlarından biri oldu." Gözlerini kapadı ve fısıldadı: "Haykırışları hâlâ kulağımda."

Samuel'le bir süre bekledik, sonra Adam devam etti. "Diktatörün bütün adamları kaçıp bizi yalnız bıraktı. Sanırım onun gerçekten öldüğüne inanmamışlardı... Hem de kafası kopmuş olmasına rağmen! Bir süre sonra... Uzun bir süre... Ama ne kadar uzun olduğunu ancak sonradan anladım... Kıpırdayabildiğimi fark ettim. Spec 4 Christiansen ve benim dışımdaki herkes ölmüştü. Birbirimizden destek alıp bir şekilde oradan çıktık, bizi eve yollamalarına yetecek kadar yaralanmıştık: Christiansen zaten kısa dönem yapıyordu ve sanırım benim de bayağı deli olduğumu düşünüyorlardı çünkü kurtlar hakkında konuşuyordum. Bizi oradan o kadar çabuk yolladılar ki doktorlardan hiçbiri ne kadar çabuk iyileştiğimizi bile göremedi.

"İyi misin?" diye sordu Samuel.

Adam titredi ve battaniyeleri iyice üzerine çekti. "Özür dilerim. Normalde bu konudan bahsetmiyorum. Düşündüğümden daha zormuş. Her neyse sonra birkaç ay önce Amerika'ya geldiğini duyduğum askerlik arkadaşlarımdan biri evde olduğumu öğrenip beni görmeye geldi. Sarhoş olduk... En azından ben sarhoş olmayı denedim... Ona kurt adamdan bahsetmeme yetecek kadar rahatlamıştım. İyi ki

de bahsetmişim çünkü bana inandı. Bir akrabasını çağırıp beni tüyleneceğime ve bir sonraki dolunayda bir şeyi öldüreceğime ikna ettiler. İleriki günlerde de beni sürülerine kabul ettiler ve ben kendimi kontrol etmeyi öğrenene kadar herkesi koruma altına aldılar."

"Diğer yaralanan adama ne oldu?" diye sordum.

"Christiansen?" Başını salladı. "Onu arkadaşlarım buldu. Aslında dönüşümüne daha zaman vardı, ancak evine gittiğinde karısını başka bir adamla buldu. Karısı sevgilisiyle birlikte boşanma kâğıtları elinde onu bekliyordu."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Samuel.

"Onları lime lime etti," dedi Adam. Dikiz aynasında göz göze geldik. "Zamansız da olsa yeteri kadar öfkelenmek dönüşümü mümkün kılar."

"Biliyorum," dedim.

"Her neyse, onu bir sürüyle kalmaya ikna ettiler ve sürü ona hayatta kalması için gereken şeyleri öğretti. Ama benim bildiğim kadarıyla hiçbir zaman resmi olarak bir sürüye katılmadı... Bunca yılı yalnız bir kurt olarak geçirdi."

Yalnız bir kurt, bir sürüye katılmayı reddeden ya da onu kabul edecek bir sürü bulamayan erkek kurt demekti. Dişilerin ise bu gibi bir seçenekleri olmadığını eklemeliyim. Kurt adamlar kadınlar söz konusu olduğunda yirmi birinci yüzyılda değillerdi, hatta yirminci yüzyılda bile değillerdi. Kurt adam olmadığım için şanslıyım... Fakat bir yandan da belki de olsaydım daha iyi olurdu diye düşünmeden edemiyorum -birinin onları bu konuda uyandırması gerek.

"Evine gelen kurtlardan biri Christiansen miydi?" diye sordum.

Adam evet anlamında başını salladı. "Onu görmedim ve ya duymadım... Benden uzak durdu... Ama kokusunu alabiliyordum. Birkaç insan ve üç ya da dört kurt vardı yanında."

"Kurtlardan ikisini sen öldürdün," dedim. "Ben de üçüncüsünü." Evde aldığım kokuları hatırlamaya çalıştım ama sadece Jesse'nin izini sürmüştüm. Eve Adam'ın sürüsünden o kadar çok kişi girip çıkıyordu ki -üstelik ben sadece bir kısmının adını biliyordum. "Daha önce Mac'le benim karşıma çıkmış olan insanı tanıyabilirim ama diğerlerinden emin olamam."

"İşlerini halledene kadar onlardan uzak durmamı umuyorlardı ama planları iyi yapılmamıştı," dedi Adam. "Öncelikle Mac'i öldürdüler. Görünüşe bakılırsa garaja onu almak için gelmişlerdi, onu istiyorlardı, onu evimde öldürmeye niyetleri yoktu."

"Onu kapıma bıraktılar," dedim.

"Öyle mi?" Adam kaşlarını çattı. "Bir uyarı mıydı sence?" Bir süre duraksadı ve benim anladığım mesajı dile getirdi: "Burnunu işimizden uzak tutarsan seni öldürmeyiz."

"Hesapta olmayan bir cesetten kurtulmak için oldukça çabuk karar vermişler," diye yorum yaptım. "Biri cesedi bırakmak için evimin önünden geçti, ben dışarı çıktığımda ise çoktan uzaklaşmıştı. Jesse'yi kaçıranlar ise senin evindeydi... En son savaştığın kurt adamı öldürebilecek kadar erken evine vardım." Zamanı hatırlamaya çalıştım. "Sabaha karşı dört buçuk sularıydı sanırım."

Adam alnını ovuşturdu.

Samuel, "Yani Mac'i vurdular, Adam'ı vurdular ve Mac ölene kadar beklediler. Cesedi senin evine bıraktılar... O sırada Adam uyandı ve adamlarını geride bırakıp Jesse'yi alarak kaçtılar. Ama neden Jesse'yi kaçırsınlar ki? Herhalde geride bıraktıkları kişilerin hemen ölmesini beklemiyorlardı."

"Öldürdüğüm kurt adam çok yeniydi," dedim yavaşça. "Eğer hepsi öyleyse kendilerini kaybetmiş olabilirler, diğerleri de onları sakinleştiremedikleri için kaçmış olabilir."

"Christiansen yeni bir kurt değil," dedi Adam.

"Kurtlardan biri kadındı," dedim. "Benim öldürdüğüm adam bej renkliydi -Leah gibi ama postu ondan daha koyuydu. Diğeri ise standart bir renkteydi... Gri ve beyaz. Üzerlerinde bir işaret yoktu sanırım, öyle bir şey hatırlamıyorum."

"Christiansen kırmızı ve altın renginde," dedi Adam.

"Yani Jesse'yi kaçırmayı planlamışlar mıydı yoksa her şeyi mahvettikleri için mi böyle bir şeye başvurdular?"

"Jesse..." Adam'ın sesi boğuk geliyordu, arkaya baktığımda onun Samuel'in sorusunu duymadığını anladım. "Jesse bağırdığı için uyandım. Şimdi hatırladım."

"Salonunda bir çift kelepçe ve tasmaya benzer bir şey gördüm." Önümde yavaşça ilerleyen karavanın arkasında durmamak için yavaşladım. "Yerde gümüş kelepçeler, kırık cam parçaları ve darmadağınık olmuş mobilyalar vardı." Birden aklıma bir şey geldi. "Belki de sadece Mac'i almak ve

Adam'ı onu sürüsüne aldığı için cezalandırmak istemişler-di?"

Samuel başını iki yana salladı. "Mercy, *sana* uyarıda bulunmak istemiş olabilirler. Yeni kurtlardan oluşan bir sürü -özellikle de başlarında deneyimli bir kurt varsa- bir Alfa'yı sırf işlerine karıştığı için 'cezalandırmak' istemez. Her şey bir yana bu Marrok'u fazlasıyla kızdıracak bir hareket. Ayrıca Adam'ın kendisi de büyük bir tehdit. O sadece Kolombiya'nın Alfa'sı değil... Neredeyse Amerika'daki en güçlü Alfa... Tabii benden sonra."

Adam homurdandı, Samuel'in laflarından etkilenmemişti. "Ne istedikleri konusunda yorum yapabilecek kadar çok şey bilmiyoruz. Mac'i öyle ya da böyle öldürdüler. Az kalsın beni de öldürüyorlardı. Ve Jesse'yi kaçırdılar. Garajda kokusunu aldığın insan bunun Mac'in hikâyesiyle ilgili olduğunu düşündürtüyor... Christiansen'in olması ise konunun benimle ilgili olduğunu. Mac'le ortak noktamız ne, işte bunu hiç bilmiyorum."

"Mercy," dedi Samuel.

"Tanrı aşkına Samuel! Mac'i o pislikler hayatını mahvetmeden önce tanımıyordum, bunu unutma," dedim bıkkın bir şekilde.

Beni başarıyla kızdırmış olan Samuel elini uzatıp dizimi okşadı.

Bakışlarım Adam'a kaydı ve önümdeki karavanın yine yavaşlamadığından emin olmak için kafamı yola çevirmeden önce gözlerinin Samuel'in eline dik dik bakarken kahverengiden kehribar rengine döndüğünü gördüm.

"Ona dokunma," diye fısıldadı Adam. Sesinde tehditkâr bir hava vardı, bunu o da fark etmiş olmalı ki ekledi: "Lütfen."

Bu son kelime hazırladığım aksi cevabı içimde tutmama sebep oldu, çünkü Adam hâlâ yaralıydı ve içindeki kurdu kontrol etmekte zorlanıyordu, ayrıca yaptığımız konuşma onu sakinleştirmek yerine daha da zorlamıştı.

Fakat asıl endişelenmem gereken konu bastırdığım öfkem değildi.

Samuel'in eli parmakları uyluğumu kavrayana kadar yukarı kaydı, sonra da bacağımı sıktı. Canımı acıtacak kadar çok sıkmamıştı. Hatta Adam bunu fark etmeyebilirdi bile... Ama Samuel bunu yaparken onu kavgaya davet eden bir hırıltı çıkarmıştı.

Adam'ın ne yapacağını görmeyi beklemedim. Direksiyonu sağa kırdım ve minibüs yolun kenarına geldiği an frene bastım. Kemerimi çözüp Adam'ın sarı gözlerine baktım. Derin derin nefes alıyordu, Samuel'in alayına verdiği tepki arabanın aniden durmasından ötürü duyduğu acıya karışmıştı.

"Sen," dedim parmağımı ona doğrultarak. "Burada kalacaksın." Bazen yeteri kadar katı konuşursanız Alfalar bile emirlerinizi dinlerler -özellikle de hareket edemeyecek kadar yaralı olduklarında kıpırdamadan oturmalarını söylerseniz.

"Sen!" Samuel'e döndüm. "Çık dışarı! Hemen!"

Bacağımı Samuel'in kavrayışından kurtarıp minibüsten dışarı atladım. Yoldan hızla geçen bir kamyon az kalsın kapımı sökecekti.

İkisinin de beni dinleyeceğine şüpheliydim ama en azından birbirlerini parçalamaya çalışan iki kurtla beraber arabada kullanmak zorunda kalmayacaktım. Fakat çok geçmeden Samuel sözümü dinleyip kapısını açtı. Ben minibüsten uzağa bir düzine adım attığımda o da yanımdaydı ve minibüsün kapıları kapalıydı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım. Geçen arabaların sesini bastırabilmek için sesimi iyice yükseltmiştim. Pekâlâ, ben de kızgındım. "Buraya kimse Adam'ı zorlamasın diye geldiğini sanıyordum, onu bizzat zorlamak için değil."

"Ona ait değilsin," dedi sertçe. Beyaz dişleri gürültüyle birbirlerine çarpmıştı.

"Tabii ki değilim!" Öfkeyle -ve biraz da çaresizlikle- burnumdan soludum. "Ama *sana* da ait değilim! Tanrı aşkına Sam, Adam sana benim ona ait olduğumu söylemedi... Sadece *alanına* girmemen için seni uyardı." Biri bana kurt adam psikolojisi ve danışmanlığı için Ph. D. vermeliydi -bu saçmalıklarla uğraştığım için bir ödül hak ediyordum. "Sana emir vermiyordu, seni aptal! Neredeyse ölmek üzereydi ve hâlâ içindeki kurdu kontrol etmeye çalışıyor! İki eşsiz erkek kurt adam her zaman için bir dişinin yanında otoritesini göstermeye çalışır... Sen bunu benden daha iyi biliyorsun. Kontrollü olan sözde sen olacaksın, ama ondan daha beter davranıyorsun." Trafikle kirlenmiş havayı içime çektim.

Samuel duraksadı, sonra ağırlığını topuklarına verdi -bu duruşu tartışmadan geri çekilmeyi düşünüyor anlamına ge-

liyordu. "Bana Sam dedin..." dedi. Sesi o kadar garipti ki bu beni hâlâ kokusunu alabildiğim vahşetinden bile daha çok korkuttu, çünkü neden böyle davrandığını bilmiyordum. Benim tanıdığım Samuel uysal biriydi -özellikle de bir kurt adama göre. Yıllar içinde değişenin sadece kendim olmadığına inanmaya başlamıştım.

Söylediği şeye nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Ona Sam dememin konuyla ne alakası olduğunu bilmiyordum, o yüzden bunu görmezden geldim. "Sen daha kendini kontrol edemezken Adam'ın kendini kontrol etmesine nasıl yardım edeceksin? Neyin var böyle?" Tüm bu olanlar karşısında gerçekten şaşkındım.

Samuel kızgın suları durultmakta ustaydı. Görevlerinden biri yaşamalarına izin verilmesi için yeni kurtlara kontrol sağlamayı öğretmekti. Birçok kurt adamın Adam gibi kontrol manyağı olması tesadüf değil. Samuel'le ne yapacağımı bilmiyordum -ama onu her ne rahatsız ediyorsa bunu halletmeden minibüse geri binmesine izin vermeyecektim.

"Bu sadece sen dişi olduğun için değil," diye mırıldandı sonunda. Neredeyse onu duymayacaktım çünkü tam o sırada yanımızdan iki motosiklet geçmişti.

"O zaman neden?" diye sordum.

Bana mutsuz bir bakış attı ve söylediği şeyi duymamış olmamı beklediğini anladım.

"Mercedes... Mercy." Başını benden uzağa çevirip dağın aşağısındaki çayırlık alana baktı. "Yeni bir kurt kadar huzursuzum. Kontrolümü yiyip bitiriyorsun."

"Bu benim suçum mu yani?" diye sordum inanamaya-

rak. Beni bu kadar korkutması bile yeteri kadar kötüydü - bunun suçunu üzerime alacak değildim.

Beklenmedik bir şekilde güldü. Ve etrafımızdaki havayı ağırlaştıran o yakıcı öfke, o parlak vahşet ve dominant güç uçarak kayboldu. Artık sadece ikimiz ve Samuel'in o yuva ve ormanı çağrıştıran kokusu vardı.

"Sen dışarıda kalıp egzoz dumanının tadını çıkar, Mercy," dedi yeni bir motora ihtiyacı olan bir posta kamyonu siyah bir duman bırakarak yanımızdan geçerken. "Minibüse binmeden önce Adam'la aramı düzeltmeme izin ver." Arkasını dönüp minibüse doğru iki adım attı. "Konuşmamız bitince seni çağırırırım."

"Kavga etmeyecekseniz değil mi?"

Elini kalbine götürüp başını eğdi. "Söz."

Konuşmaları beni endişelendirecek kadar uzun sürdü, ama sonunda Samuel kapıyı açıp beni çağırdı. Pencereyi açmamıştı çünkü anahtarlar bendeydi ve pencereler elektrikle açılıyordu -ayrıca hâlâ anlayamadığım bir sebepten dolayı araba çalışırken bile her seferinde sadece tek bir cam açılabiliyordu.

Sürücü koltuğuna geçip Adam'a endişeli bir bakış attım -ama gözleri kapalıydı.

BÖLÜM 8

Telefonumda 'şebeke yok' yazısı çıkmayı bırakır bırakmaz Zee'yi aradım.

"Kiminle görüşüyorum?" diyerek açtı telefonu.

"Mercy," dedim.

"İstediğin parçaların *vampirin* minibüsü için olduğunu söylememiştin," dedi hemen.

Yüzümü ovuşturdum. Kaçıncı kez bilmiyorum, "Onlara senin ödeyeceğin yüzdeyi ödeyecek kadar param yoktu," diye açıkladım.

Kolombiya Havzası'nda -ki buraya Richland, Kennewick, Pasco, Burbank ve Batı Richland gibi küçük kasabalar da dahildi- vampirlerin yetkileri altında bulunan bütün işyerleri -yani onlara karşı koyamayacak kadar güçsüz olanlar- vampirlere kendilerini korumaları için para veriyordu. Ve evet, tıpkı mafya gibi vampirler de onları sadece kendilerinden koruyordu.

"Bunun yerine arabalarını tamir etmemi kabul ettiler... Motor parçaları için bana para veriyorlar. Bu sayede sadece

Stefan'ın minibüsünü ve arada Mercedes veya BMW'leri ka-
mir etmek zorunda kalıyorum. Stefan bir vampire göre ka-
tü biri değil."

Yanımdaki koltuktan bir hırıltı yükseldi.

"Sorun değil," dedi Adam Samuel'e. "Biz Mercy'ye göz
kulak oluyoruz. Ayrıca haklı, Stefan bir vampire göre fena
biri sayılmaz. Duyduğuma göre Mercy'yi kimsenin rahatsız
etmemesi için elinden geleni yapıyormuş."

Vampirlerin beni rahatsız etmeyi planladıklarını bilmi-
yordum -ya da Stefan'ın onları durduracak kadar beni
umursadığını.

"Bunu bilmiyordum," dedi Zee. Görünüşe bakılırsa
Adam'ın söylediği şeyi duymuştu. Duraksadı. "Vampirler
çok fenadır, Mercy. Onlarla ne kadar az uğraşırsan o kadar
iyi olur... Ayrıca her ay onlara bir çek göndermek onlarla
yüz yüze konuşmaktan çok daha güvenlidir."

"Onlara çek göndermeye yetecek param yok," dedim yi-
ne. "Hâlâ bankaya borcum var ve senin kadar yaşlanana ka-
dar da olacak."

"Eh, bunun bir önemi yok," dedi sonunda. "Onunla uğ-
raşmak zorunda olan ben değilim. Yeni üretim firman yan-
lış parçayı göndermiş. Ben de geri gönderip satış müdürüy-
le ufak bir konuşma yaptım. Doğru parça Cuma'ya kadar
gelmiş olur... Yarın Şükran Günü olduğu için en erken o
zamana gelebilirmiş. Vampirin dosyasındaki numarayı ara-
yıp not bıraktım. Nasıl bir vampir telesekreterine Scooby
Doo'nun müziğini kaydeder ki?" Sorusunun cevabını bek-
lemiyor olmalıydı ki sözlerine devam etti. "Ayrıca bir kadın

geldi ve kendisini senin *Politzei* arkadaşının gönderdiğini söyledi."

Alnımı sıvazladım. Tony'nin sevgilisini unutmuştum. "Arabasında ne gibi bir sorun olduğunu anlayabildin mi?"

"Mercy!" dedi sertçe hakarete uğramış gibi.

"Anlayamazsın demek istememiştim. Tamir etmeye değecek bir şey miymiş?"

"Kablo tesisatı kötü durumda," dedi. "Mercy..."

Sırıttım çünkü bu kadının 'İşiyle evli olduğunu iddia eden' Tony üzerindeki etkisini görmüştüm. "Ondan hoşlandın mı?" dedim.

Zee homurdandı.

"Ona indirim yaptın mı?"

"Henüz konuşamadım," dedi Zee. "Fakir ve gururlu olduğu her halinden belli. Onu evine bırakmama izin vermedi, çocuklarıyla beraber eve yürüdü. İş telefonu dışında bir numarası da yok."

Kendi kendime güldüm. Zee'nin genelde yaşlı büyülü varlıkların sahip olduğu paraya sahip olmamasının birden çok sebebi vardı. Eh, ben de büyük ihtimalle hiçbir zaman zengin olmayacaktım.

"Tamam," dedim. "Nasıl bir indirimden bahsediyoruz?"

"*Politzei*'yi aradım," dedi Zee. Tony'nin adını biliyordu; hatta bunu ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın onu seviyordu da. Sadece insani otoritelere çok fazla yakınlaşmayı reddediyordu. Haklıydı da -ama her zaman mantığımla hareket etmiyorum. Zaten mantığımla hareket ediyor olsaydım minibüsümde iki kurt adam taşıyor olmazdım.

GÖZLEM FORMU

"Ne dedi?" diye sordum.

"Kadının okul saatleri dışında çalışabilecek, iş arayan büyük bir oğlu olduğunu söyledi."

Söyleyeceği şeyi söylemesine izin verdim; kıvranmasını dinlemek çok eğlenceliydi. Yaşlı, sert bir adammış gibi davranmayı severdi -ancak pamuk gibi yumuşacık bir kalbi vardı.

"Tad gittiğine göre bir yardımcıya ihtiyacın var."

Ve Mac öldüğüne göre. Yaşlı gremlinle dalga geçme isteğimi bir anda kaybettim.

"Tamam, Zee. Kadınla konuşabilirsen oğlunun faturayı karşılamak için çalışabileceğini söyleyebilirsin. İyi iş çıkarırsa ona Tad'in işini verebilirim. Sanırım arabayı tamir ettin?"

"*Ja*," dedi. "Ama kadınla sen konuş, tabii yarın da çalışmama ihtiyacın yoksa. Kadın sabahları işte oluyormuş."

"Yok, çalışmana gerek yok, hem yarın Şükran Günü. Tamirhaneyi kapatabilirsin... Tabii pencereye tabela koyarsan iyi olur."

Zee, "Tamamdır," dedi ve duraksadı. "Jesse konusunda bir ipucu bulmuş olabilirim. Aslında ben de tam seni aramak üzereydim. Hâlâ saklanmakta olan büyülü varlıklardan biri bana yardım edebileceğini söyledi, ama seninle konuşmadan bana bir şey anlatmak istemedi."

'Hâlâ saklanmakta olan' demek ya Gri Lordlar'ın onu fark etmediği anlamına geliyordu ya da bahsedilen kadın çok korkunç veya çok güçlüydü.

Bu sefer hırlayan Adam oldu. Kurt adamların yanında

özel bir telefon görüşmesi yapmaya çalışmak işte böyle eğlenceli bir şeydi.

"Şehre bir saat kaldı," dedim. "İstediği bir yerde onunla görüşeceğimi söyler misin?"

"Tamam," deyip telefonu kapadı Zee.

"Her şeyi duydunuz mu?" diye sordum kurtlara.

Samuel katı bir sesle, "Adam oraya gidemez," dedi. "Hayır, Adam, gidemeyeceğini sen de biliyorsun."

Adam içini çekti. "Pekâlâ. Ben bile tek başıma hareket edecek kadar iyi olmadığımı kabul ediyorum... Ama Mercy'nin oraya gitmesini istiyorum. Darryl'i arayabiliriz ve..."

Samuel elini kaldırdı. "Mercy..." dedi. "Neden yardım için kendi sürüsünü çağırmak yerine Adam'ı Montana'ya getirdin?"

"Çok aptalcaydı," dedim.

"Belki öyledir, ama sen yine de söyle."

"Darryl'e ulaşmaya çalışıyordum ve birden kendimi huzursuz hissettim. Ben ve Darryl arasında geçen bir konuşmayı hatırladım... Ama esasında çok da kayda değer bir konuşma değildi."

Adam insanları kızgın olmadığına ikna etmek için kullandığı o nazik ses tonuyla, "Ben ve Darryl arasında geçen konuşmaya nerede şahit oldun?" diye sordu.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim Adam," dedim. "Çöpü çıkarırken onlara rastladım. Darryl'in yaptığı tek şey Ben'e beni rahat bırakmasını söylemekti. 'Sakın işi batırma. Şimdi sırası değil,' dedi."

"Önce kendini huzursuz hissettin..." dedi Samuel. "Sonra da bu aptal sebebi buldun."

"Evet." Yüzümün kızardığını hissediyordum.

"Şu anda Adam'ın sürüsüyle ilgili ne hissediyorsun?"

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapadım. "Kahretsin. Ortada dönen bir şeyler var. Bence Adam kendini savunabilene kadar sürüsüne dönmemeli."

Samuel kendini beğenmiş bir gülümsemeyle hafifçe arkasına yaslandı.

"Ne?" diye sordum.

"Bir şey fark etmiş olmalısın," dedi Adam. "Evimde bir koku ya da bir şey fark etmiş olmalısın ki sürümden birinin bu işe karıştığını düşünüyorsun. İçgüdü." Sesi kasvetli geliyordu. "Saldırganların sürüm gittikten hemen sonra gelmelerinin garip olduğunu düşünmüştüm zaten."

Başımı salladım. "Bak, Adam... Bu konuda gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

"Kimseyi öldürmeyeceğiz," dedi Samuel. "En azından senin içgüdüne dayanarak değil... Ama dikkatli olmanın ne zararı var? Arkadaşını ara. Bahsettiği bilgiyi yarın, Adam kendi başına kontrollü davranabilecek kadar iyileştiğinde alacağız."

"Hayır," dedi Adam.

"Kesinlikle olmaz." Adam'la tartışmıyor olmak garipti. "Jesse'yi ne kadar çabuk bulursak o kadar iyi olur."

"Aynı anda iki yerde olamam," dedi Samuel. "Tanrı bilir ne biçim bir büyülü varlıkla karşılaşacaksın... Tek başına onunla konuşmana izin vermeyeceğim."

"Jesse'yi bulmamız gerek."

"Kızım her şeyden önce gelir."

Samuel Adam'a bakabilmek için arkasını döndü. "Süründe güvendiğin güçlü bir kurt var mı? Senden sonra sürü lideri olma sırasında olmayan biri?"

"Warren." Bu ismi Adam'la aynı anda söylemiştik.

Warren Adam'ın sürüsünde en sevdiğim kişiydi ve benim de beraber vakit geçirmek için uğraştığım tek kurttu. Onunla Tri-Cities'e geldiğim gün tanışmıştım.

Montana'dan ayrıldığımdan beri hiçbir kurtla karşılaşmamıştım, o yüzden benzincide gece vardiyasında çalışan bir kurtla karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Bana endişeli bir bakış atmıştı, ama dükkânda birileri daha vardı, o yüzden tek kelime etmeden paramı almıştı. Ben de paranın üstünü gülümseyerek kabul etmiştim.

O günden sonra uzun bir süre birbirimizi görmezden gelmiştik, ta ki suratı dayaktan morarmış bir kadın kocasının aldığı benzinin parasını ödemeye gelene dek. Warren'a parayı verdikten sonra yanındaki çocuğun elini daha da sıkı tutmuş, sonra da çıkabileceği bir arka kapı olup olmadığını sormuştu.

Warren kadına nazikçe gülümseyip ikisini de dükkânın arkasında, daha önce hiç fark etmediğim küçük bir ofise sokmuştu. Benden kasaya bakmamı istemiş ve dışarı çıkıp kadının kocasıyla ufak çaplı bir sohbet etmişti. Geri döndüğünde kadına iki yüz dolar vermişti ve kadının kocası korkudan mı öfkeden mi bilmiyorum ama oradan hızla uzaklaşmıştı.

Warren'la en yakın kadınlar sığınağının yöneticisi gelip kadınla çocuğu alana kadar birlikte beklemiştik. Onlar gittiğinde ben de sonunda Warren'a dönüp kendimi ona tanıtmıştım.

Warren iyi adamlardan biriydi... Tam bir kahramandı. Ayrıca yalnız bir kurttu. Bana bunun sebebini açıklayacak kadar güvenmesi biraz zaman almıştı.

Belki başka bir zamanda, başka bir yerde doğmuş olsa eşcinsel olması problem yaratmazdı. Ama Amerika'da güçlü olan birçok kurt homoseksüelliğin yasak olduğu zamanlarda doğmuştu -hatta bazı yerlerde idam cezasıyla eşdeğer olduğu zamanlarda.

Profesörlerimden biri bana İngiliz monarşisinin son resmi hareketinin Kraliçe Victoria'nın aynı cinsiyetten insanların seks yapmasını yasaklayan bir yasa çıkarmayı reddetmesinden kaynaklandığını söylemişti. Bu ona daha çok saygı duymamı sağlayabilirdi, ancak bunu reddetmesinin tek sebebi kadınların böyle bir şeyi yapamayacağını düşünmesiydi. Meclis yasayı sadece erkeklere uyarlayarak tekrar yazdığında ise Kraliçe yasayı bu kez onaylamıştı. Kraliçe Victoria kesinlikle aydınlanmayı desteklememişti ve benim gözlemlerime göre kurt adam sürüleri de desteklemiyordu.

Warren'ın eşcinselliğini saklaması ise mümkün değildi - en azından diğer kurt adamların yanında. Kurt adamlar birinin tahrik olduğunu anlamakta oldukça ustadır. Sadece kokuları değil, artan ısıyı ve kalp atışlarını da algılarlar. Kurt adamların tahrik olması ise yakınlardaki bütün erkek kurtların kavga içgüdülerinin ortaya çıkmasına sebep olur.

Yani diğer erkek kurtları çekici bulan bir erkek kurt birçok kavgaya girmek zorunda kalır. Warren'ın hâlâ hayatta olması ise onun gerçekten çok iyi savaşabildiğini gösteriyordu. Fakat bu kadar çok sorun yaratan birini kurtlar sürülerine kabul etmezdi, o yüzden yüz yıllık hayatını kendi türünden uzakta kalarak geçiriyordu.

Adam'ı yanımdaki eve taşındıktan kısa süre sonra Warren'la tanıştıran bendim. Warren'ı yemeğe çağırmıştım ve ne olduğunu hatırlamıyorum ama bir şeylere gülüyorduk. Tam o sırada Adam'ın kurtlarından biri ulumuştu. Warren'ın yüzünde beliren o yalnızlık hissini hiçbir zaman aklımdan çıkaramayacağım.

Küçükken, kurtların sürüler halinde yaşamak için yaratıldıklarını çok sık duyardım. Bunun sebebini hâlâ tam olarak anlayamasam da Warren'ın yüzü bana bir kurdun yalnız olmasının hiç de önemsiz olmadığını öğretmişti.

Ertesi sabah Adam'ın kapısını çalmıştım. Adam beni nazikçe dinlemiş ve üzerinde Warren'ın telefon numarası yazan kâğıdı almıştı. Evinden başarısız olacağımı bilerek ayrılmıştım.

Sonrasında neler olduğunu bana anlatan Warren olmuştu. Adam Warren'ı evine çağırıp iki saat boyunca sorguya çekmişti. Sorgunun sonunda ise Warren'a emirlerini dinlediği sürece bir kurdun ördekleri becermek istemesini bile umursamayacağını söylemişti. Tabii Warren'ın bana bunu anlatırken sırıtışına bakılırsa Adam bundan çok daha ağır kelimeler kullanmıştı. Adam kabalığı da silahları gibi kullanır: Nadiren ama güçlü bir şekilde.

Sanırım insanlar Darryl'in rütbesi daha yüksek olmasına rağmen Adam'ın en iyi arkadaşının Warren olmasına şaşırıyorlar. Ama ikisi de birer kahraman, tencere ve kapak gibiler... Tek fark Adam'ın eşcinsel olmaması.

Warren Adam'ın sürüsüne dahil olduğunda sürünün geri kalanı bu durumdan pek hoşnut olmamıştı. Neyse ki Adam'ın kurtlarından çoğunun Warren'dan genç olması az da olsa işe yaramıştı -Victoria döneminin ardından geçen sürede birtakım gelişmeler olmuştu. Daha da önemlisi kimse bu konuda Adam'a karşı gelmek istememişti. Ya da Warren'a.

Warren sürünün geri kalanının ne düşündüğünü umursamıyordu, sadece bir sürüsü, ait olduğu bir yer olduğu için mutluydu. Arkadaşa ihtiyacı varsa da Adam ve ben bunun eksikliğini çekmemesi için sonuna kadar ona destek oluyorduk ki bu onun için yeterliydi.

Warren hiçbir zaman Adam'a ihanet etmezdi. Adam olmadan ait olduğu bir sürü de olmazdı çünkü.

"Ben ararım," dedim rahatlamış bir halde.

Telefon ikinci çalışında açıldı. "Ben Warren. Mercy... Sen misin? Nerelerdeydin? Adam'la Jesse'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Adam yaralandı," dedim. "Onu her kim yaraladıysa Jesse'yi de kaçırdı."

"Ona bunu başka kimseye söylememesini söyle," dedi Samuel.

"Kimdi o?" Warren'ın ses tonu birden buz kesmişti.

"Samuel," dedim. "Bran'in oğlu."

"Onun yanınızda olması mantıklı mı?"

"Hayır," diye cevapladı Adam arka koltuktan. "En azından Bran'in onu yollaması hiç de mantıklı değildi."

"Kusura bakmayın ama..." dedim. "Bu *benim* telefon görüşmem. *Lütfen* her ikiniz de bu özel bir konuşmaymış gibi davranabilir misiniz? Buna sen de dahilsin, Warren. Minibüsümdeki diğer insanları dinlemeyi bırak."

"Pekâlâ," dedi Warren. Adam'ı duyduktan sonra sesi her zamanki hoş, sakin güney Teksas aksanına dönmüştü. "Nasılsın Mercy?" diye sordu tatlı tatlı, ancak sözlerine devam ederken sesi sertleşmeye başladı. "Birinin Alfamızın evine girdiği ve Alfamızla kızının ortadan kaybolduğu konuşulanlar arasında... Geriye kalan tek ipucu ise o *lanet* Rus büyücünün telefonuna bırakılan mesaj... İddialara göre bu mesaj sana aitmiş ve kimse sana ulaşamıyormuş?"

Samuel başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı ve "Ona oraya vardığımızda her şeyi açıklayacağını söyle," dedi.

Tatlı tatlı gülümsedim. "Gayet iyiyim, Warren. Sorduğun için sağ ol. Montana çok güzel ancak kayak yapmayacaksan Kasım'da oraya gitmeni önermem."

Warren, "Yirmi yıldır kayak yapmadım," diye mırıldandı. Sesi artık daha mutlu geliyordu. "Adam Montana'yı ziyaret edince kayak yapmayı denedi mi?"

"Sağlığı kayak yapmasına elverecek durumda değildi. Yanımda bir doktor getiriyorum... Ama bu gece dışarı çıkmamız gerektiğinden senin Adam'a hemşirelik yapıp yapamayacağını sormak istedim."

"Seve seve," dedi Warren, ardından ekledi: "Bu sabah

evlerinizin önünden geçtim... Bir sürü olay olmuş. Sanırım evlerinizi sadece Adam'ın sürüsü izliyor, fakat onlara gözükmemek istiyorsanız geceyi benim evimde geçirmeniz çok daha iyi olacaktır."

"*Sanırım* Adam'ın sürüsü mü izliyor? Kimse sana haber vermedi mi yani?" diye sordu Adam.

Warren küçümser bir şekilde güldü. "Kim haber verecekti ki? Darryl mı? Auriele arayıp bana kayıp olduğunu söyledi ama sen olmayınca kadınlar da işin dışında kalıyor. Sürünün geri kalanının gözleri sizi arıyor... Üçünüzü birden... Ama tek bildiğim bu. Ne zamana kadar sessiz kalmamı istiyorsunuz?"

"Bir ya da iki gün." Adam'ın sesi sakindi ama söylediği kelimeler Warren'a anlaması gerekeni anlatmıştı.

"Benim evime gelin. Sanırım Mercy ve senin dışında kimse nerede yaşadığımı bilmiyor bile. Hepinize yetecek kadar yerim var -tabii yanınızda henüz konuşmamış başka biri daha yoksa."

Tri-Cities'i oluşturan üç şehrin de ayrı bir özelliği var. Nükleer dönem çılgınlığının en çok kendini belli ettiği yer ise Richland. Devlet burada silah üretmeye karar verince bir de şehir kurmaya karar verdi. O yüzden şehrin etrafına inşa edilen yirmi altı blokta nükleer endüstride çalışan işçiler kalıyor. Her blok A'dan Z'ye kadar uzanan bir harf ile adlandırılmış durumda.

Hepsini bilmiyorum ama A ve B blokları, yani büyük dubleksler bir hayli dikkat çekici. A bloğunda yer alan ev-

ler Doğu'da yer alan çiftlik evlerine benziyor -iki katlı, dikdörtgen, süssüz. B bloğundakiler ise tek katlı ve dikdörtgen şeklinde. Birçoğunun orijinal hali değiştirildi; verandalar eklendi, dubleksler tek katlı aile evlerine dönüştürüldü. Fakat ne kadar restore edilirse edilsin hepsinde aynı dayanıklı yalınlık mevcut.

Warren bir A dubleksinde yaşıyordu. Ön bahçesinde devasa bir akçaağaç vardı. Bizi verandasında beklediğini görebiliyordum. Onunla tanıştığımda şu-hayatta-ne-varsa-yaptım der gibi yıpranmış bir görüntü sunuyordu... Şu anki sevgilisi ise onu saçını kesmeye ve daha düzgün giyinmeye ikna etmişti. Kotunda hiç delik yoktu ve üzerindeki tişörtün kısa süre önce ütülenmiş olduğu belli oluyordu.

Evinin tam önüne park edebildim. Ben durur durmaz merdivenlerden aşağı atlayıp minibüsün kayan kapısını açtı.

Adam'ın durumunu tek bir bakışta algıladı.

"Yani bu bir önceki gece mi oldu?" diye sordu.

"Evet." Aksanı o kadar yoğundu ki bazen ben bile kelimeleri onun söylediği gibi söylüyordum -hem de hiçbir zaman Teksas'a gitmemiş olmama rağmen.

Warren başparmaklarını ceplerine sokup yıpranmış kovboy çizmelerinin topuklarında kaykıldı. "Pekâlâ, patron..." dedi kelimeleri uzatarak. "Sanırım hayatta olduğun için şükretmeliyim."

"Kalkmama yardım edersen ben de şükredeceğim," diye hırladı Adam. "Bu sabah çok kötü değildim ama şu minibüs beni mahvetti."

"Hepimizin Mercedes'i yok ki..." dedim neşeyle. Minibüsten inmiştim. "Warren, bu Bran'in oğlu Dr. Samuel Cornick, bize yardım etmeye geldi."

Warren ve Samuel ellilerde yapılmış bir filmdeki iki kovboy gibi birbirlerini süzdüler. Sonra benim algılayamadığım bir sinyalle Samuel elini uzatıp gülümsedi.

"Memnun oldum," dedi.

Warren tek kelime etmese de Samuel'in elini kavradı. Bu karşılamadan memnun olmuş gibiydi.

Çok geçmeden Adam'a dönüp, "Korkarım seni taşımak pek kolay olmayacak patron," dedi. "Evin önündeki basamaklar bir yana, yatak odalarına da merdivenle çıkılıyor."

Adam mutsuz bir şekilde kaşlarını çatarak, "Tamam," dedi.

Warren Adam'ı taşırken çok garip görünüyordu, çünkü Adam uzun boylu olmamasına rağmen oldukça iriydi ve Warren'ın yapısı daha çok bir maraton koşucusununkine benziyordu. Kurt adamlar topluluk içinde böyle şeyler yapmamaya özen göstermek zorunda kalıyorlardı.

Onlara kapıyı açtım ve Warren merdivenleri çıkarken salonda kaldım. Samuel de benimle beklemeyi tercih etti.

Warren'ın dubleksi benim karavanımdan daha genişti ama evindeki küçük odalar ve merdivenler yüzünden benim evim bana her zaman daha büyük geliyordu.

Evini eski püskü mobilyalarla ve raflarında bilim makalelerinden tutun da üzerinde hâlâ fiyat etiketleri olan yıpranmış kitaplara kadar pek çok şey bulunan bir kitaplıkla döşemişti.

Samuel kadife koltuğun sağlam tarafına oturdu ve bacaklarını uzattı. Ben de sırtımı ona dönüp kitaplıktaki kitapları karıştırdım. Samuel'in bakışlarının sırtımda olduğunu hissedebiliyor olsam da ne düşündüğünden emin olamıyordum.

Yumuşak bir ses, "Ah, Mercy..." diye iç çekti. "Ne kadar da yakışıklıymış. Neden onunla flört etmiyorsun?"

Mutfak kapısına baktığımda Warren'ın şu anki sevgilisi Kyle'ın tipik Kyle pozuyla kaslı vücudunu ve terziden çıkma kıyafetlerini gösterecek şekilde durduğunu gördüm.

Bu poz yanıltıcıydı... Tıpkı yarı açık tuttuğu göz kapakları ve yüzüne yerleştirdiği Marilyn Monroe ifadesi gibi. Kyle bu pozu kendisini şehirdeki en pahalı boşanma avukatı yapan zekâsını saklamak için geliştirmişti. Bana eşcinselliğinin bilinmesinin iyi bir avukat olduğunun duyulmasından kadar işine yaradığını söylemişti bir defasında. Boşanmakta olan kadınlar onun kadın avukatlardan bile daha iyi olduğuna inanıyorlardı.

Samuel rahatsızca kıpırdanıp bana sert bir bakış attı. Bunun ne demek olduğunu biliyordum... Samuel bir insanın kurt adamların işine karışmasını istemiyordu. Bunu görmezden gelmeye çalıştım ama maalesef Samuel'in bu tavrı Kyle'ın gözünden kaçmamıştı -onun hoşnutsuzluğunu algılayıp sebebini yanlış anlamış olabilirdi.

"Seni görmek ne kadar güzel..." dedim. "Bu beni Montana'dan ziyarete gelen eski bir arkadaşım." Fazla detaya girmek istemiyordum çünkü Kyle'a ne kadar çok şey anlatacağına Warren'ın karar vermesi gerektiğini düşünü-

yordum. "Samuel... Kyle Brooks. Kyle... Dr. Samuel Cornick."

Kyle yaslandığı kapıdan doğruldu ve salona doğru ilerledi. Yanağıma küçük bir öpücük kondurup Samuel'in hemen yanına oturdu.

Samuel'den hoşlandığı için onun yanına oturmamıştı. Samuel'in hoşnutsuzluğunu fark etmiş ve ondan küçük bir intikam almayı planlamıştı. Warren asık suratlı insanlardan ya kaçar ya da onları görmezden gelirdi. Kyle ise bambaşka biriydi. Kendisinden rahatsızlık duyan insanları adeta kıvrandırmak isterdi.

Alınmasına gerek olmadığını söyleyebilirdim ama Samuel'in tepkisine yol açan asıl şeyin cinsel tercihi olmadığını bilmesine imkân yoktu. Warren Kyle'a kurt adam olduğunu söylememişti. Sürekli eşler dışında hiçbir insanla bu konunun konuşulmaması gerektiği bilinen bir kuraldır -ve kurt adamlara göre *eş*, kadın erkek birlikteliği anlamına gelir. Ayrıca bu kurala uymayanlara çok ağır cezalar verilir. Kurt adamların hapishaneleri yoktur, kuralları çiğneyenler ya fiziksel olarak cezalandırılır ya da öldürülür.

Neyse ki Samuel Kyle'ın açıkça ona asılmasından ötürü rahatsız olmamıştı, hatta eğlendiği bile söylenebilirdi. Warren merdivenlerden inerken Kyle'ın elinin Samuel'in bacağında olduğunu görünce bir an donakaldı. Tekrar yürümeye başladığında hareketleri huzurlu ve rahat olsa da havadaki gerginliğin kokusunu alabiliyordum. Bu durumdan hiç memnun değildi. Kıskanıyor mu, yoksa sevgilisi için endişeleniyor mu bilmiyordum. Samuel'i tanımıyordu,

evet, ama birçok kurt adamın böyle bir şeye nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordu.

"Kyle, birkaç günlüğüne evine gitsen iyi olur." Warren'ın ses tonu sakindi ama Teksaslılara özgü yavaş konuşmasından eser yoktu.

Kyle'ın Batı Richland'da pahalı bir evi vardı, fakat Warren onun yanına taşınmayı reddedince o Warren'ın yanına taşınmıştı. Warren'ın ağzından çıkan kelimeler karşısında ise şaşkındı.

"Birkaç günlüğüne evimde birini saklayacağım," diye açıkladı Warren. "Yasadışı bir şey yok ama o buradan gidene kadar bu ev güvenli olmayacak."

Kyle'ın Samuel'e olan ilgisi tamamen dağılmıştı. "Hayatım, eğer burada durmamı istemezsen giderim. Geordi'nin Şükran Günü teklifini kabul ederim, olur mu?"

"Sadece birkaç günlüğüne," dedi Warren.

"Son birkaç gündür üzgün olmanın sebebi bu muydu?"

Warren Samuel'e göz attıktan sonra evet anlamında başını salladı.

Kyle, "Pekâlâ," dedi. "Sadece birkaç gün... Eşyalarımı burada bırakacağım."

"Ben seni ararım."

"Tamam."

Kyle kapıyı arkasından yavaşça çekerek evden ayrıldı.

"Ona söylemek zorundasın," dedim. "Her şeyi anlatmazsan onu kaybedeceksin." Kyle'ı severdim ama daha da önemlisi kör biri bile Warren'ın ona gerçekten âşık olduğunu anlayabilirdi.

Warren acı dolu bir şekilde gülümsedi. "Bir canavarla seviştiğini öğrense mutlu mu olurdu sence? Bu her şeyi yoluna sokar mı sanıyorsun?" Omzunu silkti ve bu durumun hiçbir önemi yokmuş gibi davranmaya çalıştı. "Beni her türlü bırakacak zaten, Mercy. Cornell'den mezun oldu, bense geceleri benzincide çalışıyorum. Birbirimiz için yaratıldığımız pek söylenemez."

"Bunun onu rahatsız ettiğini hiç görmedim," dedim. "Seni mutlu etmek için her şeyi yapıyor. Bence artık sen de karşılığında ona bir şeyler versen iyi olur."

"Bu yasak," dedi Samuel. Sesi üzgün geliyordu. "Ona söyleyemezsin."

"Kyle'ın ne yapacağını düşünüyorsun?" dedim öfkeyle. "Herkese Warren'ın bir kurt adam olduğunu mu söyleyecek? Kyle böyle bir şey yapmaz. Ağzından bakla çıkararak bulunduğu yere gelmedi, kimseye ihanet etmez. O bir avukat, sır tutmakta ustadır. Ayrıca kendini gazete manşetlerinde görmek istemeyecek kadar da gururlu biri."

"Sorun değil Mercy." Warren başımı okşadı. "Beni henüz bırakmadı."

"Eğer ona yalan söylemeye devam edersen bırakacak ama..." dedim.

İki kurt adam da bana bakmakla yetindi. Warren Kyle'ı seviyordu ve sırf biri eşine ne olduğunu evlenmeden önce söylemeyeceğine karar verdi diye onu kaybedecekti -sanki bu felakete davetiye çıkaran bir şey değilmiş gibi.

Kyle'ın da Warren'ı sevdiğinden emindim. Yoksa neden kocaman, modern, klimalı ve havuzu olan bir evi varken

Warren'ın evinde yaşamayı tercih etsin ki? Ve Warren bütün bu sevgiyi hiçe sayıyordu.

"Ben biraz yürüyeceğim," dedim. Bütün gün yetecek kadar kurt adam görmüştüm. "Zee aradığında geri gelirim."

Kyle kadar uygar biri değildim, kapıyı arkamdan hızla çarpıp kaldırımda hızla yürümeye başladım. O dek sinirliydim ki Jaguar'ının içinde oturup öylece önüne bakan Kyle'ın yanından neredeyse onu görmeden geçip gidecektim.

Onu görünce istemsizce kapıyı açıp yolcu koltuğuna oturdum.

"Howard Amon Park'a git," dedim.

Kyle bana bir bakış attı ama yüzünde her zamanki avukat maskesi olduğundan ne düşündüğünü anlayamadım. Gerçi burnum bana onun neler hissettiğini yeterince açıklıyordu: Kızgındı, incinmişti ve hayal kırıklığına uğramıştı.

Yapacağım şey şüphesiz çok tehlikeliydi. Warren'ın çenesini kapalı tutmasına sebep olan şey sadece Alfa'sının lafına uymak zorunda olması değildi. Kyle herkese kurt adamları anlatmaya başlarsa onu sustururlardı. Ayrıca beni sevseler de sevmeseler de... Adam ya da Bran ona gerçeği anlatanın ben olduğumu öğrenirlerse *beni de* sustururlardı.

Kyle'ı hayatlarımızı onun eline bırakmaya yetecek kadar tanıyor muydum?

Jaguar çok yoğun olmayan Çarşamba günü-iş çıkışı-trafiğinin arasından ormandaki bir aslan gibi sıyrılıp geçti. Kyle'ın arabayı sürüşü ve yüz ifadesi nabzını hızlandıran

öfkeyi ya da öfkesine sebep olan acıyı belli etmiyor olsa da ben her ikisinin de kokusunu alabiliyordum.

Kyle Howard Amon'un önünde durdu ve arabayı boş yerlerden birine park etti. Pek çok boş park yeri vardı: Kasım ayında birçok insan nehir kenarındaki bir parka gelmeyi düşünmez.

"Hava çok soğuk," dedi. "Arabada konuşsak olmaz mı?"

"Hayır," diyerek dışarı çıktım. Haklıydı, hava oldukça serindi. Pek rüzgârlı değildi ama Kolombiya Havzası havaya nem katıyordu. Kakao lekeli tişörtümün içinde titredim -belki de titrememin sebebi sadece endişeydi. Ona her şeyi anlatacaktım ve Kyle hakkında yanılmadığımı umacaktım.

Kyle arabasının bagajını açıp ince bir ceket çıkardı ve onu hızla üzerine geçirdi. Sonra da bir palto çıkarıp bana uzattı.

"Soğuktan donmadan önce giysen iyi olur," dedi.

Kyle'ın pahalı kolonyasının sindiği paltoya sıkıca sarındım. Bedenlerimiz aşağı yukarı aynı olduğundan palto üzerime oturmuştu.

"Çok beğendim," dedim. "Benim de bir tane almam lazım."

Gülümsedi ama gözlerinde yorgun bir ifade vardı.

"Hadi yürüyelim," dedim ve koluna girip onu boş oyun alanının yanından geçirerek nehrin yanındaki yola yönlendirdim.

Warren haklı, diye düşündüm. Kyle'a onun bir canavar olduğunu söylemek aralarını düzeltmeye hiç yardımcı ol-

mayabilirdi -ama biri Kyle'a neler olduğunu söylemezse bugünün bardağı taşıran son damla olacağını düşünüyordum.

"Warren'ı seviyor musun?" diye sordum. "İyi seks yapıyoruz ve çok iyi vakit geçiriyoruz türünden bir sevgiden bahsetmiyorum. Seni ölümde-bile-terk-etmem türünden bir sevgiden bahsediyorum."

Cevap vermeden önce duraksaması bana güven verdi. "Ailemde hâlâ konuştuğum tek kişi ablam Ally... Ona birkaç ay önce Warren'dan bahsettim. O söyleyene dek şimdiye kadar ona hiçbir sevgilimi anlatmamış olduğumu fark etmemiştim."

Elini kolunda duran elimin üzerine koyup ısıttı. "Annemle babam yıllar boyunca *ne* olduğumu inkâr ettiler. Sonunda onlarla yüzleştiğimde annem beni genç ve başarılı bir kadınla tanıştırmayı tercih ederken babam beni evlatlıktan reddetti. Ablam Ally olanları duyar duymaz beni aradı ama o ilk konuşmadan beri benim eşcinsel olduğum konusuna değinmiyoruz, ikimiz de bunu görmezden gelmeye çalışıyormuşuz gibi hissediyorum." Bu sözlerinden sonra acı ve kızgınlık dolu bir kahkaha attı. Tekrar konuşmaya başladığında ise sesi yatışmıştı. "Ally bana Warren'ı da alıp onu ziyaret etmemi söyledi." Ve bana bakıp bakışlarıyla bu davetin onun için ne kadar önemli olduğunu anlattı.

Hızlı yürüyorduk, parkın yolu iyice daralmıştı. Nehir kenarındaki budanmış ağaçların yerini doğal çalılar ve kışla sararmış diz boyu çimenler almıştı. Bir tepenin üzerinde metal, verandalara özgü ikili bir salıncak vardı. Kyle'ı oraya doğru çekiştirip oturttum.

Kelimeleri doğru seçmek çok önemliydi. Artık zamanı gelmişti ve ben her şeyi mahvetmekten korkuyordum.

Tembelce sallanarak nehrin kabarışını izledik. Nehir kararan gökyüzünün gölgeleriyle neredeyse siyah görünüyordu. Bir an sonra Kyle yüzünü ısıtmak için elini suratına götürdü -ve gözyaşlarını sildi.

"Tanrım..." dedi ve ben irkildim. O'nun adını duymaya dayanamayan bir vampir değilim ama isminin boşa kullanılmasından hoşlanmıyorum. Fakat Kyle konuşmaya devam ettiğinde O'nun adını boşuna sarf etmediğini anladım.

"Tanrım... Onu seviyorum." Kelimeler boğazından kopup geliyormuş gibiydi. "Ama beni hayatına tam anlamıyla dahil etmiyor. İnsanlar gecenin bir yarısında onu arıyor ve Warren bana nereye gittiğini dahi söylemeden evden çıkıp gidiyor."

Önümüzden yalnız bir bisikletçi geçti. Bacaklarını ikinci bir deri gibi saran Süpermen taytı dikkat çekiciydi -böyle bir şeyi sadece Süpermen hayranı olan biri giyebilir diye düşündüm.

"Bacakları güzelmiş," dedi Kyle.

Bu hep oynadığımız bir oyundu. Warren bıktığını söylerken biz Kyle'la erkek muhabbeti yapardık.

Başımı Kyle'ın omzuna yasladım. "Çok ufak tefek. Erkeğimden daha ağır olmaktan hoşlanmam."

Kyle nehir yerine gökyüzüne bakacak şekilde arkasına yaslandı. "Geçen ay Seattle'daydık... Sarhoş eşcinsel düşmanları birkaç kelime edince yanlarından hızla uzaklaştık.

Ayrıca Darryl... Ona pislikmiş gibi davranıyor ve Warren hiç sesini çıkarmıyor. Anlamıyorum. Ve bu geceki olaylar..." Toparlanmak için derin bir nefes aldı. "Uyuşturucu satıcılarıyla mı işbirliği yapıyor?"

Başımı hemen iki yana salladım. "Hayır. Yasadışı bir şey değil." En azından henüz.

"Peki büyülü bir varlık mı?" diye sordu sanki bu onu hiç rahatsız etmeyecekmiş gibi.

"Büyülü varlıkların hepsi yıllar önce ortaya çıktı."

Küçümser bir şekilde güldü. "Buna inanacak kadar aptal değilsin. Hâlâ eşcinsel olduğunu bile saklayan doktorlar ve öğretmenler tanıyorum -üstelik onların tek korktuğu şey işlerini kaybetmek, bir grup aptalın evlerini yakması değil." Kyle'ın o an Warren'ın büyülü bir varlık olduğuna karar verdiğini hissettim ve siniri oldukça hafifledi. "Bu birçok şeyi açıklar, mesela niye o kadar güçlü olduğunu ve kapıyı açmadan önce kimin geldiğini anlamasını."

Pekâlâ, diye düşündüm umutlanarak. Büyülü bir varlık olmakla kurt adam olmak tam olarak aynı şey değildi. Ama Kyle birini kabul edebiliyorsa belki ötekini de edebilirdi.

"Büyülü bir varlık değil," dedim. Warren'ın ne olduğunu tam söyleyecektim ki kelimeler boğazıma takılıp kaldı.

"Bana bunu söyleyen Warren olmalıydı," dedi Kyle.

"Evet," diye onayladım. "Ama söyleyemiyor."

"Söylemiyor..."

"Hayır. Söyleyemiyor." Başımı salladım. "Benim pek arkadaşım yok... Gelip patlamış mısır yiyip film izlediğim arkadaşlardan bahsetmiyorum. Sanırım Warren ve sen tek

gerçek arkadaşımsınız." Kız arkadaşım da yok. İşim sebebiyle kadınlarla pek tanışamıyorum.

"Bayağı acıklı," dedi Kyle. Sonra ekledi: "Benim de beraber patlamış mısır yiyebildiğim sadece iki insan var... Sen ve Warren."

"Zavallıymışsın." Alay etmek işe yaramıştı. Derin bir nefes aldım ve gerçeği bir solukta söyleyip kurtuldum: "Warren bir kurt adam."

"Ne?" Kyle salıncağı durdurdu.

"Bir kurt adam. Bilirsin. Ayın çağırdığı, kocaman dişlerle dört ayak üzerinde koşan bir kurt adam."

Gözümün içine uzun uzun baktı. "Sen ciddisin."

Başımı salladım. "Ve bunu kimseye söylemeyeceksin."

Kyle'ın şaşkınlıktan nefesi kesilmişti.

"Söyleyememesinin nedeni bu... Bu yüzden ve Adam -sürünün Alfası- bunu yasakladığı için. Bunu öğrendin ama gidip otoritelerle ya da gazetelerle konuşursan sürü seni bulur ve öldürür." Çok hızlı konuştuğumu biliyordum ama yavaşlayamıyordum. Warren'ın evinde, yanımda sadece Samuel ve Warren varken bu fikir çok tehlikeli gözükmemişti. Samuel ve Warren beni umursuyor olabilirdi ama bu şehirde beni -ve Kyle'ı- ona söylediğim şey yüzünden ölü görmekten mutlu olacak bir sürü kurt vardı. "Warren onlarla savaşır, fakat çok fazla kurt var. Sonuçta ölür ve sen de onunla birlikte ölürsün."

Kyle elini kaldırdı. "Bir saniye... Bir saniye... Warren'la beni ölü bir şekilde düşünmen için henüz çok erken değil mi?"

Derin bir nefes aldım. "Umarım. Bana bu konuda inanmalısın... Gizliliklerini çok ciddiye alıyorlar. Bu kadar zamandır nasıl kimse var olduklarını bilmiyor sanıyorsun?"

"Mercy." Elimi tuttu -eli soğuktu ama bu rüzgâr yüzünden olabilirdi. "Bir kurt adam öyle mi?"

Bana tam olarak inanmıyordu -ki bu oldukça tehlikeli olabilirdi. "Yirmi yıl önce kimse büyülü varlıklara inanmıyordu. Ama bunu sana kanıtlayacağım."

Yapraksız çalılara baktım. İçlerine girip soyunup dönüşebileceğim kadar yoğun değillerdi ancak suda hiçbir kayık yoktu ve önümüzden başka bir bisikletli geçmediği sürece kıyafetlerimin içinde dönüşebilirdim -dönüştüğümde büyümüyor, küçülüyordum- ama kendimi öyle sergilediğim için ceza yiyebilirdim -insan kıyafetleri giyen bir çakal çok garip gözükürdü.

"Beni burada bekle." Kirlenmemesi için ona paltosunu uzattım, sonra salıncaktan atlayıp çimlerin üzerinden çalılara doğru koştum. Mümkün olduğu kadar çabuk dönüşüp kıyafetlerimden sıyrıldım.

Onun karşısına geçip zararsız görünmeye çalıştım.

"Mercy?" Kyle şoke olmuş görünüyordu -ama artık bana inanmaması mümkün değildi.

Kuyruğunu sallayıp tatlı bir ses çıkardım. Kyle salıncaktan çok ama çok yaşlı bir adam gibi kalkıp bana doğru yaklaştı.

"Sen bir çakal mısın?"

Kıyafetlerimi almaya gittim, o da beni takip etti. Onun

gözü önünde dönüştüm -sonra başka bir bisikletinin geldiğini duyunca aceleyle kıyafetlerimi üzerime geçirdim.

"Ben kurt adam değilim," dedim saçlarımı düzeltirken. "Ama Warren'ı senin için dönüşmesine ikna etmediğin sürece kurt adama en yakın göreceğin şey benim."

Kyle sabırsızca bir ses çıkardı ve ellerimi çekip saçlarımı kendi düzeltti.

"Kurt adamlar daha büyüktür," dedim onu uyarmam gerektiğini hissederek. "Çok daha büyüktür. Kurda benzemezler."

"Tamam..." dedi Kyle geriye bir adım atıp. Sözlerine devam edene kadar saçımdan bahsettiğini sanıyordum.

"Tamam... Warren bir kurt adam."

Kyle'a uzun uzun bakıp derin bir iç çektim. "Sana söyleyemezdi. Artık gerçekleri biliyorsun işte... Aptalca bir şey yapmazsan o da sen de güvende olacaksınız." Duraksadım. "Sana söylemiş olsaydı bir emre karşı gelmiş olacaktı ve bunun cezası son derece ağır."

Kyle öylece kalakalmıştı. Kendini o kadar kapatmıştı ki ne hissettiğini hissedemiyordum. Birçok insan kendini böyle kontrol edemez.

"Sürüsü..." Kelimeyi söylerken duraksamıştı. "Bana anlattığını düşünmez mi?"

"Birçok kurt adam yalanların kokusunu alabilir," dedim. "Nasıl öğrendiğini anlayacaklardır."

Salıncağa geri dönüp paltoyu aldı ve bana uzattı. "Bana kurt adamları anlat."

Ona bir kurt adamın ne kadar tehlikeli olabileceğini ve

Samuel'le flört etmemesinin çok daha akıllıca olduğunu anlatıyordum ki cep telefonum çaldı.

Arayan Zee'ydi.

Telefonu kapatınca, "İş mi?" diye sordu Kyle.

"Evet." Dudağımı ısırdım.

Gülümsedi. "Sorun değil... Bugüne yetecek kadar sır duydum. Sanırım Warren'ın evine geri dönmen gerekiyor?"

"Ona bu konudan henüz bahsetme," dedim. "İyice içine sinmesini bekle. Başka sorun olursa beni arayabilirsin."

"Teşekkürler, Mercy." Kolunu omzuma attı. "Ama sanırım gerisini Warren'la konuşmam gerek... *İşi* bittikten sonra."

BÖLÜM 9

İçeri girdiğimde Samuel ve Warren salonda karşılıklı oturuyorlardı. Havada yoğun bir öfke kokusu vardı. Onlara bakınca birbirlerine mi, yoksa başka bir şeye mi kızdıklarını anlayamadım. Ama kurt adamlar her zaman bir şeylere kızmaya hazırlardır zaten. Bunun nasıl olduğunu unutmuşum.

Tabii burnu keskin olan bir tek ben değildim. Kapıya daha yakın olan Warren derin bir nefes aldı.

"Kyle'ın yanındaymış," dedi. Sesi hissizdi. "Ona armağan ettiğim kolonya gibi kokuyorsun. Ona her şeyi anlatmışsın..." Beni resmen azarlamıştı. Fakat bu azarın derinliklerinde öfkeden çok sitem gizliydi. Birden yoğun bir suçluluk hissine kapıldım.

"*Senin* anlatacağın yoktu," dedim. *Kesinlikle* özür dilemiyordum. "Kyle baş ettiği onca saçmalığın senin yüzünden olmadığını öğrenmeliydi."

Warren başını sallayıp bana çaresiz bir bakış attı. "Canına mı susadın sen? Adam seni de, Kyle'ı da bu yüzden öldürtebilir. Bunun daha önce olduğunu gördüm."

"Sadece beni, Kyle'ı değil," dedim.

"Evet, kahretsin, Kyle'ı da."

"Sevgilin bunu habercilere ya da polise anlatırsa..." Samuel'in sesi sakindi ama Warren yine de ona pis pis baktı.

"Çok şeyi riske attın, Mercy," dedi Warren. Yine bana dönmüştü. "İkinizi de kaybedersem kendimi nasıl hissederim sence?" Birden bütün öfkesi kayboldu, geriye sadece üzüntü kalmıştı. "Belki de haklıydın. Yine de bu benim işimdi. Benim almam gereken bir riskti. Eğer bilecekse, bunu ona söyleyen ben olmalıydım."

"Hayır, sen sürüdensin ve emirlerime itaat etmeye söz verdin." Adam merdivenlerin tepesinde belirdi, hafifçe bastonuna yaslanıyordu. Üzerinde beyaz bir tişört ve kot vardı. "Ona söyleseydin yasayı uygulamak zorunda kalırdım, yoksa sürü isyan ederdi."

Merdivenin üst basamağına çöküp bana sırıttı. "Samuel de, ben de Warren'ın Kyle'a hiçbir şey söylemediğine tanıklık edebiliriz, ona her şeyi sen anlattın. Hem de Warren'ın itirazlarına rağmen. Ve ısrarla söylediğin gibi... Sen sürüden değilsin." Warren'a baktı. "Sana izin verebilirdim ama benim de emirlere uymam gerekiyor."

Bir an için ona uzun uzun baktım. "Kyle'a söyleyeceğimi biliyordun."

Gülümsedi. "Kyle arabasıyla uzaklaşmadan aşağı inip sana gerçekleri anlatman için onun peşinden koşmanı ısrarla teşvik etmeyi düşünmedim diyemem."

"Seni çıkarcı pislik," dedim. Sesimde az da olsa hayran-

lık vardı. Bunu hak etmişti, Rabbit'imin üç tekerini de çıkarıp manzarasını mahvedecektim.

"Teşekkür ederim." Alçakgönüllü bir şekilde gülümsedi.

Ve Jesse'yi bulduğumuzda bana grafiti yapmamda yardım edecekti.

Warren, "Ona söyleyince nasıl karşıladı?" diye sordu. Oturduğu koltuktan kalkmış, pencereden dışarı bakmaya başlamıştı. Elleri gevşek bir şekilde iki yanından sarkıyordu. Duygularını hiçbir şekilde dışa vurmuyordu.

"Polise koşmayacak," dedim Adam ve Samuel'e bakarak. Warren'a söyleyecek daha umut verici bir şeyler aradım ama Kyle hakkında yanılıyor olmaktan korktuğum için onu boş yere ümitlendirmek istemiyordum.

"Bunu seninle konuşacağını söyledi," dedim en sonunda. "Bizim işimiz bittiğinde."

Warren ellerini aniden yüzüne götürdü, bu kısa süre önce Kyle'ın yaptığı harekete benziyordu. "En azından henüz biten bir şey yok..."

İçimizden biriyle konuşmuyordu ama sesindeki kasvete dayanamıyordum. Omzuna dokunup, "Her şeyi daha fazla mahvetmezsen sanırım bir sorun olmayacak," dedim.

Samuel'le birlikte Zee'ye bilgi sızdıran büyülü varlıkla konuşmaya gittik ve ben hâlâ beni böyle oyuna getirdiği için Adam'a kızıp kızmamam gerektiğini düşünüyordum. Gerçi beni oyuna getirmek için hiçbir şey yapmamıştı öyle değil mi? Sadece benim hareketimden kendine pay çıkarmıştı.

Işık kırmızıya döndü ve önümdeki karavanın arkasında normalde durduğumdan daha yakın durdum. Samuel elini öne götürüp tutunmak zorunda kaldı ve nefesini tuttu. Bize bakmak için karavanda arkasını dönen çocuğa dalga geçen bir surat yaptım. O da bana dilini çıkardı.

"Hurda bir arabanın içinde olmak benim için sorun değil," dedi Samuel. "Sadece bunun için geçerli bir sebebim olmasını tercih ederim."

"Ne?" Ona baktım, sonra da önüme döndüm. Karavanın arkası camımızdan otuz santim ötedeydi. Onun korktuğunu anlamam sırıtmama sebep oldu. "Bu arabanın önü yok," dedim yavaşça. "Ön tamponumuz ayağından birkaç santim ötede son buluyor. İki arabanın arasında yürüyebilirsin bile."

"Uzanıp o çocuğa dokunabilirim," dedi Samuel. Çocuk manik yaptı, Samuel de baş parmaklarını kulaklarına sokup parmaklarını geyik boynuzları gibi uzatarak karşılık verdi. "Biliyorsun değil mi, Adam'ın görevlerinden biri de dünyaya kurt adamların varlığını duyurmadığından emin olmaktı."

Işık yeşile döndü ve karavan hızla ilerleyince çocuk üzgün üzgün el salladı. Biz de hızlanmıştık ama yol yokuş yukarıydı, bu yüzden onlar kadar hızlanmamız bayağı zaman alacaktı.

Küçümsercesine güldüm. "Kyle dünya değil ki..." Ona bir göz attım. "Ayrıca sen de ne yapacağımı Adam kadar iyi biliyordun. Gerçekten karşı çıkıyor olsaydın gitmeden önce beni durdurabilirdin."

"Belki Kyle'ın güvenilir biri olduğunu düşünüyorum. dur."

Homurdandım. "Belki ay yeşil peynirdendir. Umrunda değil. Kurt adamların da büyülü varlıklar gibi ortaya çıkması gerektiğini düşünüyorsun." Samuel hiçbir zaman değişimden korkmazdı.

"Uzun süre saklanamayacağız zaten," dedi Samuel tahminimi doğrulayarak. "Okula geri döndüğümde adli tıbbın ne kadar geliştiğini fark ettim. On yıl önce sadece ordudan ve FBI laboratuarlarından korkarken gereken yerlerde birkaç kurt adamın olması yeterliydi. Fakat bütün polis laboratuarlarına sızacak kadar kurt adam yok. Büyülü varlıklar ortaya çıktığından beri eskiden aletlerde sorun olduğunu düşünen bilim adamları şimdi çıkan her türlü anormalliğe dikkat ediyorlar. Eğer babam bizi ortaya çıkarmazsa başka biri zaten çıkaracak."

"Bunu düşünmesinin tek sebebi sensin zaten." Bu mantıklıydı. Bran hep Samuel'in tavsiyelerini dinlerdi.

"Babam aptal değil. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anladığında o da benimle aynı karara vardı. Bu baharda bütün Alfaları toplayıp bir toplantı yapacak." Bir an için duraksadı. "Adam'ı bu iş için kullanmayı düşündü -yakışıklı Vietnam savaş kahramanı."

"Neden seni kullanmıyor?" diye sordum. "Yüzyıllardır insanları hayatta tutan yakışıklı, özverili doktor."

"İşte bu yüzden babam kurt adamların başı ve sen sadece bir piyonsun," dedi Samuel. "Unutma, popüler kültür yüzünden bir kurt adam onları ısırdığında onlar da kurt

adama dönüşeceklerini düşünüyorlar -neredeyse AIDS gibi. Kurt adamlarla yakınlaşmaları ve buna alışmaları çok zaman alacak. Kurt adamların sadece askerler ve polisler arasında olduklarını düşünmeleri daha iyi. Bilirsin... Amaç *korumak* ve *hizmet etmek* olunca..."

"Ben bir piyon değilim," diyerek öfkeyle itiraz ettim. "Piyonlar emirleri dinlemek zorundadır." Samuel beni sinirlendirebildiği için halinden memnun bir şekilde güldü.

"Kyle'a gerçeği söylediğim için kızmadın mı?" diye sordum bir süre sonra.

"Hayır, haklıydın. Gazetelere anlatırsa çok şey kaybeder... Kyle arkamızda olmasına ihtiyaç duyabileceğimiz türde biri, kalabalıkları kontrol altında tutabilir."

"Eğitimli, etkili konuşan bir avukat?" dedim. Evet, Kyle bu profile uyuyordu. "Ama topluma ayak uyduran biri sayılmaz."

Samuel omzunu silkti. "Eşcinsel olmanın şu günlerde belli bir prestiji var."

Kyle'ın ailesiyle ilgili anlattıklarını anımsadım ve Samuel'in yanıldığını düşündüm -en azından bazı açılardan yanılıyordu. Ama tek söylediğim, "Kyle'a senin onu prestijli bulduğunu söylediğini iletirim," oldu.

Samuel beklenmedik bir şekilde sırıttı. "Bunu yapmamanı tercih ederim. Yoksa yine benimle flört etmeye kalkışır."

"Söylesene... Neden Warren'la o kadar sinirliydiniz?"

"Benden çok Warren sinirliydi," diyerek karşılık verdi Samuel. "Onun alanına girmiş yabancı, dominant bir kur-

dum -ve zaten hayatının aşkını kaybedeceğini düşündüğü için üzgündü. Ne kadar dominant olduğunu daha önce bil. seydim kendime kalacak başka bir yer bulurdum. İdare ederiz ama çok rahat olmayacak."

"Adam'dan sonra üçüncü sırada o var."

"Biri bana bunu söylemiş olsa iyi olurdu," diye yakındı Samuel. "Adam yaralı olduğu ve ikinci adamı orada olmadığı için Alfa rolü Warren'a düşüyor -o kadar gerilmesine şaşmamalı. Sen geldiğinde ben de tam yürüyüşe çıkmak üzereydim." Bana sert bir bakış attı. "İçeri girdiğinde geri çekilmesi çok garipti. Sanki Adam'ın ikinci adamıymışsın gibi -ya da eşi."

"Ben sürüden değilim," dedim hemen. "Adam'la da çıkmıyorum. Sürüde herhangi bir statüm yok. Sadece Kyle'la uzun süre önce yapılması gereken bir konuşma yaptığımdan ötürü Warren'ın dikkati dağıldı."

Samuel beni izlemeye devam ediyordu. Konuştuğunda dudakları gülümser bir şekilde kıvrıldı ama bakışlarından tam olarak ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Adam sürüsünün önünde senin onun eşin olduğunu söyledi. Bunu biliyor muydun?"

Bilmiyordum. Bunu neden yapmış olabileceğini anlamadan önce öfkeli bir nefes aldım. "Sürüsünün beni öldürmesini engellemesi gerekiyordu. Kurtlar alanlarında olan çakalları öldürür. Resmi olarak benim onun eşi olduğumu söylemesi beni güvence altına alan bir şey. Bran'in ondan bunu istediğini biliyorum. Bu beni sürüden biri yapmadı, eşi de yapmadı. Sürüden olamam çünkü bir çakalım, eşi de

olamam çünkü birinin eşi olmadan önce onun bana eşi olmamı teklif etmesi gerekir."

Samuel güldü ama gülüşünde hiç mizah yoktu. "İstediğin gibi düşünebilirsin. Bara varmamıza ne kadar kaldı?"

"Pasco'nun uzak köşesinde," dedim. "On dakika sonra orada oluruz."

"Pekâlâ..." dedi. "Neden bana Zee'yi ve buluşmamız gereken büyülü varlığı anlatmıyorsun?"

"Büyülü varlıkla ilgili fazla bir bilgim yok," dedim. "Sadece ilgilenebileceğimiz bir bilgiye sahip olduğunu duydum. Zee'ye gelince... O bir gremlin. Bana üniversiteden sonra ilk işimi veren oydu. Emekli olunca da tamirhaneyi bana sattı. Hâlâ ihtiyacım olduğunda bana yardım ediyor - ya da sıkıldığında. Motorları parçalarına ayırıp problemin ne olduğuna bakmayı seviyor olsa da genelde tekrar birleştirmeme izin veriyor."

"Buraya yakın bir büyülü varlık yerleşim yeri var."

Başımı salladım. "Yaklaşık olarak kırk kilometre ötede. Walla Walla'ya yakın."

"Adam, bu kadar çok düşük seviyeli büyülü varlığın olmasının yüksek seviyeli büyülü varlıkları da buraya çektiğini söyledi."

"Bilmiyorum," dedim. "Sihirlerinin kokusunu alabiliyorum ama ne kadar güçlü olduklarını anlayamıyorum."

"Ayrıca daha geniş olan Spokane yerine Tri-Cities'de bu kadar çok vampir, hayalet falan olmasının sebebinin de bu olduğunu söylüyor."

"Diğer türlerin işinden uzak duruyorum," dedim.

"Adam yanımdaki evde oturduğu için kurt adamları görmezden gelemiyorum ama elimden geleni yapıyorum. Konuştuğum sadece iki tane büyülü varlık var... Zee ve oğlu Tad."

"Büyülü varlıklar seninle konuşmaya istekliler ama..." Samuel bacaklarını uzattı ve ellerini boynunun arkasında kenetledi. "Adam, eski patronun en eski büyülü varlıklardan biri olduğunu söyledi -metal uzmanları ya da gremlinlerin düşük seviyeli büyülü varlıklar olmadığını sana hatırlatırım. Ayrıca Warren'ın söylediğine göre vampir Stefan da seni çok sık ziyarete geliyormuş. Sonra bir de şu insan polis var... Polisin dikkatini çekmen tehlikeli bir davranış."

Gerçekten de burnumu çok fazla yere sokmuş gibi görünüyordum.

"Zee Gri Lordlar tarafından açığa çıkmaya zorlandı," dedim. "Demek ki birileri onun düşük seviyeli olduğunu düşünüyor. Stefan minibüsünü çok seviyor o yüzden tamir etmeme yardım etmesine izin veriyorum."

"*Ne?*"

Samuel'in Stefan'la hiç tanışmadığını unutmuştum. "Stefan vampire pek benzemiyor," diye açıklamaya çalıştım. Tek tanıştığım vampir Stefan olsa da vampirlerin nasıl davrandıklarını biliyordum -ben de herkes gibi sinemaya gidiyorum.

"Hepsi vampire benzer," dedi Samuel kasvetli bir ses tonuyla. "Sadece bazıları bunu çok daha iyi saklar."

Onunla tartışmak işime yaramayacaktı -özellikle de teoride onunla hemfikir olduğumu hesaba katarsak.

"Polis de benim suçum değil," diye mırıldandım Pasco'ya doğru ilerlerken. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmiş gibiydi o yüzden, "Turistler büyülü varlıkları görmek için Walla Walla'daki Peri Tepesi'ne gidiyorlar... Kendilerine dik dik bakılmasını istemeyen büyülü varlıklar ise Pasco'daki Mike Amca'nın Yeri'ni tercih ediyorlar. Zee, oranın üzerinde insanların içeri girmesini engelleyen bir tür büyü olduğunu söylüyor. Bu büyü beni etkilemiyor ama kurt adamları etkiler mi bilmem."

"İçeri bensiz giremezsin," dedi Samuel.

"Tamam." *İhtiyaç duymadığın sürece hiçbir zaman kurt adamlarla tartışma*, diye hatırlattım kendime.

✿ ✿ ✿

Mike Amca'nın Yeri, Kolombiya Nehri'nin tam karşısındaydı yani Pasco'nun Endüstriyel Parkı'nın hemen yanında. Oldukça eski olan bina bir zamanlar ambar olarak kullanılıyordu ve her iki yanında da yöredeki çocukların oynadığı ambarlar vardı. Büyünün mü, yoksa boyası ve fırçası olan birinin mi çocukları oradan uzak tuttuğunu bilmiyordum ama Mike Amca'nın Yeri'nin duvarları hep tertemizdi.

Otoparka girip farları söndürdüm. Saat yediye geliyordu, akşam kalabalığı için henüz erkendi ve otoparkta sadece dört araba vardı, bunlardan biri de Zee'nin kamyonetiydi.

İçerisi bir insanın bara inen merdivenlerde takılabileceği kadar karanlıktı. Samuel eşiğe vardığında duraksadı, fakat sanırım bu büyüye verdiği tepkiden çok kullandığı bir

taktikti. Bar sağdaki bütün duvarı kaplıyordu. Ortada ufak bir dans pisti vardı, etrafında da birkaç küçük masa duruyordu.

"Oradalar," dedim Samuel'e ve Zee'nin üzerinde tayyör olan çekici sayılabilecek bir kadının yanında durduğu uzak köşeye doğru ilerledim.

Zee'yi daha önce hiç *gerçek* halinde görmemiştim; söylediğine göre o kadar uzun zamandır insan kılığındaydı ki o şekilde daha rahat ediyordu. Seçtiği form nispeten uzun boylu, kelleşen ve hafif göbeği olan bir adamdı. Yüzü kemikliydi ama sevimsiz değildi -bu ona karakteristik bir ifade katıyordu.

Geldiğimizi görünce gülümsedi. Kadınla birlikte sırtlarını duvara vermiş oturdukları için Samuel ile hemen karşılarına oturduk. Odanın geri kalanını arkasına almak Samuel'i rahatsız ediyor muydu bilmiyorum ama rahatsız ediyorsa bile bunu hiçbir şekilde belli etmemişti. Bense en azından odayı göz ucuyla görebilmek için sandalyemi biraz çevirmiştim.

"Selam Zee," dedim. "Bu Dr. Samuel Cornick. Samuel... Bu Zee."

Zee başını salladı ama yanındaki kadını bizimle tanıştırmadı. Onun yerine kadına dönüp, "Sana anlattıklarım bunlardı," dedi.

Kadın kaşlarını çattı ve uzun, manikürlü tırnaklarıyla masaya hafifçe vurdu. Elini bu şekilde kullanması bana kılığının altında pençeleri olduğunu düşündürdü. Kokusunu algılamaya çalışıyordum ama sonunda ya kokusunun olma-

düğüna ya da Zee gibi demir ve toprak koktuğuna kanaat getirmek zorunda kaldım.

Kadın sonunda -Samuel'i görmezden gelerek- benimle konuşmaya karar verdi. "Zee bana bir çocuğun kaybolduğunu söyledi."

"On beş yaşında," dedim. Tüm bu olanlara bir açıklık getirmek istiyordum. Büyülü varlıklar kendilerine yalan söylenildiğini düşünmekten hiç hoşlanmazlar. "Yerel Alfa'nın insan kızı."

"Bu benim için biraz sorun olabilir," dedi kadın. "Ama Zee'yle konuştum ve size şöyleyeceklerimin büyülü varlıklarla hiçbir alakası yok, o yüzden anlatmamda bir sakınca da yok. Normalde kurtlara yardım etmem fakat savaşa masumları dahil edenlerden hiç hoşlanmam."

Bekledim.

"Ben bir bankada çalışıyorum," dedi sonunda. "Size bankanın adını söylemeyeceğim ama yerel vampirlerin kullandığı bir banka. Paralarını hep düzenli bir şekilde yatırırlar." Yani kurbanlarının çoğu her ay onlara para veriyor demek istiyordu. İçkisinden bir yudum aldı. "Altı gün önce beklenmedik bir yatırım oldu."

"Ziyaretçiler haraç ödüyordu," dedim sandalyemde doğrularak. İyi bir ipucu alacağa benziyorduk. Tek bir büyülü varlık veya kurt birinin dikkatini çekecek kadar yüksek meblağlı bir haraç ödemiş olamazdı.

"Siz gelmeden önce Mike Amca'yla konuştum," dedi Zee sessizce. "Yeni ziyaretçilerin geldiğini duymamış, yani her kim geldiyse bunu gizli tutuyorlar."

"Vampirlerle konuşmalıyız," dedi Samuel. "Adam nasıl konuşacağımızı biliyordur."

"Bu çok uzun sürer." Telefonumu çıkarıp Stefan'ın numarasını tuşladım. Muhtemelen daha uyanmamıştı ama beni bu saatten biraz daha geç zamanlarda aradığı olmuştu.

"Mercy..." dedi Stephan sevecen bir ses tonuyla. "Geri döndün mü?"

"Evet, Stefan, yardımına ihtiyacım var."

"Senin için ne yapabilirim?" Sesi değişmişti ama şimdi buna takılamazdım.

"Salı gecesi veya Çarşamba sabahı bu bölgeden olmayan kurt adamlarla beraber birileri daha Alfa'nın kızını kaçırdı. Kız benim yakın arkadaşım, Stefan. Biri bana senin ekibinin ziyaretçi olan bu sürüden haberdar olabileceğini söyledi."

"Ah," dedi Stephan. "Bu benim sorumluluğum altında değil. Senin için araştırmamı ister misin?"

Duraksadım. Vampirler hakkında çok şey bilmiyordum ama zeki insanların onlardan uzak durduğunu biliyordum. Sorusundaki resmiyet bana bunun kulağa geldiğinden çok daha büyük bir soru olduğunu düşündürdü.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum şüpheyle.

Vampirlere özgü olmayan neşeli bir sesle güldü. "Beni kendi temsilcin yapıyorsun ve ben de bu sayede daha önce elimde olmayan bazı haklara kavuşabiliyorum."

"Benim üzerimden mi bazı haklara kavuşacaksın?"

"Bu hakları kullanmayacağım," dedi Stephan. "Sana

onurum üzerine söz veriyorum Mercedes Thompson. Seni irâdenin dışında bir şey yapmaya zorlamayacağım."

"Pekâlâ," dedim. "O zaman evet, benim için araştırmanı istiyorum."

"Ne biliyorsun?"

Kadının ifadesiz yüzüne baktım. "Sana her şeyi anlatamam... Sadece ekibinin Tri-Cities'de aradığım grup olabilecek ziyaretçileri tanıyor olabileceğini duydum. Eğer bu grubun kurt adamlarla alakası yoksa, o zaman bu yanlış grup. İlaçlarla veya uyuşturucularla deneysel bir şeyler yapıyor olabilirler."

"Araştıracağım... Cep telefonun yanında olsun."

Telefonu kapatır kapatmaz, "Bunun çok akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedi Zee.

Kadın dudaklarını büzerek Zee'ye döndü. "Onun kurt adamlarla görüştüğünü söylemiştin," dedi. "Vampirlerle de iletişim kurduğunu anlatmamıştın."

"Ben bir tamirciyim," diye açıkladım. "Vampirlere haraç verecek kadar çok kazanmıyorum, bu yüzden de onların arabalarını tamir ediyorum. Stefan'ın yenilediği eski bir minibüsü var. Yüz yüze geldiğim tek vampir o."

Kadın mutlu görünmüyordu ama dudakları eski haline dönmüştü.

"Bize vakit ayırmanız çok ince bir davranış," dedim teşekkür etmekten kaçınarak -bu başımı belaya sokabilirdi. Bazı büyülü varlıklar teşekkür etmenizi sanki onlara borçluymuşsunuz gibi algılardı. Bu da ondan sonra söyledikleri her şeyi yapmak zorunda kalacağınız anlamına gelirdi. Zee

beni bu alışkanlıktan vazgeçirmek için çok uğraşmıştı. "Alfa kızına kavuştuğuna inanın çok sevinecek."

"Bir Alfanın mutlu olması her zaman iyidir," dedi. Bunu içinden gelerek mi söylemişti yoksa dalga mı geçiyordu anlamadım. Aniden ayağa kalktı ve çıkabilmesi için sandalyemi hareket ettirmemi beklerken tayyörünü düzeltti. Barda bir süre durdu ve dışarı çıkmadan önce barmene bir şeyler söyledi.

"Senin gibi kokuyor," dedi Samuel Zee'ye. "O da mı bir metal uzmanı?"

"Lütfen, gremlin de," dedi Zee. "Gremlin yeni bir kelime olabilir ama en azından kötü tercüme edilmiş bir kelime değil. O bir trol-akrabam, fakat çok da yakın değiliz. Trollerparayı ve haraç almayı sever, o yüzden birçoğu bankacıdır." Barna dönüp kaşlarını çattı. "Stefan senin yanında olsa bile vampirlerin arasına tek başına giremezsin Mercy. Birçok vampirden daha iyiye benziyor olabilir ancak ben vampirleri tanırım... Hem de çok uzun bir zamandır... Onlara güvenemezsin. Ne kadar hoş gözükürlerse o kadar tehlikelidirler."

"Hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum," dedim. "Samuel haklı, buradaki kurtlar haraç ödemez. Muhtemelen gelenler Jesse'yle hiç alakası olmayan birileriydi."

Telefonum çaldı.

"Mercy?"

Arayan Stefan'dı ama sesinde beni endişelendiren bir şeyler vardı. Bir şey daha duydum, fakat bar kalabalıklaşmış ve biri müziğin sesini açmıştı.

"Bir saniye," dedim yüksek sesle -sonra da yalan söyle-

dim. "Seni duyamıyorum. Dışarı çıkacağım." Samuel'e ve Zee'ye el salladım, sonra da daha sessiz olan otoparka doğru ilerledim.

Samuel de benimle geldi. Bir şeyler söyleyecek oldu ama parmağımı dudaklarıma götürdüm. Vampirlerin ne kadar iyi duyduğunu bilmiyordum, ama işi şansa bırakmamak gerekirdi.

"Mercy, şimdi duyabiliyor musun?" Stefan'ın sesi aşırı canlı geliyordu ve bütün kelimeleri aynı tonda söylemişti.

"Evet," dedim. Ayrıca arkadan tatlı bir şekilde, "Hadi sor, Stefan," diyen bir kadının sesini duydum.

Stefan bu kadın sanki canını acıtacak bir şey yapmış gibi nefesini tuttu.

"Mike Amca'nın Yeri'nde yanında yabancı bir kurt mu var?"

Etrafa bakınarak, "Evet," dedim. Etrafta Stefan'ın kokusunu alamıyordum ve yakında olsa eminim onu fark ederdim. Vampirlerin Mike Amca'nın Yeri'nde bir tanıdıkları olmalıydı... Samuel'in kurt adam olduğunu anlayabilecek ve Adam'ın kurtlarını tanıyan biri.

"Sahibem neden bu ziyaretçiden haberi olmadığını soruyor."

"Kurtlar buraya gelmek için sizin türünüzden izin istemez," dedim. "Adam bunu biliyor."

"Adam ortadan kayboldu ve sürüsünü lidersiz bıraktı." İkisi de aynı anda konuşmuştu, Stefan bu sözleri kadından birkaç saniye gecikmeli olarak sarf ettiğinden kelimeler hafif yankı yapmıştı.

Kadının onu duyabildiğimi bilmediğinden emindim - ama Stefan biliyordu. Ne olduğumu biliyordu çünkü ona göstermiştim. Anlaşılan o ki türünün geri kalanına ne olduğumu söylememişti. Benim gibi nispeten güçsüz biri vampirleri ilgilendirmezdi zaten.

"Sürü lidersiz değil," dedim.

"Ama çok güçsüz," dediler. "Gelen kurtlar bizim bölgemize girmek için para ödediler, çünkü Adam'ın küçük sürüsünden daha dominantız."

Samuel dişlerini sıktı. Vampirlere haraç verenler Mac'i öldürmüş ve Jesse'yi kaçırmışlardı.

"Yani yeni ziyaretçilerin arasında kurt adamlar da var," dedim sertçe. "Gelenler Bran'in kurtları değiller. Sürü olamazlar. Birer hiçler. Statüsü olmayan yasadışı kurtlar. İkisini ben öldürdüm, ikisini de Adam. Ve benim çok güçlü olmadığımı biliyorsun. Gerçek kurtlar, bir sürüye dahil olan kurtlar hiçbir şekilde benim kadar zayıf birine kurban düşmezdi." Bu gerçekti ve ikisinin de bunu anladığını umuyordum.

Uzun bir sessizlik oldu. Arka planda fısıltılar olduğunu duyabiliyordum ama ne söylediklerini anlayamıyordum.

"Belki de söylediğin gibidir," dedi Stefan en sonunda. Sesi yorgundu. "Kurdunla beraber bize gel. Haraç vermesi gerekip gerekmediğine biz karar vereceğiz. Eğer gerekmiyorsa size bildiğimiz şeyleri anlatırız."

"Nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum," dedim.

"Ben gelip sizi alırım," dedi Stefan. Bu sefer tek başına konuşmuştu. Telefonu kapadı.

"Sanırım bu gece vampirleri ziyaret edeceğiz," dedim. Konuşmanın arasında Zee de yanımıza gelmişti. Ne zaman geldiğini görmemiştim ama Samuel'in tam arkasında duruyordu. "Vampirler hakkında bir şeyler biliyor musun?"

Samuel omzunu silkti. "Biraz. Bir iki kez vampire rastladığım oldu."

"Ben de sizinle geleceğim," dedi yaşlı tamirci yumuşak bir sesle, sonra dışarı beraberinde getirdiği kadehin içinde kalan viskiden son bir yudum daha aldı. "Size yardım edemem... Metal onlara zarar vermez. Fakat vampirleri tanıyorum."

"Hayır," dedim. "Senden başka bir şey istiyorum... Eğer yarın sabah seni aramazsam şu numarayı aramanı istiyorum." Çantamdan eski bir fatura çıkardım ve üzerine Warren'ın ev numarasını yazdım. "Bu Warren'ın numarası... Adam'ın ikinci en iyi adamı. Ona ne biliyorsan anlat."

Zee numarayı aldı. "Bu işten hoşlanmadım." Notu kabul ettiğini belirtir şekilde cebine soktu. "Keşke hazırlanmak için biraz daha zamanın olsaydı. İnancına dair bir sembolün var mı Mercy, mesela bir haç? Bay Stoker'ın* dediği kadar etkili değildir ama yine de işe yarar."

"Ben bir haç takıyorum," dedi Samuel. "Bran hepimize taktırtıyor. Montana'nın bizim bulunduğumuz kısmında vampir yok ama haçlar başka şeylere de iyi geliyor." Meselâ takanı, daha zararlı büyülü varlıklara karşı koruyordu ancak Samuel Zee'nin önünde böyle bir şey diyemezdi, bu çok kaba olurdu -Zee'nin de silahındaki üçüncü ve dördün-

* Drakula'nın yazarı Bram Stoker.

cü kurşunların gümüş olduğunu söylememesi gibi bir şey-di bu, bunu biliyordum çünkü o kurşunları ben yapmıştım.

"Mercy?" diye sordu Samuel.

Ben haçları sevmem. Bunun vampirlerde olduğu gibi metafiziksel bir sebebi yok; Bran'in sürüsünde yaşarken ben de haç takıyordum. Barış Prensi'nin sembolü olarak İsa'nın çilesine sebep olan materyali taşımanın ne kadar iğrenç olduğuna dair hazırladığım uzun bir konuşma dahi var. Bu güzel bir konuşma, hatta söylediklerime ben bile inanıyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse haç taşımak beni ürpertiyor. Dört ya da beş yaşındayken annem beni manevi ailemin yanındayken ziyarete gelmişti ve birlikte kiliseye gitmiştik. O günü çok net hatırlıyorum. Annem fakirdi ve Portland'da yaşadığından ötürü beni görmeye çok sık gelemiyordu. O yüzden beni ziyarete geldiği zamanlarda özel şeyler yapmaktan hoşlanırdı. Anne kız Missoula'ya gittik ve Pazar günü vaazına katılmak için rastgele bir kilise seçtik - sanırım annem çok dindar olduğu için beni kiliseye götürmesinin gerekli olduğunu düşünüyordu.

Annem rahiple konuşurken ben de binanın içine doğru ilerledim. İsa'nın haçın üzerinde ölü bir şekilde durduğu, gerçek hayattakinden bile daha büyük olan heykelini gördüğümde yalnızdım. Gözlerim ayaklarıyla aynı hizadaydı ve ayakları haça büyük çivilerle çivilenmişti. Çok kötü görünmüyordu ama fazlasıyla gerçekçiydi. O gün o vaaza katılmadık -ve o günden beri haça baktığımda Tanrı'nın Oğlu'nun öldüğünü görüyorum.

İşte bu yüzden haç takmıyorum. Ama Bran'in sürüsünde büyüdüğüm için yine de başka bir şey taşıyordum. İstemsizce kolyemi çıkarıp onlara gösterdim.

Samuel kaşlarını çattı -kolyenin üzerine küçük bir figür işlenmişti, sanırım ilk bakışta ne olduğu anlaşılmıyordu.

Zee kolyeme bakarak, "Bir köpek mi?" diye sordu.

Kolyemi güvenli olması için tişörtümün içine sokarken savunmaya geçip, "Kuzu," dedim. "Çünkü İsa'nın adlarından biri de Tanrı'nın Kuzusu'dur."

Samuel'in omuzları hafifçe titredi. "Gözümde canlandırabiliyorum, Mercy bir oda dolusu vampiri parlayan gümüş kuzusuyla durduruyor."

Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum, omzunu sertçe ittim ama işe yaramadı. Yumuşak, alay eder gibi bir ses tonuyla melodik bir ses çıkardı: "Mercy'nin küçük bir kuzusu varmış..."

"Önemli olan bunu takan kişinin inancı," dedi Zee. Ama onun da sesi şüpheli geliyordu. "Herhalde kuzunu daha önce bir vampire karşı kullanmamışsındır?"

"Hayır," dedim kısaca. Samuel'e hâlâ kızgındım. "Ama eğer Davut'un Yıldızı işe yarıyorsa ki Bran işe yaradığını söylüyor... Benim kuzum da işe yarar."

Hep birlikte dönüp bir arabanın otoparka girmesini izledik. İçindekiler arabadan inip, şoför hayali şapkasını çıkararak Zee'ye selam verdikten sonra Mike Amca'nın Yeri'ne girdiler. İçlerinde vampir olmadığı belliydi.

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" diye sordum Zee'ye -aramızdaki en bilgili kişi oymuş gibi duruyordu.

Vampirler hakkında tek bildiğim şey, 'Onlardan uzak dur' cümlesi idi.

"Dua işe yaramaz," dedi. "Gerçi iblislerin üzerinde ve karanlık büyülü varlıkların bazılarında işe yarıyor. Sarımsak da işe yaramaz..."

"Böcek ilacı görevi görmek dışında," dedi Stefan. Birdenbire Zee'nin arkasındaki iki arabanın arasında belirmişti. "Canımızı acıtmaz ama kokusu kötüdür ve tadı kokusundan da beterdir. Eğer bizi rahatsız etmezseniz ve yanımızda sarımsak yemeyen bir arkadaşınız varsa bu sizi en azından menüde son sıraya yerleştirir."

Konuşana kadar geldiğini duymamış, görmemiş ya da hissetmemiştim. Zee kolum kadar uzun bir hançer çıkardı ve benimle vampirin arasına girdi. Samuel de hırladı.

Bizi ne kadar korkuttuğunu görünce, "Özür dilerim," dedi Stefan. "Görülmeden hareket etmek yeteneklerimden biridir ama genelde arkadaşlarımın üzerinde kullanmam. Biraz önce hoş olmayan şeyler yaşadım, o yüzden hâlâ tetikteyim."

Stefan uzunca boyluydu, fakat hep çok az yer kaplıyor gibi göründüğünden başka birinin yanında durmadığı sürece onun iri bir adam olduğunu düşünmezdim. Fark ettim ki Samuel'le tamı tamına aynı boydaydı ve omuzları da neredeyse onunki kadar genişti -gerçi Samuel kadar kaslı değildi.

Yüz hatları düzgündü, hareketsizken yakışıklı gözüküyor olabilirdi ama sırıtırken ifadesi abartılı bir hal alıyordu.

Tam o sırada bana dönüp kaşlarını çattı. "Eğer seni

Sahibeme götürecekseın daha iyi giyinmiş olmanı tercih ederdim."

Kendime şöyle bir baktım. Üzerimde hâlâ Adam'ın evini kontrol etmeye giderkenki kıyafetler vardı. Tişörtüm Stephan'ın hediyesiydi -ona minibüsünün saatini nasıl düzeltecegini öğretmiştim, karşılığı da işte bu tişört olmuştu. Üzerinde 'Mutluluk Alman mühendisliği, İtalyan mutfağı ve Belçika çikolatasıdır' yazıyordu -sıcak çikolata yüzünden lekeliydi. Onu ne kadar uzun süredir giydiğimi düşündüğümde normalde koktuğundan daha fazla koktuğunu fark ettim -üstelik deterjan ya da yumuşatıcı kokmuyordu.

"Şehre bu öğleden sonra geldik," diyerek özür diledim. "Üzerimi değiştirmeye fırsatım olmadı. Ama sen de benden farklı değilsin."

Stephan topuklarının üzerinde kaykılıp ellerini abartılı bir şekilde iki yana açtı. Beyaz bir tişörtün üzerine uzun kollu koyu renk bir gömlek giymişti ve kotunun dizlerinin birinde delik vardı. Daha önce bundan daha resmi bir şey giydiğini hiç görmemiştim ama nedense günlük kıyafetleri hep... Garip gözükürdü -bir tür kostümmüş gibi.

"Ne, bu mu?" diye sordu. "Bu benim en iyi vampir kıyafetim... Belki de siyah kot ve siyah tişört giymeliydim ama çok abartmayı hiç sevmiyorum."

"Bizi arabayla alacağını sanıyordum." Etrafa bakındım. "Araban nerede?"

"Hızlı yoldan geldim." Bunun ne olduğunu açıklamaksızın sözlerine devam etti: "Hem senin minibüsün var. Dördümüze de yeter."

"Zee burada kalıyor," dedim.

Stefan gülümsedi. "Yardım çağırmak için..."

Gözlemine yorum yapmak yerine, "Adam'a saldıran insanların nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum ona.

Başını üzgün üzgün salladı. "Sahibem sana söylediklerim dışında başka bir şey bildirmemi uygun görmedi." Yüzü bir an kıpırtısız kaldı. "Onun bana anlattıklarının doğru olduğundan emin değilim, Mercy. Hiçbir şey bilmiyor da olabilir. Gelmemek için bir bahane uydursan hiç fena olmaz."

"Bu ziyaretçiler Mac'i öldürdüler... Adam'ı ölümüne yaraladılar... Ve onun kızını kaçırdılar!" dedim. "Eğer Sahiben nerede olduklarını biliyorsa, biz de ona nerede olduklarını soracağız."

Beni garip, resmi bir şekilde selamladı ve Samuel'e dönüp sivri dişlerini göstermemeyi başararak sırıttı. "Seni tanımıyorum. Sen şehirdeki yeni kurt olmalısın."

Onları tanıştırdım ama Samuel ve Stefan'ın hemen arkadaş olmayacağı belliydi -ve bu Stefan'ın suçu değildi.

Biraz şaşırmıştım. İkisinin de diğer insanları gülümseten huzurlu, hoş bir havası vardı. Ancak Samuel'in şu anki tavrı karakteristik olmayan bir şekilde kasvetliydi -açıkça vampirlerden hoşlanmıyordu.

Minibüsüme atlayıp Stefan'la Samuel'in kibarca kimin nereye oturacağı konusunda tartışmasını dinledim. İkisi de arkada oturmak istiyordu. Stefan'ın düşünceli olmaya çalıştığına inanıyordum ama Samuel sadece vampiri arkasına almak istemiyordu.

Samuel kibarlığını bırakıp Stefan'a bunu söylemeden önce araya girdim. "Nereye gideceğimizi söylemesi için Stefan'ın öne oturması lazım."

Zee pencereme vurdu ve düğmeye basıp pencereyi açmaya başladığımda bana hançeri uzattı, bir de kılıf ve bir kemer.

"Al bunları," dedi. "Kemeri beline göre ayarlayabilirsin."

Stefan ön koltuğa yerleşirken, "Bakabilir miyim?" diye sordu. Zee kısaca başını sallayınca hançeri Stefan'a uzattım.

Vampir, minibüsün ışığının altında hançeri yukarı doğru kaldırıp inceledi. Tam bana verecekti ki Samuel arka koltuktan uzanıp hançeri onun elinden kaptı ve ne kadar keskin olduğunu görmek için hafifçe baş parmağının ucuna sürttü. Nefesini tutup elini çekmesinin ardından parmağını emdi.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra minibüsün içine şiddetli bir güç yayıldı. Alfaların çağırabildiği gibi bir güç değildi bu, Elizaveta Arkadyevna'nın kullandığı sihir gibi de değildi. Büyülü varlıkların kılık değiştirirken sarf ettikleri güce benziyordu ve ağzımda metal ve kan tadı bırakmıştı. Bir an sonra gece yine sessizliğe büründü.

Stefan hafif bir sesle, "Eski hançerlere kan içirmek çok iyi bir fikir değil galiba," dedi.

Zee başını geriye atıp kahkahalara boğuldu. "Vampiri dinle, Bran'in Oğlu Samuel. Hançerim tadını çok beğendi."

Samuel hançeri bana geri verdi ve birden bir şey farketmiş gibi, "Zee..." dedi. Cümlesine Almanca devam etti: "*Siebold Adelbertkrieger aus dem Schwarzenwald.*"

"Walla Walla Büyülü Varlıklar Reservi'nden Sicbold Adelbertsmiter," dedi Zee.

İlk defa iki yıllık yabancı dil derslerim işe yaramıştı. "Sicbold Adelbert'in Kara Orman'dan gelen Kesicisi," diye tercüme ettim. Bunun bir önemi yoktu aslında. Zira Samuel'in onur verici bir unvanmış gibi kullandığı kelimeler bana hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Herhangi bir İrlanda köyüne gittiğinizde size atalarıyla iletişime geçmiş büyülü varlıkların adlarını söylerler. Orada yaşayan perilerin adlarını taşıyan taşlar ve nehirler vardır. Alman hikâyeleri ise kahramanlara yoğunlaşır. Onların sadece Lorelei ve Rumpelstiltskin gibi Alman büyülü varlıkların isimlerini duyuran ve onlara karşı uyaran hikâyeleri vardır.

Samuel Zee hakkında bir şey biliyordu.

Zee bakışlarımı fark edince gülümsedi. "Hiç sorgulama. Şu anı yaşıyoruz, bırak geçmiş kendi kendinin çaresine baksın."

Ben tarih eğitimi aldım ki bu da otomobil tamircisi olmamın sebeplerinden biridir. Genelde geçmişe duyduğum açlığı tarihi romanlar veya aşk romanları okuyarak gideriyorum. Zee'den daha önce bana hikâyeler anlatmasını istemiştim, ama kurt adamlar gibi o da pek fazla konuşmuyordu. Geçmişinde aydınlanmamış o kadar çok ayrıntı vardı ki...

Ama artık elimde bir isim vardı ve eve döner dönmez bu ismi Internet'te aratacaktım.

Zee, Stefan'a baktığında ciddileşmişti. "Hançer vampir-

lerin üzerinde muhtemelen pek etkili olmayacaktır, ama Mercy'nin yanında kendisini savunacak bir şey olursa kendimi daha iyi hissedeceğim."

Stefan başını salladı. "Yanında bulunmasına itiraz etmeyeceklerdir."

Hançer herhangi bir hançer gibi dizimde duruyordu, ancak bizi saran gücü anımsayarak onu dikkatlice kılıfına soktum.

"Gözlerinin içine bakma," dedi birden Zee. "Bu senin için de geçerli, Dr. Cornick."

"Vampirlerle dominantlık yarışına girme," dedi Samuel. "Hatırlıyorum."

Bu kurt deyişinin ikinci yarısı: "Onun yerine onları öldür" idi. Samuel'in bu kısmı söylemediğine sevinmiştim.

Stefan'a, "Mercy'nin arkadaşı olan vampir... Başka bir uyarın var mı?" diye sordu Zee.

Stefan omzunu silkti. "Sahibemin size zarar vereceğini düşünseydim bu işe kalkışmazdım. Sadece biraz canı sıkılıyor. Mercy hiçbir söz vaat etmeyen yuvarlak cevaplar vermekte usta. Eğer kurt da aynı şeyi yapabilirse, hepimiz şafaktan önce güvenle yataklarımıza dönebiliriz."

BÖLÜM 10

Vampirlerin nerede yaşadıklarını bilmiyordum ama bütün o gece gösterilen filmlerden etkilenmiş olmalıyım ki şehrin kötü bir mahallesinde Victoria dönemine ait geniş bir köşkle karşılaşacağımı umuyordum. Kennewick'te buna benzer birkaç tane köşk var, fakat birçoğu restore edilmiş durumda ve yaşlı opera sanatçıları gibi süslü görünüyor. Etrafta birkaç tane kötü mahalle de yok değil, ancak hepsi küçük bir vampir grubuna bile yetemeyecek kadar minik evlerle dolu.

Mercedes'lerin, Porche'ların ve BMW'lerin park ettiği böyle bir sokakta olmak beni şaşırtmamalıydı. Sokak tepenin şehre bakan kısmındaydı ve doktorlar, avukatlar, üst düzey yöneticiler otuz yıldır bu eğimli yere kırk bin metrekarelik evlerini inşa ediyorlardı. Ama Stefan'ın da bize söylediği gibi buraya ilk vampirler gelmişti.

Ana caddenin sonunda iki tuğla binanın arasından belli belirsiz çakıllı bir yol geçiyor ve gelişmemiş alana doğru uzanıyordu.

Alışıldık Doğu Washington yeşillikleri arasından yolumuza devam ettik ve üç metrelik bir duvarla çevrili iki katlı geniş bir malikâneyi saklayabilecek kadar büyük bir tepeyi ardımızda bıraktık. Yol aşağı doğru kıvrılırken ikili demir kapıların arkasındaki evi zar zor görüyorduk. Binanın duvarlarına zarafet katan İspanyol kemerlerin pencerelerin yokluğunu çok iyi sakladığını düşündüm.

Stefan'ın yönlendirmesiyle evin önüne park ettim. Vampir hemen minibüsten indi ve Samuel daha dışarı çıkamadan gelip kapımı açtı.

Zee'nin hançerini göstererek, "Bunu bırakayım mı?" diye sordum Stefan'a. Buraya gelirken büyülü varlıkların sahip olduğu kılık değiştirme gücü olmaksızın onu saklamanın mümkün olmadığına karar vermiştim -ve tabii benim böyle bir gücüm yoktu- belki de yanımıza almamak daha iyi olurdu.

Stefan omzunu silkti ve sanki benim duymadığım bir müziği duyuyormuşçasına elleriyle bacağında ritim tuttu. Bu onda alışkanlık haline gelmişti, neredeyse hiçbir zaman tamamen kıpırdamadan durmayı başaramazdı.

"Bu kadar eski bir eseri taşıman sana daha çok saygı duymalarını sağlayabilir," dedi Samuel. Artık o da minibüsten çıkmıştı. "Beline taksan iyi olur."

"Yanlış bir izlenim vermek istemiyorum," diye açıkladım.

"Bu gece kan çıkacağını sanmam," dedi Stefan. "O hançer herhangi bir kavgaya sebep olmaz." Bana dönüp sırıttı. "Ama bu eyalette yasak... Sonrasında çıkarmayı unutman gerekiyor."

Deri kemeri birkaç kez belimde döndürdüm ve tokalı ucu kemerin öteki ucunun içinden geçirip bağladım.

Stefan, "Çok gevşek oldu," diyerek belime uzandı ama Samuel ondan önce davranmıştı.

"Iyice sıkılaştır," dedi benim için kemerin sıkılığını ayarlayarak. "Sonra da kalçalarına doğru biraz indir ki kaymasın."

Kemerin durumundan memnun olunca geri çekildi.

"Ben düşman değilim," dedi Stefan kibarca.

"Düşman olmadığını biliyoruz," dedim.

Stefan omzumu okşadı ve Samuel'e dönerek sözlerine devam etti: "Senin düşmanın değilim Kurt. Ikinizi korumam altına alarak bilemeyeceğin kadar çok şeyi riske attım. Sahibem sizi alması için başkalarını göndermek istemişti - ki bu hiç hoşunuza gitmezdi."

"Neden risk aldın ki?" diye sordu Samuel. "Niye bizi koruman altına aldın? Bunun ne anlama geldiğini az çok biliyorum. Beni tanımıyorsun... Mercy ise sadece tamircin."

Stefan güldü, eli hâlâ omzumdaydı. "Mercy benim arkadaşım Dr. Cornick. Annem bana arkadaşlarımı korumam gerektiğini öğretti, seninki öğretmedi mi?"

Yalan söylüyordu. Bundan nasıl bu kadar emindim bilmiyorum ama emindim.

Bazı kurt adamlar karşılarındaki kişinin yalan söylediğini anlar. Bense sadece birini çok iyi tanıyorsam ve ona dikkatimi verebiliyorsam anlayabilirim. Bu karşımdaki kişinin normalde çıkardığı seslerin değişmesiyle alakalı -nefes alıp verişi, nabzı ya da bu gibi şeyler. Genelde böyle şeylere pek

dikkat etmem. Normalde Stefan'la ilgili hiçbir şeyi anlayamıyordum, kendilerine özgü kokuları olan duyuları bile. Ve Stephan'ın nabzı ya da nefes alıp verişi normalde bile dengesizdi -öyle ki bazen sadece nefes almadığında insanların çok rahatsız olduğunu bildiği için nefes aldığını düşünüyordum.

Yine de yalan söylediğini biliyordum.

"Bize yalan söyledin," dedim. "Neden bize yardım ediyorsun?" Samuel'i arkama alıp Stefan'la yüzleşebilmek için elinin altından çekildim.

"Buna zamanımız yok," dedi Stefan. Her zaman yüzünde görebileceğiniz canlılık biraz solmuştu.

"Sana güvenip güvenemeyeceğimizi bilmek istiyorum," dedim. "Ya da en azından ne kadar güvenebileceğimizi."

Strefan sihirbazlarının kullandığı o abartılı hareketlerden birini yaptı -ellerini havaya kaldırıp kafasını geriye attı- ama ben nedense etrafımızı saran sihrin gerçek olduğunu hissediyordum. Zee gibi sihrin de tadı toprak gibiydi, ancak Stefan'ın büyüsünde gremlin arkadaşımın etrafımda yaptığı şeylerden çok daha karanlık bir şeyler vardı.

"Pekâlâ," dedi. "Fakat Sahibem kendisini beklettik diye kızarsa beni suçlamayın. Bu gece bana bir soru sordunuz."

Samuel kısık bir sesle, "Biraz önce ne yaptın?" diye sordu.

Stefan bıkkın bir nefes aldı. "Bu konuşmayı sadece üçümüzün duyması için bir şey yaptım, çünkü gecede çok iyi duyan bazı şeyler var."

Dikkatini yine bana yöneltti. "Muhasebecimizi aradı-

gımda beni hemen Sahibemize bağladı -ki bu standart bir prosedür değildir. Sahibemiz açıkça sorundan çok Dr. Cornick'le ilgileniyordu. Bana gelip seni geri aramamı istedi -gelip seni almamı istemiyordu. Bu *kadarcık* korumanız olmasını bile istemiyordu, ama ben bunu talep edince itiraz etmedi. Buradayım Mercy, çünkü Sahibemizin buraya sürüldüğünden beri içinde bulunduğu uyuşukluktan neden çıktığını bilmek istiyorum. Bunun iyi bir şey mi yoksa benim ya da benim türüm için kötü bir şey mi olduğunu bilmek istiyorum."

Başımı salladım. "Tamam."

"Ama arkadaşlık için de aynısını yapardım," diye ekledi. Beklenmedik bir şekilde acı dolu bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Tabii. Mercy için yaptığımız her şeyi arkadaşlık uğruna yapıyoruz zaten."

Stefan bizi bir tır kamyonunun geçebileceği kadar geniş olan ön kapıdan sokmak yerine yandaki küçük bir kapıya yönlendirdi.

Kapıların dışındaki bakımsız çalıların aksine iç bahçe harikaydı. Kasım ayında olmamıza rağmen büyüyen ayın ışığının altında çimenler karanlık ve ihtişamlı görünüyordu. Evin yakınlarında birkaç tane gül ağacı vardı, kasımpatıların bazıları ise hâlâ tomurcukluydu. Fransız stili bir bahçeydi bu; çiçek tarhları derli topluydu, ağaçlar özenle budanmıştı. Fakat ev Victorian veya Tudor stili olsaydı bahçe daha da güzel görünebilirdi zira İspanyol stili kerpiç yapının yanında bahçe oldukça garip gözüküyordu.

Kış nedeniyle çıplak olan üzüm bağları duvarları kaplı-

yordu. Ay ışığında sıralanmış ölü adamları andırıyorlardı, kollarını iki yana açmış ve kendilerini destekleyen sopalara gerilmişlerdi.

Titreyerek Samuel'in sıcaklığına sokuldum. Bana garip bir bakış attı, açıkça huzursuzluğumun kokusunu almıştı ama elini omzuma koyup beni yakınına çekerken hiç tereddüt etmedi.

Kış için kapatılmış bir havuzun yanından geçip evin kenarından başka bir geniş bahçeye çıktık. Bahçenin ilerisinde ana binanın neredeyse üçte biri kadar olan iki katlı bir misafir evi vardı. Stefan'ın bizi götürdüğü yer de tam olarak orasıydı.

Kapıya iki kere vurdu, sonra kapıyı açıp bizi Güneybatı renkleriyle canlı bir şekilde dekore edilmiş bir koridora yönlendirdi, içeride kilden çömlekler ve Kızılderili bebekleri bile vardı. Ancak dekor bile buraya uygun çöl kokuları yerine tanıdık olmayan çiçek kokularından rahatsız oluyor olmalıydı.

Ben hapşırdım, Samuel de burnunu kırıştırdı. Belki de bütün bu potpuri koku duyumuzu karıştırmak için hazırlanmıştı -fakat sadece etkiliydi, kafamızı karıştırmıyordu. Burnuma eskimiş deri ve çürümüş kumaş kokusu geliyordu. Etrafa çabucak göz gezdirdim ama çürük kokusunun kaynağını çıkaramadım, her şey çok yeni gözüküyordu.

Stefan yüksek tavanlı bir salondan geçip başka bir koridora saparken, "Oturma odasında Sahibemizin gelmesini bekleyeceğiz," dedi.

Oturma odası karavanımdaki en büyük odanın yarısı ka-

dardı. Yine de evin geri kalanına göre oldukça güzeldi. Artık Güneybatı teması arkamızda kalmıştı ama dekorların renkleri hâlâ sıcak toprak tonlarındaydı.

Yumuşak kabarık yastıklı mobilyaları seven biri için koltuklar oldukça rahattı. Stefan koltuklardan birine geçti ve ne kadar rahatladığını belli edercesine yastıkların arasına gömüldü. Ben ikili koltuğun kenarına geçtim, bu koltuk tekli koltuklardan çok daha sert görünüyordu -çabuk hareket etmem gerekirse yastıklar beni yavaşlatabilirdi.

Samuel Stefan'ın oturduğu ile takım olan bir koltuğa geçti ama yastıkların arasına gömülmeye başlayınca hemen ayağa kalktı. Benim ikili koltuğumun arkasında durup odanın büyük bir kısmını kaplayan geniş pencereden dışarı bakmaya başladı. Bu, evde gördüğüm ilk pencereydi.

İçeri ay ışığı giriyordu ve Samuel'in yüzünü sevgiyle aydınlatıyordu. Samuel gözlerini kapatıp ay ışığının keyfini çıkardı, ayın henüz dolunay olmamasına rağmen onu çağırdığını hissedebiliyordum. Ay benimle konuşmuyordu ama Samuel bir seferinde bir şairin kelimelerini kullanarak bana ayın şarkısını anlatmıştı. İşte şimdi de ayın müziğini dinlerken yüzünde beliren mutluluğu fark etmemek imkânsızdı.

Böyle düşünen tek kişi ben değildim.

"Ah, ne kadar sevimlisin," dedi Avrupai bir ses. Sesin sahibi garip bir şekilde spor ayakkabı, spor çorap ve altın renginde diz altı ipek bir elbise giymiş olan bir kadındı.

Kızıla çalan sarı lüleleri zarif bir şekilde toplanmış, birçok tel tokayla tutturulmuştu ve boynundaki abartılı kol-

yle uyumlu olan sallantılı elmas küpelerini açığa çıkarıyordu. Gözlerinin ve dudaklarının kenarlarında hafif kırışıklıklar vardı.

Biraz Stefan gibi kokuyordu, o yüzden vampir olduğuna kanaat getirdim, ama yüzündeki kırışıklıklar beni şaşırtmıştı. Stefan yirmi yaşında gösteriyordu, o yüzden vampirlerin de kurt adamlar gibi kendilerini yenileyen hücreleri ri hissetmediklerini zannediyordum.

Kadın odaya girdi ve Samuel'e doğru ilerledi, Samuel de ciddiyetle kadına döndü. Kadın ayakucunda yükselip Samuel'in boynunu yalayınca Samuel elini kadının kafatasının altına götürdü ve Stefan'a baktı.

Onları izleyebilmek için arkama döndüm. Samuel için endişelenmiyordum -kadının boynunu kırabilecek pozisyondaydı. Bir insanın bunu yapması pek mümkün değildi belki ama Samuel de zaten bir insan değildi.

"Lily, Lily hayatım." Stefan içini çekti. Sesi odanın gerginliğini delip geçmişti. "Misafirleri yalama canım. Bu hiç hoş bir davranış değil."

Kadın durdu, burnu hâlâ Samuel'in tenine değiyordu. Zee'nin hançerini kavradım ve onu kullanmak zorunda kalmamayı umdum. Samuel'in kendini koruyabileceğini ümit ediyordum ama kadınları incitmekten pek hoşlanmazdı -ve Stefan'ın Lily'si oldukça feminen gözüküyordu.

"Sahibemiz eğlence için misafirlerin geldiğini söyledi." Lilly oyuncakçı dükkânına gidişinin ertelenecegini bilen üzgün bir çocuk gibi konuşuyordu.

REV. TRH | 01.05.2016 | REV.NO

"Eminim senin misafirleri eğlendirmen gerektiğini kat-
tetmiştir canım." Stefan koltuğundan kalkmamıştı ama
omuzları gerilmiş, ağırlığını öne vermişti.

"Ama çok güzel kokuyor," diye mırıldandı Lily. Kafası-
nı öne doğru hareket ettirdiğini sandım, fakat yanılmış ol-
malıyım, çünkü Samuel kıpırdamadı. "Çok sıcak."

"O bir kurt adam, sevgili Lily. Onu yemek senin için zor
olabilir." Stefan oturduğu yerden kalkıp koltuğunun arka-
sına doğru yürüdü. Lily'nin elini tutup öptü. "Hadi bizi eğ-
lendir hayatım."

Lily'yi yavaşça Samuel'den uzaklaştırdı ve odanın köşe-
sine yerleştirilmiş olan piyanoya doğru götürdü. Tabureyi
çekip oturmasına yardım etti.

"Ne çalayım?" diye sordu Lily. "Mozart çalmak istemi-
yorum. O çok kabaydı."

Stefan parmağının ucuyla kadının yanağını okşadı. "Ne
istersen çal, biz seni dinleriz."

Lily abartılı bir şekilde içini çekip omuzlarını düşürdü,
sonra da bir kukla gibi tepeden tırnağa dikleşti ve ellerini
tuşların üzerine yerleştirdi.

Piyano sesinden pek hoşlanmam. Aspen Creek'teyken
sadece tek bir müzik hocası vardı ve o da sadece piyano ça-
lardı. Dört yıl boyunca her gün yarım saat boyunca ondan
ders aldım ve her geçen sene piyanodan daha da çok nefret
ettim. Piyano da benden.

Piyano hakkında yanıldığımı anlamam sadece birkaç öl-
çü sürdü -en azından Lily çaldığı sürece piyanodan nefret
etmek için bir sebebim yoktu. O duvar piyanosundan ve

önümüzdeki kırılgan kadından bu kadar çok ses geldiğine inanmak gerçekten güçtü.

Samuel pencereden uzaklaşıp koltuğumun arkasına oturarak, "Liszt..." diye fısıldadı. Sonra gözlerini kapatıp dinledi, tıpkı biraz önce ayı dinlediği gibi.

Lily müziğine konsantre olunca Stefan piyanodan uzaklaştı. Benim arkamda durdu ve elini uzattı.

Samuel'e baktım ama o hâlâ müziğin içinde kaybolmuş gibiydi. Stefan'ın elini tuttum ve beni kaldırmasına izin verdim. Elimi ancak odanın öteki ucuna gelince bıraktı.

"Vampir olmak onun tercihi değildi," dedi. Fısıldamıyordu ama müziği bastırmayacak alçak bir tonda konuşuyordu. "Onu vampire dönüştüren kişi onun pahalı bir kerhanede piyano çaldığını duymuş. Onun ekibinde yer almasını istemiş ve Lily daha kendisine dokunulduğunu bile anlayamadan adam istediğini elde etmiş. Normalde kendini kontrol edemeyen vampirler merhametli bir şekilde öldürülür -tıpkı kurt adamlar gibi- ama Lily öldürülmedi, çünkü kimse onun müziğini kaybetmeye dayanamadı. İşte bu yüzden ekibimizin içinde tutuluyor ve bir hazine gibi korunuyor."

Duraksadı. "Genelde istediği gibi gezmesine izin verilmiyor. Misafirlerini -ve misafirlerimizi- güvende tutmak için yanında her zaman görevliler bulunur. Sahibemiz bugün kendini bu şekilde eğlendirmiş olmalı."

Lily'nin narin parmaklarının tuşlar üzerinde gezinmesini ve kendinde olmayan bir güçte müzik yaratmasını izlerken odaya geldiğinde olan şeyi düşündüm.

"Peki ya Samuel farklı bir tepki vermiş olsaydı?" diye sordum.

"Lily'nin ona karşı hiç şansı olmazdı." Stefan mutsuz bir şekilde topukları üzerinde kaykıldı. "İsteksiz avları avlamak konusunda hiçbir deneyimi yok, üstelik Samuel yaşlı." Bir an için duraksadı. "Lily bizim için çok değerli Mercy. Samuel ona zarar vermiş olsaydı, bütün vampir ekibi bunun karşılığında Samuel'in ölmesini isterdi."

"Şşş..." dedi Samuel.

Lily uzun bir süre boyunca Liszt çaldı -önceki parçalarını değil de radikal kemancı Paganini'yi duyduktan sonra bestelediklerini- ve Liszt'in ayırt edilebilir nitelikteki hızlı notalarının arasından tanımadığım bir blues parçasına geçti. Bu, odanın içinde tembel tembel oturan büyük bir kedi gibi yumuşak bir parçaydı. Sonra biraz Beatles çaldı, sonra Chopin, doğuya özgü bir ezgi, sonra da *Eine Kleine Nachtmusik*'in tanıdık notalarına geçiş yaptı.

Lily bu parçayı bitirip sağ eliyle başka bir melodiye başlarken Stefan, "Mozart çalmayacağını sanıyordum," dedi.

Lily, "Müziğini seviyorum," diye karşılık verdi kafasını kaldırmaksızın. "Ama o tam bir domuzdu." Elini iki kez tuşlara vurdu. "Ama o öldü ve ben ölmedim. Ölmedim."

Onunla tartışacak değildim. O narin parmakları tuşlardan birini kırdığında da tartışmadım. Başka kimse de bir şey demedi.

Lily aniden ayağa kalktı ve odanın ortasına doğru yürüdü. Samuel'in önünde bir an duraksadı ama Stefan boğazı-

ni temizleyince ona doğru ilerleyip çenesini öptü. "Yemek yiyeceğim," dedi. "Açım."

"Tamam." Stefan onu kucaklayıp hafifçe iterek odadan dışarı çıkardı.

Lily bana bir kez bile bakmamıştı.

Samuel, "Sence tuzağa mı düşürülüyoruz?" diye sordu. Bunu o kadar tembel bir güler yüzlülükle dile getirmişti ki ortama uygunsuz kaçmıştı.

Stefan omzunu silkti. "Sen, ben veya Lily. İstediğini seç."

"Bizle uğraşmaları çok fazla derde yol açar," diyerek yüksek sesle düşündüm. "Samuel ölürse Bran burayı yıkar. Eyalette tek bir vampir bile bırakmaz." Stefan'a baktım. "Sahiben güçlü olabilir ama sayıların da önemi var... Tri-Cities o kadar büyük bir yer değil. Eğer burada yüzlerce vampir olsaydı bunu fark ederdim. Bran ise Kuzey Amerika'daki bütün Alfaları çağırabilir."

"Kurtların bizden sayıca fazla olduğunu bilmek güzel. Sahibemize onlardan korkması gerektiği için bu kurdu rahat bırakmasını söylerim," dedi bir kadın hemen arkamdan.

İrkilerek arkamı döndüm, Stefan benimle yeni vampirin arasına girmişti. Bu seferki Lily kadar genç değildi. Altmış yaşında olabilirdi zira her sene ciddi hoşnutsuzluklarıyla beraber yüzüne yeni çizgiler eklenmişe benziyordu.

"Etselle..." dedi Stefan. Bunu onu karşılamak için mi söylemişti, benimle tanıştırmak için mi, yoksa kızgınlıkla mı anlayamamıştım.

"Sahibemiz fikrini değiştirdi. Kurdu ziyarete gelmek istemiyor. Onun yerine misafirler ona gidebilir." Estelle Stefan'a hiç tepki vermemişti.

"Onlar benim korumam altında." Stefan'ın sesi şimdiye kadar hiç duymadığım bir şekilde kasvetliydi.

"Eğer istersen senin de onlara katılabileceğini söyledi." Yeni vampir Samuel'e baktı. "Taktığınız bütün haçları ya da kutsal objeleri almak istiyorum. İnsanların Sahibemizin yanına silahlı bir şekilde girmesine izin vermeyiz."

Kadın altın işlemeli deri bir torbayı açınca Samuel kolyesini çıkardı. Kolyeyi tişörtünün içinden çıkardığında haç parlamadı ya da yanmadı. Sadece sıradan bir parça metaldi ama tenine yaklaşınca vampirin istemsizce titrediğini gördüm.

Bana bakınca ben de kolyemi çıkarıp kuzumu gösterdim. Hissiz bir tonda, "Haç falan yok," dedim.

Silah olarak kabul etmiyor olmalı ki Zee'nin hançerine bakmadı bile. Torbanın ağzını kapadıktan sonra, "Gelin," dedi.

"Bir dakika sonra onları getireceğim," dedi Stefan. "Sahibemize geleceğimizi söyle."

Vampir kaşlarını kaldırsa da içinde Samuel'in haçı olan torbayı taşıyarak tek kelime etmeden uzaklaştı.

"Burada düşündüğümden başka şeyler dönüyor," dedi Stefan hemen. "Sizi buradaki birçok vampirden koruyabilirim ama Sahibemizden koruyamam. Eğer isterseniz sizi dışarı çıkarıp bilgiyi siz olmadan ondan almaya çalışabili-

"Hayır," dedi Samuel. "Başladığımız işi bitireceğiz."

Stefan'ın ona sert bir bakış attığını fark ettim. Çok geçmeden bakışlarını bana çevirdi. "Sana da, arkadaşına da zarar gelmesini istemem."

"Eğer Sahiben istemezse diğer kurtların nerede olduğunu öğrenebilir misin?" diye sordum.

Duraksadı, bu da bana gereken cevabı vermişti.

"O halde onunla konuşacağız," dedim.

Stefan başını salladı ama bu durumdan hoşnut olmadığı her halinden belli oluyordu. "O halde gremlin arkadaşının söylediklerini tekrarlamak istiyorum: Gözlerinizi Sahibemden uzak tutun. Muhtemelen yanında başkaları da olacaktır ama sizin onları görmenize izin vermeyebilir. Kimsenin gözüne bakmayın. Burada dört beş kişi senin kurdunla bile başa çıkabilir."

Dönüp demir spiral bir merdivene doğru yürüdü. Aşağı inmeye başladığımızda bodruma gideceğimizi sandım ama merdiven bodrumdan bile daha aşağıya iniyordu. Stefan yanlarından geçerken beton duvardaki ufak ışıklar yanıp sönüyor, basamakları görmemize yetecek kadar ışık veriyordu. Duvarlarda küçük aralıklar vardı, bunlar temiz hava sağlamakla beraber aşağıdan gelen kokuları almamı da engelliyordu.

Ruhumda kabaran kaçma isteğini bastırarak, "Daha ne kadar aşağı ineceğiz?" diye sordum.

"Yüzeyden on metre kadar aşağıya..." Stefan'ın sesi biraz yankılanmıştı -ya da aşağımızda bir şey ses çıkarmıştı.

Belki de sadece ben çok huzursuzdum.

Sonunda merdiven küçük bir beton yığınıyla son buldu. Fakat gece görebilme kabiliyetime rağmen karanlık o kadar yoğundu ki sadece birkaç metre ötemi görebiliyordum. Daha önce hiç almadığım bazı kokuların yanı sıra çamaşır suyu kokusu da alıyordum.

Stefan durmadı ve hafifçe yukarı doğru eğilimli olan bir tünele geçti. Tünelin iki yanında eşit aralıklarla kulpları olmayan çelik kapılar vardı. Kapıların arkasında bir şeylerin kıpırdadığını duyabiliyordum, kendimi güvende hissedebilmek için omzuna değecek kadar Samuel'e yaklaştım. Son kapıyı geçtiğimizde bir şey kapıya çarptı ve çıkan gürültü bizden uzağa doğru yankılandı. Başka bir kapının ardından biri -ya da bir şey- sonu çığlıklarla biten tiz, umutsuz bir kahkaha attı.

Neredeyse Samuel'in üzerine çıkacaktım ama o hâlâ rahat görünüyordu, nefes alışı ve nabzı hızlanmaya bile başlamamıştı. Lanet olsun! Kapıları arkamızda bırakana kadar rahatlayamayacaktım.

Tünel daraldı ve önümüzde kavisli duvarları, tahta parkeleri olan loş bir oda belirdi. Odanın içinde göz dolduran tek ayrıntı deri bir koltuktu.

Koltukta ipek elbiseli bir kadın oturuyordu. İpek olduğuna emindim çünkü artık vampirlerle özdeşleştirmeyi öğrendiğim o hafif kokuyu alabildiğim gibi ipekböceklerinin kalıntılarının kokusunu da alabiliyordum.

Elbisesi basit ve pahalıydı, morlu kırmızılı renkleri ise vücut hatlarını belli ediyordu. Ayakları çıplaktı, tırnakları- na da mor ve kırmızı oje sürmüştü. Bacaklarını vücuduna

doğru çekmiş, bu sayede okuduğu kitabı dizlerine dayayabilmişti.

Okuduğu sayfayı bitirdi, köşesini kıvırdı ve kitabı umursamazca yere bıraktı. Bacaklarını koltuktan aşağı uzattı ve yüzünün bize doğru dönük olması için vücudunu hafifçe çevirdi. Bütün bu hareketleri o kadar zarif bir şekilde yapmıştı ki bakışlarımı ondan kaçırmak için ancak vakit bulabilmiştim.

"Bizi tanıştır Stefano," dedi. Derin sesi hafif İtalyan aksanıyla kulağa daha da güzel geliyordu.

Stefan Sahibesinin karşısında hafif bir reverans yaptı - yırtık kotuyla bu resmi hareket garip gözüküyor olsa da gerçekten çok zarifti.

"*Signora* Marsilia," dedi. "Sizi başarılı otomobil tamircisi Mercedes Thompson'la ve arkadaşı, Marrok'un oğlu Dr. Samuel Cornick'le tanıştırayım. Mercy, Dr. Cornick... *Signoria* Marsilia, Orta Kolombiya Vampir Ekibi'nin Sahibesi."

"Hoş geldiniz," dedi kadın.

Yukarıdaki kadınların kusurlarıyla ve kırışıklıklarıyla o kadar insani gözükmesi beni rahatsız etmişti. Stefan'da görebildiğim bir başkalık vardı. Onu ilk gördüğümde insan olmadığını anlamıştım ama vampirlerin kendilerine özgü kokuları dışında öteki iki kadın tamamen insan gibiydi.

Bu kadın ise kesinlikle öyle değildi.

Neden ensemdeki tüyler diken diken oluncaya dek onu inceledim bilmiyorum, ancak yirmili yaşlarda bir kadın gibi görünüyordu, anlaşılan hayat ona sillesini vurmadan vampir olmuştu. Saçları sarıydı ki bu İtalya'yla ilişkilendir-

diğim bir renk değildi. Fakat gözleri koyu kahverengiydi, hem de benimkiler kadar koyuydu.

Unutmanın ne kadar kolay olduğunu fark ettiğimde nefesim hızlandı ve hemen bakışlarımı yüzünden çektim. Ama o bana bakmıyordu. Diğer vampirler gibi onun da dikkati Samuel'deydi ve bu anlaşılabilir bir şeydi. O Marrok'un oğluydu, Bran'in oğlu... Bir VW tamircisinden çok daha etkileyici biriydi. Gerçi zaten birçok kadın benim yerime ona bakardı.

"Seni eğlendirecek bir şey mi söyledim, Mercedes?" diye sordu Marsilia. Sesi nazikti ama tınısında büyük bir güç vardı, Alfaların çağırabileceği türden bir güç.

Ona doğruyu söyleyip tepkisini görmeye karar verdim. "Bu gece beni görmezden gelen üçüncü kadınsınız Signoria Marsilia. Yine de bunu çok anlaşılır buluyorum, çünkü ben de bakışlarımı Dr. Cornick'ten almakta zorlanıyorum."

"Kadınların üzerinde hep böyle etkiniz olur mu Dr. Cornick?" diye sordu Marsilia çekici bir şekilde. Gerçekten de dikkati hâlâ onun üzerindeydi.

Normalde sarsılmaz olan Samuel, kekeledi. "Ben... Ben..." Durup nefes aldı, sonra biraz daha kendi gibi konuşarak, "Sizin karşı cinsle daha şanslı olduğunuzu düşünüyorum," dedi.

Kadın güldü ve sonunda beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladım. İfâdesine ve hareketlerine tam oturmayan bir şeyler vardı, sanki sadece insan taklidi yapıyormuş gibiydi -yanında biz olmasak insan gibi gözükmeyecekti belki de.

Zee bana film yapımcılarının artık son derece insan gibi gözüken anime karakterler yaratabildiğini söylemişti. Fakat bu yapımcılar çok geçmeden karakterler ne kadar gerçek gözükürse seyircilere o kadar itici geldiklerini de fark etmişlerdi.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini artık anlıyordum.

Kadının her şeyi neredeyse kusursuzdu. Kalbi atıyordu, düzenli bir şekilde nefes alıyordu. Yüzü soğukta yürümüş biri gibi hafifçe kızarmıştı. Ama gülümsemesi garipti -ya çok geç ya da çok erken tepki veriyordu. İnsan taklidi çok başarılı olabilirdi ama gerçek olacak kadar başarılı değildi ve bu küçük ayrıntı beni hayli ürkütmüştü.

Genelde kurt adamlarınki gibi kontrol problemim olmaz -çakallar uyum sağlayabilen, sevecen hayvanlardır. Ama o an eğer çakal formumda olsam koşabildiğim kadar hızla koşup buradan uzaklaşırdım.

"Stefano'm bana nezaketle para veren ziyaretçiler hakkında bilgi almak istediğinizi söyledi." Yine beni görmezden gelmeye başlamıştı -buna çok üzüldüğümü söyleyemeyeceğim.

"Evet." Samuel'in sesi yumuşacıktı, hatta neredeyse hülyalıydı. "Onları sonunda kendimiz de bulacağız ama sizin bilginiz bize çok yardımcı olacaktır."

"Size bu bilgiyi verdikten sonra..." Kedi gibi hırıltılı sesler çıkarıyordu. "Marrok hakkında... Ve bana bu bilgi karşılığında ne vereceği hakkında konuşalım."

Samuel başını iki yana salladı. "Üzgünüm *Signoria*, bu

konuyu konuşacak otoritem yok. Ama babama mesajınızı iletmekten memnuniyet duyarım."

Kadın dudaklarını büzdü ve niyetinin Samuel'i etkilemeye başladığını hissettim, tahrik oluşunun kokusunu alabiliyordum. Korkutucu olan kapıların arkasındaki şeyler nabzını bile yükseltmemişken Sahibe onda tam aksi bir etki yaratmıştı. Kadın öne doğru eğildi ve Samuel kadının yüzü kasıklarından birkaç santim ötede kalacak şekilde ona sokuldu.

"Samuel," dedi Stefan sessizce. "Boynunda kan var. Yoksa Lily..."

"Bakayım," dedi *Signora*. Derin bir nefes alıp kuru kemiklerin takırtısına benzer aç bir ses çıkardı. "Ben icabına bakarım."

Bu nedense çok kötü bir fikir gibi geldi bana. Ve böyle düşünen sadece ben değildim.

"Onlar benim korumam altında Efendim," dedi Stefan. Sesi son derece resmiydi. "Onların güvenliği benim onurum demek -ve Lily tek başına yanımıza geldiğinde neredeyse zarar görüyorlardı. Onuruma zarar verecek bir hareket bulunduğunuzu düşünmek istemem."

Marsilia gözlerini kapatıp kafasını öne doğru eğdi ve alnını Samuel'in karnına dayadı. Yine derin bir nefes aldığını duydum ve sanki nefesiyle Samuel'i çağırmış gibi Samuel'in daha da çok tahrik olduğunu hissettim.

"Çok uzun zaman oldu," diye fısıldadı Marsilia. "Gücü beni bir kış gecesindeki brendi gibi çağırıyor. Düşünmek bile zor. Misafirlerimin arasına karıştığında Lily'den kim sorumluydu?"

"Ben bulurum," dedi Stefan. "Vicdansızları size getirip insanlarınıza gerekeni gösterdiğinizi görmekten zevk duyarım Efendim."

Marsilia başını salladı ve Samuel inledi. Bu ses kadının gözlerini açmasına sebep oldu ve artık kahverengi değillerdi. Loş odada gözleri kırmızı ve altın bir ateşle yanıyordu adeta.

"Kontrolüm eskiden olduğu kadar iyi değil..." diye mırıldandı. Gözlerindeki alevlerin sıcaklığıyla sesinin sertleşmesini beklemiştim ama sesi bedenime tepki verdirecek kadar yumuşadı ve baştan çıkarıcı bir şekilde derinleşti -ve ben kural olarak başka kadınlardan bu şekilde etkilenmem.

"Sanırım kuzunu kullanmanın zamanı geldi Mercy." Dikkati Marsilia'da olduğundan Stefan'ın benimle konuştuğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

Samuel'e yavaş yavaş yaklaşmaya başladım. Beş yıl boyunca dövüş sanatları çalışmak bana mor kuşak, araba parçalarını bir erkek kadar iyi bir şekilde kaldıracak kadar kas ve kıymetsiz yeteneklerimin bir vampire karşı hiçbir işe yaramayacağı bilgisini kazandırmıştı.

Samuel'i itip ondan uzaklaştırmayı düşündüm ama bir süredir hislerimin bana söylemeye çalıştığı şeyi sonunda kavramıştım: Burada başkaları vardı... Göremediğim, duyamadığım, sadece kokularını alabildiğim vampirler.

Stefan'ın tavsiyesi üzerine daha mantıklı bir şey yaptım. Kolyemi çıkardım. Zinciri kafamdan geçirebileceğim kadar uzun olduğundan onu elime alıp Marsilia'ya doğru salladım.

Tazılardan bile daha hızlı koşan kurt adamlarla büyüdüm ve ben de oldukça hızlıyım -ama o an için Marsilia'nın hareket ettiğini bile fark etmedim. Bir an Samuel'in kotuna yapışmış durumdaydı, bir saniye sonra ise bacaklarını onun beline sarmış, ağzını boynuna götürmüştü.

Marsilia'nın çılgına dönmüş bir şekilde beslenmesi sırasında diğer vampirleri saklayan illüzyon kayboldu ve onları gördüm: Duvara dayanmış altı tane vampir. İnsan gibi gözükmeye çalışmıyorlardı. Aceleyle baktığımda fark ettiğim tek şey gri tenleri, çökük yanakları ve parlak taşlar gibi pırıldayan gözleri olmuştu. Stefan Marsilia'ya sarılıp onu çekmeye çalıştığında hiçbiri kıpırdamadı. Samuel'le aramdaki mesafeyi kapadığımda da tavırlarından ödün vermediler.

Sanırım ikimizin de bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyorlardı.

Samuel'in gözleri kapalıydı, Marsilia'nın boynuna daha rahat ulaşabilmesi için başını geriye atmıştı. Korkudan zar zor nefes alır halde gümüş kuzuyu Marsilia'nın alnına bastırdım ve kuzunun haçlar gibi işe yaraması için aceleyle dua ettim.

Küçük figürü alnına bastırıyordum ama beslenmeye odaklanmış olan Marsilia bana hiç dikkat etmiyordu. Sonra birkaç şey neredeyse aynı anda gerçekleşti -hangi sırada olduklarını sonrasında kestirebildim.

Elimin altındaki kuzu bir Bunsen ocağının ürpertici mavi alevleri gibi alevler çıkararak yanmaya başladı. Marsilia birden koltuğa kaçtı, kolyemden -ve Samuel'den- mümkün

olduğu kadar uzaklaşmıştı. Çığlık attı, duyma eşiğimi zorlayan tiz bir ses çıkardı ve elleriyle bir hareket yaptı.

Herkes yere yığıldı. Elimde yanan küçük kuzumla absürd bir şekilde ayakta tek başıma kalmıştım. Benim göremediğim gizli bir işarete karşılık olarak yere yatmış olabilirlerdi. Fakat çok geçmeden Marsilia çenesini insani olmayan hızlı bir hareketle titretip tekrar çığlık attı. Yerdeki bedenler sanki canları acıyormuş ama canlarını acıtan şeyi üzerlerinden kaldıramıyorlarmış gibi kıvranmaya başladılar -ve sonunda nefesimi kesen şeyin korkuyla beraber sihir olduğunu fark ettim. Marsilia hepsinin canını acıtan bir şey yapıyordu.

"Kes şunu," dedim en otoriter halimle. Ama sesim zayıf ve titrek çıkmıştı. Hiç etkileyici değildi.

Boğazımı temizleyip tekrar denedim -Porsche'unu izin almadan ehliyetsiz bir şekilde kullanıp bir ağaca çarptıktan sonra Bran'in karşısına çıkabildiysem sesimi de incelmeyecek şekilde kullanabilirdim. "Kes şunu. Kimse sana zarar vermedi."

"Zarar vermedi mi?" diye tısladı. Kafasını geriye attığında alnında kolyem şeklinde çok kötü gözüken bir yanık olduğunu gördüm.

"İzni olmadan Samuel'den besleniyordun," dedim katı bir sesle. Bunun doğru olduğundan emin değildim ama blöf yapmak kurtlarda hep işe yarardı. Üstelik vampirler de terbiyeye çok önem veriyormuş gibi gözüküyorlardı.

Marsilia çenesini kaldırdı ama cevap vermedi. Derin bir nefes aldığında onu Samuel'den uzaklaştırdığımdan beri

nefes almadığını fark ettim. Odanın kokusunu içine çeker-
ken göz kapakları kıpraştı. Kokuyu ben de alabiliyordum:
Korku, acı, kan ve tatlı ama merak uyandırıcı bir şey ora-
daki varlıkların kokusuna karışmıştı.

"Önüme böyle biri gelmeyeli çok olmuştu," dedi. "Ka-
namaya başlamıştı ve..." Ses tonu özür diler gibi değildi
ama buradan canlı çıkabileceksek sadece açıklamalarına bi-
le razıydım.

Stefan acı içinde kıvranırken tek bir kelime söylemeyi
başardı. "Tuzak."

Marsilia eliyle havada çabucak bir daire çizdi ve bunun
üzerine yerdeki bütün erkekler gevşedi. Rahatlayarak
Samuel'in hâlâ nefes aldığını fark ettim.

"Açıkla, Stefan," dedi Marsilia ve ben dikkatini başka bir
yere yöneltebildiği için derin, rahat bir nefes aldım.

"Bu size bir tuzaktı Efendim," dedi Stefan. Sesi sanki
bir süredir çığlık atıyormuş gibi boğuktu. "Kurdu kanatıp
hediye gibi önünüze getirdiler. Çok başarılıydılar. Kanı
görene kadar Samuel'in esaret altında olduğunu anlama-
dım."

"Haklı olabilirsin," dedi Marsilia. Bana sinirli bir bakış
attı. "O şeyi çek artık lütfen. Şu anda ihtiyacın yok."

"Kaldırabilirsin Mercy," dedi Stefan. Sesi hâlâ fısıldar-
mışçasına kısıktı. Yerden kalkmamıştı, gözleri kapalı bir şe-
kilde uzanıyordu, gücünün sonuna gelmiş gibiydi.

Kolyemi sakladım, oda normal ışıkların altında çok da-
ha loş gözüküyordu artık.

"Bana şu tuzağı anlat Stefano," dedi Marsilia canlı bir şe-

kilde, bir yandan da koltuğa geçip yastıkların arasına kuruldu. Bakışlarındaki insani olmayan alevler küllenmişti.

Bütün vampirler yine yaşam belirtileri göstermeye başlamıştı ama sadece Stefan kıpırdıyordu. İnleyip otururken sanki acıyormuş gibi alnını ovuşturdu. Hareketleri ani ve vahşiydi.

"Lily yanımıza koruma olmadan geldi. Bir olay yaratmak için geldiğini sanmıştım. Samuel onu öldürseydi ekibimizle Marrok arasında savaş çıkardı. Ama belki de olay bundan daha fazlasıydı. Lily onu yaralamadan Samuel'i yanından uzaklaştırdığımı sanıyordum, fakat sanırım Kurt o andan itibaren esaret altındaydı. Onu buraya çiğ bir biftek gibi yolladılar ve size sundular. Samuel'i öldürseydiniz -ki sanırım bu olabilirdi; ne de olsa yarı aç duruyorsunuz..." Sesindeki hoşnutsuzluğu duyabiliyordum. "Samuel'i öldürseydiniz..." Cümlesini tamamlayamadı.

Marsilia sanki hâlâ üzerlerinde biraz kan varmış gibi dudaklarını yaladı. Samuel'e bakarken yüzünde bir an için pişmanlık dolu bir ifadenin belirdiğini gördüm -kimsenin onu durdurmamış olmasını ister gibiydi.

"Onu öldürseydim savaş çıkardı." Başını Samuel'den uzağa çevirdi ve göz göze geldik -ama hiçbir şey olmadı. Belki de beni sihirden koruyan küçük kuzu hâlâ işe yarıyormuş gibi birbirlerine sürttü. Uzun, manikürlü tırnaklarını sanki bir şey düşünüyordu.

"Sayımız onlara göre çok az," dedi Stefan, Marsilia hiçbir şey söylemeyince. Ayağa kalkmadan önce kendini to-

parladı. "Savaş çıksaydı bu ülkeden gitmek zorunda kalır-dık."

Marsilia bu sözler karşısında donup kaldı. "Bu lanetli çölü bırakıp *yuvamıza* dönmek..." Gözlerini kapadı. "İşte bu buradaki birçok vampirin beni kızdırmayı göze alabile-ceği kadar büyük bir ödül."

Diğer vampirler de yavaş yavaş kıpırdanmaya başlamış-lardı. Onlarla Samuel'in arasına girdim, Stefan'ın Sahibesi-ni bizden uzak tutacağına inanıyordum. Korumalar ayağa kalkarken dikkatleri Marsilia'dan çok Samuel'in üzerindey-di -beni yine umursayan yoktu nedense. Yavaş yavaş üzeri-mize doğru ilerliyorlardı.

"Uyan Sam." Kurdu ayağımla dürttüm.

Stefan İtalyanca olduğu su götürmez bir ahenkle yumu-şak tonda birkaç kelime mırıldandı. Diğer vampirler sanki 'Ebe Tura Bir Ki Üç' oynuyormuş gibi aniden hareket etme-yi kesti, bazıları çok garip pozlarda kalmıştı.

"Samuel'in nesi var?"

Soruyu Stefan'a sormuştum fakat Marsilia cevapladı: "Isırığım yüzünden," dedi. "Bazıları *öpücükle* ölür ama bu muhtemelen kurda zarar vermemiştir. Bu kadar güçlü ol-masaydım isteğime boyun eğmezdi." Ses tonu halinden ne kadar hoşnut olduğunu ortaya koyuyordu.

"O halde Lily nasıl başardı?" diye sordu Stefan. "Tam bir *öpücük* olmamasına rağmen Stefan esaret altındaydı."

Marsilia eğilip Samuel'in boynuna dokundu. Aniden yer değiştirmesinden hoşlanmıyordum -özellikle de kendini

savunacak durumda olmayan Samuel'in yanında belirdiğinde.

"Bu iyi bir soru," diye mırıldandı. "Bran'in oğlu dominant mı?"

"Evet," diye karşılık verdim. İnsanların dominant bir kurdu itaatkâr bir kurttan ayırt etmekte zorlandığını biliyordum ama vampirlerin bu konuda zorlanacağını hiç tahmin etmezdim.

"O zaman Lily onu esaret altına almış olamaz. Ama... Belki de gücünü ödünç almış olabilir." Parmaklarını dudaklarına götürüp Samuel'in kanını yaladı. Gözleri yine parlamaya başlamıştı.

Tişörtümün içine uzanıp kuzumu çıkarmaya çalıştım, fakat soluk bir el bileğime yapışıp beni soğuk, kemikli bedenine doğru çekti.

Birinin beni yakaladığını anladığımda çoktan onu üzerimden itmiştim. Düşünme fırsatım olsaydı hiçbir zaman bir vampiri bir insanı iteceğim gibi itmezdim ama bu dövüş sanatlarını çalıştığım salonda geçirdiğim yüzlerce saat sonucunda edinmiş olduğum bir refleksti.

Soğuk beden Marsilia geri çekildiği için Samuel'in üzerine düştü. Kıpırdanırken bana yeniden saldıracağını düşündüm ama esasında Samuel'in peşindeydi.

Marsilia hiçbir efor sarf etmeden ya da duygu göstermeden vampiri en yakın duvara fırlattı. Duvarın sıvası etrafa saçıldı ama vampir hemen ayağa kalkıp hırladı. İkinci kez hırladıktan sonra ise kendisini kimin fırlattığını idrak edip olduğu yere sindi.

"Dışarı çıkın, canlarım." Sahibenin alnındaki yanık izinin geçmeye başladığını fark etmiştim. "Onurumuzu tamamen zedelemeden, önümüzdeki bu baştan çıkarıcı ziyafetin tatlılığıyla kendimizi kaybetmeden önce dışarı çıksanız iyi olur."

Sonunda kuzumu tişörtümün altından çıkarabilmiştim ama tekrar parlamaya başlamadan önce yalnız kalmıştık... Ben, Stefan ve Samuel.

BÖLÜM 11

Koridorda, kapılardan birinin arkasında saklı olan bir asansör vardı. Stefan yorgun bir halde duvara yaslanıyordu çünkü Samuel'i o taşımıştı. Üstü başı kan içinde olsa da Samuel hâlâ nefes alıyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum bilmem kaçıncı kez.

Stefan, "Ölmeyecek," dedi ama bu iyi olmakla aynı şey değildi.

Asansörün kapıları yavaşça açılınca karşımıza bir mutfak çıktı. Parlak ışıklar akçaağaç dolapları ve krem rengi taş tezgâhları aydınlatıyordu. İçeride hiç pencere yoktu ama zekice yerleştirilmiş boyalı camlar ve aynalar bu eksikliği ustaca gizliyordu. Buzdolabının yanında ise beni çok daha fazla ilgilendiren bir şey vardı: Dışarı açılan bir kapı. Stefan'ı beklemeden kapıyı açıp bakımlı bahçeye doğru koştum. Vampir yerine toz ve egzoz kokan havadan titrek bir nefes aldığımda ana evden çıkmış olduğumuzu fark ettim.

Stefan yaklaşınca, "Evler tünellerle birbirlerine bağlı," dedim.

"Konuşacak zaman yok," diye homurdandı Stefan.

Ona baktığımda Samuel'in ağırlığını taşımakta zorlandığını gördüm.

"Vampirlerin ağaçları köklerinden sökecek kadar güçlü olduklarını sanıyordum," dedim.

"Marsilia onların icabına bakınca sökecek kadar değil," dedi Stefan ve daha iyi tutabilmek için Samuel'i hareket ettirdi.

"Neden itfaiyeciler gibi taşımıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü uyanmaya başladığında onu öyle tutuyor olmak istemiyorum... Uyandığında çok mutlu bir kurt olmayacak. Böyle taşırsam gerekirse onu bırakıp önünden çekilebilirim."

"Ben onu taşırım," dedi bir yabancı.

Stefan hırıldayarak etrafına bakındığında ilk defa gecenin içinde bembeyaz gözüken sivri dişlerini fark ettim.

Yanımızda başka bir vampir duruyordu. Üzerinde kot ve o beyaz, korsanların giydiği gömleklerden vardı. Gömlek Rönesans Fuarları'nda ve Errol Flynn filmlerinde giyilen cinstendi, düğmeleri ise beline kadar açıktı -ki bu haliyle pek hoş göründüğü söylenemezdi. Omuzları çok dardı ve düz karnı seksiden çok bir kadavranınkini andırıyordu -ya da bana öyle geliyordu çünkü vampirlerden ciddi anlamda bıkmıştım.

"Sakin ol, Stefan." Vampir elini kaldırdı. "Marsilia yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündü."

"Yani demek istediğin... Öpücüğün etkisinden çıktığında Dr. Cornick'in burada olmasını istemiyor..." Stefan az da olsa rahatlamıştı. "Tamam."

Stefan Samuel'i öteki vampire verdi -yeni gelenin Stefan gibi korkmadığı belliydi, Samuel'i hemen omzuna aldı.

Gece sessizdi ama avlandığım için burnuma tanıdık gelen bir beklenti kokusu alıyordum. Biri bizi izliyordu -ne büyük bir sürpriz. Bahçeden geçip ana kapıdan çıkarken kimse konuşmadı, biri ana kapıyı biz içerideyken açmıştı.

Minibüsün kapısını açıp arka koltuğu işaret ettim. Korsana benzeyen vampir Samuel'i omzundan indirip koltuğa yerleştirdi. Vampirlerin bu kadar güçlü olmasının ürkütücü olduğuna karar verdim -en azından kurt adamlar kadar güçlülerdi.

Samuel güvenle yatırıldıktan sonra vampir bana döndü. "Mercedes Thompson..." dedi. "Sahibem sana ziyaretin için teşekkürünü iletti, fark edilmeyecek sorunları görmemizi sağladın. Ayrıca onurunu ve kulu Stefano Uccello'nun onurunu korumasına izin verdiğin için de teşekkür ediyor." Şüpheci bakışlarımla karşılaşınca gülümsedi. "Daha önce hiçbir zaman bir kuzudan tiksinmediğini söyledi. Haçlardan, İncil'lerden ve kutsal sulardan tiksinmişti ama kuzulardan değil."

"Tanrı'nın kuzusu..." diye mırıldandı Stefan. Neredeyse normal haline dönmüş, bir dirseğini minibüse dayamıştı. "Ben de işe yarayacağını pek düşünmemiştim açıkçası. Aksi olsaydı zaten kolyeyi Estelle'e vermesini söylerdim."

"Tabii." Diğer vampir bana etkileyici bir şekilde gülüm-

sedi. "Ne olursa olsun, bu gece hissetmiş olabileceğiniz tüm rahatsızlıklardan ötürü *Signora* Marsilia'nın özrünü iletmek istiyorum size..." Samuel'i işaret ederek devam etti sözlerine. "Sahibemiz ona zarar vermek istemedi, sadece hissettiği kırıklık kendisine bağlı olan vampirlerin biraz haylazlaşmasına sebep oldu hepsi bu. Cezalandırılacaklar."

"*Signora*'ya özrünü kabul ettiğimi ve benim de bu gece yaşadığı bütün dertler yüzünden pişmanlık duyduğumu söyle," diyerek yalan söyledim. Yalanı ustalıkla dile getirmiş olmalıyım ki Stefan bana doğru dönerek onaylar bir şekilde başını salladı.

Bunun üzerine vampir başını eğdi ve zincirinden dikkatlice tutarak Samuel'in haçı ile el yapımı gibi görünen kalın, küçük bir kâğıt uzattı. Kâğıdın kokusu evdeki kokuya benziyor olsa da hissedilen hafif bir baharat kokusu da yok değildi. Üzerine mürekkepli kalemle bir Kennewick adresi yazılmıştı.

"Bunu sana bizzat vermek istiyordu aslında ama sana daha fazlasını anlatmamı söyledi. O kurtlar iki ay boyunca bu adreste yaşamak için bize on bin dolar ödediler."

Stefan araya girerek, "Bu çok fazla. Neden Sahibemiz onlardan o kadar çok para istedi ki?" dedi.

"İstemedi... Pazarlık yapmaksızın bize bu parayı verdiler. Bu alışverişin garipliği konusundaki endişelerimi *Signora*'ya ilettim ama..." Stefan'a bakıp omzunu silkti.

"Marsilia Milan'dan buraya sürüldüğünden beri kendinde değildi," dedi Stefan. "Fakat bu gece çok güzel bir şey

oldu... Sahibemizi eskisi kadar güçlü bir şekilde görmek harikaydı Andre."

"Harika" benim bu konuyu tarif ederken kullanacağım bir kelime değildi.

"Ama yine de..." dedi öteki sertçe. "İki yüz yıldır uyuşuktu... Uyanışının ardından boyundan büyük bir belaya yol açmış olabilirsin."

"Buna sebep olan ben değildim," diye mırıldandı Stefan. "Birileri yine sorun çıkarmaya çalışıyordu ki Sahibemiz bu konuyu araştırabileceğimi söyledi."

İki vampir birbirine baktı, ikisi de nefes almıyordu.

Sonunda Stefan, "Niyetleri ne olursa olsun, sonunda onu uyandırmayı başardılar. Misafirlerimi tehlikeye sokmuş olmasalardı onları bulup cezalandırılmaları için uğraşmazdım."

Vampir politikası, diye düşündüm. *İnsanlar, kurt adamlar ve anlaşılan vampirler söz konusu olduğunda durum hep aynıydı; üçten fazlası bir araya geldiğinde güç için savaşmaya başlıyorlardı.*

Konunun bir kısmını az da olsa anlamıştım. Yaşlı kurtlar dünya değişirken dünyadan uzaklaşır, mağaralara çekilip keşişler gibi yaşarlardı. Sadece beslenmek için dışarı çıkar, bir süre sonra da yemeğe olan ilgilerini bile yitirirlerdi. Anlaşılan Marsilia da aynı hastalıktan muzdaripti. Ve Stefan'ın aksine bazı vampirler onun bu hale gelmesinden fazlasıyla hoşnuttu. Andre ise hangi tarafı tutacağını bilmiyor gibi görünüyordu. Bense hangi taraf beni rahat bırakmalarına yardımcı olacaksa o taraftaydım.

Andre Stefan'a, "Sahibemiz sana da bir şey vermemi istedi," dedi.

Andre ateş alan bir silah gibi ses çıkarınca Stefan minibüsün arkasına doğru tökezledi, bir eli yüzündeydi.

Stefan'ın yanağında hafifçe kızarık bir el izi belirene kadar ne olduğunu anlamadım.

"Ufak bir ön gösterim," dedi Andre. "*Signora* bugün meşgul ama yarın şafakta ona rapor vereceksin. Mercedes Thompson'ın *ne* olduğunu öğrendiğin an bunu Sahibemize bildirmeliydin. Sahibemizi bu konuda uyarmalıydın. Gezgin sihrine karşı koyduğu zaman Sahibemiz onun ne olduğunu anladı. *Onu* buraya getirmemeliydin, Stefan."

"Yanında haç ya da kutsal su yoktu." Stefan'ın ses tonuna bakılırsa tokat onu rahatsız etmemişti. "Bize karşı bir tehlike oluşturmuyor Andre... Ne olduğunu kendisi bile doğru dürüst anlamıyor ve ona durumunu tam anlamıyla öğretecek kimse yok. Vampirleri avlamıyor ve kendisini rahat bırakanlara saldırmıyor."

Andre başını kimsenin yapamayacağı kadar hızla çevirip bana baktı. "Bu doğru mu Mercedes Thompson? Seni sadece korkutanları avlamıyor musun?"

Yorgundum, Samuel için endişeleniyordum ve *Signora* Marsilia ve ekibiyle karşılaşmamdan canlı çıktığım için şaşkındım.

"Ara sıra tavşan, fare ya da sülün dışında hiçbir şey avlamıyorum..." dedim. "Bu haftaya kadar sadece bunları avlamıştım." Bu kadar yorgun olmasaydım o son cümleyi söylemezdim.

"Bu hafta ne oldu ki?" Soruyu soran Stefan'dı.

"İki tane kurt adam öldürdüm."

"İki tane kurt adam mı öldürdün?" Andre bana hiç de övgü dolu olmayan bir bakış attı. "Sanırım kendini savunuyordun ve şansa elinde bir silah vardı?"

Başımı salladım. "Birini ay çarpmıştı... Yanında kim olsa öldürecek haldeydi. Boğazını parçaladım, kan kaybından öldü. Diğerini ise Alfayı öldüremeden vurdum."

"Boğazını mı parçaladın?" diye mırıldandı Stefan. Andre ise açıkça bana inanıp inanmamak arasında kalmıştı.

"Çakal formundaydım, beni kovalaması için dikkatini çekmeye çalışıyordum."

Stefan bana dönüp kaşlarını çattı. "Ama kurt adamlar çok hızlıdır."

"Biliyorum," dedim sinir olmuş bir ses tonuyla. "Ama ben de hızlıyım." Bran'in eşiyle yaşadığım kovalamacayı düşünüp ekledim: "En azından çoğu zaman. Onu öldürmeyi planlamamış..."

Bir çığlık sesi duyunca cümlemi tamamlayamadım. Sessizce birkaç saniye bekledik ama tekrarlanmadı.

"*Signora*'ya yardım etsem iyi olur," dedi Andre ve birden ortadan kayboldu.

"Ben arabayı kullanırım," dedi Stefan. "Sen Dr. Cornick'le arkada git ki uyandığında yanında güvendiği biri olsun."

Ona anahtarları verip arkaya geçtim.

Samuel'in kafasını kucağıma yerleştirip otururken, "Uyandığında ne olacak?" diye sordum. Saçlarını düzeltim, sonra bakışlarım boynuna takıldı. Vampirlerin izleri

çoktan kabuk bağlamıştı, hafif dokunuşumun altındaki sertliği hissedebiliyordum.

"Belki hiçbir şey olmaz," dedi Stefan. Şoför koltuğuna geçip motoru çalıştırmıştı. "Ama çoğu zaman öpülmeye iyi tepki vermezler. *Signora* Marsilia eskiden normal avlar yerine kurt adamları tercih ederdi -o yüzden İtalya'daki yerini kaybetti ve buraya gönderildi."

"Kurt adamlardan beslenmek yasak mı?" diye sordum.

"Hayır ama..." Minibüsü döndürüp yola çıkmak için geri geri gitmeye başladı. "Gecenin Lordu'nun kurt adam eşinden beslenmek yasak."

Gecenin Lordu ismini sanki kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi söylemişti, o yüzden dayanamayıp, "Gecenin Lordu kim?" diye sordum.

"Milan'ın Efendisi... En azından son duyduğumda öyleydi."

"Bu ne zamandı?"

"Aşağı yukarı iki yüz yıl önce. Gecenin Lordu, *Signora* Marsilia'yı ona hayatını borçlu olanlarla ve kullarıyla beraber buraya sürdü."

"İki yüz yıl önce burada hiçbir şey yoktu," dedim.

"Duyduğuma göre bir haritanın üzerine bir iğne saplamış. Haklısın; burada hiçbir şey yoktu. Çöl, toz ve Kızılderililer dışında hiçbir şey yoktu." Beni görebilmek için dikiz aynasını düzeltti ve konuşmasına devam ederken göz göze geldik. "Burada Kızılderililer ve şimdiye kadar hiç rastlamadığımız bir şey vardı, Mercy. Ayın çağırmadığı biçim değiştirenler. İstedikleri zaman çakal formu alabilen erkekler

ve kadınlar. Onlar insanlar arasında fark edilmeden yaşamamızı sağlayan birçok sihre karşı bağışıklık sahibiydi."

"Ben sihre karşı bağışıklık sahibi değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim," diye karşılık verdi. "Ama bazı sihirlerimiz sende işe yaramıyor. Neden diğer herkes yerde kıvranırken Marsilia'nın öfkesinden etkilenmediğini sanıyordun?"

"Kuzu sayesinde."

"Kuzun sayesinde değildi. Mercedes... Zamanında senin türünden olanları bulduğumuz yerde öldürdük." Gülümsedi ve bakışlarındaki o soğuk ifadeyi görünce kanım dondu. "Her yerde vampir var Mercedes... Ama buradaki tek gezgin sensin."

Stefan'ın arkadaşım olduğunu düşünmüştüm hep. Vampirlerin mekânında bile onun arkadaşlığını sorgulamamıştım. Ne kadar aptalım!

"Eve kendim gidebilirim," dedim.

Stefan bakışlarını önündeki sokağa çevirdi ve minibüsü yana çekerken hafifçe gülümsedi. Motoru durdurmadan arabadan indi. Samuel'in omzunu kavrayan elimi gevşetip kendimi arka koltuğun güvenliğinden uzaklaşmaya zorladım.

Minibüsten çıkıp şoför koltuğuna ilerlerken Stefan'ı görmüyordum veya kokusunu alamıyordum ama bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Tam arabayla uzaklaşacaktım ki ayağımı gazdan çekip frene bastım.

Pencereyi açıp karanlığa doğru konuştum: "Orada yaşamadığını biliyorum. Odun ateşi ve patlamış mısır kokuyorsun. Seni evine bırakmamı ister misin?"

Stefan gülerek karşılık verince irkildim, saniyeler içinde pencereden içeri eğilip omzuma dokunduğunda ise dehşete kapıldım.

"Evine git Mercy," dedi ve ortadan kayboldu -bu sefer gerçekten ortadan kaybolmuştu.

Evlerin arasında ilerlerken biraz önce öğrendiğim şeyi düşündüm.

Vampirlerin büyülü varlıklar ve kurt adamlar gibi Eski Dünya doğaüstü varlıkları olduklarını biliyordum. Buraya gelme sebepleri birçok insanınkiyle aynıydı: Zenginlik, güç, arazi ve işkenceden kaçmak için.

Rönesans boyunca vampirler bilinen bir sırdı: Onlardan birine ders vermiş olmak güç ve prestij demekti. İtalya ve Fransa onların yuvaları oldu. Yine de sayıları çok değildi. Kurt adamlar gibi vampir olan insanların da çoğu ölüyordu. Prenslerin ve soyluların çoğu vampirlerin bu durumu rakiplerinin cesaretini kırmak için kullandıklarına inanıyor, onların ciddi anlamda zeki olduklarını düşünüyordu.

Kilise ise durumu farklı değerlendiriyordu. Kilise soyluların parasına muhtaç olmamaya başladıktan sonra diğer bütün doğaüstü varlıklar gibi vampirlerin de peşine düşmüştü.

Vampir, büyücü ve kurt olmakla suçlanan yüzlerce, belki de binlerce insan öldü. Ölenlerin sadece küçük bir kısmı *gerçekten* vampirdi ama yine de bu kayıplar vampirler için önemliydi -insanlar neyse ki vampirlerden çok daha çabuk ürüyorlardı.

İşte bu yüzden vampirler Yeni Dünya'ya dini suçlamaların kurbanı olarak geldiler -tıpkı Protestanlar gibi ama onlardan farklılardı. Kurt adamlar ve ayın çağırdığı akrabaları ise buraya avlanmak için yeni bölgeler bulmak amacıyla gelmişlerdi. Büyülü varlıklar da Endüstri Devrimi'nin soğuk demirinden kaçmak için -gerçi yine de ortaya çıkmışlardı. Bu göçmenler Amerika'da yaşayan birçok doğaüstü varlığı öldürmüştü ta ki varlıklarına dair hikâyeler bile neredeyse yok olana dek.

Açıkçası benim atalarım da bunların arasındaydı.

Richland'a giden otoyola saptığımda annemin söylediği bir şeyi hatırladım. Babamı çok iyi tanımıyordu. Neredeyse boş olan mücevher kutumda babamın bir gün rodeoda kazanıp anneme verdiği gümüş kemer tokasını hâlâ saklıyordum. Annem bana babamın gözlerinin güneşle aydınlanmış bira renginde olduğunu ve sırtüstü uzandığında horladığını söylemişti. Onun hakkında bir şey daha biliyordum: Mahvolmuş kamyonunu biri daha önce bulmuş olsa şu an hayatta olabilirdi. Kaza onu hemen öldürmemişti. Sivri bir şey geniş bir damarını kesmiş ve kan kaybından can vermişti.

Minibüsün arkasından bir ses gelince dikiz aynasını arka koltuğu görecek şekilde ayarladım. Samuel'in gözleri açılmıştı ve bedeni vahşi bir şekilde titriyordu.

Stefan bana *öpücüğe* verilen kötü tepkinin ne olduğunu söylememişti ama birazdan öğreneceğime emindim. Kolombiya Parkı'na giden yolu az kalsın geçiyordum, neyse ki son anda dönüş yapabildim.

Bir kulübenin yanında bulunan ufak bir otoparka rastlayana kadar devam ettim. Minibüsü uygun bir yere park edip farları söndürdüm, sonra da ön koltukların arasından sıyrılıp dikkatlice Samuel'e yaklaştım.

"Sam?" dedim ve bir an için titreyişi diner gibi oldu.

Minibüsün derinliklerinde gözleri parlıyordu. Adrenalin, korku, ter ve kan kokusu alıyordum.

Kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir yandan korkumun bir *sebebi* olması gerektiğini biliyordum, bir yandan da bazı kurt adamların vampirlerin *öpücüğüne* kötü tepki vermesinin nedenini hareket edemeden uyanmalarına bağlıyor ve son hatırladıkları şeyin bir vampirin kanlarını emmesi olduğunu düşünüyordum -ki bu da bir kurt adamın paniklemesine yol açıyor olmalıydı.

"Şşş..." dedim arka koltukla kapı arasındaki boşluğa doğru kayarak. "Vampirler gitti. Hissettiğin şey ısırıklarıyla yol açtıkları bir şey. Dikkat çekmeden beslenebilmek için avlarını pasif hale getiriyorlar. Şimdi ise bu etki yavaş yavaş geçiyor... Stefan geriye hiçbir iz kalmayacağını söyledi."

Beni dinlemeye başlamıştı. Omuzlarının yumuşadığını görebiliyordum –tam o anda cep telefonum çaldı.

Telefonu hemen açtım fakat ani ses Samuel'e fazla gelmişti, arka koltuktan koltuğun arkasındaki bagaj boşluğuna atılırken minibüs sallamaya başladı.

"Alo," dedim sesimi alçak tutarak.

"Mercy." Arayan Warren'dı ve sesi çok telaşlı geliyordu. "Hemen buraya gelmen gerek... Samuel'i de getir."

Samuel koltuğun arkasında haşin sesler çıkarıyordu.

Çok iyi olduklarında -yani rahat olduklarında ve avlanmak istediklerinde- bile dönüşmek kurt adamlar için çok acı verici. Hava kanla ve korkuyla kaplıyken dönüşmek hiç iyi olmazdı. Hem de hiç!

"Samuel gelebilecek durumda değil," dediğim anda minibüsün içinde bir çığlık yükseldi. Çaresizlik ve acı dolu bir kükremeydi bu. Samuel dönüşme isteğine karşı koymaya çalışıyordu.

Warren küfretti. "O zaman bana şunu söyle... Adam sürüden birinin kendisine ihanet etmiş olmasından mı korkuyor?"

"Bu benim suçum," dedim. "Warren... Sürü evine mi geliyor?"

Homurdandı. Bunu evet olarak kabul ettim.

"Adam'dan bahset."

"Bir saat önce biftek yapıp onu besledim, şimdi de uyuyor. Seni aramadan önce onu uyandırmaya çalıştım ama iyileştirici bir uykunun derinliklerine gömülmüş durumda. Onu uyandırmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Samuel'in minibüsün arkasında çıkardığı sesler yüzünden irkilerek, "Dr. Cornick yardımcı olabilirdi..." diye mırıldandım. "Ama şu anda telefona gelemeyecek kadar meşgul."

"Sorun değil, Mercy." Birden sesi sakin gelmeye başladı. "Ben hallederim. Eğer orada istemsizce dönüşmekte olan Samuel'se oradan uzaklaşıp ona sakinleşmesi için zaman tanımalısın."

"Ne! Samuel'in Kennewick'in ortasında avlanmasına izin mi vereyim? Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Seni dönüşüm geçirirken tanıması mümkün değil. Karşındaki Bran'in oğlu Samuel olmayacak... Sadece bir kurt olacak."

Arkadaki sesler insani olmaktan çıkmış, bir kurdunkine benzemeye başlamıştı.

"Mercy, uzaklaş hemen oradan."

"Sorun değil, Warren," dedim ağzımdan çıkana inanmaya çalışarak.

Kurtlar -gerçek kurtlar- genelde korkmadıkları, yaralanmadıkları ya da tehdit edilmedikleri sürece tehlikeli değillerdir. Kurt adamlar ise hep vahşidir, hep öldürmeye hazırdır.

"Eğer işe yaramazsa ona beni vampirlerin öldürdüğünü söyle," dedim. "Ayrıntıları hatırlayacağını sanmıyorum. Bunda yeteri kadar doğruluk payı var. Dönüşmesine sebep olan şey vampirlerdi. Ona bunu söyle." Telefonu kapadım.

Samuel'i uzun bir süre önce bir kez yalnız bırakmıştım ve tekrar aynı şeyi yapmayacaktım.

Nefes alışının hırıltısı dışındaki sesler sona erdi ama hâlâ öfkesinin kokusunu alabiliyordum. Biçim değiştirmeden önce kıyafetlerimi çıkarmaya tenezzül etmedim, bu çok uzun sürerdi. Samuel'in beyaz kafası koltukların üzerinde belirdiğinde ben de tişörtümün ve sutyenimin içinden sıyrılmaya çalışıyordum.

Minibüsün zeminine çömeldim. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım. Yukarı bakmadım ama Samuel

yavaşça tırmanıp koltuğun üzerinde durduğunda yayların çöktüğünü duydum.

O kadar korkuyordum ki nefes almakta bile güçlük çekiyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama bunu yapabileceğimden emin değildim. Eğer bir parçam Sam'in -benim Sam'imin- bana asla zarar vermeyeceğinden emin olmasaydı sanırım yapmam gereken şeyi yapamazdım.

Tamamen sessizdi. Montana'da kurtlar avlanırken ulur ama şehirde bütün avlanmalar sessizce yapılır. Hırıltılar, ulumalar ve havlamalar hep blöftür... Öldürecek olan sessiz kurttur.

Samuel arka koltukta sessizce dururken sırtüstü uzanıp karnımı dişlerine sundum. Boynuma da ulaşabilmesi için çenemi yukarı kaldırdım. Bu hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Yüzüstü de yatsam beni aynı kolaylıkla öldürürdü, fakat kendimi koruyamayacak bir şekilde yatmak çok daha kötüydü... İtaatkâr olmak cidden çok zor.

Samuel aşağı zıplayıp neredeyse üzerime atladığında minibüs yine sallandı. Kızgın olduğunu kokusundan anlayabiliyordum -korkusunun ekşi kokusu ise insanlığıyla beraber gitmiş, geriye sadece kurt kalmıştı. Koklaya koklaya beni incelerken sıcak nefesi kürkümü dalgalandırdı, burnu ise tüylerimin arasında geziniyordu. Yavaş yavaş öfkesinin yoğunluğunun dağıldığını hissettim.

Başımı yana eğip ona bakmaya cesaret ettim. Samuel arka koltukla kapının arasındaki boşluğu tamamen doldurmuyordu. İki ön pençesi ise omuzlarımdaydı, altında sıkışıp

kalmıştım, kendimi birden boğulacakmış gibi hissedip içgüdüsel olarak dönmeye çalıştım.

Hareket etmeye başlar başlamaz durdum ama Samuel uyarıcı bir hırlamayla öne atıldı ve yüzümün önünde dişlerini gıcırdattı. Hırladığı için teselli bulmaya çalıştım... Ne de olsa teorik olarak hırladığına göre beni öldüremezdi - ama kurt adamların vahşi doğasını çok iyi biliyordum.

Aniden çenesini boynuma dayadı ancak ağzını ölümcül bir darbe vuramayacak kadar geniş açmıştı. Dişlerinin boynumdaki tüylerin arasına geçtiğini hissedebiliyordum ama tenime değer değmez durdular.

O an Bran'in haklı olmasını... Samuel'in içindeki kurdun beni eşi olarak görüyor olmasını umdum. Eğer Bran yanılıyorsa, ben de Samuel de bunun bedelini ödeyecektik.

Kalbim çaresizce kaburgalarımın arasından sıyrılmaya çalışırken kıpırdamadan durdum. Samuel beni bıraktı, burnumu çok nazik bir şekilde ısırdı ve sessizce geri çekildi.

Yavaşça doğrulup ona baktım. Arka koltuğa uzanmış, o güzel beyaz gözleriyle beni izliyordu. Gözlerini bir kez kırpıp sıkıca yumdu, kelimeler olmadan yapabileceği en açık şekilde ruhunun iki yarısının tekrar birleştiğini anlatıyordu.

Parka uzanan yolda büyük bir motor sesinin yükseldiğini duydum. Mümkün olduğu kadar çabuk insan formuna döndüm ve kıyafetlerimi bulmak için etrafıma bakındım. İç çamaşırım yeşildi, önce onu buldum, sonrasında ise aceleyle spor sutyenimi takıp tişörtümü üzerime geçirdim.

Araba yaklaşırken yavaşladı, farları minibüsümün penceresini aydınlatıyordu.

Ellerim yerleri tararken, "Pantolon, pantolon, pantolon," diye mırıldandım. Tekerleklerin altında çakılların ezildiğini duyduğumda ve araba arkamıza park ettiğinde parmaklarım pantolonuma rastladı. Ayrıca Zee'nin hançerine de değmişlerdi. Hançeri kapıdan uzaktaki tarafa paspasın altına yerleştirdim.

Arabanın kapısı açılırken aceleyle pantolonumu giydim ve fermuarı çekip düğmeyi iliklediim. Ayakkabı! Neyse ki beyazlardı ve bağlarını çözmeden onları çıplak ayaklarıma geçirebilmiştim.

Minibüsün arka koltuğunu tamamen kaplayan kocaman canavara panik dolu bir bakış attım. Samuel'in şu an için tekrar dönüşmesi pek mümkün gözükmüyordu. Muhtemelen birkaç saati daha vardı. Onun gücüne sahip bir kurdun zorunlu dönüşümü atlatması bile çok yorucuydu.

"İyi bir köpeksin Samuel," dedim ciddiyetle. "Cici polisi korkutma lütfen. Karakola gidecek zamanımız yok."

Yüzüme bir fenerin ışığı vurunca kapıyı açıp, kafamı çıkararak, "Koşuyordum memur bey," dedim. Fener ışığı yüzünden karşımdakinin yüzünü seçemiyordum.

Uzun bir sessizlik oldu. "Sabahın biri hanımefendi."

"Uyuyamadım." Özür dilercesine gülümsedim.

"Gece koşmak güvenli değildir hanımefendi." Fenerini alçaltınca ışıktan ötürü oluşan görüntülerin hemen geçmesini umarak birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

"O yüzden hep yanıma onu alırım," diyerek minibüsün arkasını işaret ettim.

Polis kendi kendine sövdü. "Pardon hanımefendi...

Ama bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük köpek ve ben Saint Bernard'larla büyüdüm."

"Bana türünü sormayın," dedim polisin aşağısında durmak yerine yanında durabilmek için minibüsten inerken. "Yavruyken barınaktan almıştım. Veterinerim bir tür İrlanda Kurdu kırması olabileceğini söylüyor, Husky ya da Samoyed kırması olabilir."

"Ya da Sibirya Kaplanı," diye mırıldandı polis. "Ehliyetinizi, ruhsatınızı ve sigorta kartınızı görebilir miyim hanımefendi." Artık sakinleşmişti ve bir sorun çıkmasını beklemiyordu.

Yolcu koltuğunun kapısını açıp torpido gözünden çantamı aldım, Mike Amca'nın Yeri'ne park ettiğimde onu oraya koymuştum. Ruhsatın, sigorta kartlarının ve silahımın hemen yanındaydı.

Kibar polis silahımı görmezse hayat çok daha kolay olacaktı tabii -ya da daha da arkada duran .444 Marlin'imi! Sakladığım bir silah ruhsatım vardı ama genelde bunu kimsenin bilmesini istemiyordum. Özellikle de Stefan Zee'nin hançerinin yasal olmadığını söylediğinden beri.

Yanımda başka bir kurt adam olsaydı endişelenirdim - evcil değiller ve bazıları kendilerine evcil muamelesi yapılmasından hiç hoşlanmaz- ama Samuel polisin parmakları kulağının arkasındaki doğru noktayı bulsun diye başını eğdi ve zevkle hırladı.

Samuel insanları severdi. Onun ilkokuldaki çocuklarla oyunlar oynadığını hatırlıyordum -hepsi insandı. Birçok kurt adam çocuklardan uzak dururdu ama Samuel öyle de-

Hizan r
EMŞi

şıldı. Çocukların hepsi onu tanırdı ayrıca... Samuel insan formunda onların yanına gittiğinde çocuklar ona Dr. Cornick der, ona diğer bütün büyüklere davrandıkları gibi davranırlardı.

Okula kurt formunda gittiğinde ise onu at, köpek ve vahşi ama sadık kurt arkadaşları yapıp oynarlardı. Samuel de bu oyunlara çocuklar kadar eğlenerek katılırdı.

"Çok güzel bir köpek," dedi polis, sonunda kendisine uzattığım kâğıtları incelemeye başlamıştı. "Ayağa kalktığında boyu ne kadar oluyor?"

Parmağımı şıklattım. "Gel Samuel."

Samuel arka koltukta arka ayakları üzerinde doğruldu ve sırtı minibüsün tavanına değdi. Sonra gerinip minibüsün zeminine değmeksizin koltuktan çakıl yola atladı. Bilerek büyük bir köpek gibi davranıyordu, biraz beceriksizce ve yavaş hareket ediyordu. Kalın kürkü kırmalığının dahi açıklayamayacağı farkları kamufle ediyordu.

Kurt adamların ön bacakları bir kurdunkinden çok ayılarınkine veya aslanlarınkine benzer. Ve onlar gibi etleri parçalamak için pençelerini kullanırlar -ki bu da kas yapılarının da kurtlarınkinden farklı olduğu anlamına geliyor.

Polis ıslık çalıp Samuel'i yanına çağırdı. Feneri Samuel'in gözlerine tutmamaya özen göstererek karşısındaki sözde evcili inceliyordu. "Vay canına," diye mırıldandı. "Hiç yağ yok ve neredeyse yüz kilo."

"Öyle mi? Onu hiç tartmadım," dedim. "Benden daha ağır olduğunu biliyorum, bu da bana yetiyor."

Polis doğru düzgün bakmadan ehliyetimi ve gerekli bel-

geleri bana geri verdi. "Yine de gündüz koşmanızı tercih ederim hanımefendi, bu herkes için çok daha güvenli olacaktır, zaten park geceleri kapalı."

"Güvenliğimi düşünmenizi takdir ediyorum," dedim kibarca, bir yandan da kurt adamın kafasını okşuyordum.

Polis arabasına binip motoru çalıştırdı ancak hareket etmeden önce Samuel'i minibüse geri almamı bekledi. Benanayola çıkana kadar da beni takip etti -o yüzden çoraplarımı giyemedim. Deri tenis ayakkabılarını çıplak ayakla giymekten nefret ediyorum.

Samuel ön koltuğa geçti ve kafasını pencereden dışarı uzattı, kulakları rüzgârın etkisiyle dalgalanıyordu.

"Kes şunu," diye azarladım onu. "Bütün vücut parçalarının arabanın içinde olsun."

Beni görmezden gelip ağzını açtı ve dilinin de kulakları gibi dalgalanmasına izin verdi. Bir süre sonra kafasını içeri soktu ve bana dönüp sırıttı.

"Hep bunu yapmak istemişimdir," diye itiraf ettim. "Belki bütün bunlar bittikten sonra sen arabayı kullanırsın, ben de kafamı pencereden dışarı çıkartırım."

Bana doğru döndü ve ön patilerini koltuklarımızın arasındaki boşluğa dayadı. Sonra burnunu karnımla göğüslerimin arasına sokup derin bir iç çekti.

"Kes şunu'" diye bağırıp burnuna vurdum. "Çok kabasın."

Kafasını geri çekip bana soru sorarcasına baktı. Bu boşluktan faydalanıp hız yapmadığımdan emin olmak için göstergeye baktım.

"Kaza yapmamıza neden olacaksın Samuel Llewellyn Cornick. Lütfen burnunu işimden uzak tut."

Homurdandı ve patisini dizime koyup iki kez okşadı - sonra da burnunu göbek deliğime götürüp yaladı. Bu sefer onu vuramayacağım kadar hızlı davranmış, hemen geri çekilmişti.

"Dövmem mi?" diye sordum ve kısa bir havlama sesi çıkardı -çok kalın bir sesti bu. Göbek deliğimin hemen altında da bir pati izi var. Kıyafetlerimi hızla giymeye çalışırken görmüş olmalıydı. Kollarımda da birkaç tane var.

"Üniversitedeki oda arkadaşım Karen resim bölümündeydi. Harçlık kazanmak için insanlara dövme yapardı. Kimya dersini geçmesine yardım etmiştim, o yüzden o da bana bedava bir dövme yapmıştı."

Son iki yılı annemle yaşayıp mükemmelmiş gibi davranarak geçirmiştim -mükemmel olmazsam ikinci evimdeki yerimi de ilk evimdeki kadar çabuk kaybedeceğimden korkuyordum. Dövme yaptırmak kadar taşkın bir şey yapmak ise hiç aklıma gelmemişti.

Annem hâlâ mühendisliği bırakıp tarih bölümüne geçtiğim için Karen'ı suçluyor -ki bu da şu anki mesleğimi seçmiş olmamdan ötürü Karen'ı suçlu kılıyor. Annem muhtemelen haklı, ama ben halimden gerçekten memnunum.

"Bana içinde yaptığı dövmeler bulunan bir kitap vermişti ve ortalara geldiğimde kalçasından omzuna kadar kurt izleri olan bir adam gördüm. Ben daha küçük bir şey istiyordum, o yüzden tek bir pati izinde anlaştık."

Annem ve ailesi ne olduğumu biliyor ama hiç soru sor-

muyorlardı, ben de çakal formumu onlardan saklamış, onların hayatına daha iyi uyacak biri haline gelmiştim. Bu kendi seçimimdi. Çakallar çok iyi uyum sağlar.

Adamın sırtına bakıp herkesten saklanmam gerekmesine rağmen artık kendimden saklanamayacağımı anladığımı hatırlıyorum. O yüzden Karen'dan dövmeyi vücudumun ortasına, sırrımı koruyabileceğim bir yere yapmasını istemiştim, dövme beni tamamlayacaktı. Sonunda topluma daha iyi uyum sağlayabilmek için kurt adam ya da insan olmayı istemeyi bırakıp kendim olmaktan keyif almaya başlamıştım.

"O bir çakal izi," dedim katı bir sesle. "Kurt değil."

Sırıtıp tekrar başını pencereden dışarı çıkardı, bu sefer omuzları da dışarıdaydı.

"Düşeceksin," dedim.

BÖLÜM 12

Etrafı kolaçan etmek için Warren'ın evinin önünden yavaşça geçerken Samuel'e, "Sürü geliyor," dedim. "Dönüşürken olanların ne kadarını hatırlıyorsun bilmiyorum ama Warren yardım istemek için bizi aradı. Adam'ı bir türlü uyandıramıyormuş..." Samuel güvende olduğuna göre artık Adam'ı merak edebilirdim. "Bu normal mi?"

Samuel başını sallayınca içimi bir rahatlama kapladığını hissettim. Boğazımı temizleyerek devam ettim sözlerime: "Sürüye güvenemeyeceğimize göre sanırım Warren onları Adam'dan uzak tutmaya çalışacak... Bu işe yarayabilir ama Adam'ın ikinci adamı Darryl." Bu da kavga edecekleri anlamına geliyordu.

Samuel bana bir seferinde kazandıkları bütün fiziksel avantajlara rağmen bir kurdun ilk dönüşümünden ölümüne kadar olan hayatının ortalama on yıl olduğunu söylemişti. Eski arkadaşım Dr. Wallace gibi ilk yıllarında elimine edilmek zorunda kalınan insanların da bu ortalamaya

katkısı oluyordu tabii. Fakat birçok kurt adam diğer kurtlarla dominantlık savaşına girince ölüyordu.

Warren'ın, hatta Darryl'in bile bu gece ölmesini istemiyordum -ve içlerinden biri ölürse bu benim suçum olurdu. Benim sürüde bir sorun olduğuna dair hissettiğim içgüdü ya da paranoya olmasa Warren Darryl'i Adam'dan uzak tutmaya çalışmazdı.

Richland sessizdi ancak Warren'ın sokağındaki iki kaldırım da park edilmiş arabalarla doluydu. Önünden geçerken Darryl'in 67 model Mustang'ini tanıdım: Sürü çoktan gelmişti. Bir sokak öteye park edip Samuel'le birlikte eve koştum.

Warren'ın kapısının önünde, verandada bir kadın duruyordu. Beline kadar gelen siyah, simsiyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Beni görünce ince, kaslı kollarını kavuşturup gardını aldı. Richland Lisesi'nde kimya öğretmeniydi ve Darryl'in eşiydi.

Verandanın basamaklarından çıkarken, "Auriele..." dedim.

Kaşlarını çattı. "Ona Adam'ı incitecek hiçbir şey yapmayacağını söyledim, o da bana inandı. Ona sürüye aykırı davranmayacağını söyledim. Bize bir açıklama borçlusun."

Darryl'in eşi olduğu için Auriele'nin sürüdeki yeri üstündü. Normalde bu konuyu onunla kibarca konuşabilirdim ama biri yaralanmadan önce Warren'ın evine girmem gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Fakat Darryl'e açıklama yapmalıyım, *sana* değil."

Tartışma götürmez bir ses tonuyla, "Darryl meşgul," dedi. Liselilere ders verdiği için Auriele'ye blöf yapmak zordu.

Tekrar denemek için ağzımı açtığımda, "Sessizliği koruyacağız," dedi.

Kurtların oldukça az sihri vardır. Bazen Charles gibi yetenekli olanlar çıkar ama onların da genelde sadece dönüşme yetenekleri ve gizli kalmalarına yardımcı olan birkaç sihir yetenekleri olur. Bunlardan biri de *sessizliktir*.

Etrafa baktığımda dört kişi gördüm -aslında daha çok baksaydım diğerlerini de görebilirdim. Warren'ın dubleksinin etrafında dikkat çekmeden duruyorlardı. Gözleri kapalı bir halde oluşturdukları dairenin içine *sessizliği* getiren sihirli kelimeleri söylüyorlardı.

Bu içerideki savaşın kimseyi rahatsız etmemesi için yapılıyordu. Demek ki kavga çoktan başlamıştı; sürü *sessizliği* bölüp içeri girmeme izin vermeyecekti.

"Kavganın sebebi geçersiz," dedim telaşla. "Savaşmalarına gerek yok."

Auriele'nin gözleri büyüdü. "Kesinlikle gerek var, Mercy. Darryl sürüde ikinci sırada ve Warren ona karşı geliyor. Bu hareketinin karşılığını almalı. Darryl Warren'ı disipline ettikten sonra onunla görüşebilirsin." Sürekli hareket eden kaşları Samuel'e bakınca birleşti. Bambaşka bir ses tonuyla, "Bu da kim?" diye sordu. "Adam'ın evinde ölü yabancı kurtlar vardı."

"Bu Samuel," dedim sabırsızlıkla merdivenleri çıkmaya başlayarak. "İçeri giriyorum."

Beni durdurmak için atılmıştı ki Samuel'in olağandışı renklerini fark ederek, "Hangi Samuel?" diye sordu.

Alfalar yılda iki kez Bran'in Colorado'daki merkezinde bir araya gelirlerdi. Bazen ikinci veya üçüncü adamlarını da yanlarında götürürlerdi. Ama bu toplantılara hiçbir zaman kadınlar katılmazdı. Bunun birçok geçerli sebebi vardı aslında. Alfalar kendi alanları dışına çıkmaktan rahatsız olurlar ve diğer Alfalarla iletişim kurmaktan hoşlanmazlardı. Yanlarında eşleri olduğu zaman ise bütün bu rahatsızlık ve bölgeye sahip çıkma isteğinin vahşete dönüşme ihtimali daha da artardı.

Yani Auriele Samuel'le hiç tanışmamıştı ama onun hakkında bir şeyler duymuştu. Adı Samuel olan çok fazla beyaz kurt yoktu.

"Bu Dr. Samuel Cornick," dedim sertçe. "Geçmemize izin ver. Adam'a saldıranlar hakkında bilgi edindim."

Yorgundum ve Warren için endişeleniyordum -ve Darryl için de- yoksa bu kadar büyük bir hata yapmazdım: Auriele'in sadece verdiğim emre odaklanmış olduğunu biliyordum.

Aptal değildi; daha önce Adam böyle iddia etmiş olsa bile Adam'ın eşi olmadığımı biliyordu. Ben kurt adam değildim, sürüden değildim, ondan daha dominant değildim, o yüzden benim emrettiğim şekilde hareket ederse sürüdeki yerini koruyamazdı.

Tavırlarındaki bütün duraksama kayboldu ve üzerime atıldı. Ondan daha uzundum ama bu onu yavaşlatmadı. O bir kurt adamdı, o yüzden omuzlarımı kavrayıp beni ittiğinde sendeleyerek üç dört basamak geriledim.

Ders verirken çok işe yaradığına emin olduğum bir ses tonuyla, "Burada sürüden sorumlu olan kişi sen değilsin," dedi.

Beni yine itmeye çalıştı. Büyük hata! Benden çok daha güçlü olabilirdi ama insan formundayken kavga etmek konusunda hiç deneyimi yoktu. Yana çekilip hızının işimi kolaylaştırmasına izin verdim. Yavaşça itmemse dengesini yitirip merdivenlerden yuvarlanmasına yetti. Sertçe kaldırıma düşüp kafasını basamaklardan birine çarptı.

İyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etmedim. Bir kurt adama zarar vermek için kafasına çarpan bir basamaktan çok daha fazlası gerekir. En yakınımdaki kurt harekete geçecek gibi oldu ama durmak zorunda kaldı -kıpırdarsa *sessizlik büyüsü* bozulurdu.

Kapı kilitli değildi, açıp hızla içeri girdim. Samuel de hemen yanımdaydı.

Warren'ın salonu etrafa dağılmış kitaplarla ve kırık mobilyalarla doluydu, ama Warren da Darryl de insan formundaydı. Bundan Darryl'in de, Warren'ın da bu kavganın ölümüne olmasını engellemeye çalıştığı sonucuna vardım. İnsan formundaki kurt adamlar güçlüydü ancak kurtlar kadar ölümcül değillerdi.

Warren yemek masası sandalyelerinden birini alıp sandalyeyi Darryl'in yüzünde kırdı. Sürünün büyüsü darbenin sesini emmişti, o yüzden ne kadar sert vurduğunu sadece sandalyenin kaç parçaya ayrıldığına ve ne kadar kan sıçradığına bakarak anlayabildim.

Darryl gözlerimin algılayamayacağı kadar seri bir hareketle Warren'ı yere yatırıp boğazına sarıldı.

Samuel ileri atılıp dişlerini Darryl'in bileğine geçirdi, sonra da kendisine o mesafeden saldıramaması için geri çekildi. Bu hareketin beklenmedikliği -Darryl içeri girdiğimizi duymamıştı- Darryl'in elini gevşetmesine sebep oldu, Warren da nefes alabilmek için onu hemen kolundan itip kendinden uzaklaştırdı.

Warren derin nefesler alarak bir duvara dayandı ve gözlerindeki kanları sildi. Darryl ise Samuel'i fark edemeden öne doğru iki adım attı ve -neredeyse ona çarpmamak için sırtüstü yere düşecekti- yüzünde birden katıksız bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Darryl'in de, Warren'ın da kavgaya devam etmeyeceğinden emin olduktan sonra Samuel'in dikkatini çekmek için omzuna dokundum. Bana bakınca ağzımı ve kulaklarımı işaret ettim. Dışarıdaki kurt adamların beni dinleyip büyülerini kesmelerine imkân yoktu ancak hepimizin konuşması gerekiyordu.

Samuel'in dışarı çıkmasını bekliyordum ama o başka bir şey yaptı. Aptalın teki saatlerdir yanan bir odaya oksijen girebilmesi için kapıyı açtığında olduğundaki gibi gücü bir yangının kuvvetiyle evi doldurdu. Hava onunla doldu... Kokusuyla ve gücüyle. Ve bu güç ben çocukların Bağımsızlık Günü'nde oynadığı maytapları içime çekiyormuş gibi hissedene kadar havada çıtırdadı. Güç akımları derimi acıtıncaya kadar tenimde parladı, bedenimin kontrolünü

REV.NO | 1 | SAYFA
Aler

azaltı. Çaresizce dizlerimin üzerine çöktüm. Görüşüm de bulanıklaşmaya başlamıştı. Siyah dalgalar ve parlak ışıklar yüzünden bilinçli kalmaya çalışırken başımı dizlerimin üzerine dayamak zorunda kaldım.

"Yeter Samuel," dedi bir ses. Hayal meyal da olsa bu sesin sahibinin Adam olduğunu anlayabilmiştim. "Sanırım her ne demek istiyorsan anlamışlardır."

Kafamı dizlerimin üzerinde tuttum. Eğer Adam buradaysa ben nefesimi toparlayana kadar diğer her şey bekleyebilirdi.

Merdivenlerden aşağı inen Adam'la ilişkilendirdiğim hızlı ama hafif ayak sesleri duydum. Bakmak için kafamı kaldırınca hemen indirmek zorunda kaldım. Adam elini kafamın üzerine koydu, sonra uzaklaştı.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"İki gündür seni arıyoruz Adam." Darryl'in konuşması kulağa biraz bozuk geliyordu. "Elimizdeki tek bilgi Elizaveta Arkadyevna'nın telesekreterindeki mesajdı, bize mesajın Mercy'den olduğunu söyledi ve darmadağınık olmuş evinde kimsenin tanımadığı üç tane ölü kurt bulduk. Sen, Jesse ve Mercy ortalarda yoktu. Evini gözlüyorduk ama sürüden birinin Mercy'yi Kyle'la birlikte arabada görmesi tamamen şans eseriydi. Warren'ı aradığımda burada olduğunu itiraf etmedi ama burada olmadığını da söylemedi, o yüzden ben de sürüyü buraya çağırdım."

Tekrar başımı kaldırdım, bu kez dünya etrafımda dönmedi. Darryl ve Warren biraz önce kavga ettiklerini gördüğüm yerde diz çökmüş duruyorlardı. Darryl'in neden düz-

gün konuşamadığını anladım -dudağındaki derin yarık gözle görülür bir şekilde iyileşiyordu.

"Darryl'e yalan söyleyemezdim," diye açıkladı Warren. "Sen iyileştirici bir uykudaydın ve seni uyandıramadım. Sen bu kadar kırılganken sürüden kimsenin yukarı çıkmasına da izin veremezdim."

Samuel yanıma oturup hafifçe mızmızlanarak yüzümü yaladı.

"Ah..." dedim kurdu uzağa iterek. "Bu çok iğrenç. Kes şunu Samuel. Bran sana insanların yanında nasıl davranman gerektiğini hiç öğretmedi mi?"

Özellikle dikkatleri dağıtmıştı ki daha fazla kan dökülmeden bu durumu nasıl halledeceğimizi düşünebilelim.

Adam yavaşça, "Warren benim emirlerimi uyguluyordu," dedi.

"Anlıyorum," dedi Darryl. Yüzü birden ifadesiz bir hal almıştı.

"Beni sana karşı korumuyordu." Adam elini göğüs hizasına salladı. Bu hareketle *kırılmana gerek yok*, diyordu. *Kişisel bir şey değildi.*

"O halde kime karşı?"

"Bilmiyoruz," dedim. "Sadece ortada beni rahatsız eden bir şeyler vardı."

"Onlara o gece neler olduğunu anlat," dedi Adam.

Ben de her şeyi anlattım.

Sürüden biriyle ilgili kötü bir şeyler hissettiğimi söylediğimde Darryl beni şaşırtarak başını evet anlamında salladı ve "Adam'ın nerede yaşadığını nasıl bilebilirlerdi ki? Ya da

toplantının ne zaman bittiğini? Bazı Alfalar gibi Adam'ın evinde bir ordu olmadığını da bilemezlerdi. Jesse aptal bir kız değil. Uyuşturucu silahların ateşlendiğini duyunca çığlık atmamıştır -ama yine de onun nerede olduğunu biliyorlardı."

Bunu bir düşündüm. "Onun peşinden sadece bir insan yolladılar -o insan da hemen Jesse'nin odasına çıkmış."

Darryl işte der gibi bir hareket yaptı. "Sürünün ihaneti dışında buna bir açıklama getirilemez demiyorum ama en doğru kararı vermişsin."

Bu söyledikleri kendimi iyi hissettirmemişti -fakat ben de pek çok kadın gibi iltifatlara açım.

"Devam et Mercy," dedi Adam.

Açıklamama mümkün olduğu kadar özet bir şekilde devam ettim -bu da onları ilgilendirmeyen detayları atladığım anlamına geliyordu, mesela Samuel'le olan geçmişteki ilişkim gibi detayları.

Ben konuşurken sürünün geri kalanı da içeri girip yere oturdu -kırık mobilyaları kendilerine yer açmak için yana çektiler. Bütün sürü gelmemişti ama on ya da on beş kadar kişi vardı.

Auriele Darryl'in yanına oturdu, dizleri birbirine değiyordu. Alnı morarmıştı. Bana hep davrandığı gibi soğuk bir kibarlıkla mı yaklaşacak yoksa bunun yerine Bran'in sürüsündeki kadınlar gibi beni düşmanı mı belleyecek merak ediyordum doğrusu.

Fakat Warren, Adam'ın desteğiyle, sürüdeki yerini sağlama almıştı -en azından Darryl Warren'ın utanç içinde ol-

madığını vücut diliyle sürünün geri kalanına anlatıyordu. Darryl sadakate önem veren biri, diye düşündüm ve birdenbire Adam'a ihanet edenin Darryl olmadığından emin oldum.

Peki o zaman kimdi? Herkesin yüzüne baktım, bazıları tanıdıktı, bazıları ise o kadar tanıdık değildi -ama Adam iyi bir Alfaydı ve Darryl dışında sürüde Alfa olabilecek kadar dominant bir kurt yoktu.

Adam'ı Warren'ın evine getirme kararımızı anlatırken sadece burasının Adam'ın ya da benim evimden daha iyi bir saklanma yeri olacağını söyledim ve Darryl soru sorma isteğiyle neredeyse titremeye başladığı için sustum.

"Neden Jesse'yi kaçırdılar?" diye sordu.

"Warren kimsenin arayıp fidye istemediğini söyledi," dedi Adam. Ben hikâyemi anlatırken odada volta atmaya başlamıştı. Yaralı olduğunu gösteren herhangi bir belirti yoktu ama sanırım biraz rol yapıyordu; bir Alfa hiçbir zaman sürüsünün önünde zayıf olduğunu belli etmez. "Bir süredir bunu düşünüyorum, fakat sebebini gerçekten bilmiyorum. Evime gelen kurtlardan biri eskiden tanıdığım bir kurttu... Otuz yıl önce. İkimiz de aynı anda dönüştürülmüştük. Onun deneyimi... Yürek parçalayıcıydı, çünkü yardım almadan dönüştü." Kurtlardan bazılarının irkildiğini gördüm. "Bu yüzden bana kin besliyor olabilir ama Jesse'yi kaçırmasının tek sebebi intikamsa otuz yıl beklemek için gerçekten çok uzun bir süre."

Mary Jo odanın arkasından, "Bir sürüye ait mi?" diye sordu. Mary Jo Kennewick'te itfaiyeciydi. Ufak tefek ve sert

GÖZLEM FO
1.05.2016

görünüşlüydü. İtfaiye takımındaki diğer bütün erkeklerden daha güçsüz gibi davranmak zorunda olduğu için de çok yalnızdı. Onu severdim.

Adam başını salladı. "David kendi seçiminden ötürü yalnız bir kurt. O kurt adamları sevmiyor."

"Yanlarında insanların ve yeni kurtların olduğunu söylemiştin," dedi Warren.

Adam onaylayarak başını salladı ama ben hâlâ yalnız kurdu düşünüyordum. Otuz yıldır yalnız olan bir kurt neden şimdi yeni kurtlarla bir sürüdeydi? Onları o mu dönüştürmüştü? Yoksa onlar da Mac gibi kurbanlar mıydı?

Samuel başını dizime dayayınca istemsizce kafasını okşadım.

Kimya öğretmeni olan Auriele, "Gümüş nitratı, DMSO ve Ketamin kullandıklarını söyledin," dedi. "Bu yanlarında bir doktor olduğu anlamına mı geliyor? Veya bir uyuşturucu satıcısı? Ketamin, metamfetamin ve kokain kadar yaygın değil ama yine de okulda bazen rastladığımız oluyor."

Yerimden doğruldum. "Bir doktor veya veteriner," dedim. Samuel yanımda gerildi. Ona baktım. "Bir veterinerin bunların hepsine erişimi var, değil mi Samuel?"

Samuel bana hırladı. Düşündüğüm şeyden hoşlanmamıştı.

Adam, "Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu. Samuel'e bakıyordu ama benimle konuşmuştu.

"Dr. Wallace," dedim.

"Carter'ın başı kurt adam olmayı kabullenemediği için belada, Mercy. Bu onun için çok vahşi bir şey ve kurt ol-

maktansa ölmeyi tercih ediyor. Genç kurtların kafeste tutulup üzerlerinde deneyler yapıldığı bir plana dahil olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Kozmetik ürünleri için hayvanlar üzerinde deneyler yapılması konusundaki görüşlerini hiç duydun mu?"

Bir an için Adam'ın Dr. Wallace hakkında bu kadar çok şeyi bilmesinden ötürü şaşırdım. Fakat Aspen Creek'deki insanların tepkilerinden Adam'ın orada zaman geçirdiğini biliyordum. Dr. Wallace'ın sorunlarını biliyor olması son derece mantıklıydı. Ama etrafımızdaki mırıltılara bakılırsa, sürünün geri kalanı bu sorunlar hakkında hiçbir şey duymamıştı.

Adam benimle tartışmayı kesip herkese Dr. Wallace'ın kim olduğunu anlattı. Bu da bana düşünmem için biraz zaman verdi.

"Bak," dedim Adam anlatmayı bitirince. "Seni vurdukları o uyuşturucu okun içindeki bütün kimyasallar zaten hazırda var -fakat onları karıştırmayı kim, neden düşünür? Kim bir kurt adamı uyuşturmak ister? Dr. Wallace'a gelince... Kontrolünü her an kaybedebilir -onu daha bu hafta kendi gözlerimle gördüm. Ailesi için endişeleniyor. Jesse'yi kaçırmak için kurt adamlara uyuşturucu vermenin bir yolunu bulmamıştır belki ama insanların onun üzerinde uygulaması için bir uyuşturucu ok yaratmış olabilir -kontrolünü kaybedip birine saldırması durumunda böylece zarar vermesi engellenir."

"Olabilir..." dedi Adam yavaşça. "Yarın Bran'i arayıp Dr. Wallace'a bunu sormasını isteyeceğim. Kimse Bran'e yalan söyleyemez."

"Peki Jesse'yi kaçırarak ne elde etmeyi umuyorlar?" diye sordu Darryl. "Şu noktada para için kaçırmış olmaları fikri çok saçma geliyor. Bence saldırı iş adamı Adam Hauptman'dan çok Kolombiya Sürüsü Alfası Adam'a yapıldı."

"Katılıyorum." Adam kaşlarını çattı. "Belki biri sürünün kontrolünü ele geçirmek istiyordur? Kızım için yapmayacağım şey yok."

Sürüyü ya da Adam'ı kontrol altına almak, diye düşündüm, *bu ikisinin arasında bir fark var mı ki?*

"Kim olurlarsa olsunlar ve ne isterlerse istesinler, şafaktan önce bu soruların cevabını öğrenmemiz gerek," dedim ve kotumun cebine uzanıp vampirlerin bana verdiği kâğıdı Adam'a uzattım.

"Zee'ye bilgi veren kişi düşmanlarımızın vampirlere on bin dolar ödediklerini söyledi," dedim Adam'a.

Beyaz parmakları kâğıdı kavramasına rağmen Adam'ın kaşları havaya kalktı. "On bin... Bu çok fazla, "dedi. "Acaba neden böyle bir şey yaptılar?"

Kâğıda bakıp gözlerini odada gezdirdi. "Darryl? Warren? Bu gece yeni bir maceraya hazır mısınız?"

"Bir tarafım kırılmadı," dedi Darryl.

"Benim de artık kırık değil," dedi Warren. "Hazırım."

"Samuel?"

Beyaz kurt ona doğru sırıttı.

"Benim minibüsümü alabiliriz," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi Adam. "Ama sen burada kalıyorsun."

Çenemi kaldırınca yanağımı okşadı -üstünlük taslayan pislik- ve yüzüme uzun uzun bakarak güldü. Benimle dalga geçiyormuş gibi değildi ama bir şey onu çok eğlendiriyordu sanki... Mesela ben!

"Seni kaybedemeyiz Mercy... Henüz bir sürü savaşına hazır değilsin." Konuşmayı bitirdiğinde gülümsemesi kaybolmuştu ve odadaki insanları izliyordu.

"Dinle ufaklık," dedim. "İki tane kurt adam öldürdüm... Bu da bu hafta içinde eşit sayıda öldürdük demek oluyor... Üstelik vampirlerden adres almayı da başardım."

"*Vampirlerden* adresi *sen* mi aldın?" dedi Adam. Ses tonu tehlikeli ama yumuşacık çıkmıştı.

✿ ✿ ✿

Minibüsümle Doğu Kennewick'in boş sokaklarında dolaşırken, "Üstünlük taslayan pislik," diye mırıldandım. "Ben sürüden *değilim*. Bana ne yapmam gerektiğini ya da nasıl yapmam gerektiğini söylemeye *hakkı yok*. Vampirlerle konuştum diye bana bağırmaya hakkı yok. Benim bakıcım *değil*."

Sonunda başka bir kurt adam sürüsüyle kavga edildiği vakit onlara yardım edemeyeceğim konusunda Adam'ın haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştım. Warren da kavga bitince beni arayacağına söz vermişti.

Esnediğimde neredeyse yirmi saattir uyanık olduğumu fark ettim -üstelik dün geceyi yabancı bir pansiyon yatağında dönüp durarak geçirmiş, rüyamda bir kez Mac'in yapmadığım bir şey yüzünden öldüğünü, bir kez de Jes-

BELİRTİNİZ
DİYET :

ee'nin yalnız başına yardım çağırmak için bağırdığını gör-
müştüm.

Evime vardığımda minibüsü her zamanki yerine park et-
meye tenezzül etmedim. Sabah olduğunda plastik yemek
kaplarını ve çorapları temizleyip kaldırırdım. Zee'nin
Warren'a giderken minibüste bırakmamak için yanıma al-
dığım hançeri emniyet kemerime dolandı. O kadar yorgun-
dum ki sonunda kendimi kurtarabildiğimde gözyaşlarına
boğuldum.

Okulda futbol takımına en son seçilen çocuk gibi ağlı-
yordum -hem de diğerleri oynarken uzak durup onları ra-
hatsız etmemesi söylenen bir çocuk gibi.

Minibüsten tam inecekken aklıma silahlar ve çantam
geldi. Onları da alıp eve uzanan basamakları çıkarken
Elizaveta Arkadyevna'nın verandamı temizlemediğini fark
ettim, çünkü Mac'in kokusunu ve ölüme eşlik eden yoğun
kokuları hâlâ alabiliyordum.

Dudaklarımı sinirle büzüp *olamaz*, dedim. Ağlıyordum,
çünkü ben de öldürmek istiyordum. Bu insanlar benim ala-
nıma girip sevdiğim insanlara zarar vermişlerdi. Onları ce-
zalandırmak benim görevim ve hakkımdı -sanki bir kurt
adam sürüsüne zarar verebilirmişim gibi.

Verandaya çıktığımda yumuşak bir varlık bileklerime
süründü ve buyurgan bir miyavlamayla beni karşıladı.

"Merhaba Medea," dedim onu kucağıma alıp silahları
tutmayan kolumun altına sokmadan önce gözlerimi sile-
rek. Kapıyı açtım, ışığı açmakla uğraşmadım bile. Silahları
yerlerine kaldırdım. Cep telefonumu ev telefonunun yanın-

daki şarja taktım, sonra da mırlayan Medea'yla koltuğa kıvrılıp Warren'ın aramasını beklemeye başladım.

Gözüme giren güneş ışığı uyanmama sebep oldu. İlk başta neden koltukta uyuduğumu anlayamadım. DVD setimin üzerindeki saat sabahın dokuzunu gösteriyordu, bu da esasında saat on demekti. Saati bir türlü ileri almamıştım.

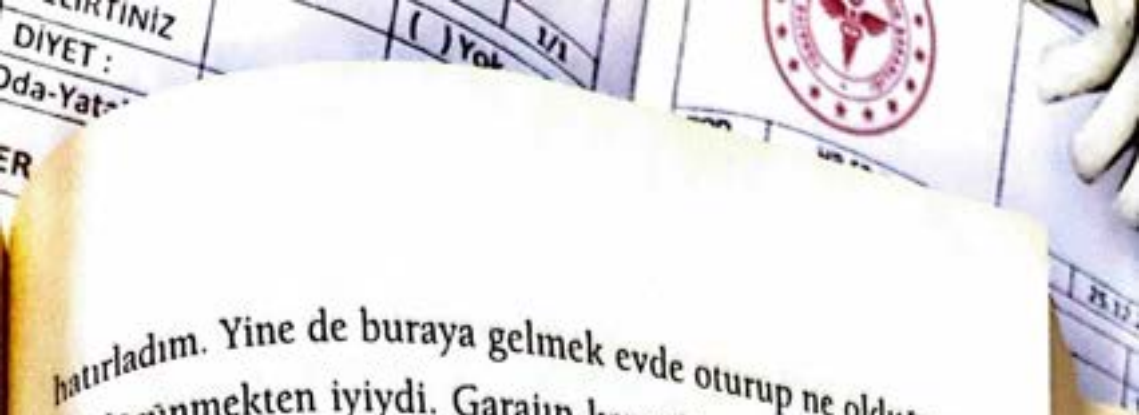
Telesekreterimi ve cep telefonumu kontrol ettim. Zee mesaj bırakmış ve kendisini aramamı istemişti ama hepsi buydu. Zee'yi arayıp ben de *onun* telesekreterine mesaj bıraktım. Adam'ın ev telefonunu ve cep telefonunu aradım. Sonra da Warren'ın ev numarasını. Telefon defterinden Darryl'in numarasını buldum ve onu da aradım. Telesekreterinin belirttiği numaraları not aldım ancak cep telefonunu açmıyordu.

Çok geçmeden televizyon izlemeye karar verdim ama hiç son dakika haberi yoktu. Kimse dün gece Batı Richland'da bir kan banyosu olduğunu anlatmıyordu. Belki de henüz kimse cesetleri bulmamıştı.

Cep telefonumu yanıma alıp Rabbit'ime bindim ve vampirlerin bana verdiği adrese doğru ilerledim -Adam'a kâğıdı vermiş olabilirdim ama adresi hatırlıyordum. Ev tamamen boştu ve bahçesinde SATILIK yazan bir tabela vardı. Binanın etrafında sürünün kokusunu hafifçe alabiliyordum ama kandan veya vahşetten eser yoktu.

Eğer adres yanlışsa herkes neredeydi?

Tamirhaneme gittiğimde Şükran Günü olduğunu ve bugün kimsenin bana tamir edilecek araba getirmeyeceğini

hatırladım. Yine de buraya gelmek evde oturup ne olduğunu düşünmekten iyiydi. Garajın kepenklerinden birini açtım ve üzerinde çalıştığım projeye yoğunlaşmayı denedim. Odaklanmam gerçekten zaman aldı. Çalışırken kırılmaması için telefonumu cebimden çıkarmak zorunda kalmıştım ve sürekli çaldığını sanıyordum. Ama kimse aramadı - annem bile.

Tanımadığım bir araba yaklaşıp tamirhanemin önünde durdu ve arabanın içinden kırmızı eşofmanlı ve beyaz tenis ayakkabıları giyen ufak tefek bir kadın çıktı. Benimle göz göze gelip bir kere başını salladı, sonra da hedefini belirlemiş bir şekilde hızla bana doğru ilerledi.

"Ben Sylvia Sandoval," diyerek elini uzattı.

"Şu anda el sıkışmasak daha iyi olur," dedim profesyonel bir şekilde gülümseyerek. "Ben Mercedes Thompson. Sizin için ne yapabilirim?"

"Çoktan yaptınız bile." Elini indirip arabasına doğru başını salladı, arabası görüp geçirmiş bir Buick'ti ve pas lekelerine ya da ufak bir göçüğe rağmen tertemiz görünüyordu. "Yardımcınız Bay Adelbertsmiter tamir ettiğinden beri yeni gibi çalışıyor. Size ne kadar borcum olduğunu öğrenmek istiyorum. Bay Adelbertsmiter zamanınız ve emeğiniz karşılığında oğlumun iş gücünü kabul edebileceğinizi söylemişti."

Temiz bir bez bulup kendime düşünmek için zaman tanımak adına ellerimdeki yağı silmeye koyuldum. Zee'nin adını öğrenmesi hoşuma gitmişti. Bu ağızda yuvarlaması kolay bir isim değildi, hele de anadili İspanyolca olan biri için.

"Siz Tony'nin arkadaşı olmalısınız," dedim. "Zee'nin hazırladığı faturaya bakmaya fırsatım olmadı... Ama evet bir elemana ihtiyacım var. Oğlunuz araba tamirinden anlar mı?"

"Yağ ve lastik değiştirebilir," dedi kadın. "Gerisini de öğrenecektir. Sıkı çalışır ve çabuk öğrenir."

Ben de Zee gibi kadının kararlı tavrından etkilenmiştim. Başımı salladım. "Tamam. Neden şöyle yapmıyoruz? Oğlunuz tamirhaneye gelsin..." Ama ne zaman? Şu önümüzdeki birkaç gün ne yapacağımı gerçekten hiç bilmiyordum. "Pazartesi okuldan sonra. Arabanızın borcunu çalışarak ödeyebilir ve eğer iyi çalışırsa işe devam edebilir. Hafta içi okuldan sonra ve Cumartesileri tam gün."

"Okulu her şeyden önce gelir," dedi kadın.

Başımı salladım. "Bunu anlıyorum. Uyuşacak mıyız bir görelim bakalım."

"Teşekkür ederim," dedi kadın. "Pazartesi gelecek."

Kadının arabasına binmesini izledim ve Bran'in, kadın kurt adam olmadığı için şanslı olduğunu düşündüm, yoksa Alfa olarak yerini korumakta zorlanabilirdi.

Durup kirli ellerime baktım. Dün gece biri Jesse'yi kaçıranların *ne* istediğini sormuştu. Kendi sürüleri varsa sürüde Adam'ın yerine ihtiyaçları yoktu. Para istiyorlarsa Alfa'nın kızından çok daha kolay hedefler mevcuttu. Demek ki Adam hakkında özel bir şeyler vardı. Kurt adamlar arasında sürüdeki yerlerini bilmek güvenlik için önemliydi. Marroklar'ın hiyerarşisinde ise bu çok önemli değildi -tabii herkes en üst düzeyde olanın Bran olduğunu hatırladığı sü-

recc. Ama insanlar yine de sürüdeki yerlerini takip ederler-di.

Manevi babamın ben dört ya da beş yaşındayken sandalyemin önüne oturup isimleri saydığını çok iyi hatırlıyordum. "Birinci Bran," derdi. "İkinci Charles, üçüncü Samuel. Dördüncü de Los Alamos Sürüsü'nden Adam. Beş Houstan Sürüsü'nden Everett."

"Birinci Bran," diye tekrarlıyordum. "İkinci Charles, üçüncü Samuel, ikisi de Bran'in oğlu. Dördüncü Adam, artık Kolombiya Havzası Sürüsü'nden."

Adam hakkında özel bir şey varsa işte buydu -Bran'in oğullarından sonra Marrok'un başına geçecek kişi oydu.

Başta bunu görmezden gelmeye çalıştım. Eğer Adam'ı Bran'le kavga ettirmek istesem kesinlikle bu işe kızını kaçırarak girişmezdim. Ama belki de kızını onlar kaçırmamıştı.

Rabbit'imin sürücü koltuğuna oturunca eski deri altımda gıcırdadı. Ya Adam'a saldırmak yerine onunla konuşmaya geldilerse? Gözlerimi kapadım. Eski asker arkadaşı gibi onu iyi tanıyan biri onunla konuşmaya gelmiş olabilirdi. Adam'ın öfkeli bir yapısı vardı -özellikle şimdi patlamaya hazır bir bomba gibiydi- ama sakinleştikten sonra konuşulanları sakince dinlerdi.

Düşman bir kurt adamsa Adam'dan korkardı. Dominantlık bu işe yarardı çünkü. Bir Alfa'yla onun alanında göğüşmek... Karşısındaki Alfayı çok daha üstün bir pozisyona taşırdı. Gümüş kurşunla dolu bir silahla onun evine de giremezdi çünkü bu savaş ilanı demek olurdu -ya Adam'ı öldürmek ya da kendi ölmek zorunda kalırdı. Peki ya bu

düşmanın elinde bir kurt adamı sakinleştirebilecek bir uyuşturucu varsa? Anlaşamazlarsa Adam'ın düşmanı öldürmesini engelleyecek bir uyuşturucu?

Ama bu varsayıma göre işler yolunda gitmemişti. Biri panikleyip kapıyı açan kişiyi vurmuştu -daha az dominant kurtlar bir Alfa'nın evine girdiklerinde panik olmaya eğilimlilerdir. Hem de birkaç kez vurmuştu. Bu ciddi ama telafi edilebilir bir hataydı.

O sırada Adam onlara saldırmıştı. O yüzden Adam'ı da vurup kendilerini dinleyecek hale gelebilmesi için beklemişlerdi. Mac o sırada ölmüştü ve Adam onları dinleyebilecek bir ruh halinde değildi. Kaçmaya çalışıyordu ve kaçmasını engelleyecek kadar uyuşturucu aldığından ötürü de hiçbir şey konuşamıyordu.

Paniklemeye başlamışlardı. Yeni bir plana ihtiyaçları vardı. Adam'ın kendilerine yardım etmelerini nasıl sağlayabilirlerdi?

Jesse'yi kaçırıp Adam'ı onları dinlemeye zorlayarak. Eğer dinlemezse Jesse'yi öldürmekle tehdit ederek.

Bu varsayımsal hikâye bana oldukça mantıklı gelmişti. Peki ya Mac ve uyuşturucu deneyleri bu hikâyeye nasıl karışmıştı?

Rabbit'imden çıkıp bir defter bulabilmek için ofise göz gezdirdim. Hiç kanıtım yoktu, sadece içgüdülerimi dinliyordum -ama bazen içgüdülerim oldukça iyidir.

Bir sayfaya, *Uyuşturucu deneyleri/Yeni kurt adamları mı alıyorlar?* diğerine de *Neden Bran'in yerine Adam'ı başa geçirmeye çalışıyorlar?* yazdım.

Üç bacaklı bir taburenin üzerine kurulup kalemi kâğıdın üzerinde vurmaya başladım. Mac'i öldüren uyuşturucu ok dışında başka uyuşturucularla ilgili bir kanıt yoktu ama Mac'in deneyimleri "daha çok uyuşturucu" olduğuna işaret ediyordu. Bir an sonra: *Ketamin/Gümüş nitratı/DMSO kullanılan tek uyuşturucular mıydı?* yazdım. Sonra da bütün uyuşturucular konusunda en çok bilgi sahibi olabilecek insanların isimlerini not ettim: *Samuel, Dr. Wallace.* Bir an duraksayıp ekledim: *Auriele* -kimya öğretmeni. İçimi çekerek itiraf ettim: Herkes olabilirdi. Sonra inatla Dr. Wallace'ın adını daire içine aldım.

Kendisini sevdiği insanlara karşı zararsız hale getirecek bir uyuşturucu yapacak hem yeteneği, hem de motivasyonu vardı. Kalemimle oynamayı bıraktım. *Gerçekten zararsız hale getirir miydi ki?*

Vampirlerin *öpücüğü* de bir uyuşturucu değil miydi? İtaatkâr bir kurdun bu uyuşturucudan diğer bütün hayvanlar gibi kafası karışık ve sessiz bir şekilde kurtulmaya başlaması normaldi. Stefan sadece bazı kurtların sorun çıkardığını söylemişti. Samuel uyuşturucunun etkisinden savaşarak çıkmıştı, saldırmaya hazırdı.

Adam'ın evindeki kırık eşyaları düşündüm. Jesse'nin kaçırılmasına tepki göstermişti -ama belki bu sadece tepkisinin sebeplerinden biriydi. Ama şu an bunun önemi sadece ikinci sıradaydı.

İkinci sayfaya baktım. *Neden Bran'in yerine Adam'ı başa geçirmeye çalışıyorlar?*

Parmaklarımı kelimelerin üzerinde gezdirdim. Hareket-

lerinin ardındaki sebebin bu olduğuna emin değildim ama bu yerde cesetler kalmasına rağmen olayı başlatanların cesaretinin kırılmayacağı türden bir sebepti. Adam'ı öldürebilecekken bırakmışlardı, o yüzden ondan bir şey istedikleri kesindi.

Bran neredeyse iki yüz yıldır Marrok'tu. Neden biri şimdi işlerin akışını çaresizce değiştirmeye çalışıyordu?

Not aldım: *Değişim istiyorlar.*

Bran zaman zaman tam bir piç kurusu olabiliyordu. O diğer kurtları eski kafalı, despot bir şekilde yönetirdi -ama bu kurt adamların istediği bir şeymiş gibi gözüküyordu. Onun yönetimi altında Kuzey Amerika'daki kurt adamlar gelişmişti -hem güçleri, hem de sayıları artmıştı- Avrupa'daki kurt adamlar ise gitgide zayıflıyordu.

Adam farklı davranır mıydı peki? Eh, evet, ama kimseye fayda sağlayacak şekilde değil. Adam daha da despot hareket ederdi. Samuel Bran'in Adam'ı kurt adamların poster çocuğu olarak kullanmayı düşündüğünü söylemişti, yani insanların arasına karışacak ilk kurt adam olarak onu kullanmayı düşündüğünü -fakat bu hiçbir zaman işe yaramazdı. Adam çok öfkeliydi. Habercinin biri yüzüne kamera tuttu diye onu kaldırıma yapıştırabilirdi.

İşte sebep buydu.

Nefesimi tuttum. Biri değişim istiyor değildi -biri *her şeyi aynı tutmak istiyordu*. Bran ise kurt adamları açığa çıkarmayı planlıyordu.

Birden Adam'ın kurtlarından birinin ona ihanet etmiş olması çok garip gelmemeye başladı. (Ben diğer herkes ka-

dar içgüdülerimin haklı olduğuna inanmamıştım.) Fakat Adam'ın kurtlarından birinin düşmana yardım etmenin ihanet olmadığını düşündüğünü hayal etmek de zor değildi. Ona güce giden yolu açıyorlardı. Düşmanlar Adam'ın evine geldiğinde kimseye zarar gelmesini planlamamışlardı -ama oradaki ölümlerden cesaretleri kırılacak değildi. Kurt adamlar ölürdü -ve onların kurtları da önemli bir sebep için ölmüştü. Mac gibi sürüden bile olmayan bir kurt kaybedileceklerin yanında hiçbir şeydi.

İhanet eden herkes olabilirdi. Adam'ın sürüsünden kimsenin Bran'e sadakat sözü yoktu.

Bran'in bana verdiği kartı çıkarıp ilk numarayı aradım. İkinci çalışta açtı.

"Bran, ben Mercy." Telefonu açtıktan sonra ona ne kadar çok şey söylemem gerektiğinden emin olamadım -kafamdakilerin çoğu sadece fikir yürütmeydi. Sonunda, "Adam'dan haber aldın mı?" diye sordum."

"Hayır."

Ayağımı yere vurdum. "Dr. Wallace hâlâ... Hâlâ orada mı?"

Bran içini çekti. "Evet."

"Ona kurt adamlar üzerinde işe yarayan bir uyuşturucu ok geliştirip geliştirmediğini sorabilir misin?"

Bran'in sesi sertleşti. "Bildiğin bir şey mi var?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmiyorum... Adam'ın ve oğlunun nerede olduğunu bile bilmiyorum. Kurt adamları ne zaman halkın arasına karıştırmayı düşünüyordun?"

"Samuel kayıp mı?"

"Kayıp diyemem. Bütün sürü onlarla -sadece beni aramaya tenezzül etmediler."

"Pekâlâ..." dedi Bran. Açıkça beni haberdar etmeye zahmet etmemelerine şaşırmamıştı. "Bir önceki soruna gelince... Bence çok yakında yapılması gereken bir şey. Bu hafta veya haftaya değil ama bir sene sonraya da kalmamalı. FBI laboratuarlarındaki tanıdıklarım bana varlığımızın neredeyse tamamen açık bir sır olduğunu söyledi. Gri Lordlar gibi ben de varlığımızı ortaya çıkarmanın kaçınılamaz olduğuna karar verdim -bunun nasıl yapılacağını kontrol etmemiz önemli."

Gördünüz mü? Kurt adamlar kontrol manyaklarıdır.

"Bunu kaç insan... Kaç *kurt* biliyor?" diye sordum.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Bu Adam'a olan saldırıyla mı ilgili?"

"Öyle olduğuna inanıyorum."

"Buradaki birçok kurt biliyordur," diye karşılık verdi Bran. "Bunu sır olarak saklamıyordum. Gelecek ay Conclave'da bütün kurtlara duyuracağım."

Başka bir şey söylemeden ona düşündüklerimi anlatmamı bekledi. Düşündüklerimin hiçbirinin temeli yoktu belki ama taburede otururken ona karşı bir sadakat borcumun olduğunu düşündüm. Ben kurt adam değildim ama yine de Bran benim Marrok'umdu ve onu uyarmam gerekiyordu.

"Elimde hiç kanıt yok," dedim. "Bu sadece bir teori." Ve neler olduğunu ve neden bunların olduğunu düşündüğümü anlattım.

"Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedim hattın

diğer ucundaki sessizliğe. "Haklı olup olmadığımı da hiç bilmiyorum."

"Eğer bir kurt adam kendini insanlara göstermek istemiyorsa, yanında başka insanların çalışıyor olması garip," dedi Bran. Bunu teorimin aptalca olduğunu düşünüyormuş gibi dile getirmişti.

İnsanları neredeyse unutmuştum. "Haklısın. Mac'in anlattığı uyuşturucu deneyleriyle ilgili bir açıklamam yok -sadece dozajı ayarlamış veya yan etkilerden korkup onları incelemiş olabilirler. Yeni yaratılmış kurtlar için para ödemek çok az getirisi olan büyük bir riske benziyor."

"İki kurt kavga ederken birini uyuşturmak kavganın sonucunu etkileyebilir," dedi Bran. "Teorini beğendim Mercedes. Mükemmel değil ama doğru yolda gibisin."

Sesli düşünerek, "İnsanların sadakati konusunda endişelenmek zorunda kalmamıştır," dedim.

"Kim?"

"Adam evine gelen kurtlardan birini tanıdığını söyledi, onunla aynı zamanlarda yeniden doğan bir kurtmuş."

"David Christiansen."

"Evet." Marrok'un bahsettiğim kişinin adını bilmesi beni şaşırtmamıştı. Bran her zaman için bütün kurtları yakından tanıyormuş izlenimi verirdi. Ve belki de gerçekten tanıyordu.

"David insanlarla beraber çalışıyor," dedi Bran yavaşça. "Kurtlarla değil. Onun taciz içeren böyle bir plana dahil olacağını hiç düşünmezdim -arkadaşın Alan MacKenzie Frazier'ın yaşadığı dönüşümler tacizden başka bir şey değil.

Yine de bu dikkate alınacak bir şey. Charles'ı arayıp ne dü-
şündüğünü soracağım."

"Hâlâ Chicago da mı?"

"Evet. Haklıymışsın, deneylerin başındaki Leo'ymuş. Görünen o ki maaşı istediği hayatı yaşayabilmesine yetecek kadar yüksek değilmiş." Bran'in sesi hissiz geliyordu. "Arkadaşın Alan MacKenzie Frazier gibi genç kurbanları sattığı kurtları tanımıyormuş -toplamda altı kurt varmış. Genç kurtları niye istediklerini de bilmiyormuş. Anlaşmayı hazırlayan Alfa'nın ikinci adamıymış ama Charles ondan bilgi almakta zorlanıyor çünkü ikinci adam şehirden ayrılmış. Onu bulmamız biraz zaman alabilir. Sürünün geri kalanı ne olduğunu bilmiyormuş gibi gözüküyor ama yine de onları dağıtıyoruz."

"Bran? Eğer Samuel'den veya Adam'dan haber alırsan beni aramalarını söyleyebilir misin?"

Nazik bir sesle, "Söylerim," diyerek telefonu kapadı.

BÖLÜM 13

Bran'le konuştuktan sonra Beetle'ı tamir edecek halim kalmamıştı, o yüzden tamirhaneyi kapatıp eve döndüm. Bran fikirlerimin mantıklı olduğunu düşünmüş olabilirdi ama bu, Adam'la Samuel'in bana şu vakte kadar telefon etmiş olması gerektiğini düşündüğümden karnıma saplanan ağrıları hafifletmiyordu. Burnum bana Adam'ın Jesse'yi Batı Richland'daki boş evde bulmadığını söylüyordu ama oradan sonra nereye gittiklerini bilmiyordum.

Hâlâ duran ölüm kokusunu alınca verandamda duraksadım. Elizaveta Arkadyevna'nın Mac'e ne olduğunu anlatmadığım için beni cezalandırdığına karar vermiştim. Verandamı bizzat temizlemem gerekiyordu, yoksa evime her geldiğimde Mac'in ölümünü hatırlayacaktım.

Mac'i düşünerek kapıyı açtım ve hislerimin bana anlatmaya çalıştığı şeyi çok geç fark ettim. Kapının arkasında duran adamın beni boğamaması için çenemi eğmem yetti ama kolu hâlâ boynuma sarılıydı.

Onunla yüzleşebilmek için sertçe döndüm ve bütün gücümü uyluğunun üzerindeki büyük kasa kısa, sert bir yumruk atmak için kullandım. Küfrederek elini gevşetti, ben de kolundan kurtulup azimle savaşmaya koyuldum.

Benim karate stilim, Shi Sei Kai Kan, birçok düşmanla karşı karşıya gelecek askerler için tasarlanmıştı -bu iyiydi çünkü salonumda iki tane adam daha vardı. Biri insan formundaki bir kurt adamdı. Düşünecek zamanım yoktu, sadece tepki verebilirdim. Birkaç kez güzelce vurdum ama kısa bir süre sonra bu adamların dövüşmeyi benden çok daha uzunca bir süre önce öğrendikleri belli oldu.

Çok geçmeden hâlâ ayakta ve dövüşebiliyor olmamın tek sebebinin bana zarar vermemeye çalışmaları olduğunu anladım, kurt adam bir kez sertçe diyaframıma vurdu, sonra ben nefes almaya çalışırken beni yere yatırıp üzerime çıktı.

"S...tir!"

"Hanımların önünde küfretme," dedi beni bebeğini tutan bir anne kadar nazik ama kesinlikle kıpırdayamayacağım bir şekilde yere bastıran adam. Sesi Adam'ınki gibi yumuşacık geliyordu kulağa.

"*Lanet olası* burnumu kırdı," dedi diğer adam bu kez. Sesi biraz boğuk geliyordu ki bu muhtemelen kırık burnu yüzündendi.

"İyileşir." Ellerinden kurtulmaya çalışmamı görmezden geldi. "Başka yaralanan var mı?"

"John-Julian'ı ısırdı," dedi ilk karşılaştığım adam.

"Ufacık bir ısırık Efendim. Ben iyiyim." Boğazını temiz-

ledi. "Özür dilerim Efendim. Eğitimli olacağı hiç aklıma gelmemişti... Buna hazır değildim."

"Artık bu olay geride kaldı. Hatalarından ders al," dedi beni tutan. Sonra eğildi ve iliklerimi titreten güçlü bir ses tonuyla, "Biraz konuşalım, olur mu? Sana zarar vermek istemiyoruz. Bize karşı koymasaydın vücudunda çürük bile olmayacaktı. Eğer isteseydik seni çok daha kötü yaralayabilirdik," dedi. Haklı olduğunu biliyordum -ama bu onun en iyi arkadaşım olduğu anlamına gelmiyordu.

Yabancı bir kurt adamın altında, yerde ezilmiş bir halde çıkarabildiğim en soğukkanlı sesle, "Ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Hah şöyle iyi bir kız ol," diye onaylarken koltuğumla masamın arasına, elimden iki metre öteye, açıkça dün gece uyurken elimden düşen Zee'nin hançerine baktım.

"Sana zarar vermeye gelmedik," dedi. "Bu ilk bilmen gereken şey. İkincisi ise evini izleyen kurt adamların ve çavuşun uzakta olduğu -o yüzden sana yardım edecek kimse yok. Üçüncüsü de..." Duraksadı ve başını eğip derin derin nefes aldı. "Sen kurt adam mısın? Hayır değilsin. Kokun farklı. Kokunun kedinden geldiğini sanıyordum -benim hiç kedim olmadı- ama tüy ve av kokan sensin."

"Büyükbaba?"

"Sorun değil," diye yanıt verdi kurt. "Bana zarar vermeyecek. Nesin sen?"

"Bunun bir önemi var mı ki?" diye sordum. Adam'a çavuş demişti. Çavuş?

"Hayır," dedi. Üzerimden kalkıp beni bıraktı. "Hiçbir önemi yok."

Koltuğa doğru yuvarlanıp hançeri aldım ve sallayarak kılıfından çıkardım. Evime girenlerden biri öne atıldı ama kurt adam elini kaldırınca durdu. Koltuğumun arkasına geçinceye kadar ilerledim. Elimde hançer sırtımı duvara dayamıştım.

Kurt adamın teni o kadar koyuydu ki vurarak oluşturduğum çürükler kahverengi yerine mavi ve mor gözükü yordu. Beni bıraktıktan sonra gerilediği noktaya çömelmişti. Üzerinde bol, haki bir pantolon ve açık mavi bir tişört vardı. Adamlara işaret edince adamlar gerileyip bana daha çok yer açtılar. İkisi de zayıf ve sert görünüşlüydü. Ayrıca ikiz gibi birbirlerine benziyorlardı. Kurt adam gibi onlar da koyu tenliydi. Tenlerine, vücut yapılarına ve o "Büyükbaba" lafına bakılırsa hepsi akrabaydı.

"Sen Adam'ın askerlik arkadaşısın," dedim. Sesimi sakin tutmaya çalışıyordum -sanki Adam'ın evindeki saldırıya karıştığını bilmiyormuşum da Adam'ın askerlik arkadaşı olmasının onu benim tarafımda yaptığını düşünüyormuşum gibi. "Onunla beraber dönüşen arkadaşı."

"Evet," dedi. "David Christiansen. Bunlar benim adamlarım. Torunlarım Connor ve John-Julian." İkizler isimleri söylenince başlarını salladılar. John-Julian dişlerimle onu kavradığım omzunu ovuşturuyordu, Connor ise burnuna peçete tutuyordu.

"Ben de Mercedes Thompson..." dedim. "Ne istiyorsunuz?"

David Christiansen bir kurdun savunmaya hazır ruh halde yere oturdu.

"Bakın..." dedi. "Çözmemiz gereken bir durum var ve senin bize yardım edebileceğini umuyoruz. Eğer kim olduğumu biliyorsan, dönüşümden beri isteyerek yalnız bir kurt olduğumu da biliyorsundur."

"Evet," dedim.

"Liseyi bitirmedim, tek bildiğim şey askerlikti. Eski bir arkadaşım beni paralı bir asker olarak yanına almak isteyince seve seve ona katıldım. Ama sonunda emir almaktan sıkılıp kendi ordumu kurdum." Gülümsedi. "Torunlarım da istifa edip bize katılınca başka insanların amaçları için savaşmayı bıraktım. Kaçırılmış kurbanları kurtarmakla ilgileniyoruz. İş adamları, misyonerler, her kim olursa olsun onları teröristlerin elinden kurtarıyoruz."

Bacaklarım yorulmuştu, o yüzden koltuğun arkasına oturdum. "Bunun benimle ne alakası var?"

"Biraz utanç içindeyiz," dedi kurt adam.

John-Julian, "Yanlış taraftayız," dedi.

Yüksek bir ses aniden anladığım şeyi unutmama sebep olabilecekmiş gibi fısıldayarak, "Gerry Wallace size geldi..." dedim. David'in yalnız bir kurt olmaktan bahsetmesi anlamamı sağlamıştı. Yalnız kurtlar ve Dr. Wallace, Marrok'un sürüsüz kurtlarla aracısı olan Gerry'yi işaret ediyordu. "Ve size Bran'in dünyaya kurt adamları açıklamayı düşündüğünü söyledi." Gerry'nin babasıyla zaman geçirmeye vakit bulamamasına şaşmamalı.

"Evet," diye onayladı David. Kaşlarını çattı. "Sen kurt

adam değilsin, yemin edebilirim, nasıl hakkımızda bu kadar çok şey..." Birden yüzü aydınlandı. "Çakal. Sen Marrok'un yetiştirdiği o çakala dönüşebilen kızsın."

"Ta kendisiyim," dedim. "Yani Gerry, Bran'in kurt adamları açığa çıkarma kararını anlattı?"

"Bran kurt adamları insanlar için satıyor, tıpkı Gri Lordların kendi insanlarına yaptığı gibi," dedi burnu kanayan Connor. Anlaşılan benim garipliğim Bran'e duyduğu kızgınlığın yanında hafif kalmıştı. "Kurtlarını koruması gerekirdi. Onları satmadan önce *birinin* ona karşı gelmesi gerekiyordu."

"O yüzden siz de Adam'ı..."

"Hayır." David'in sesi yumuşaktı ama eğer kurt formunda olsaydı kulakları kafasına yapışırdı. "Bunu öneren Gerry'ydi. Onunla konuşmamı istedi, Adam'ın arkadaşı olduğum için."

"Bran Gri Lordlardan biri değil. O hiçbir zaman kurtlarını satmaz. Sanırım aklınıza hiç Adam'ı telefonla arayıp konuşmak gelmedi veya Bran'i aramak," dedim.

"Bir görevden dönüyorduk," dedi David. "Zamanımız vardı. Bazı şeyler yüz yüze yapılmalı."

"Çocuk kaçırmak gibi mi?" dedim soğuk bir sesle.

"Bu planımızda yoktu," dedi Connor. Sesinde öfke vardı.

"Öyle mi?" diye mırıldandı David. "Bir süredir düşünüyorum. Her şey çok kötü gelişti... Gerry'nin dört kurdu öldü. Planın esasında bu şekilde olduğundan şüpheleniyorum."

"Üç kurdu öldü," dedim. "Mac bizim kurdumuzdu."

David gülümsedi ama ağzıyla değil gözleriyle. "Evet. Üç kurdu öldü ve bir de Adam'ın kurdu."

"Neden kendi kurtlarını öldürmek istesin ki?" diye sordu Connor.

"Ölen kurtların kim olduğuna bakmak gerek." David düşünceli gözükü yordu. "Dominant kurtlar mıydı acaba? Onları çok iyi tanımıyordum -Kara dışında. O Gerry'den uzun süre emir almaya dayanamazdı. Mac ise Adam'dan yardım isteyerek Gerry'ye ihanet etti."

"Gerry bir psikopatmış gibi konuşuyorsun," dedi John-Julian. "Bana deli biri gibi gelmemişti."

"O bir kurt adam," dedi David. "Emir zincirine insanlardan daha çok önem veririz. Kontrolün elinde kalmasını istiyorsa kendinden daha dominant kurtlardan kurtulmak zorundaydı -ve sürüye ihanet eden kurtlardan."

David'e baktım. "Gerry'yi iyi tanımıyorum ama sanırım sen ondan daha dominantsın."

David suratını buruşturdu. "Benim kendi adamlarım var. Ben Gerry'nin kurtlarını istemiyorum, o bunu herkesten iyi biliyor. Beni senelerdir gözlüyor."

"O yüzden senden yardım istemekte sakınca görmedi," dedim hafif bir sesle. "Liderliğine göz koymayacağını biliyordu."

John-Julian yumuşak bir sesle, "Gerry büyükbabama Adam'ın Bran'e karşı gelmek istemediğini, ama eski bir arkadaşını dinleyeceğini söyledi," dedi.

"Buraya gelmemiz için uçak paramızı karşılamayı öner-

di, biz de kabul ettik. İşlerin bize gösterildiğinden daha farklı olduğunu anlamamız ise çok kısa sürdü."

"Birtakım araştırmalar yaptım." Konuşmayı David sürdürdü. "Arkadaşlarımı arayıp Bran'in gerçekten de Aralık toplantısında Alfalara kurtları açığa çıkarmayı düşündüğünü söylemeyi planladığını öğrendim. O yüzden Adam'la konuşmaya geldik. Ama ben bunun işe yarayacağını düşünmüyordum... Adam Marrok'u ona karşı gelmeyecek kadar çok seviyor."

"Ama işler bize gösterildiği gibi değildi," dedi Connor. "Gerry bize daha önce bir kurt adam ordusu oluşturduğunu söylememişti."

"Ordu mu?" dedim.

"Küçük bir ordu. Askerlerin birkaçı Kara gibi kendi sürüsünü bulamayan yalnız kurttu," diye açıkladı John-Julian. "Birkaçı da kurt adama dönüştürmeyi teklif ettiği yalnız askerlerdi."

"Aptal adam bir grup korkmuş şapşalın eline uyuşturucu silahlar verdiğinde bu işe bir dur demeliydim." David başını iki yana salladı. "Ama Gerry'nin bir kurt adama zarar verebilecek bir şey geliştirdiğini bilseydim... Her neyse, o andan itibaren her şey mahvoldu."

"Adam kapıyı açtığında Mac'i vurduklarını söyledi," dedim.

"Gerry Adam'ın o kadar tehlikeli olduğunu anlatmıştı ki kapıyı açanın kim olduğuna bile bakmadan onu vurdular." John-Julian'ın sesinde çok hafif bir pişmanlık vardı.

"Mac'i tanıyor muydunuz?" dedim. Zee'nin hançerine

bakıyordum, çünkü ne kadar kızgın olduğumu anlamaları-
nı istemiyordum. Ama kurt adam tabii ki anladı.

"Hayır tanımıyorlardı," dedi David. "Biz geçen Pazartesi geldik." Bana uzun bir bakış attı. "Gerry'nin askerlerinden biri, bir insan, tamamen korkmuş bir şekilde geldiğinde oradaydık."

John-Julian da bana bakarak, "Adam *birinin* partnerini öldürdüğünü söyledi," dedi. "Bir *iblis* öldürmüş."

"İblis değilim." Omzumu silktim. "Yaşayamayacak kadar aptal, yeni; eğitimsiz bir kurdu öldürmek için bir iblis olmak gerekmiyor."

Öfkemi bastırmaya çalıştım -Mac'i tanımamaları onların suçu değildi. Onlara bakıp duraksadım. Belki de tanımalarını gerekiyordu.

Onlara güvenme eğilimindeydim. Bunun bir sebebi hikâyelerinin kulağa doğru gelmesiydi -gerçi onları bundan emin olabilecek kadar tanımıyordum. Diğeri ise Adam'ın David Christiansen'den bahsederkenki ses tonunu hatırlamamdı.

"Size verandamda ölen çocuğu, Mac'i anlatayım," dedim. Sonra onlara Mac'in dönüşümünü, onu Gerry'ye satan Chicago Alfa'sını ve uyuşturucu deneylerini anlattım.

"Hepimiz uyuşturucu silahları gördük," dedi John-Julian yavaşça. "Genç kurdu iki okla öldürdüler -Adam'ı ise bağlayabilmeleri için beş kez vurmaları gerekti."

David, "DMSO uyuşturucuyu daha çabuk bir şekilde kanımıza karıştırırken metabolizmamız gümüşle devre dışı mı kalıyor?" diye sordu. "Bu Ketamin yerine herhangi bir şey kullanılabilir mi demek?"

"Ben doktor değilim," dedim. "Ama kulağa bu işe yarar gibi geliyor."

"Belki Gerry'ye de öyle gelmiştir, bunu test ediyordur," dedi David. "Gerçek bir sürüde bu işe yaramazdı ama anormal yalnız kurtlar ve yalnız çalışmak zorunda kalan yeni dönüştürülmüş asker kurtlar söz konusu olduğunda kimse tutsakları korumaya ihtiyaç duymaz."

Bu dominant kurtların doğasında vardı. Kurtların dominantları takip etme içgüdüsü ne kadar güçlüyse, dominantların da onlardan daha zayıf olan kurtları koruma içgüdüsü o kadar güçlüydü.

"Bütün yalnız kurtlar anormal değildir..." diye itiraz etti Connor.

David gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ama kurt adamların sürülere ihtiyaçları vardır. Sürülerden uzak durmaları için daha güçlü bir sebepleri olması gerekir. Benim gibi çok azı var, kurt olmaktan o kadar çok nefret ediyoruz ki bir sürüde yaşayamıyoruz. Fakat çoğu sürülerin kabul etmediği dışlanmış kişiler."

Gülümsemesi değişti, kasvetli bir hal aldı. "Benim sürüm var, Connor. Sadece kurt adam sürüsü değil..." Dönüp bana baktı. "Durumu gözlemeleri için takımımızın diğer elemanlarını Gerry'nin yanında bıraktım. Altı kişiyiz. Küçük bir sürü ama benim işimi görüyor. Bir sürüden uzun süre ayrı yaşayan birçok kurt biraz deliriyor. Askerler de biraz öyle. Sadece yalnız çalışan bir asker genelde aptal ya da deli olduğu için onunla çalışacak birini bulamadığı için yalnız çalışır -ve aptal olanlar genelde ölür."

"Aptal bir kurt adamla tanışmak istemezdim," derken telefonum çaldı. "Bir saniye," diyerek mucizevî bir şekilde zarar görmemiş olan cep telefonumu çıkardım.

"Şükran Günün kutlu olsun Mercy!"

"Şükran Günün kutlu olsun anne," dedim. "Seni sonra arasam olur mu? Şu an biraz meşgulüm."

"Kız kardeşin biraz önce arayıp bize nişanlandığını söyledi..." dedi açıkça beni görmezden gelerek. Ben de adamlar beni izlerken annemin kardeşimden ve üvey babamdan bahsetmesini dinledim.

"Anne!" dedim hiç susacak gibi gözükmeyince. "Anne! Misafirim var."

"Ah, iyi!" dedi. "Şükran Gününde yalnız kalmanı istemiyordum. Warren ve o tatlı genç sevgilisi mi geldi? Umarım sevgilisinden ayrılmaz. Geçen seferki sevgilisini hatırlıyor musun? Göze hoş geliyordu ama konuşulabilecek biri değildi, değil mi?"

"Hayır anne," dedim. "Bunlar yeni arkadaşlarım. Fakat kapatmam lazım, yoksa onları görmezden geldiğimi sanacaklar."

Birkaç dakika sonra telefonu nazikçe kapadım.

David, "Bugünün Şükran Günü olduğunu unutmuşum," dedi ama bunun onu rahatsız edip etmediğini anlayamadım.

"Şu uyuşturucu deneylerini düşünüyordum Efendim," dedi Connor. "Genelde bir yöneticiye suikast yapmaya çalışanlar hep kendi tuzağa düşer."

"Bunlar kurt adam," dedi büyükbabası. "İnsan değil.

Gerry hiçbir zaman Marrok olamaz. Evet, dominant -ama değil bütün sürülerin, tek bir sürünün bile Alfası olacak kadar güçlü olabileceğini hiç sanmıyorum. O da bunu biliyor."

"Ama bu Gerry'nin hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Connor. "Onu kurtlarının arasında hiç izledin mi? Hâlâ insan olan askerlerin dominantlık belirtileri gösterdiğini fark ettin mi? Onlara şu anda onları kaybetme riskini göze alamayacağını söylüyor -ama sanırım sadece dikkatli davranıyor. Sen kurtlarına emir verdiğinde ve kurtlar bunlara uyduğunda bu hiç hoşuna gitmiyor."

"Kişiliğini değiştiremez," dedi David. Ancak bunu onaylamıyormuş gibi konuşmamıştı.

"Hayır, Efendim. Ama artık Adam onun kontrolü altında değil mi? Uyuşturucuların doğru kombinasyonunu bulursa ve Adam'ın kızını da bırakmazsa, Adam sürekli onun kontrolü altında olur."

David başını eğdi, sonra da iki yana salladı. "Bu işe yaramaz. Uzun süre boyunca yaramaz en azından. Bir Alfa uzun süre itaatkârlık edemeden kendini öldürür. Adam ya uyuşturuculara karşı gelir ya da ölür."

Bu kesin değildi. Bence kimse uyuşturucu karışımının nasıl işe yarayacağını bilmiyordu -Adam gibi güçlü kurtlar yerine sadece yeni kurtlar üzerinde deney yapan Gerry bile.

John-Julian, "Bizim ne düşündüğümüzün bir önemi yok. Gerry uyuşturucuların Adam üzerinde işe yarayacağına inanıyor olabilir mi?" diye sordu.

Nedense bana baktılar ama tek yapabildiğim omzumu

silkmek oldu. "Ben Gerry'yi tanımıyorum. Sürüyle çok fazla zaman geçirmezdi ve işi yüzünden çok gezerdi." Durakladım. "Bran böyle bir pozisyona aptal birini getirmezdi."

David başını salladı. "Bu olaylardan önce hiçbir zaman Gerry'nin aptal olduğunu düşünmemiştim. Fakat kan gövdeyi götürünce düşüncelerimi tekrar gözden geçirmek durumunda kaldım."

"Bakın," dedim. "Gerry hakkında tartışmayı çok isterdim ama neden önce buraya neden geldiğinizi ve benden *ne* istediğinizi anlatmıyorsunuz?"

"Bran'in yapacağı şeyden hoşnut değilim," diye homurdandı David. "Gerry'nin yaptığı şeylerden ise hiç hoşnut değilim."

John-Julian, "Bizden çocuğun cesedini kapına getirmemizi Gerry istedi," diye homurdandı. "Kurtların işine burnunu sokmaman için bir uyarı gerekiyormuş. Onunla merkez üssü olarak kullandığı evinde tanıştık ve o sırada Adam'ın kızını kaçırdığını ve üç kurdunu ölüme terk ettiğini öğrendik."

"Hiçbir zaman geride adam bırakılmaz," dedi Connor.

"Ve masumlara saldırılmaz," dedi John-Julian bana bakarak. Bunu sanki dini bir inançmış gibi söylemişti.

David hafifçe gülümsedi. "Bran'in yerinden edilmesi gerektiğini düşünsem de sadece bir aptal Adam'ın istemediği bir adımı atacağını düşünür. Gerry'yi bu dersi kendi başına öğrenmesi için bırakırdım ama söz konusu olan onurumuz. Biz masumlara zarar vermeyiz -o yüzden bu gece Adam'la kızını kurtaracağız."

"Adam onların elinde mi?" Bu esasında şaşırtıcı değildi. Neden sürü bütün gün boyunca telefon etmesin ki? Esasında bu beni rahatlatmıştı, çünkü aklıma bir düzine çok daha kötü ihtimal gelmişti.

Fakat asıl şaşırtıcı olan verandada kimsenin olduğunu hissetmememe rağmen kapının açılıp Samuel'in insan formunda evime girmesiydi. Üzerinde sadece kot vardı. Ayakları bile çıplaktı, bana yaklaşırken topallıyordu. "Adam'ı kaçırdılar," diyerek bilgiyi onayladı.

Onu duymamış ve kokusunu almamıştım ama David şaşırmamış gözükyordu. Adamlarına kıpırdamamalarını belirten hafif bir işarette bulundu -ama ikisi de gergindi ve her an harekete geçecekmiş gibi duruyorlardı.

"David Christiansen, bu Dr. Samuel Cornick," dedim. "Samuel... Bu David, Adam'ın eski askerlik arkadaşı. Buraya Adam'ı ve Jesse'yi kurtarmaya gelmiş."

"Öyle olduğunu duydum," dedi Samuel koltuğa oturarak.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordum.

"Adrese vardığımızda birkaç şey bulduk ama hiçbir şey net değildi. Darryl, Adam'ın bizi av için çağırmamasının sebebinin arabasıyla beraber gitmiş olduğunu anlayana dek bayağı evi dolaştık. Biri onu cep telefonuyla görmüş - Warren'ın evinden çıkarken yanında telefon yoktu. Birkaç kurt arabanın uzaklaştığını görmüş ama kimsenin aklına Adam'ı sorgulamak gelmemiş."

"Bir dakika," dedim çünkü içimde çok kötü bir his vardı. "Bir dakika. Vampirler daha önce adrese gidip bakmışlardır -Bran bir vampir kadar paranoyak kimsenin olmadı-

gını söylüyor. Kurt adamların olmaları gereken yerde olduklarından emin olmak istemişlerdir, sence de öyle değil mi? En azından kurtların orada olup olmadıklarından emin olmak istemişlerdir. Ne yani sürümüzün yarısı oraya gidip diğerlerinin izini sürecek kadar koku alamadı mı?" David'e baktım. "Ve Mac'in cesedi verandamdayken orada olmaması gereken kimsenin kokusunu da almamıştım -senin kokunu almadım mesela." Omuzlarım düştü. "O sırada fark etmeliydim, değil mi? Gerry tek başına değil." Samuel'in gerildiğini görünce onun işin arkasında Gerry olduğunu bilmediğini hatırladım. "Gerry Wallace büyücümüzle işbirliği içinde."

Bir cesedi en iyi koku alabilen burnun ya da en eğitimli, en iyi donanıma sahip adli tıp takımının bile ipucu bulamayacağı kadar temizleyebilecek bir sürü büyücü vardı. Ama David'in ve adamlarının kokusunu temizleyip geriye Adam'ın evinin kokusunu bırakabilecek sadece birkaç büyücü vardı, Elizaveta Arkadyevna da onlardan biriydi.

"Rus bir büyücü var," dedi David.

"Sürüler ortaya çıkarsa büyücüler işlerinden olur," dedim. "Saklı kalmanın bedeli ağır -ve büyücüler bu bedelden faydalanıyor. Gerry Adam'ı Marrok yapmayı düşündüğüne göre bu Adam'la Elizaveta'nın arasındaki anlaşmayı bozmaz."

"Ne?" Samuel'in sesi o kadar kısıktı ki gerildim.

"Gerry kurtların açığa çıkmasını istemiyor," diye açıkladım. "Adam'ın bunu önleyebileceğine karar verdi -Bran'i öldürerek."

Samuel elini kaldırdı, diğer adamları incelerken bakışları buz gibiydi. "Bence bana neler olduğunu düşündüğünü Bay Christiansen anlatmalı." Samuel bu sayede onun yalan söyleyip söylemediğini anlayabilecekti. Samuel bunu yapabilen kurtlardan biriydi.

David de bunu biliyordu, gülümsemesinden anlayabiliyordum. "Gerry Wallace bana Bran'in kurtlarını açığa çıkaracağını, onları bırakacağını söyledi. Benden Adam'la konuşup onun buna itiraz etmesini sağlamamı istedi."

"Yani Marrok'la liderlik için savaşmanı," diye düzeltti Samuel.

"Evet. Bunun için benimle torunlarımı buraya yolladı. Seçtiği metoda *şaşırmıştım*. Silahlı adamları bir Alfa'nın evine sokmak bana mantıklı gelmemişti -ama Gerry'nin tecrübesiz kurtları karşısında Adam'ın kendini savunabileceğini biliyordum, o yüzden plana uydum."

David omzunu silkti. "Bayan Thompson'la konuştuktan sonra Gerry'nin kan dökülmesini planladığına, ölen kurtların onun başına bela olacağını düşündüğüne karar verdik. Sanırım en başından beri konuşmak yerine Adam'ı Jesse'yle tehdit etmeyi planlıyordu."

Samuel başını eğdi. "Gerry Adam'ı tanıyor. Adam babama karşı gelmez -Bran'in yaptığı şeye katılmasa bile. Adam Marrok olmak istemiyor."

"Adam'ı kızını tehdit ederek kontrol edebileceğini düşünüyorsa onu çok iyi tanımıyor demektir," dedi David.

"Bana kalırsa yanılıyorsun," dedim. "Adam Jesse'yi kurtarmak için her şeyi yapar."

"Hepiniz sanki Adam'ın babamı öldüreceği kesinmiş gibi konuşuyorsunuz."

Durup düşündüm. "Gerry buna inanıyor. Belki Bran'in ölümünü sağlayacak bir şey yapmayı planlıyordur. Uyuşturucu silahları sadece kendi bildiğini sanıyor."

Samuel hırlayınca kafasını okşadım. Koltuğun arkası yastıkları kadar rahat değildi -ama iki kurt adamdan daha uzunmuş gibi durmak hoşuma gidiyordu. Samuel elimi omzuna çekip tuttu.

"Peki niye buraya geldiniz?" diye sordu David'e. "Adam'ın sürüsünü bulamadınız mı?"

"Sürüyü aramıyordum," dedi David. "Gerry Adam'ı uyuşturup bağladı. Onunla konuşmaya çalıştığımda neredeyse zincirlerini kıracaktı. Söylediğine göre sürüsünde ona ihanet eden biri olduğuna inanıyormuş -ve bence haklı. Sanırım o sayede onu kaçırdılar. Yine de uyuşturucu onu paranoyaklaştırıyor sanırım. Onu insan çocuğuyla beraber oradan çıkarmak için bizle işbirliği yapması gerek... Bana güvenmiyor -ve üzülerek söylüyorum ki güvenmemesi için sebebi var." Samuel'e baktı. "Bence sana da güvenmez -kızı oradayken başka bir erkeğe güvenemez." Bana döndü. "Ama minibüsünde senin kokun var, yatak odasında ise fotoğrafın."

Samuel bana sert bir bakış attı. "Yatak odasında mı?"

Bunu ben de ilk defa duyuyordum. Fakat bu fotoğraf beni Adam ve Jesse kadar endişelendirmiyordu.

"Tamam," dedim. "Onu nerede tutuyorlar?"

Samuel David'in bütün planları yapmasına iki konu ha-

riç aldırmıyor gibi görünüyordu. İlk olarak sürüsünü çağırmak konusunda ısrar etti -ama çok geçmeden sadece yedek olacaklarını, birkaç dakikalık bir mesafede beklemelerinin daha doğru olacağını kabul etti. Son dakikaya kadar gerçekte ne döndüğünü sadece Darryl bilecekti.

İkinci olarak da babasını arayıp ona tüm bildiklerini anlatmak istedi.

"Adam onunla savaşmaz," dedi David'in donuk yüzüne bakarak. "Kurtların ortaya çıkmasını istemediğini biliyorum ama babamın sebeplerini anlıyor." İçini çekti. "Bak, kimse bu durumdan memnun değil, Marrok bile. Fakat hükümetteki ajanslardan biri *işbirliği* yapılmazsa her şeyi açığa çıkaracaklarını söyleyerek tehditler savurdu."

David'in yüzünden okuyamayacağım kadar hızlı bir ifade geçti ama Samuel onaylayarak başını salladı. "Ben de seninle birinin konuşup konuşmadığını merak etmiştim. Dilleri hep askerdi. Açık bir sır haline geldik -ve bu güvenli değil. Açıkçası Bran'in bunca zamandır bizi saklayabilmiş olmasına şaşırıyorum. Halkın büyülü varlıkları kabul ettikten sonra hepimizi keşfedeceğini sanıyordum."

"Bilmek istemiyorlar," dedim. "Birçoğu kendi küçük dünyasında güvende."

"Baban büyükbabama ne yapacak?" diye sordu Connor.

Samuel kaşlarını kaldırdı. "Büyükbaban yanlış bir şey yapmadı. Bran'e veya başka birine söz vermiş değil ve sırrımıza ihanet etmedi. Aksine tam tersini yaptı."

Cep telefonum yine çaldı -Bran arıyordu. Cidden garip bir kurttu. "Mercedes, oğlumla konuşmak istiyorum."

Samuel'e bakıp, "Burada değil. Sana dün geceden beri ondan haber almadığımı söylemiştim," dedim.

"Oyun oynamayı bırak," dedi Bran. "Telefonu Samuel'e ver."

David Christiansen ve adamlarına bakıp kaşlarımı kaldırdım ve telefonu verip Samuel'in durumu açıklamasını dinledim. Bran muhtemelen Samuel'in burada olmadığını söylediğimde sesimden yalan söylediğimi anlamıştı. Muhtemelen. Ama konuşmanın iki tarafını birden dinlemiş olan David sonsuza dek Marrok'un Samuel'in yanımda oturduğunu *bildiğine* inanacaktı.

Ne kadar tatmin olduğumu gizledim. Bran'e güçlü kurtlar inanırsa çok daha güvende olurduk.

BÖLÜM 14

Yolun çoğunu Christiansen ve torunlarıyla aldık. Ben insan, Samuel kurt formundaydı -benim evimde dönüşmüştü, çünkü diğer kurtlar dönüşümü hissedebilirdi.

David oraya nasıl gideceğimizi anlattıktan sonra bizi bir kilometre ötede bıraktı. Plana göre Samuel'le tek başımıza oraya gizlice yanaşacaktık. Sonra ben Adam'la Jesse'nin tutulduğu depodaki bir delikten içeri girmeye çalışacaktım, Samuel de Adam'ın sürüsüyle randevulaşıp içeri çağrılacağı anı bekleyecekti.

Adam'la Jesse Benton'ın biraz güneyinde, Richland'ın yaklaşık yirmi kilometre ötesindeki bir odunlukta tutuluyorlardı.

Odunluk kapalıydı, etrafta daha kesilmemiş arsalar dolusu ağaç vardı. Geçerken birkaç çınar ve meşe ağacı gördüm, seçebildiklerim arasında birkaç çam da vardı.

David'in bana ayrıntılı bir şekilde anlattığı depo, kocaman bir evin hemen arkasındaydı. Evin pencereleri tahtalarla kaplıydı ve yanında bir emlakçının gururla koyduğu SATILDI tabelası duruyordu.

Samuel'le birlikte çalılarla kaplı bir çukurun içine çömeldim ve etrafı iyice inceledim. Oturduğum yerden hiçbir araç görünmüyordu, muhtemelen evin öteki tarafına park etmişlerdi.

Christiansen bize odunluğun üzüm yetiştirmek isteyen bir şarap üreticisine ait olduğunu söylemişti. Bahara kadar hiçbir şey ekemeyecekleri için o zamana kadar ev de depo da boş olacaktı.

Emlakçının tabelası bana Adam'ın bir kurdunun gerçekten ona ihanet ettiğini açıkladı ve *kim* olduğunu ortaya koydu.

Cep telefonumu çıkarıp Darryl'i aradım. Artık numarasını ezberlemiştim.

"John Cavanaugh'ya ulaşabildin mi?" diye sordum. John Cavanaugh çok iyi tanımadığım kurtlardan biriydi -ve savaş konseyimiz sırasında Warren'ın evindeydi.

"Nerede olduğunu bilmiyoruz."

Rahatlayarak içimi çektim ama Darryl bunu görmezden geldi, hâlâ tam olarak ne yaptığımızı bilmediği için sinirliydi. Samuel'in emirlerini uygulamaktan da hiç memnun değildi.

"Emredildiği üzere telesekreterlere not bırakmıyorum. Bu da birçok insanın yanımızda olmayacağı anlamına geliyor."

"Adam'ı tuttukları deponun önündeki emlakçı tabelasında John Cavanaugh'un adı yazıyor," dedim.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Anlıyorum," diyerek telefonu kapadı. Darryl uzun

vedalardan hoşlanmazdı ama zeki bir adamdı. John Cavanaugh bu kurtarma operasyonuna çağrılmayacaktı -ya da diğer operasyonlara. Bir adamı ölüme göndermek beni rahatsız etmeliydi ama Cavanaugh için üzülmeden önce Adam'la Jesse'nin ne durumda olduğunu görmek istiyordum.

Samuel yanımda hafifçe inledi.

"Tamam," dedim ve soyunmaya başladım. Hava çok soğuktu. Montana kadar değil ama kıyafetlerimi mümkün olduğu kadar çabuk çıkarmak dışında hiçbir şey yapamayacağım kadar serin -tabii bir yandan da çalının dikenlerinin batmamasına dikkat ederek. Kıyafetlerimi gelişigüzel katlayıp telefonumu kapadım.

"Benim içeri girmemi beklemene gerek yok," dedim yine.

Samuel bana sadece baktı.

İçimi çekip biçim değiştirdim. Kendimi sıcacık hissederek gerindim ve Samuel'e kuyruğumu sallayarak depoya doğru ilerledim. Güneş hâlâ etrafı aydınlatıyordu, o yüzden görülmemek için yolu uzatmak zorunda kaldım. Samuel'in beni izlediğinin farkındaydım ama onu hiç görmedim. Bu rengini düşününce oldukça etkileyiciydi -Montana havasında beyaz olmak iyiydi ama doğu Washington'da kış genelde gri ve kahverengi geçer.

Deponun alüminyum kenarlarından birinde Christiansen'in tam dediği yerde bir delik vardı. Uğraşmam gerekti ama biraz tüyümü feda ederek de olsa içeri girebildim. Burnum birkaç ay içinde başka bir çakalın ve daha küçük yaratıkların da bu yolu kullandığını söylüyorlardı. Gerry ya

da kurtlarından biri kokumu alırsa başka bir çakalın içeri girdiğini düşüneceklerini umuyordum.

Deponun içi mağara gibiydi ve dışarıdan daha sıcak değildi. Christiansen saklanacak bir yer bulmakta zorlanmayacağımı söylemesine rağmen nedense deponun içinin boş olmasını beklemiştim. Fakat içeride yüzlerce, belki de binlerce sandık vardı. Nemden yıpranmış iki metrelik sandıklar tavana kadar üst üste dizilmişti ve yükseklikleri yirmi metreyi buluyordu.

Hava küf kokuyordu. Etrafa bakınınca yerde bir fıskiye olduğunu gördüm. Sanırım bu mantıklıydı -depo ağaçlarla dolu olduğu zaman onları gönderene dek nemli tutmaları gerekiyor olmalıydı.

Üzerinde "*Hamamelis Virginiana - Witch Hazel 3' 4*" yazan bir grup sandık buldum. İçleri boştu ama gri tahtaların üzerinde hâlâ sert bir çalı kokusu vardı. En üstteki sandığa saklanabilirdim ancak dışarı zıpladığımda veya kutuya geri girdiğimde hemen fark edilirdim. Onun yerine alttaki sandıkla dış metal duvarın arasına kıvrıldım, bu şartlar altında en güvende olacağım yer orasıydı.

Plana göre David'in oğullarından birinin beni almaya gelmesini bekleyecektim. Çıkarımı -bu kelimeyi David kullanmıştı- gece yapacaklardı, yani hâlâ birkaç saat vardı.

Gerry Adam'la ilgili problem yaşıyordu. Uyuşturucuya rağmen odada muhafızların olmasının Adam'ı çok fazla sinirlendirdiğini fark etmişlerdi. Evinde zincirlerini kırdığını hatırladıkları için onu *sakin* tutmaya çabalıyorlardı: Bu yüzden Jesse'yle Adam yalnızlardı ve odalarının dışında tek

bir gardiyan duruyordu. Gerry'nin kokusu Adam'ı o kadar çok rahatsız ediyordu ki Gerry depodan tamamen uzak duruyordu.

Jesse ve Adam'ı birkaç saat boyunca kurtarmayacak olmamıza rağmen yanlarına girip Adam'ı kurtarılabilecek bir hale getirmek için elimden geleni yapabilirdim.

Bu konuyu tartışmıştık. David şafak vaktine yakın, kendi adamı muhafızlık yapmaya başlayıncaya kadar beklememi istemişti ama ben Adam'la Jesse'yi daha fazla yalnız başlarına bırakmak istemiyordum. David ise fark edilme riskimin çok yüksek olduğunu düşünmüştü.

Tartışmayı Samuel sonlandırmıştı. "Bırak, gitsin. Zaten gitme desen bile gidecek, gideceğini bilirsek en azından riskleri azaltabiliriz."

David bundan mutlu olmamıştı ama ondan yüksek otoriteye ve daha iyi olan karara boyun eğmişti. Samuel haklıydı. Adam'la Jesse'yi ben yanlarında olabilecekken korunmasız bırakmayacaktım. Kokumu tanıyan tek kurt Gerry'ydi ve o da depodan uzak duruyordu. Diğer kurtlar sadece herhangi bir çakal olduğumu sanacaklardı ve etrafta zaten pek çok çakal vardı.

Fakat hâlâ birinin benimle gelmesini beklemem gerekiyordu ve bu uzun sürebilirdi -tek başıma Adam'la Jesse'yi nerede tuttuklarını aramamdansa böylesi daha güvenliydi.

Hareketsiz dururken kendimi hazır hissetmem neredeyse imkânsızdı. Sonunda John-Julian'ın tanıdık kokusu beni uyandırana dek bir saat kadar uyuyakaldım.

Dikkatle dışarı çıktım. John-Julian yalnızdı ve bir om-

zunda benim çantam asılıydı. Benimle konuşmadı, sadece bir zamanlar ofis olarak kullanılıyormuş gibi gözüken koridora doğru ilerledi. Sandıklar gibi ofisler de üst üsteydi, üç katlı.

John-Julian ikinci kata çıktı, orada en sondaki kapının üzerinde diğerlerinden farklı, parlak bir kilit vardı. Kilidi ve kapıyı açtığında içeri girip durdum.

Gerry'nin Adam'la Jesse'yi sadece tek bir muhafıza teslim etmesi normaldi zira ikisinin de tek başlarına kaçması imkânsızdı.

Jesse çıplak bir şiltenin üzerinde yatıyordu. Biri ağzını, saçlarını ve boynunu kaplayacak şekilde yüzünün alt kısmını bantla sarmıştı. Bandı çıkarmak çok canını yakacaktı. Bilekleri kelepçelerle birbirine kenetlenmişti ve kelepçeler bir ip yardımıyla yatağının direklerine bağlanmıştı. Ayakları da kelepçeliydi ve yatağın ayak direklerine bağlıydı, kıvranmak dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

John-Julian'a boş gözlerle baktı -beni ise hiç görmemiş gibiydi. Üzerinde tişört ve yumuşak pamuklu, ekoseli pijama altlarından vardı -muhtemelen onu kaçırdıkları gün üzerinde olan kıyafetlerdi bunlar. Sol kolunun alt kısmında o kadar koyu bir morluk vardı ki morluk mor yerine siyah gözüküyordu.

Adam ise muhtemelen yatağın direklerini yapan marangozun yaptığı bir sandalyede oturuyordu. Kaba görünüşlü bir iskemleydi bu ama herhalde kaçıranlar stili pek önemsemiyordu. Bir balmumu müzesinde veya Orta Çağ'dan kalmış bir işkence odasında olabilecek ağır kelepçeler bi-

leklerini sandalyeye kenetlemişti, ayak bilekleri de sandalyenin ayaklarına bağlıydı. Sandalyeyi imha etmek bile kurtulmasına yetmezdi zira bir sene boyunca ülkedeki bütün okulların parasını karşılayabilecek kadar fazla gümüş zincirle sarmalanmıştı.

John-Julian, "Gerry buraya gelmez," dedi. Adam bir an için de olsa gözlerini açtığında altın sarısı irislerinin öfkeyle parıldadığını gördüm. "Varlığı Adam'ın üzerinde büyükbabamın yarattığı etkiyi yaratıyor. Uyuşturucu bile Adam'ı sakin tutmaya yetmiyor... O yüzden Gerry uzak duracak. Bizim adamımız sadece beş dakika boyunca gardiyanlık yapıyor. Sonraki gardiyan düşmanımız... Ama ondan sonraki adamlarımızdan biri olan Shawn iki saat boyunca burada olacak."

John-Julian zaten bildiğim bilgileri anladığımdan emin olmak amacıyla tekrarlamaya devam etti. "Shawn içeri girip sana elinden geldiğince yardım edecek. Gardiyanlar içeriyi kontrol ettikten sonra aşağıda duruyorlar. Ama ola ki durmazlarsa Shawn vardiyasına başlayana kadar bağlarını çözmesen iyi olur. Bir gardiyan mahkûmları izliyor, depoda ise dört tane adam nöbet tutuyor. İçlerinden biri sadece dışarıda yürümekle görevli. Evin içinde televizyon ve elektrik var, o yüzden görev yapmazken nöbetçilerin çoğu oraya gidiyor. Kimse Adam'ın sürüsünün onları bu kadar çabuk bulmasını beklemiyor, o yüzden dikkat kesilmiş durumda değiller."

Mahkûmları koruma görevini genelde David'in adamları yapıyordu çünkü Gerry'nin güvenebileceği çok fazla adamı yoktu -bu deli askerlerin ve yalnız kurtların başarabile-

değil bir şey değil. David'in söylediğine göre Gerry kalıp gardiyanlık yapmaları için onlara para vermişti. David'e de para teklif etmiş, bu sayede onun kendisine karşı gelmeyecegine inanmak istemişti.

John-Julian konuşurken ben de odanın etrafına bakındım, içeride saklanacak çok fazla yer yoktu. Tamamen içeri girmedikleri sürece kapının arkasına ya da büyük dolabın içine saklanabilirdim -bazı klişeler işe yaradıkları için klişe olmuştur. Adam ve Jesse elleri kolları bağlı bir halde öylece dururken muhafızların da odayı araması için hiçbir sebep yoktu zaten.

Jesse sonunda John-Julian'ın kendisiyle konuşmadığını anlayınca kıpırdandı. Beni görebilene kadar rahatsızca döndü sonra bandının arkasından sert bir ses çıkardı.

"Şşş..." dedi John-Julian, sonra da bana dönüp ekledi: "Yaklaşık dört saatin var. Dikkatlerini dağıtacak bir şey yapacağız -bu benim işim değil ama duyunca dikkatlerinin dağıldığını anlayacaksın. Bu ikisini merdivenden aşağı indirip garaj kapısına en yakın olan büyük odaya getir. Büyükbabam gelecek ve sizi dışarı çıkaracağız."

Başımı salladım, o da taşıdığı çantayı yere koydu.

"İyi şanslar," dedi sessizce, sonra da çıkıp kapıyı arkasından kilitledi.

Kapı kapanır kapanmaz biçim değiştirip çantamı açtım ve içinden iç çamaşırı, siyah bir tişört ve bir eşofman çıkardım. Giyinip omuz kemerimi geçirdim ve silahımı kemerime taktım. Atışa hazırdı. Manevi babamın Smith & Wesson'ını da yanıma almıştım. O omuz kemerime sığma-

yacak kadar büyüktü ve onunla çok sık ateş edemiyordum ama .44 magnum kurşunları 9 mmlik kurşunlardan çok daha etkiliydi. Tabii her şey yolunda giderse hiçbirine ihtiyacım olmayacaktı.

Birinin merdivenlerden çıktığını duyduğumda gelenin yeni gardiyan olduğunu farz ederek çantamı alıp dolaba saklandım ve silahımı da elime aldım. Dolabın kapısı kayarak kapanıyordu, bu yüzden biraz aralık bıraktım.

Biri kilidi ve kapıyı açınca Jesse'nin iplerinin arasında kıvrandığını gördüm.

"Selam güzel şey," dedi gardiyan. Daha önce yediği sarımsağın ve sağlıksız, ekşi bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Kurt adam değildi ama Jesse'nin yanında olmasını isteyeceğim biri de değildi. "Seni tuvalete götürmeye geldim. Eğer iyi davranırsan bir şey yemene bile izin verebilirim. Acıktığına eminim."

Jesse'ye doğru yürüdüğünde sırtına ateş etmem için mükemmel bir fırsat oluştu. Ateş etme isteğim Jesse'nin gözlerindeki paniği gördüğümde ve korkusunun kokusunu aldığımda daha da arttı.

Adam hırladığında gardiyan silahını çıkarıp ona döndü. Tetiği çekti ve Jesse korkunç, inanmazlıkla dolu bir ses çıkardı. Silahın bir patırtı yerine hafif bir ses çıkardığını fark ettiğimde silahımı çıkarmış, tetiği çekmek üzereydim -tabanca değildi, havayla çalışan uyuşturucu bir silahtı kullandığı. Gardiyan kurt adamlar kadar iyi duysaydı yine de onu vurmam gerekecekti, çünkü Adam'ı vurduğunda ani bir nefes almadan edememiştim.

"Bu seni bir süre idare eder," dedi Adam'a. Silahını yerine koyup Jesse'nin ayaklarına eğildi. Dönseydi beni görebilirdi -tıpkı Jesse'nin gördüğü gibi.

Başımı iki yana sallayıp gözlerime dokundum, sonra da gardiyanı işaret ettim. Ne demek istediğimi anlamış olmalı ki bana bakmayı kesip dik dik tavana bakmaya başladı.

Gardiyan duymamıştı ama biri merdivenlerden çıkıyordu -muhtemelen ne kadar hafif olursa olsun silahın sesi yüzünden geliyordu. Kapı açıktı, o yüzden ikinci adam öylece içeri girdi. Bu gelen bir kurt adamdı. Onu görmüyordum ama kokusunu gayet iyi alıyordum.

"Burada hayvanlar varmış gibi kokuyor," dedi. O kadar kısık, bas bir sesle konuşmuştu ki sanki biri elini ağzına bastırmış da konuşmasını engellemeye çalışıyor gibiydi.

İlk başta benden bahsettiğini sandım.

Görme alanımın içinde olan gardiyan irkildi, açıkça şaşırmıştı. Gözlerini on derece kaydırsaydı tam bana bakıyor olurdu ama dikkati ikinci gardiyandaydı.

"Sen hayvan mısın Jones?" diye sordu. "Ben hayvanım."

Jones dizlerinin arkası yatağa çarpana dek geriledi, sonra da oturdu -yarı yarıya Jesse'nin üzerine oturmuştu. Ona bunun aptalca olduğunu söyleyebilirdim. Avcıların önünde geri geri yürünmemelidir. Yanlış anlarlar.

Jones hiçbir şey söylemeyince kurt adam güldü. "Patronun bu çocuğun yanına gelmemeni söylediğini sanıyordum. Haksız mıyım?"

Kurt adamın ne yaptığını bilmiyordum ama korkutucu bir şey yapıyor olmalıydı çünkü Jones iniltili sesler çıkarı-

yordu. Kurt adam sonunda kıpırdadı -iri yarı, kısa sakallı, kızıl saçlı bir adamdı- ve Jones'u yakaladı, iki eli de omuzlarındaydı, sonra da sarf ettiği efor yüzünden homurdanarak onu yataktan kaldırdı. Kapıya doğru dönüp kendisinden daha hafif olan adamı fırlattı. Jones'un yere düştüğünü görmedim ama inlediğini duydum.

"Git," dedi kurt adam.

Jones'un merdivenlerden aşağı koşturduğunu duydum, yine de bunun dikkatleri dağıtacak bir gelişme olduğundan emin değildim. Burada kalan adam ondan çok daha tehlikeliydi. Hayvanlardan bahsetmişti. Benim kokumu mu almıştı? Yoksa sadece Jones'la dalga mı geçiyordu?

Kontrol edemediğim hafif bir titreme dışında hareketsiz kaldım ve iyi şeyler düşünmeye çalıştım. Korku güçlü bir kokuya sebep olur ve Jesse ikimize de yetecek kadar korkmuş olsa da fark edilmemi mümkün kılabilirdi.

Kurt adam Jesse'ye, eğer şehvetinin kokusunu almasaydım rahatlatıcı olabilecek nazik bir sesle, "Hadi meleğim, seni çözelim," dedi. Jesse ise şehvetin kokusunu alamıyordu, hafifçe rahatladığını gördüm.

Kurdun büyük elleri hemen düğümleri çözdü ve bir centilmen gibi Jesse'nin oturmasına yardım etti, tutulmuş omuzları ve sırtı yüzünden yavaş hareket etmesine izin verdi. Jesse ise akıllı bir kız olduğu için adamın dolaba bakmaması için öteki tarafa geçti.

Kurt adam kalkabilmesi için Jesse'yi hafifçe itti, sonra da odadan çıkarken hafifçe dokunarak dengesini korumasını sağladı. Duvara dayanıp gözlerimi kapadım ve sessiz kala-

rak doğru kararı vermiş olduğumu -gerçekten sadece tuvalete gitmesine yardım ettiğini- umdum.

Bu arada Adam'a bakmam gerekiyordu.

Uyuşturucu ok hâlâ boynundaydı, o yüzden oku çıkarıp yere attım. Ona dokununca gözlerini açtı ama sanırım hiçbir şey görmedi.

"Sorun yok," dedim boynundaki kan lekesini nazikçe silerek. "Buradayım, biz seni ve Jesse'yi dışarı çıkaracağız. En azından sana ihanet edenlerden birinin kim olduğunu biliyoruz ve diğerleri size zarar veremeyecek."

Biz kelimesinin kimleri kapsadığını açıklamamıştım. Beni duyduğundan zaten emin değildim ve onu kızdırmak yerine sakinleştirmek istiyordum. Tişörtünün sağ kolunun içinde bir tane daha ok vardı, onu da çıkardım. Oku çıkarırken vücuduna dayanmak zorunda kalmıştım ve Adam'ın kafası omzumla boynum arasında kalacak şekilde öne düşmüştü. Bunu bilerek mi yapmıştı yoksa oku çıkarırken canını mı acıtmıştım bilmiyorum ama nefesinin derinleştiğini duymuştum.

"Çok güzel," dedim. "Uyuyup bu zehirden kurtul."

Birinin merdivenden çıktığını duyana kadar orada kalıp ona sarıldım. Merdivendeki sesi duyunca Adam'ı adamlar gitmeden önceki haline getirdim, tabii üzerindeki oklar dışında, sonra da sessizce saklanma yerime geri döndüm.

Merdivenlerden tek kişiye aitmiş gibi duyulan ayak sesleri gelince endişeli bir şekilde beklemeye koyuldum. Kurt adam görüş alanıma girdiğinde ise onun Jesse'yi taşıdığını

fark ettim. Kollarında gergin bir şekilde duruyor, duvara bakıyordu.

"Üzgünüm, meleğim," diye mırıldandı onu yeniden bağlarken. "Bana kalsa seni tuvalette yalnız bırakırdım ama böyle bir risk alamayız değil mi?"

Onu öldüreceğim, diye düşünürken tekrar tanıyabilmek için hareket edişini ve yüzünün hatlarını ezberime aldım - bu sayede Gerry'nin sürüsünde iki adet bir doksandan uzun kızıl saçlı dev olsa bile onu tanıyacaktım. Sesindeki tatmini duyabiliyordum ve Jesse'nin de duyduğundan emindim. Kurt onu korkutmak istiyordu.

Adam kıpırdandı. Onu görememe rağmen hareketinin sesini duymuştum. "Mercy..." dedi. Sesi derinden ve boğuk geliyordu.

Gardiyan güldü. "Mercy* mi? Burada öyle bir şey bulamazsın." Eğilip Jesse'nin yüzünü okşadı. "Sonra görüşürüz meleğim."

İğrenerek eskiden Adam'ın Jesse'ye meleğim dediğini hatırladım. Kapı kapandı ve yine kilitlendi. Dolaptan çıkmadan önce kurdun aşağı inmesini bekledim. Jesse hâlâ duvara bakıyordu.

Adam'ın başı yine öne düşmüştü, nefes aldığından emin olmak için ona dokunmadan edemedim. Sonra da kızının yanına gittim.

Jesse gardiyan onu tekrar bağladığından beri pozisyonunu değiştirmemişti. Güvenli bir şekilde onları kurtarabil-

* Kitabın baş kahramanının adı Mercy aynı zamanda merhamet anlamına gelmektedir.

meme daha iki saat var, diye düşünürken çantamda bağlarını kesecek bir şey aramaya başladım. Onu iki saat daha böyle bırakmama imkân yoktu.

Neden Zee'nin hançerini getirdim bilmiyorum ya da yanıma aldığım çakı yerine neden ona uzandım onu da bilmiyorum ama sanki buraya aitmiş gibi elime gelmişti.

Yatağına dizimi koyunca Jesse irkildi, o yüzden omzuna dokundum. "Ben Mercy. Artık kimse sana zarar vermeyecek. Beklememiz lazım ama seni buradan çıkaracağız. Tek yapman gereken sessiz olmak. Eğer benim için sessiz kalabilirsen şimdi iplerini çözeceğim ve yüzündeki bantları da çıkarmaya çalışacağım."

Onunla konuşmaya başlayınca Jesse pasiflikten çıkıp sanki donmuş gibi titremeye başladı. Oda soğuktu ve üzerine bir şey örtmemişlerdi, o yüzden sanırım sorun biraz bundan kaynaklanıyor olabilirdi. Ama elinden geldiğince hızla nefes almaya çalışıyordu -ve sadece burnundan nefes alıp verebildiği için bu oldukça zordu.

Başparmağımla hançerin kenarına dokundum. Sivriydi ama tırmanma iplerini kesmeyi kolaylaştıracak kadar keskin değildi. Hançeri yatağın direğine bağlı olan iplerin üzerine götürdüm. İlk başta hançerin ipin altından kaydığını sandım ama ip kolayca ikiye ayrılmıştı.

Hançere saygıyla baktım. Zee'nin kendisini korumak için taşıdığı her türlü hançerin içinde sürprizler barındıracağını bilmeliydim. Ayaklarındaki bağları da çözünce Jesse dizlerini göğsüne çekip kollarını bacaklarına doladı. Gözünden yaşlar dökülüyordu, bir süre sırtını sıvazladım. Bi-

raz sakinleşmeye başlar gibi olunca da çantama dönüp küçük bir WD-40 kutusu çıkardım.

"Sirke ve kabartma tozundan sonra WD-40 çağın en büyük buluşu," dedim. "Şimdi onu bu bandı gevşetmek için kullanacağız."

Daha önce WD-40'ı arabalarda bantlardan geriye kalanları temizlemek için kullanmış olsam da işe yarayacağından tam olarak emin değildim. Ama yağ bandın kenarına geçmeye başlayınca yavaşça bandı Jesse'nin derisinden çekmeyi başardım. Yapışkan bandın çoğu gevşeyince Zee'nin hançeriyle kulağına yakın bir yerden bandı kestim. Şu an için saçını banttan kurtarmayı sorun etmiyordum -yüzünden çıkarsam yeterdi.

Arabalardan çıkardığım bantlar kadar kolayca çıktı. Jesse'nin ağzının serbest kalması çok uzun sürmedi, geri kalan bantları da kestim, artık sadece saçında biraz bant vardı.

Tişörtüyle ağzını silerken boğuk bir sesle, "Tadı çok iğrenç," dedi.

"Ben de sevmiyorum," dedim -elime bulaştığını unutup birkaç kez ben de tadına bakmak durumunda kalmıştım. "En son ne zaman bir şey içtin?"

Dizlerine doğru, "Babamı getirdikleri gün," diye fısıldadı. "Konuştuğumda ona her ne veriyorlarsa uyuşturucu etkisinden çıkıyordu, o yüzden ağzımı bağladılar. Hâlbuki ben kurt adamların uyuşturuculara karşı bağışıklığı olduğunu sanıyordum."

"Bu uyuşturucuya karşı değil," dedim çantamdan bir

termos dolusu kahve çıkarırken. "Gerçi sanırım istedikleri kadar çok işe yaramıyor."

"Su getirmeyi akıl etmeliydim," dedim yüzüne doğru kötü kokan koyu renkli sıvıyı tutarak. Birçok insanın kahve kokusunu sevdiğini biliyorum ama nedense ben kokusuna dayanamıyorum.

Kıpırdamayınca sertçe ekledim: "Hadi, üzülmeye vaktin yok. Eve döndüğünde dilediğince katatonik hale gelebilirsin. Fakat şimdi babanı canlandırmama yardım etmen gerek."

İnleyen bir köpeği dövüyormuş gibi hissetmiştim kendimi ama doğrulup titreyen elleriyle küçük metal bardağı aldı. Ellerinin titreyeceğini tahmin ettiğim için bardağı yarıya kadar doldurmuştum. Tadını alınca yüzünü ekşitti.

"İç hadi," dedim. "İyi gelecek. Kafein ve şeker. Ben içmiyorum, o yüzden evinize gidip buzdolabınızdaki o pahalı kahveden aşırdım. Samuel bana kahveyi sert yapmamı ve içine bir sürü şeker koymamı söyledi. Tadı acı bir şurup gibi olmalı."

Jesse hafifçe gülümsedi, sonra daha da içten gülümsedi ve kahveyi ağzına götürmeden önce burnunu eliyle kapadı. "Bir dahaki sefere..." dedi boğuk bir sesle. "Kahveyi ben yapacağım."

Sırıttım. "İşte böyle."

"Kelepçeyi çıkarmamın bir yolu var mı?" diye sordu.

"Birkaç saat sonra bize yardım edecek biri gelecek," dedim. "Onda anahtar var."

"Tamam," dedi ama dudakları titriyordu. "Ama belki de

bir şekilde açmaya çalışabilirsin. Bunlar polislerdeki gibi iyi değil, sado-mazo dükkânlarında bulunanlardan."

"Jessica Tamarind Hauptman..." dedim şoke olmuş bir ses tonuyla. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Kıkırdadı. "Arkadaşlarımdan biri almıştı. Kendini kelepçeleyip anahtarı bulamamıştı. Annesi kilidi tokasıyla açana kadar da bayağı paniklemişti."

Anahtar deliğini inceledim. Tokam yoktu ama Zee'nin hançerinin ucunu kullanabilirdim.

Kelepçelerden birine hançerin ucunu soktum. Başta kilide sığmayacağını sanmıştım ama biraz itince hemen girdi.

"Ah..." Jesse kollarını salladı.

Hançeri geri çekip Jesse'nin bileğindeki çiziğe baktım. Sonra da hançerin ipi kestiği gibi metali de keserek kelepçeyi zedelediği noktaya odaklandım.

"Gerçekten de bir metal ustası," diye mırıldandım.

"O *nasıl* bir bıçak öyle?" diye sordu Jesse.

"Hançer. Ödünç aldım." Hançeri kelepçenin zincirine dayadım ve zincirin koyu gri bıçağın altında erimesini izledim. "Hmmm... Sanırım bir dahaki sefere büyülü bir varlıktan ödünç bir şey alırken daha fazla soru soracağım."

"Kelepçeleri tamamen kesebilir mi?" Jesse zarar görmüş kelepçeyi havaya kaldırdı, neredeyse ikiye ayrılacaktı.

Kelepçeyi Jesse'nin yaralanmış derisinden uzağa çekip hançeri dikkatlice bileğiyle kelepçenin arasına soktum. Metal bıçağın darbesiyle ikiye ayrıldığında kendimi bir filmde kullanılan kötü bir efekti izliyormuş gibi hissettim. Yönetmen sahneye kıvılcım veya kırmızı parlak bir ışıltı ek-

leyebilirdi -benimse elimde sadece ozonun hafif kokusu vardı.

"Bunu kimden ödünç aldın?" diye sordu Jesse ikinci kelepçeyi keserken. "Zee'den mi?" Zee'nin Jesse'nin gözünde huysuz eski arkadaş statüsünden merak uyandırıcı gizemli kişi pozisyonuna geçtiğini hissettim. "Harika." Jesse'nin sesi neredeyse kendisi gibi geliyordu ve bu yüzünün bir tarafındaki morlukla ve bileklerindeki izlerle acı verici bir tezat oluşturuyordu.

Kurt adam onu aşağıya götürmeden önce yüzünde morluk olduğunu hatırlamıyordum.

"Sana vurdu mu?" diye sordum yanağını okşayarak.

İçine kapandı, gülümsemesi kayboldu ve bakışları donuklaştı. "Onu düşünmek istemiyorum."

"Tamam," diye hemen kabul ettim. "Artık onun yüzünden endişelenmene gerek yok."

Gerekirse endişelenmemesini ben sağlayacaktım. Boşalmış bardağı alıp termosa takarken, uygarlık perdem hemen düştü diye düşündüm. O morluğu görmem yetmişti, cinayet işlemeye hazırdım.

"Daha çok içsen iyi olurdu ama babana da kafein vermem gerekiyor," dedim. "Belki Shawn gelirken sana bir şeyler getirir."

"Shawn mı?"

Jesse'ye David Christiansen'i ve onun hepimizi buradan çıkarmaya söz verdiğini anlattım.

"Onlara güveniyor musun?" diye sordu ve ben evet anlamında başımı sallayınca, "Tamam," dedi.

"Hadi babana bakalım."

Jesse'yi serbest bıraktıktan sonra Adam'ı zincirli tutmanın anlamı yoktu ve o kadar gümüşün ona faydası olmayacağı da kesindi. Zee'nin hançerini kaldırdım ama Jesse elimi tuttu.

"Mercy?" dedi zayıf bir sesle. "Uyuşturucunun etkisinden çıkarken babam..."

"Çok mu korkunç oluyor?" Elini okşadım. Onun kurt adamlarla deneyimlerinin kurtların tehlikeli avcılar yerine evcil hayvanlar olduğunu düşünmesine sebep olduğunu düşünüyordum. Fakat görünen o ki böyle bir sorun yoktu. David'in odaya girdiğinde Adam'ın delirdiğini anlattığını hatırladım ve Adam'ın salonunun mahvolmuş halini düşündüm. Belki de Jesse'nin gözlerindeki perde tamamen kalkmıştı.

"Düşmanların elinde, çaresiz bir şekilde dururken nasıl olmasını bekliyordun ki?" dedim mantıklı bir şekilde. "Seni elinden geldiğince korumaya çalışıyordu. Ona verdikleri uyuşturucuların etkisinden çıkmak için aşırı güçlü bir irade gerekli Jesse... Ve bu iradenin sonucunun hoş olmasını bekleyemezsin."

Zincirlere girişecektim ki Adam'ı serbest bırakmaktan biraz çekindiğimi fark ettim. Bu kesinlikle kabul edilemezdi. Ondan korkarsam bu içindeki avcılık dürtüsünü arttırırdı.

Kararlılıkla bıçağı sol bileğini tutan ağır kelepçeye bastırdım. Dikkatli olmak zorundaydım çünkü onun kelepçeleri Jesse'ninkiler kadar gevşek değildi, bileğine tam oturu-

yordu. Adam'a zarar vermeden bileğiyle metalin arasına hançeri geçirebileceğim bir yer yoktu. Samuel'in parmağını kestiği an hançerin nasıl tepki gösterdiğini anımsayarak işi bitirince hemen geri çekilebilmek için kuvvetimi vermeden hançeri metale dayandım.

İlk başta hançerin tutacağını ısıtanın elimin sıcaklığı olduğunu sandım ancak bıçak kelepçeyi kesince hançeri bırakmak zorunda kaldım çünkü tutamayacağım kadar ısınmıştı. Adam'ın eli iskemlenin kolundan kucağına düştü.

Diğer kelepçeleri ve zincirleri kesmem neredeyse bir saat sürdü. Bıçak artık daha hızlı ısınıyor ve soğuması da daha uzun sürüyordu. Adam sonunda gümüş zincirlerden kurtulduğunda yerde yanık izleri vardı, elim de birkaç yerinden su toplamıştı.

Jesse bütün zincirleri toplayıp yatağa yığmama yardım etti. Zincirleri yerde sürüklememeye gayret ediyorduk çünkü sert yüzeyin üzerindeki metal sesi aşağıdan duyulabilirdi.

Merdivende gardiyanın ayak sesini duyduğumda son zinciri yatağa bırakıyorduk. Zee'nin hançerini gümüşlerle beraber yatağa atıp Jesse'yi dolaba ittim ve silahımı çıkardım. Silahı kapıya doğrultup kilidin açılmasını bekledim.

Gardiyan anahtarı kilide sokarken ıslık çaldı, ben de sollahı daha sıkı kavradım. Göğsüne ateş etmeyi umuyordum, sonra da iki kez kafasına ateş edecektim. Bunun üzerine ölmese bile onu öldürürken karşı koyamayacak hale gelmiş olacaktı. Herkes ses yüzünden buraya gelecekti ama başka şansım yoktu: Mahkûmları tekrar bağlamaya ne niyetim ne de zamanım vardı.

Nefesimi tutarken başka bir adamın sesini duydum. aramızdaki kapı ve uzaklık yüzünden ne dediğini tam olarak anlayamamıştım. Ama kapının hemen önündeki adamın sesini tanımıştım -birini öldürecceksem öldüreceğim kişinin Jesse'ye vuran kurt olacağına seviniyordum.

"Tutsakları kontrol edeceğim," dedi. "Hauptman'ın yeniden uyuşma vakti geldi."

Diğer adam yine bir şeyler söyledi.

"Saati kontrol etmemi söyleyen emirlere ihtiyacım yok," dedi. "Hauptman'ın daha fazla uyuşturucu alması lazım. Biraz gümüş aldı diye ölecek hali yok ya. Wallace'ın ne dediğini boş ver."

Merdivende gücün olduğunu hissedince derin bir nefes aldım. Adam veya Samuel kadar güçlü biri olmasa da ikinci adam gerçekten güçlü biriydi, o yüzden gardiyanla konuşanın David Christiansen olduğunu tahmin ediyordum.

Kurt hırladı ama anahtarı kilitten çekip gürültüyle aşağı indi. Kısa, sert bir tartışmanın başladığını işittim, sonra da kimse merdivenlerden çıkmayınca Christiansen'in tartışmayı kazandığına kanaat getirip tabancamı yerine kaldırdım.

Nefes alış verişimi düzene sokmaya çalışırken, "Eh," dedim Jesse'ye. "Ne kadar eğlenceliydi değil mi?"

Jesse dolabın içinde yere kıvrılmıştı. Başta orada öylece kalacağını sandım -ama göründüğünden çok daha güçlü bir kızdı. Cesaretini toplayıp ayağa kalktı.

"Şimdi ne yapacağız?"

Adam'a baktım. Hiç kıpırdamamıştı.

Odanın öteki tarafına geçip elimi yüzüne götürdüm. Teni çok soğuktu ki bu kötüye işaretti. Kurt adamlar hızlı metabolizmaları yüzünden oldukça sıcaktırlar. Vücudunda ne kadar gümüş olduğunu merak ettim.

"Vücuduna biraz kahve girmesi gerek," dedim Jesse'ye. Yanımda durup bir babasına, bir de bana baktı. "Tamam," dedi sonunda. "Pes ediyorum. Ona nasıl kahve içireceğiz?"

Sonunda Adam'ı sandalyesinden aşağı sürükleyip kafasını Jesse'nin bacağına dayadık. Hâlâ sıcak olan kahveyi ağzına döktük. İkimiz de kahveyi Adam'a nasıl yutturacağımızı bilmiyorduk ama birkaç damla sonra kendi kendine yutmaya başladı.

Üçüncü yudumdan sonra gözlerini açtı... Gece kadar koyuydular. Jesse'nin omzunda duran elini tuttu ama gözleri bendeydi.

"Mercy..." diye mırıldandı. "*Lanet olsun* French Roast kahveme ne yaptın böyle?"

Bir an boşu boşuna endişelendiğimi sandım ama çok geçmeden Adam kasılarak Jesse'nin elini bıraktı. Kafası Jesse'nin kucağına düştü. Teni griye dönüp lekelenmeye başladı ve gözleri sadece akını ortaya çıkarırcasına kaydı. Kahveyi bırakıp Jesse'yi omuzlarından tuttum ve onu elimden geldiğince hızlı bir şekilde Adam'dan uzaklaştırdım.

Jesse elimden kurtulmaya çalışarak, "Kafasını çarptı!" diye inledi.

"O kırılmış kafatasını iyileştirebilir ama sen iyileştiremezsin," dedim. "Jesse, o bir kurt adam... Bu haldeyken

yanına gidemezsin. Eğer sana vurursa kemiklerini kırar." Jesse'nin elini kırmadan önce bıraktığı için samimiyetle Tanrı'ya şükrettim.

Kasılmalarına sebep olan her neyse sanki gücünü de uyandırmıştı, Adam'ın güç yaymaya başladığını hissettim - ve etrafımızdaki bütün kurt adamlar da bunu hissetmiş olmalıydı. Christiansen'in hesapları doğruysa bu on iki kurt adam demekti.

"Ateş edebilir misin?" diye sordum Jesse'ye.

"Evet." Gözlerini babasından alamıyordu.

Silahımı çıkarıp Jesse'ye verdim.

"Bunu kapıya doğrult," dedim çantamda .44'ü ararken. "Sana ateş etmeni *söylersem* tetiği çekerken biraz zorlanacaksın. Elindeki silah kurt adamlara özel kurşunlarla dolu. Ama burada bize yardımcı olacak kişiler var, o yüzden silahı ateşlemeden önce seni uyarmamı bekle."

Smith & Wesson'ı, yani .44'ü bulmuştum. Kontrol edecek fırsatım yoktu ama zaten çantama koymadan önce silahı doldurmuştum. Bu yeterli olmak zorundaydı. Smith & Wesson Jesse'ye verdiğim silahtan çok daha ağırdı ve çok daha fazla zarar verebilirdi.

Jesse, "Sorun nedir?" diye sorunca onun insan olduğunu ve Alfa'nın gücünün şarkısını hissedemediğini fark ettim.

Müzik büyüdü, aniden ikiye katlandı ve artık Adam'dan geldiğini fark edemeyeceğim şekilde etrafa yayıldı. Merdivenlerden yukarı çıkan hafif ayak sesleri duyuldu ve kapının kilidi açıldı. Jesse hâlâ bana bakıyordu, ancak kapı açıldığında ben çoktan silahımı hedefe doğrultmuştum.

"Ateş etme," dedim silahımı indirip elimi Jesse'nin elinin üzerine koyarak. "Bizim adamlarımızdan biri."

Kapıda duran adamın teni sıcak çikolata rengindeydi ve üzerinde DİNOZORLARI EJDERHALAR ÖLDÜRDÜ yazan yeşil bir tişört vardı, gözleri de elaydı. David'in adamı olduğunu tişörtünden anlamıştım. Kıpırdamadan durmuş, bizim tarafımızda olduğunu anlamamızı bekliyordu.

"Ben Shawn," dedi ve Adam'ı gördü.

"Kahretsin," dedi odaya girip sessizce kapıyı kapayarak. "Neler oluyor böyle?" Bakışları sırtüstü yatan, bacakları ve kolları garip irkilmelerle sarsılan Adam'a kenetlenmişti.

"Sanırım dönüşüyor," diye karşılık verdi Jesse.

"Kasılıyor," dedim. "Doktor değilim ama sanırım o kadar çok gümüş verdiler ki bir kısmı sinir sistemine geçti ve önemli bir şeylere zarar verdi."

"İyileşecek mi?" Jesse'nin sesi titremişti.

"O güçlü biri," dedim Jesse'nin sorusuna cevap vermediğimi fark etmemesini umarak. Bir kurt adamı öldürmek için ne kadar gümüş gerekir ki? Genelde bu güçlerine göre değişirdi -ama bazı kurt adamlar gümüşe karşı diğerlerinden daha hassastı.

"Tam Hamilton'la vardiya değiştirecektik ki Kaptan Connor'la kavga edip bana buraya gelmem için işaret verdi," dedi Shawn. "Üç adım atmamıştım ki buradaki bütün kurt adamlar Kaptan'ın yanına gitmeye başladı. Sanırım Adam'ın krizi onların hepsini birden etkiledi."

Evet anlamında başımı sallayıp elimden geldiğince açıklamaya çalıştım. "Christiansen bunu nasıl yapıyor bilmiyo-

rum..." dedim. "Ama sanırım Adam'ın gücünü alıp anlaşılması zor hale getiriyor. Sanırım herkes gücün ondan geldiğini sanıyor."

"Kavga yüzünden." Shawn bunu *a-ha* dermiş gibi bir sesle söylemişti.

Christiansen'in ne kadar çabuk hareket ettiğine dair bütün ilgimi kaybettim çünkü Adam sessizleşip kıpırtısız kalmıştı. Jesse babasının yanına gidecekken onu son anda yakaladım.

"Bekle," dedim yanlışlıkla ateş etmemesi için silahı elinden alarak. "Sakinleştiğinden emin ol."

"Ölmedi değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Nefes aldığını duyuyorum." Hafifçe nefes alıyordu ama nefes alışverişi düzenliydi.

Smith & Wesson'ı çantama yerleştirip silahımı yine omzumdaki kemere yerleştirdim. Christiansen sayesinde bir kurt sürüsü üzerimize gelmeyecekti –fakat bu durum her an değişebilirdi.

Adam kıpırdamadı ama nefes alışı derinleşti. Jesse'ye tam babasının iyi olduğunu söyleyecektim ki Adam aniden yana dönüp, ölümcül bir pozisyona geçerek hafifçe inledi.

BÖLÜM 15

"Şu *an* dönüşüyor mu?" diye sordu Jesse.

"Bu hiç iyi olmaz," dedi Shawn. "Uyuşturucuların etkisi geçmeden dönüşmesini istemeyiz. Serbest kaldığında evinizde olan adamlarla konuştum. O sırada da uyuşturucunun etkisi altındaydı."

"Jesse'yi korkutmayı bırak," dedim sertçe. "Adam iyileşecek. Ayrıca bence dönüşmüyor." Hissettiğim kurt adamlara özgü güç yok olmuştu. Adam'ın ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Adam'ın üzerindeki gömlek kirliydi, yırtılmıştı, kanla lekelenmişti ve beyazdan çok griye benziyordu. Hem de oldukça gri. Terlemişti, bu yüzden kumaş sırtına yapışmıştı, omzundaki ve sırtındaki kasları belli ediyordu. Omuriliğinin çıkıntılarını bile görebiliyordum. Adam çaresizce titrerken gömleği donuk floresan ışığının altında parladı. Bilincinin yerinde olup olmadığından emin olamıyordum.

Silahımı elime alıp yavaşça ona doğru ilerledim.

"Adam..." dedim, çünkü sırtı bana dönüktü. Bir kurt adamı şaşırtıp korkutmak hiçbir zaman iyi bir şey değildir. "İyi misin?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde cevap vermedi.

Eğilip ıslak kumaşa dokunduğumda bileğimi kavradı -o kadar hızlı hareket etmişti ki birdenbire yüzü bana dönmüştü. Döndüğünü görmemiştim bile. Gözleri sarı ve soğuktu ama bileğimi nazikçe tutuyordu.

"Güvendesin," dedim sakin olmaya çalışarak. "Jesse de burada ve o da güvende. Seni savaşabileceğin duruma getireceğiz, sonra da buradan çıkacağız."

"Gümüş yüzünden," dedi Shawn dehşete kapılmış bir halde. "Gömleği o yüzden griye dönüyor. *Kahretsin. Kahretsin.* Gümüş terliyor. Kahretsin."

Adam bakışlarını benden uzağa çevirmedi ama Shawn'ın sesini duyunca hafifçe irkildi. Parıldayan altın sarısı gözleri aynı anda nasıl oluyorsa hem sıcak, hem de buz gibi bakıyordu. Başımı çevirmeliydim -ama bu bir dominantlık yarışına benzemiyordu. Sanki gözlerimi onu kontrol altında tutan uyuşturuculardan kurtulmak için kullanıyordu. Gözümü kırpmamaya ve bu büyüyü bozmamaya çalıştım.

"Mercy?" Sesi boğuk bir fısıltı halinde çıkıyordu.

"*C'est moi, c'est moi*, benim, benim..." dedim. Adam'ın referansı anlayacağından emin değildim ama bu nedense duruma uygun bir şekilde aşırı duygusal görünmüştü. Yine de bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

Adam beklenmedik bir şekilde güldü. "Guinevere yerine Lancelot'tan alıntı yapmanı beklerdim.*"

"İkisi de aptaldı," dedim. "Arthur ceza olarak onları birbirleriyle evlendirip tek başına mutlu bir şekilde yaşamaya başlamalıydı. *Camelot*'ı sadece müziği için seviyorum." Biraz müziğini mırıldandım.

Havadan sudan konuşmak işe yarıyordu. Nabzı artık çılgınca atmıyordu ve derin nefesler alıyordu. Çok geçmeden gözleri normale döndü ve beladan kurtulduğumuzu düşünerek iç çektim. Düşmanlarla dolu bir depoda olabilirdik ama sıkıntılardan biri geride kalmıştı işte.

Sarı gözlerini kapayınca kendimi bir an terk edilmiş hissettim ama sonra sanki bırakırsa gideceğimden korkuyormuş gibi hâlâ bileğimi tuttuğunu fark ettim.

"Bütün baş ağrılarının anası gibi bir baş ağrım var," dedi. "Ve üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyorum. Jesse iyi mi?"

"İyiyim baba," dedi Jesse ama boş elimle aceleyle yaptığım işarete uyup yanımıza yaklaşmadı. Adam'ın sesi sakin geliyor olabilirdi ancak kokusu ve bileğimi zorlayıcı bir şekilde tutmaya başlamış olması görünürdeki kontrolüne tezat oluşturuyordu.

"Korkmuş durumda ve birkaç morluğu var," dedim. "Ama onun dışında hiçbir zarar görmedi." Bunu söyleyince

---

* Camelot'a gönderme yapılıyor. Kral Arthur'un karısı Kraliçe Guinevere Şövalye Lancelot'la aşk yaşamıştır. Alıntı yapılan C'est Moi parçasını Lancelot şövalyelerinden biri olmayı istediğini belirtmek için Kral Arthur'a söyler. Ölümlü olmasına rağmen ne kadar güçlü ve sadık bir şövalye olacağını anlatır, en iyi savaşçının kendisi olduğunu dile getirir.

Adam'ın sorusunun cevabını net olarak bilmediğimi fark edip endişeyle Jesse'ye baktım.

Gülümsedi, normaldeki yüz ifadesinin yorgun bir taklidiydi bu. "İyiyim," dedi tekrar -bu kez bana.

Adam'ın iç çekişinde rahatlama vardı. "Bana neler olduğunu anlat."

Ona olup biteni kısaca özetledim -ama yine de anlatmam biraz zaman aldı. David Christiansen'in evime geldiğini söylediğim an dışında sanki açınca canı acıyormuş gibi gözlerini kapalı tutuyordu. Sözlerimi tamamlayamadan rahatsız bir şekilde kıvranmaya başladı.

"Derim kaşınıyor," dedi.

"Seni gümüş rahatsız ediyor." Bunu daha önce düşünmeliydim. Boşta kalan elimle gömleğine dokunup işaret parmağıma bulaşan gri metali gösterdim. "Daha önce kurşun terlendiğini duymuştum ama gümüş terlendiğini ilk defa görüyorum." Jesse buradayken Adam'ın çıplak bir şekilde dolaşamayacağını fark ederek gömleğini çıkarmasına yardım etmeyi bıraktım. "Hiç yedek kıyafetin var mı Shawn? Gümüş tenine değmeye devam ederse yakmaya başlayacak."

"Tişörtümü alabilir," dedi Shawn. "Ancak diğerlerini çıkaramam... Gardiyanlık vardiyası bende."

İçimi çektim. "Benim de eşofmanımı alabilir." Zaten giydiğim tişört uyluklarımın ortasına kadar geliyordu.

Shawn'la elimizden geldiğince çabuk bir şekilde Adam'ı soyduk ve üzerine Shawn'ın yeşil tişörtüyle benim eşofmanımı giydirmeden önce gömleğiyle tenindeki gümüşün çoğunu sildik. İşimiz bittiğinde Adam titremeye başlamıştı.

Jesse'ye elinden geldiğince çabuk bir şekilde babasına kahve içirmesini söyledim, o da işe yarayacağını hissedince sakinleşti. Kahve bitince beraberimde getirdiğim poşetin içinden çiğ bifteği çıkararak gerilmeksizin Adam'a yedirdi.

Adam çok pasifti, şimdiye kadar onu hiç böyle görmedigim için endişeleniyordum. Samuel sürekli olarak gümüşe maruz kalmanın gümüşe olan hassasiyeti arttırdığını dile getirmişti. Adam'ın baş ağrısını ve krizlerini düşününce kurda dönüştüğü vakit tüm bunların etkisinden sıyrılacağını umdum.

"Biliyor musun..." dedi Shawn. "Gerry bir ay sonra Adam'ın baş kurtla savaşmasını istemesine rağmen ona çok iyi bakmıyor."

Kaşımı çatmıştım ki kapının açıldığını duydum.

"Hey, Morris," dedi kapıyı açan yabancı. "Patron seni görmek istiyor..." Bakışları Adam'dan Jesse'ye kaydı ve konuşmayı kesip silahına uzandı.

Eğer yalnız olsaydık hepimiz ölmüş olurduk. Silahımı çıkarmak bile aklıma gelmedi, sadece şok içinde birden Shawn'ın girdikten sonra kapıyı tekrar kilitlemediğini hatırladım. Shawn ise silahını üç kez üst üste sessizce ateşledi ve içeri giren adamın kalbinin üzerinde kırmızı bir üçgen oluşturdu, bir kola kutusunun açılışı kadar ses çıkmıştı sadece. Küçük, susturuculu bir silah kullanıyordu.

Yaralı adam yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, sonra da yüzüstü yere kapaklandı. Sonunda silahımı çıkarıp nişan aldım.

"Dur," dedi Adam. "Bekle." Kızına baktı. "Bana yaralanmadığımı söyledin -bu doğru mu?"

Jesse kararlılıkla başını salladı. "Sadece birkaç morluk."

"Tamam o zaman," dedi Adam. "Mercy, mümkün olduğu kadar çok adamı hayatta bırakmalıyız... Ölü adamlar konuşamaz ve ben neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Bu adam tehlikeli olacak kadar iyileşmeden önce buradan gitmiş oluruz. Bırak yaşasın."

"Ölmedi mi?" diye sordu Shawn. "Kaptan senin kurt adamları kurşunla öldürebileceğini söylemişti."

Christiansen'in adamları kurt adamlarla kapışmaya alışık olmadıkları için yanlarında gümüş kurşun yoktu ve benim teçhizatım da sınırlıydı. Gümüş kurşunlar pahalıydı ve düzenli olarak kurt adam avlamaya gitmiyordum. Zaten benim mermilerimi kullanabilecek tek silah Connor'da vardı. Ona 9 mm kurşunlarımın yarısını vermiştim.

"Gümüş olmadan bir kurt adamı öldürmek için omuriliğini çıkarmak gerekir," dedim. "O zaman bile..." Omzumu silktim. "Gümüş kurşunlar hemen iyileşmeyen yaralar oluşturur, böylece kanamadan ölebilirler."

Shawn vurduğu kanlar içindeki kurt adama son kez bakarak, "Kahretsin," dedi. Cep telefonunu çıkararak birkaç numara tuşladı.

İşini bitirince, "Herkese harekete geçtiğimizi söyleyeceğim," dedi küçük teknolojik aleti cebine sokarak. "Şimdi gitmemiz gerek. Şansımız varsa birinin yine Adam'ı vurduğunu düşünürler ve ateş sesine kulak vermezler. Ama Smitty'nin yokluğunu fark edeceklerdir, kimse fark etme-

den buradan çıkmamız gerek." Sonra ciddileşti ve nasıl çıkacağımızı planlamaya başladı.

Tabancamı omuz kemerime takıp .44 magnumumu çıkardım. .44'ü takabileceğim bir yer yoktu, o yüzden elimde taşımak zorundaydım. Yedek cephanemi de sutyenime sıkıştırdım, çünkü koyabileceğim daha iyi bir yer mevcut değildi.

Yaralı kurdu kapıdan dışarı sürükledik, ardından Shawn -içimizde en güçlü olan oydu- ve Jesse -çünkü ben ondan daha iyi silah kullanıyordum- Adam'ı ayağa kaldırdı.

Deponun bu kısmı ana odadan uzaktaydı. Ofisler binanın yarısını kaplayacak şekilde dizilmişti ve hemen altımda iki kamyonun yan yana geçebileceği kadar geniş, beton bir alan vardı. Merdivenlerin altına bakmak için merdiven direğine dayanınca kimsenin yakında olmadığını görebiliyordum ama kocaman sandık yığınları yüzünden binanın geri kalanını çok iyi görmüyordum.

Shawn, Adam ve Jesse odadan çıktıktan sonra onları koruyabilmek için hemen alt kata indim. Shawn'ın planına göre Adam'ı arabalara götürecektim. Shawn Gerry'nin adamlarından birinin klasik bir Chevy kamyonu kullandığını söylemiş, aynı zamanda kilide anahtarı sokmaktan daha hızlı bir şekilde kontak yapabileceğini de belirtmişti.

Etrafı dinleyebilmek için nefes alışımı kontrol etmeye çalıştım ama depoda merdivenden inen dostlarım ve kulaklarımdaki bir orduyu bile duymamı zorlaştıracak uğultu dışında hiçbir ses yoktu.

Ofislerin hemen yanında garaj kapısı vardı, bir hayli ge-

niş ve yüksekti, hani şu tır kamyonlarının bile geçebileceği kadar büyük olanlardan. Shawn bana kapının dışarıdan kilitli olduğunu söyledi -Gerry kapıyı otomatik açan motoru Jesse'yi ofislerden birinde tutmaya karar verince ateş ederek bozmuştu. Bu yüzden deponun öteki tarafına gidip tek bir kişinin geçebileceği kapıyı bulmalıydık ki bu kilitli olmayan tek kapıydı.

Merdivenlerin altında bekleyip bir düzine kurt adamın rahatça saklanabileceği sandıkların oluşturduğu labirente bakarken sonunda Shawn'ın dediği şeyi düşündüm. Haklıydı. Eğer Gerry Adam'ın Bran'i öldürmesini istiyorsa, Adam'ın daha sağlıklı olmasına ihtiyaç duyuyor olmalıydı. Şu anki durumunda ise Bran'in Adam'ı öldürmesi birkaç saniyeden çok sürmezdi.

Samuel bana Gerry'nin aptal olmadığını söylemişti. O yüzden belki de Gerry'nin istediği sonuç buydu.

Gerry aptal değilse diye düşünerek hiç mantıklı olmayan bir sürü şeye vardım -ve Samuel tam bir insan sarrafıdır. David Adam'ın evinde ölenlerin Gerry'yi istemediği dominantlık yarışından kurtardığını düşünüyordu -ama aynı zamanda Marrok'un dikkatini de çekmişti. Adam'ı ona götürmemiş olsam bile Bran'in dikkatini çekerdi. Bir Alfa'nın evine saldırı olması önemli bir olaydı. Ayrıca şu vampirlere yapılan ödeme işi vardı. Bu işi beklenenden daha önce öğrenmiş olabilirdim, ama eğer Bran araştırmış olsaydı eminim o da hemen öğrenirdi.

Birinin Marrok'a kafa tutmasını isteseydim yeni Marrok adayımın kızını kaçırarak onun benden nefret etmesine se-

hep olmazdım. Eğer adayımın kazanacağından emin olmadığım bir savaşa yol açacak olsaydım Bran'in bunu öğrenmemesi için minareme kılıf hazırlardım -üstelik Bran her şeyi öğrenme konusunda ünlüydü.

Gerry'nin elinde bir tek "Bakın ne yapıyorum!" diyen bir tabela eksikti ve eğer aptal değilse bunu bilerek yapıyordu. Peki ama neden?

"Mercy." Shawn'ın fısıltısı beni içinde bulunduğumuz ana geri döndürdü. Merdivenlerden inmişlerdi ve ben yollarını kesiyordum.

Ben de sessiz bir fısıltıyla, "Pardon," diyerek karşılık verdim.

Birkaç adım yürüyüp önünden geçtiğimiz sandıklara baktım. Çok yavaş ilerliyorduk. Adam ilk saldırıda yaralandığı bacağı yüzünden problem yaşıyordu ve Jesse neredeyse bir doksan olan Shawn'ın yanında iyi bir baston olamayacak kadar kısaydı.

Bir şey duydum ya da bir şey duyduğumu sandım ve durdum. Ama ses tekrarlanmayınca kulaklarımın uğuldamaya devam ettiğine karar verdim, arada uğuldama kesiliyor, sonra tekrar başlıyordu. Üç adım atmamıştım ki güç üzerime sanki ılık, tatlı bir rüzgâr gibi üşüştü.

"Sürü geliyor," dedi Adam.

Daha önce onların varlığını hiç böyle hissetmemiştim, ama sanırım daha önce hiç hepsinin tek bir amaç için beraber geldiği olmamıştı. Ya bu yüzden böyle hissetmiştim ya da sürünün Alfa'sına çok yakın durduğum için.

Adam durup gözlerini kapadı, derin derin nefes alıyor-

du. Neredeyse gücün içine aktığını görebiliyordum, doğruldu ve ağırlığını kendi taşımaya başladı.

Jesse de babasını izliyordu. Sadece Shawn zihnini ve gözlerini işinde tutuyordu, benim aniden dönmem ise gözlerinin kocaman açılmasına sebep oldu.

Eğer kurt adam benim peşimde olsaydı ölmüş olurdum. Ama aramızdaki en tehlikeli kişiye yöneldi ve yanımdan bir gülle gibi geçip beni bir sandığın içine düşürdü. Smith & Wesson elimden uçtu ancak yere düşünce ateş almadı. Kolumun çatırdadığını duydum ve yeni gelen kurdun ivmesi hâlâ başımı döndürürken acının bedenimi sardığını hissettim, sonra da yere yatıp kurdun Adam'ın üzerine atılmasını izledim.

Jesse çığlık attı. Shawn silahındaki tüm mermileri tüketmesine rağmen kurdu yavaşlatamamıştı bile. Korkunç gözüken bir bıçak çıkarıp kurdun üzerinde kullanabilmek için ona yanaştı ama kurt adam hiçbir gerçek kurdun yapamayacağı hızlı kedilere özgü bir hareketle onu tırmaladı. Shawn da benim gibi bir sandığa çarpıp yere yığıldı.

Ayağa kalkmak için uğraşıp Zee'nin hançerini sol elimle çıkardım. Neden silahımı çıkarmadım bilmiyorum, bunun tek sebebi saldırının şoke edici hızından dolayı hâlâ başımın dönmesi olabilirdi. Normal şartlar altında şiddete - kontrollü şiddete- sadece dövüş sanatı çalıştığım salonda başvuruyordum.

İleri atıldım ama aniden yanımdan hızla buğulu bir kırmızılık geçti. Başka bir kurt adam. Bir an şansımızın tükendiğini sandım, fakat sonra kırmızı kurt ilk kurdu boy-

nundan yakalayıp Adam'dan uzağa, koridora doğru sürükledi.

Kırmızı kurt bununla da kalmadı, gri ve ten rengi hayvanın üzerine çıktı. Adam kanlar içindeydi ama daha ben onun yanına yaklaşamadan sürünün kokusunu taşıyan bir güçle yaraları kapandı. Adam ayağa kalktı, onu Pazartesi gecesinden beri ilk defa bu kadar iyi görüyordum.

Bense, biraz geç bir şekilde, bir silahım daha olduğunu hatırladım ve tabancamı çıkarabilmek için Zee'nin bıçağını bıraktım, ateş edebilmek için iki kurdun yeteri kadar uzaklaşmasını bekledim. Biraz inceleyince kırmızı hayvanın normalden daha uzun ve ince olduğunu fark ettim, sanki kavga etmekten çok koşmak için yaratılmıştı.

"Eğer mümkünse ölmelerini istemiyorum," dedi Adam ama silahımı almaya çalışmamıştı.

"Şunun ölmesi gerek," dedim çünkü kokusunu tanımıştım. Jesse'nin yüzüne vuran kurttu.

Adam benimle tartışmaya vakit bulamadı çünkü gri-ten rengi kurt güreşirken kırmızı kurdun üzerine çıktı ve ben tetiği üç kez çektim. .44 magnum değildi ama 9 mm bile on beş metre öteden kafatasının arkasına girerken bayağı zarar verebiliyor.

Adam bir şeyler söylüyordu. Ağzının hareket ettiğini görüyordum ama fazla zorlanmış olan kulaklarım korkunç bir şekilde uğulduyordu. İyi duymanın kötü taraflarından biri hassas kulaklara sahip olmaktır -tabii kurt adamlar iyileşme kabiliyetleri sayesinde bu konuda endişelenmek zorunda kalmazlar.

Onu duymakta zorluk çektiğimi anlamış olmalı ki silahıma dokunup kaşlarını soru sorar bir ifadeyle kaldırdı. Ben de önce ürselenmiş kurda, sonra da Jesse'ye baktım. Bakışlarımı takip ederken Adam'ın yüz ifadesi buz kesti. Elini açınca ona tabancamı uzattım.

Kurt adamlara yaklaştı, yürüyüşünde hiçbir aksama yoktu. Uzanıp bir eliyle ölü kurdu alıp ötekinden uzaklaştırdı. Kırmızı kurt da yere kıvrılıp kıpırdamadan durdu; başı aşağıda, büyülenmiş gibi duruyordu. Adam elini kırmızı kurdun çenesine götürüp zarar görüp görmediğine baktı. Açıkça tatmin olmuş bir şekilde yenilmiş güreşçiye döndü ve silahın kurşunlarını bedenine boşalttı.

Adam'ın parmağını şıklattığını gördüm, bunun üzerine kırmızı kurt havuzdan çıkmış gibi bütün bedenini salladı ve iyi eğitimli bir köpek gibi Adam'ın ayağının dibine oturdu. Shawn yavaşça ayağa kalkarken Jesse de hançeri alıp benim için kılıfına yerleştirdi. Shawn silahına yeni bir şarjör takıp elini kırık koluma götürdü.

Başımı dizlerimin üzerine götürdüm, sonra bir an ensemde büyük, ılık bir el hissettim. Adam'ın güzel ve egzotik kokusu her yanımı sarmıştı, bulanan midemi yatıştırıyordu. Bilincimi tamamen kaybettiğimi sanmıyorum ama buna bayağı yaklaşmıştım.

Başımı kaldırdığımda kırmızı kurt burnunu yüzüme yaklaştırıp uzun diliyle yanağımı yaladı fakat Adam onu hafifçe dokunarak durdurdu. Adam'ın yardımıyla ayağa kalktım ama kendi başıma ayakta durabildim.

Ona yeni bir şarjör uzatınca Adam tabancayı doldurdu - şarjörü sutyenimden çıkarınca sırıtmıştı. Sanırım ne dediğini anlayamayacak kadar iyi duyamadığım için memnundum. Tabancayı omuz kemerime takıp öteki silahımı da yerden alıp bana verdi. Sonra dikkatini Shawn'a yöneltti, ama Shawn elini sallayarak endişelenmesine gerek olmadığını belirtti.

Kapıya yürürken yanımızdaki kurt adam elimde taşıdığım dolu silahtan daha fazla güven vericiydi. . 44'ten daha etkili değildi ama varlığı sürünün yakın olduğunu gösteriyordu. Tek yapmamız gereken onlara katılmaktı, o zaman güvende olacaktık.

Adam'a göz attım. Sanki hiç yaralanmamış gibi sağlıklı gözüküyordu. Alfaların sürülerinden güç alabildiğini biliyordum ama bunun neden şimdi işe yaradığını, neden Warren'ın evinde aynı etkiyi yaratmadığını bilmiyordum.

Kapıdan ilk çıkan Shawn oldu, kırmızı kurt da onu takip etti. Gece olmuştu ve yarım ay gökyüzünün tepesindeydi. Adam Jesse'yle benim geçmem için kapıyı tuttu, ardından sanki salonuna girermiş gibi park etmiş arabaların bulunduğu alana yöneldi.

İlk başta kimseyi göremedim ama sonra bir arabanın arkasından gölgemsi bir figür çıktı, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Adam'ın sürüsü sessizce etrafında toplandı. Çoğu kurt formundaydı ancak Warren ve Darryl insan olarak gelmişti. Koyu kıyafetler giymişlerdi ve ikisinin de elinde silah vardı.

Warren bizi kurtaran kırmızı kurda bakıp kaşını kaldır-

dı ama sessizliği bozmadı. Adam'ı inceledi, sonra da Jesse'nin mor yanağına dokundu.

"Warren." Adam dışarıdaki kimsenin duyamayacağı yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Kızımla Mercedes'i güvenli bir yere götürebilir misin lütfen?"

Başka bir zaman olsa Adam'la tartışırdım. Ne de olsa, kim kimi kurtarmıştı? Ama kolum acı verici bir şekilde zonkluyordu ve bugün birini zaten öldürmüştüm. Tek iyi şey kulaklarımın artık uğuldamıyor olmasıydı. Adam'la sürüsü bu işi bitirebilirdi, ben eve gitmeye hazırdım.

Jesse babasına bakarak, "Seni bırakmak istemiyorum," dedi.

Warren Jesse'ye rahatlatıcı bir şekilde gülümseyerek, "Onu evime götüreceğim," dedi. "Eve giderken onu alabilirsin." Daha yumuşak bir sesle ekledi: "Adam gelene kadar seninle kalırım. Yanımda güvende olursun."

"Tamam." Jesse hızlı bir hareketle başını salladı. Sanırım babasının onu kaçıranların icabına bakmadan önce onun ortadan çekilmesini istediğini yeni anlamıştı.

"Ama arabam burada değil," dedi Warren Adam'a. "Buraya gelmek için yaklaşık üç kilometre koştuk."

"Shawn?" Ben de sesimi herkes gibi sakin tutmaya çalışıyordum. "Bana buralarda düz kontak yapabileceğin eski bir kamyon olduğunu söylemiştin. Nerede olduğunu tarif edersen Warren'ın bizi buradan götürebilmesi için ben kontak yaptırabilirim."

"Herkesin arabasından uzakta, deponun öteki kısmında," dedi.

İlk başta yalnız ilerliyordum ama sonra Warren'la Jesse hemen peşime takıldı. Kamyon deponun öteki kısmındaki tek arabaydı. Deponun dış ışıklarının hafif ışıltısıyla aydınlanan alanın ortasında '69 model bir Chevy duruyordu, paıldayan koyu bir renge boyalıydı. Biri oyuncağının gittiğini görünce üzülecekti -tabii Adam'ın öfkesinden sağ çıkabilirse.

Fakat bu benim sorunum değildi. Benim sorunum sağ kolum kırıkken bir arabaya düz kontak yapabilmekti. Kolumu vücuduma dayalı tutuyordum, ama bu uzun süre işe yaramayacaktı. Acı gitgide artıyor, başımı döndürüyordu.

Kamyona yaklaşırken Warren'a umutla, "Arabalara düz kontak yapmak hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordum.

"Korkarım hayır."

"Peki sen, Jesse?"

Başını kaldırdı. "Ne?"

"Bir arabaya düz kontak yapmayı biliyor musun?" diye sordum yine. Jesse başını iki yana salladı. Korku kokuyordu, babasına nasıl sarıldığını hatırladım.

"Bu geceki gardiyan..." dedim.

Bir an şaşırdı, sonra kızardı ve omuzları çöktü.

"Bir daha kimseyi rahatsız etmeyecek."

"Ölü kurt adam o muydu?" Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. "Onu o yüzden mi öldürdün?" Birden kaşlarını çattı. "Babam o yüzden ona öyle ateş etti. Nasıl biliyordu ki? O sırada bilinçsizdi -ve sen de ona hiçbir şey söylemedin."

"Söylememe gerek yoktu," dedim ve Adam'a bilmesi gereken her şeyi açıklayan o hareketi anlatmaya çalıştım. "Sanırım yüzümden anladı." Kamyonun üzerinde çalışabilmek için .44'ü Warren'a uzattım.

Tek elimle düz kontak yapmak anahtar kullanmaktan daha uzun sürdü ve direksiyonun dışındaki çerçeveyi çıkarıp telleri birbirine dokundurmak için aldığım garip pozisyon yüzünden kırık kolumu çarptım. Ama motor sonunda hayata geçti -ve arabanın orijinal motorundan daha büyük bir motordan geldiği belli olan yüksek sesli bir gürültü çıkardı- ben de artık tamamen düzgün bir şekilde işitebildiğimi fark ettim.

"Daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım," dedi Jesse. Artık sesi daha iyi geliyordu. "En azından bu kadar ağır küfürler ettiğini."

"Güçlü kelimeler bunlar. Bu kelimeler olmasa tamirciler mahvolurdu." Warren'ın ses tonu dalgacıydı ama şoför koltuğundan çıkmama yardım ederken elleri çok nazikti. Bana silahımı uzattı, sonra yüzüme yerleşen düşünceli ifadeyi görmüş olacak ki silahı alıp güvenliğini kontrol etti ve bana tekrar uzattı.

Yolcu kapısını açıp Jesse'nin içeri girmesine yardım etti, sonra da elini bana uzattı. Ona doğru bir adım attım ama tam o an başka bir şey dikkatimi çekti.

Başta bunun bir ses olduğunu sandım, ancak bu sadece yorgun olduğum içindi. Dikkatimi çeken şey *sihirdi*. Ve bu bir kurt sihri ya da büyülü varlık sihri değildi.

Sonra aklıma Elizaveta geldi.

Samuel Elizaveta'dan haberdar, dedim kendi kendime. Ama buradan elimi kolumu sallayarak uzaklaşamazdım. Diğer kurtların hiçbiri çok geç olana kadar onun sihrini hissedemezdi ve Samuel Adam'ın Elizaveta'nın Gerry'yle çalıştığını bilmesinin ne kadar önemli olduğunu bilmiyor olabilirdi.

Elizaveta Arkadyevna Vyshnevetskaya sıradan bir büyücü değildi. Kuzeybatı Pasifik'teki en güçlü büyücüydü.

Adam'ı uyarmam gerekiyordu.

"Jesse'yi evine götür," dedim Warren'a. "Ona yiyecek bir şeyler hazırla, litrelerce portakal suyu içir ve üzerine battaniye ört. Ama benim kalmam gerek."

"Neden?"

"Çünkü eğer Bran kurtları açığa çıkarırsa Adam'ın büyücüsü gelirini kaybedecek."

"Elizaveta mı?"

Bir el silah sesi duyuldu, sonra ikincisi ve üçüncüsü...

"Jesse'yi buradan çıkar. Benim Adam'ı uyarmam gerek. Elizaveta burada ve bir çeşit büyü yapıyor."

Warren bana kasvetli bir bakış attı. "Kamyonu nasıl duracağım?"

Tanrı onu kutsasın. Bana karşı gelmeyecekti.

"Telleri ayır yeter."

Deponun öteki kısmında toplamda dört el atış yapılmıştı. Ses pencereleri tahtalarla kaplı evden geliyormuş gibiydi.

"Dikkatli ol," dedim. Warren acı çeken vücuduma değmeden alnımı öptü, sonra da kamyona atladı.

Geri geri gidip farları açmasını ve uzaklaşmasını izledim. Jesse artık güvendeydi.

Sihri her zaman hissedebilmiştim -ister kurt adam olsun ister büyücü ya da büyülü varlık- ve bunun sıradan bir yetenek olmadığını biliyordum. Charles bunu öğrendiğinde bana bunu sır olarak saklamam gerektiğini söylemişti - vampirlerin ne olduğumu öğrendiklerinde verdikleri tepkiyi düşününce Charles'ın ne kadar haklı olduğunu görebiliyordum.

Stefan'ın bana söylediğine göre vampirlerin sihrine karşı az da olsa bağışıklık sahibiydim ama büyücü sihrine karşı da bağışıklığımın olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Elizaveta'yı bulunca ona ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu –ama genelde ilk görevi bitirmeden ikincisinin imkânsız olacağını düşünmemeye çalışırım.

Yavaşça dönünce ne yöne gitmem gerektiğini anladım. Sihrin nabzı yüzüme vuran ılık bir meltem gibiydi. Ona doğru iki adım attım -ve sihir bir hiçliğe dönüştü. Emin olabildiğim tek şey Elizaveta'nın burada ve önümde bir yerlerde olduğuydu. Yapabileceğim en iyi şey Adam'ı bulup onu uyarmaktı, o yüzden yine depoya yöneldim.

Oradan ayrıldığımdan beri işler değişmişti. Adam'ın yanında hâlâ ayağının dibinde olan kırmızı kurt dışında sadece birkaç kurt vardı. Shawn, David'in torunları ve tanımadığım birkaç insan ise yerde toplanmış olan bir grup insana doğru silahlarını doğrultmuştu.

Onlara yaklaşırken David'le Darryl bir adamı daha alıp diğer adamların yanına attı.

"Bütün insanlar bunlar, Çavuş," dedi David. "Evde birkaç tane ölü insan bıraktık. Ama kurt adamlar kaçmıştı ve Gerry'nin izini süremedik... Kokusu kayboluyor."

"Adam," dedim.

Adam bana döndüğünde birden bir silah sesi duyuldu ve kırmızı kurt havaya doğru zıpladı. Bu yüksek bir ateş sesi değildi, küçük bir tabancanın sesine benziyordu.

David yere çöküp, "Yere yatın!" diye bağırdı. Adamları silahlarını tutsakların üzerinden çevirmeden çömeldi.

Adam'ın yanındaki kurt bir an daha ayakta kaldı, sonra sanki o da David'i dinlemiş gibi çöktü -ama bedenindeki oku görünce uyuşturucu silahlardan biriyle vurulduğunu anladım.

Adam çökmedi. Bunun yerine gözlerini kapayıp yüzünü havaya kaldırdı. Bir an ne yaptığını merak ettim, sonra önümüzde yükselen yarım aydan gelen ışığın yüzüne vurduğunu gördüm.

Yerde duran Darryl Adam'la arasındaki mesafeyi hemen kapadı. Uyuşturulmuş kurdun yanında durup oku bedeninden çıkardı.

"Ben iyi," dedi Darryl etrafımızı çevreleyen karanlığa bakıp ateş etmeye hazır bir şekilde silahını kaldırarak.

Kırmızı kurt Ben'di. Londra'daki psikopat katil olan Ben bizi kurtarmıştı -hatta Adam'ı ikinci kez kurtarmıştı.

Yine bir silah sesi duyuldu. Adam elini kaldırdı ve ok zararsız bir şekilde ayağına düştü. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Çavuş! Mercy!" diye bağırdı David. "Eğilsenize!"

Bunun üzerine ben de hâlâ ayakta olduğumu fark ettim.

Adam ayı çağırırken olduğum yere çöktüm. Adam başını geriye atıp uludu... Bir insanın gırtlağından yükselen bir kurt şakımasıydı bu.

Ürpertici ses bir an yükselip yankılandı, sonra da sessizliğe karıştı, ama bu boş bir sessizlik değildi. Fırtınadan önceki sessizlikti, avın başlangıcından önceki ölümcül sessizlik. Adam tekrar uluduğunda duyma mesafesindeki bütün kurtlar ona karşılık verdi.

Gırtlağımda bir şarkının yükseldiğini hissediyordum ama kurtların yanında şakımamam gerektiğini biliyordum.

Adam üçüncü kez uluduğunda Darryl ve David silahlarını bırakarak dönüşmeye başladı. Sonra ayın çağrısı ağaçların arasında şakıdı ve onun diğer kurt adamları yakaladığını, onları kurda dönüşmeye zorladığını hissettim. Bu çağrıya karşı koyanlardan yükselen acı çığlıkları ve karşı koymayanlardan gelen hırıltıları duyabiliyordum.

Adam nasıl olduysa birkaç dakika öncesine göre çok daha parlak gözüken ay ışığında duruyordu. Gözlerini açtı ve aya baktı. Bu kez kelimeleri kullandı.

"Gelin," dedi.

Yüksek sesle konuşmamıştı ama nasıl olduysa sesi, şarkısı terk edilmiş odunlukta güçlü bir yıldırım gibi yayıldı. Ve kurtlar geldi.

Birli ikili geldiler. Bazıları neşeli dans eden adımlarla geldi, bazıları ise kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırılmış bir şekilde ayaklarını sürüye sürüye... Bazıları hâlâ dönüşüyordu, bedenleri doğal olmayan bir şekilde geriliyor, kıvrılıyordu.

Deponun kapısı aniden açıldı ve bir adam eli göğsünde sendeleyerek dışarı çıktı. Bu Shawn'ın vurduğu gardiyandı. Dönüşemeyecek kadar zayıf olmasına rağmen yine de Adam'ın çağrısına karşılık vermişti.

Bu çağrıya bağışıklığım yoktu. Yere bakmadan ileri bir adım attım ve bir dala takılıp tökezledim. Dengemi buldum ama yaptığım ani hareket kolumun tekrar acımasına sebep oldu -ve acı amonyak almışım gibi zihnimi berraklaştırdı. Yaşaran gözlerimi bileğimin arkasıyla sildiğimde kesinlikle büyücü sihrine ait olduğuna emin olduğum bir güç dalgası hissettim.

Adam'ın sihrine ve koluma rağmen koşmaya başladım, çünkü güçle yoğun gece havasında büyünün ölüm topladığını ve büyüye Adam'ın adının verildiğini hissetmiştim.

Büyücüyü bulacak vaktim yoktu; büyü çoktan başlamıştı. Tek yapabileceğim şey tıpkı Ben'in kendini dartın önüne attığı gibi kendimi büyünün önüne atmaktı.

Neden işe yaradı bilmiyorum. Sonradan biri bana işe yaramamış olması gerektiğini söyledi. Bir büyüye isim verilince büyü bir lazer ışını yerine yol gösterilen bir roket gibi hareket eder. Benim etrafımda dolaşıp yine Adam'ı vurmalıydı.

Büyü bana çarptı, içimden bir tüy ırmağı gibi geçti ve nefesimin kesilmesine, ürpermeme sebep oldu. Sonra sanki erimiş bir demir nehriymiş de ben bir mıknatısmışım gibi durdu ve içime girdi. Ölüm büyüsüydü ve bana fısıldadı: *Adam Hauptman.*

Tanıdık bir sesti bu. Elizaveta'nın sesi değil ama tanıdı-

gım birinin sesi. Bir adamın. Büyücü Elizaveta değildi -torunu Robert'tı.

Dizlerim Robert'ın sesinin ağırlığıyla ve büyünün bende durması için Adam'ın adını üzerime alma stresiyle bükülmüştü. Ciğerlerime ateş dolmuş gibiydi ve araya girmemin çok uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"Sam..." diye fısıldadım. Sanki sesimle onu havadan yaratmışım gibi birden önümde belirdi. Onun da herkes gibi kurt formunda olmasını bekliyordum ama değildi.

Elleriyle sıcak yüzümü avuçladı. "Neyin var, Mercy?"

"Büyücü," dedim ve bakışlarından ne demek istediğimi anladığını fark ettim.

"Elizaveta nerede?"

Kafamı iki yana sallayıp nefes nefese, "Robert. Büyücü Robert," dedim.

"Nerede?" diye sordu yine.

Ona bilmediğimi söyleyeceğimi sandım ama kolum yükselip tahtalarla kaplı evin çatısını gösterdi. "Orada."

Samuel gitmişti bile.

Sanki hareketim bir şey yapmış gibi büyünün akımı beş katına çıktı. Tamamen çöküp yüzümü soğuk toprağa bastırdım ve ateşin içimi yakmasını engellemeye çalıştım. Gözlerimi kapayınca Robert'ın çatıda oturduğunu gördüm.

Yakışıklılığı biraz gitmişti, yüzü sarf ettiği eforla gerilmiş, teninde kırmızı benekler belirmişti.

"Mercedes." Büyüye benim adımı söyledi ve büyünün sanki koklaması için başka bir mendil verilmiş bir tazı gibi değiştiğini hissettim. "Mercedes Thompson."

Büyü tatmin olmuş bir şekilde Mercedes diye fısıldadı. Ölüme benim adımı vermişti.

Acı beni sararken çığlık attım, kolumun önceki acısı bunun yanında hiçbir şeydi. Ama beni yiyip bitiren ateşin içinde bile bir şarkı duydum. Robert'ın büyüsünün bir ritmi olduğunu fark ettim ve kendimi melodiyi hafifçe mırıldanırken, müzikle hareket ederken buldum. Müzik ciğerlerimi kapladı, sonra da kafamı doldurdu ve bir an ateşi uzaklaştırdı.

Ve çok geçmeden Samuel büyüyü benim için durdurdu. Sanırım bir süre baygın kaldım, çünkü gözlerimi açtığımda Samuel'in kollarındaydım.

"Biri hariç hepsi burada," dedi.

"Evet." Adam'ın sesinde hâlâ ayın gücü vardı.

Kıvrandım ve Samuel beni yere bıraktı. Hâlâ ona dayanmak zorundaydım ama kendi ayaklarımın üzerinde durabiliyordum. Ayakta duran bir tek Samuel, Adam ve ben vardık.

Göründüğü kadar çok kurt olması mümkün değildi. Kolombiya Havzası Sürüsü o kadar büyük değildi, Gerry'nin sürüsü ise onlardan çok daha küçüktü -ama hepsi bir grup Sfenks gibi yerde durmuş Adam'ın emrini bekliyordu.

"İlk çağırdığında iki yaşlı ve dominant yalnız kurt kaçtı," dedi Samuel. "Diğerleri ise cevap verdi. Artık seninler. Tek yapman gereken Gerry'yi çağırmak."

"Gelmez," dedi Adam. "Bulunduğu yeri bırakamaz. Çağırabilirim ama o yalnız bir kurt değil. O Marrok'a ait."

"Yardım etmeme izin verir misin?"

Ay ışığı Adam'ın gözlerini aydınlattı, hâlâ insan olmasına rağmen gözleri tamamen kurttu. Samuel'in sorusuna verdiği tepkinin kokusunu alabiliyordum. Bekleyen kurt adamlar da aynı kokuyu alınca hafifçe hırladılar. Kurtlar bölgelerini korumak ister.

Adam boynunu gerdi, bir çıtırtı sesi duydum. "Yardımcı olursan bunu takdir ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Adam Samuel'in uzattığı elini tuttu. Doğruldu ve yine yüzünü aya çevirdi. "Marrok Sürüsü'nden Gerry Wallace, seni suçlayanlarla yüzleşmen için seni çağırıyorum."

Gerry yakınlarda olmalıydı, çünkü gelmesi çok uzun sürmedi. Samuel gibi o da insan formunda kalmıştı. Kurtlara yaklaşırken duraksadı.

"Gerry, eski dostum," dedi Samuel. "Zamanı geldi. Buraya gel."

Kelimeler nazik olmasına rağmen güçlerini algılamıştım -Gerry de algılamıştı. Dizüstü çöküp kıpırdamayan kurtların arasında emekledi, kafasını itaatkâr bir şekilde eğmişti. Artık savaşmıyordu.

Bize yaklaşınca durdu. Kızgın olacağını sanmıştım -biri beni irademe karşı gelmeye zorlasaydı ben kızardım ya da belki korkardım. Ama ben kurt adam değilim. Hissedebildiğim tek duygu pes etmişlikti. Kaybetmişti ve kaybettiğini biliyordu.

Adam topukları üzerinde duracak şekilde çömeldi ve elini Gerry'nin omzuna koydu.

"Neden?"

"Babam yüzünden," dedi Gerry. Yüz ifadesi sakindi ve

sesi hoştu, ayın çağrısının etkisi altındaydı. "Ölüyordu. Kanser olduğunu söylediler. Konuştum, konuştum. Babama yalvardım. Lütfen, baba, kurt olmak harika bir şey, dedim. Kabul ettiğinde sanırım sadece benim ısrarımdan yorulduğu için kabul etti... Ben onun hastalığına dayanamadığım için. İlk başlarda her şey mükemmeldi. Kanser kayboldu ve babam koşabiliyordu."

"Duyduğuma göre..." dedi Adam. "İçindeki kurdu kontrol edemiyor."

"Etmiyor." Gerry'nin yanaklarından yaşlar süzülürken huzurlu bir ses tonuyla konuşması çok garipti. "Etmiyor. Eskiden vejeteryandı, sonra birden çiğ et aşermeye başladı. Bir kuşun kırık kanadını iyileştirmeye çalıştı ama kuş ondan korkup öldü. Bran kurt adam olmanın babamın kalbini kırdığını söyledi. Kurtluğunu kabul edemiyordu -etmiyordu- çünkü avcı olmak istemiyordu. Benim gibi olmak istemiyordu."

Adam kaşlarını çattı. "Senin... Bran'in bizi insanlara açık etmesini engellemeye çalıştığını sanıyordum."

Gerry yüzünü sildi. "Bran babam o kadar dominant olmasa, kurt olma isteğine karşı koyamayacağını söyledi. Ama ne kadar karşı koyarsa, kontrolü o kadar azalıyor. Neredeyse kız kardeşimi öldürecekti."

"Gerry!" Samuel'in sesi sertti. "Bunların Adam'la ne alakası var?"

Gerry başını kaldırdı. Samuel'le veya Adam'la göz göze gelemezdi, o yüzden bana baktı. "Savaşırken..." dedi. "İçimizdeki kurt ve insan bir araya gelir. Sadece tek bir kavga

yeterli olacaktı. Sadece tek bir kavgadan sonra babam iki yarım yerine bir bütün olacaktı."

"Adam'ın Bran'le kavga etmesini istemiyordu," dedim birden. "Değil mi Gerry? O yüzden Adam'ın vücuduna o kadar çok gümüş verilmesini sorun etmiyordun. Onu öldürmek mi istiyordun?"

Bana babasının gözleriyle baktı ve "Adam'ın ölmesi gerekiyordu," dedi.

"Bran'in kurt adamları açığa çıkarma kararını umursamıyorsun, değil mi?" diye sordu Samuel.

Gerry gülümsedi. "Büyülü varlıklar ortaya çıktığından beri kurtların da açığa çıkması gerektiğini savunuyorum. Ama planımı yürürlüğe koyabilmek için paraya ihtiyacım vardı ve açığa çıkmak istemeyen bir sürü kurt var -ve bunun için para vermeye hazırlardı."

Birden her şey açıklığa kavuştu. Samuel haklıydı. Gerry aptal değildi: Aksine çok zekiydi.

"Chicago'da Leo'dan yeni kurt adamlar alması, uyuşturucu deneyleri, Adam'ın evine saldırması... Bunların iki amacı vardı..." dedim. "Bran'e bunların arkasında olduğunu göstermek ve babana bunların arkasında olmadığını kanıtlamak."

Gerry evet anlamında başını salladı.

"Adam'ın ölmesi gerekiyordu," diye devam ettim sözlerime. "Ama onu sen öldüremezdin. O yüzden uyuşturucuların etkisindeyken onu kurt adamlarının merhametine bıraktın. O yüzden adamlarının Adam'a onu öldürecek kadar gümüş vermesini umarak depodan uzak durdun."

"Evet. Ölmesi gerekiyordu ve bu ölümün benim elimden olmaması gerekiyordu. Babamın gözlerine bakıp ona benim Adam'ı öldürmediğimi söyleyebilmem gerekiyordu."

Soğuk olduğu için ve birkaç dakikadır şaşırtıcı bir şekilde sessiz olan kolum tekrar acımaya başladığı için titriyordum. "Bran'le savaşmasını istediğin kişi Adam değildi, bandı. Ne yaptığını öğrenince Bran'in direk babana gitmesini umuyordun."

"Bu akşamüstü babam beni aradı," dedi Gerry. "Bran ona uyuşturucu silahtan bahsedip Adam'a olan saldırının arkasında benim olabileceğimi söylemiş. Babam kurtların artık saklanmasını istemediğimi biliyor. Hayvan deneylerine olan tutumumu ve bazı Alfaların yeni kurtları sömürmesine duyduğum tepkiyi de biliyor. Adam'ı hiçbir zaman öldürmeye çalışmayacağımı da biliyor."

"Eğer Adam ölseydi, babam seni öldürmeye gelmeden önce seni öldüreceğini babana söylerdi," dedi Samuel.

Gerry güldü. "Sanmıyorum. Bence Bran hemen buraya gelip suçlarım için beni öldürürdü. Öldüreceğini umuyordum. Çok fazla masum kişiyi öldürdüm. Ama babama ne yaptığımı söylediğinde, babam ona inanmayacaktı."

"Marrok'un seni yapmadığın bir şey için öldürdüğüne inandığı için Carter ona karşı çıkacaktı." Samuel neredeyse hayranlık dolu bir sesle konuşuyordu. "Ve babam onunla savaşmak zorunda kalacaktı."

"Peki ya Bran önce Dr. Wallace'la konuşsaydı?" diye sordum.

"Bunun bir önemi olmazdı." Gerry kendinden emindi. "Beni korumak ya da intikamımı almak için babamın mutlaka Bran'e karşı gelmesi gerekecekti. Kurt olmadan önce bile babam Marrok'un adamıydı. Marrok'a, yani Bran'e güveniyor ve ona saygı duyuyor. Babam Bran'in ona ihanet ettiğini düşünecekti ve bunun sadece tek bir çözümü olacaktı. Sadece Bran babamı, içindeki kurdu ve insanı kendisine karşı birleştirebilirdi -babam onu çok seviyor. Babam ve içindeki kurt Bran'le savaşırsa, bunu tek bir varlık halinde yapabilirlerdi; Bran de bana bunun *tek bir kere* olmasının babamın güvende olması için yeterli olduğunu söylemişti."

"Dr. Wallace Bran'e karşı gelirse, Bran onu öldürürdü," dedi Adam.

"Büyücüler çok para istiyor," diye fısıldadı Gerry. "Ama saklanmak isteyen çok kurt var ve sırlarını saklamam için bana para verdiler."

"Elizaveta'nın torunu Robert'a para veriyordun. O babanın zaferini sağlayacak bir şeyler yapacaktı." Robert'ın bunu para için yaptığını düşünmüştüm. Ama parayı direk olarak aldığını düşünmemiştim.

"Öldükten sonra Bran'in vücudunda uyuşturucu olup olmadığına bakarlardı," dedi Gerry. "Ama başka bir büyücü dışında kimse büyüyü sezemez."

"Ben sezebiliyorum," dedim. "Robert'ın icabına baktık. Eğer baban Bran'e karşı gelirse, ölen kişi Bran olmayacak."

Gerry biraz çöktü. "O zaman, Samuel, bana iyilik olarak, Bran'den babamın bunu hiçbir zaman öğrenmemesini

ağlamasını isteyebilir misin? Ona zaten sebep olduğumdan daha fazla acı vermek istemiyorum."

Samuel Adam'a, "Başka sorun var mı?" diye sordu.

Adam başını sallayıp ayağa kalktı. "O bu gece senin kurdun mu, yoksa benim mi?"

Samuel öne doğru adım atarak, "Benim," dedi.

Gerry üzerimizde duran aya baktı. "Lütfen," dedi. "Çabuk öldür."

Samuel parmaklarını Gerry'nin saçlarında dolaştırdı - nazik, rahatlatıcı bir dokunuştu bu. Ağzı üzüntüyle gerilmişti: İtaatkâr bir kurdun içgüdüsü otoriteye boyun eğmektir, dominant bir kurdunki ise itaatkârları korumak.

Samuel o kadar hızlı hareket etti ki -Gerry ne olduğunu bile anlamış olamazdı- hızlı bir hareketle iyileştirici doktor elleriyle Gerry'nin boynunu kırdı.

Elimin boş kalması için Adam'a silahımı uzattım. Sonra Zee'nin hançerini çıkarıp Samuel'e verdim.

"Gümüş değil," dedim. "Ama iş görür."

Samuel'in Gerry'nin öldüğünden emin olmasını izledim. Hoş bir görüntü değildi ama bu gerekliydi. Bu anı başımı çevirerek daha zayıf bir hale getiremezdim.

"Telefon bulur bulmaz Bran'i arayacağım," dedi hançeri pantolonuna silerek. "Dr. Wallace oğluna ne olduğunu hiçbir zaman bilmeyecek."

Birkaç saat sonra Bran ve Carter Wallace ormanda koşuya çıktı. Bran ay ışığının patilerinin altında çöken kar kristallerinin üzerinde parıldadığını söyledi. Donmuş bir gölün

yanından geçtiler ve uyuyan bir ceylan görüp şaşırdılar, sonra ceylan beyaz kuyruğunu kaldırıp çalıların arasında kayboldu. Bran bana yıldızların şehir ışıklarından uzakta gökyüzünü altın simlerle dolu bir battaniye gibi kapladığını söyledi.

Güneşin ilk ışıkları gökyüzünün doğusunu aydınlatırken Carter Wallace Alfa'sının yanında kıvrılarak uyudu ve bir daha hiç uyanmadı.

Samuel Robert'ı öldürmemişti, o yüzden onu büyükannesine götürdük -Robert bunun ölümden çok da iyi olduğunu düşünmüyordu. Elizaveta Arkadyevna ondan hiç hoşnut değildi. Fakat ben Adam'a karşı çıktığı için mi yoksa yakalandığı için mi hoşnut değildi anlayamadım.

Samuel bir süre Tri-Cities'de kalmaya karar verdi. Boş zamanının çoğunu Washington'da tıp lisansını kullanabilmek için bürokrasi işleriyle uğraşarak geçiriyordu. Lisansını Washington'da da kullanabilene kadar Warren'ın çalıştığı benzincide çalışacaktı -ve halinden gayet memnun gözüküyordu.

Bran kurtlarını dünyaya salıp onları unutmamıştı. Açığa çıkmak istemeyenleri açığa çıkaran Gri Lordlar gibi biri değildi. O yüzden Bran ilk açığa çıkaracağı örnek kurdu bulmuş olmasına rağmen birçok kurt adam saklanmaya devam edecekti.

Televizyonu ya da gazeteyi açıp da kaçırılmış misyoneri ve ailesini terörist kampından kurtaran *adamın* fotoğrafını görmemeniz mümkün değildi.

Misyoner ve karısı çoktan öldürülmüş olsa da çocukları kurtarılmıştı. Haber dergilerinden birinin kapağında renkli bir fotoğraf bile kullanılmıştı. Fotoğrafta David Christiansen en küçük çocuğu kucağında tutuyordu -beyaz teninde bir adamın parmaklarının oluşturduğu morluklar açıkça belli olan ufak sarışın bir kız. Kızın yüzü David'in omzuna dönüktü ve David ona o kadar nazik bir şekilde bakıyordu ki düşününce bile gözlerim doluyor. Ancak fotoğrafın en dikkat çekici kısmı David'in arkasında duran beyaz yüzü kirli olan çocuktu. Onu ilk gördüğümde yaşadıklarına dayanamayıp hissizleştiğini sanmıştım ama sonra David'in elini tuttuğunu gördüm, kurt adamın kocaman elini o kadar sıkı tutmuştu ki elinin boğumları bembeyaz kesilmişti.

BÖLÜM 16

Kırık kollu bir tamirci diğer tamircinin işini zorlaştırmak dışında hiçbir şey yapamayacağından ötürü Zee bürokrasi işleriyle uğraşmam için beni ofise gönderdi. Orada da çok iş yapmadım ama en azından -Zee böyle söylemişti- Zee'ye söylenip durmuyordum.

Bana hançerle ilgili başka bir şey ya da Adelbert'in kim olduğunu ve neden cezalandırılması gerektiğini anlatmamıştı -ve bunu İnternet'te de bulamamıştım. Israrcı olunca elektrik ve çeliğin simgesi olan modern çağı eski günlerden daha çok sevdiğini, çünkü artık bir *Metallzauber*'in, yani bir gremlinin diğer insanları öldürmek için kılıç yapmak dışında çok daha fazla şey yapabildiğini söylemişti. Sonra da beni ofise sürüp araba tamir etmeye devam etmişti.

Ben solak değilim ve aksi gibi sağ kolum kırılmıştı. Sağ elimle bir kâğıdı bile tutamıyordum, çünkü acildeki doktor kolumu alçının içinde tutmam konusunda ısrar etmişti. Bilgisayarda bile yazıları tek elimle yazıyordum -bu da her türlü işi acı verecek kadar yavaş yapmama sebep oluyordu.

O yüzden iş yapmak yerine bilgisayarı Vegas stili solitaire oynamak için kullandım ve iki bin dolar hayali para kaybettim.

Bu herhalde Gabriel Sandoval'ın gelmesi için ideal bir an değildi. Annesine Pazartesi okuldan sonra gelebileceğini söylediğimi unutmuştum.

Faturalarını ve bana adil gözüken saat başı maaşını bilgisayarda yazmamı bekledi. Ama faturalarını karşılamak için yirmi saat çalışması gerekecekti ve bu bana çok fazla geldi. O yüzden saat başı maaşına birkaç dolar daha ekledim.

Dokümanı yazdırıp eline verdim. Kâğıda bakıp maaşının üzerini çizdi ve ilk yazdığım maaş miktarını yazdı. "Şu anda bu kadar kazanacak kadar iyi çalışmıyorum," dedi. "Ama ilk ayın sonunda *o kadar* iyi çalışıyor olurum."

Onu tekrar inceledim. Uzun değildi ve hiçbir zaman iri yarı bir adam olabilecek gibi görünmüyordu, yine de genç olmasına rağmen onda güven verici bir şeyler vardı.

"Tamam," dedim. "Anlaştık."

Ona ofisi gezdirdim, beş dakika sürdü. Sonra onu bilgisayar başına oturtup fatura sistemimi anlattım. İşi kavramış gibi gözükünce ona halletmem gereken bürokrasi işlerini verip ofisten çıktım.

Tamirhaneye geri döndüm ve Zee başını kaldırınca başparmağımı havaya kaldırdım.

"Sanırım Tad'in yerine geçecek kişiyi buldum," dedim. "Ona bürokrasi işlerimi yükledim ve bana hırlamadı bile."

Zee kaşlarını kaldırdı. "Tad sana hiçbir zaman hırlamadı." Becerebildiğim en iyi sinirli Tad ses taklidimle, "'Kahret-

sin, Mercy, faturaları neden bana eline geçtiği an vermiyorsun?'" dedim.

"Kurt adamların yanında yetişmiş birinin hırlamakla küfretmek arasındaki farkı bileceğini sanırdım," dedi Zee. İngiliz anahtarını bırakıp içini çekti. "O çocuk için endişeleniyorum. O bursu işaret edebilecekleri bir büyülü varlığın olması için kazandı, biliyorsun."

"Muhtemelen," diye ona katıldım. "Ama başlarına geleceklerden haberleri yok."

"Sence Tad iyi midir?"

"Tad'in iyi olamayacağını düşünemiyorum. Hiçbir şey onu korkutmuyor, hiçbir şey onu rahatsız etmiyor ve ne yapmayı seçerse seçsin korkutucu derecede iyi iş çıkarıyor." Zee'nin sırtını sıvazladım. Gergin baba rolünü oynamasını seviyordum. Tad Harvard'a gittiğinden beri bu konuşmayı yapıyorduk. Bu konuşmayı her yaptığımızda da Tad'e e-mail atıyordum.

Ofis kapısının açıldığını duyunca yeni ofis yardımcımın müşterilerle nasıl iletişim kuracağını dinleyebilmek için Zee'yi elimle susturdum.

Beni şaşırtan kadife, karanlık bir sesle, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Flört etmesini beklemiyordum.

Ama sonra Jesse'nin, "Mercy'yi arıyorum... Yeni birini işe aldığını söylememişti," dediğini duydum.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Gabriel sert bir ses tonuyla, "Sana kim vurdu?" diye sordu.

Jesse güldü ve neşeyle, "Endişelenmene gerek yok. Babam morluğu gördü, bana vuran kişi artık ölü."

"Pekâlâ." Gabriel sanki Jesse'nin söylediği doğruysa bunu umursamayacakmış gibi konuşmuştu. Tabii Jesse'nin söylediği şey doğruydu.

"Beni arabada biri bekliyor," dedi Jesse. "Mercy'yle konuşsam iyi olur."

Yüzünde düşünceli bir bakışla tamirhaneye girdi ve "Onu sevdim," dedi.

Başımı salladım. "Ben de. Saçın güzel olmuş."

Odunluktaki temizlikten sonra Warren'ın evinde durup Jesse'yi almıştık -saçında bant olmayan ve saçı oldukça kısalmış olan Jesse'yi. Warren... Eh, Warren utanmış gözükmeliydi ama gözlerinde eğlenmiş bir ifade vardı.

Jesse gözlerini devirdi. "Eşcinsel bir erkeğin düzgün saç kesemeyeceğini kim bilebilirdi." Parmaklarını kısacık, parlak altın renkle gölgelenmiş saçlarında gezdirdi. 1920'lerden çıkmış, o boncuklu şapkaları takan çılgın kızlar gibiydi.

"Sana saç kesmeyi bilmediğini söylemiş," dedim Jesse Zee'yi yanağından öperken.

"Ertesi gün saçımı düzelttirdim." Sırıttı ama sonra gülümsemesi kayboldu. "Babam dün annemi arayıp ona neler olduğunu anlattı. Her şeyi."

Annesini tanıyordum. Adam'la annesi boşanalı dört yıl olmuştu ve Adam neredeyse yedi yıldır yan evimde yaşıyordu. "Ne dedi?"

"İlk uçakla beni Eugene'e getirmesini ve bir daha hiçbir zaman kapısından içeri adım atmamasını." Jesse dudaklarına dokundu. "Bunu bilerek yapıyor. Onu sanki bir hayvan-

mış gibi kötü hissettirmeye çalışıyor. Bu işe yaramazsa sanki babamı da onu üzdüğü kadar üzmemiş gibi dört kez bebek düşürdüğünü hatırlatıyor. Sanki her şey babamın suçuymuş gibi. Babam da buna her seferinde kanıyor. Annemin ne yapacağını biliyordum, o yüzden konuşmalarını ikinci hattan dinlememe izin vermelerini sağladım. Babamın anneme hak verip beni geri yollayacağını sandım, o yüzden belki de *söylememem gereken* şeyler söyledim."

Ne söylediğini sormadım, sadece bekledim. Eğer isterse söylerdi. Anlaşılan istiyordu.

"Babama annemin on iki yaşındayken yatağıma giren erkek arkadaşını anlattım. Sonra iki sene önce annemin bana gideceğini söylemeden Vegas'a gittiğini söyledim. Araları bayağı kızıştı."

"Üzgünüm."

Jesse çenesini kaldırdı. "Ben üzgün değilim. Annem okul senesi bitene kadar burada kalmama izin verdi, sonra da aralarında konuşacaklar. Her neyse, Warren beni arabada bekliyor -babam dedi ki Warren beni yalnız bırakmayı düşünene kadar epey zaman geçermiş, en azından bir hafta. Senden bir şey isteyeceğim."

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Babam gelip seni yemeğe davet etmemi istedi. Pahalı bir yerde yiyecekmişiz, çünkü sana borçluymuşuz."

"Ben tamirhaneyi kapatırım, sen hazırlanabilirsin," dedi Zee. Fazla hevesli görünmüştü gözüme. *O kadar da çok* söylenmemiştim. *Gerçekten.*

"Tamam," dedim. "Beni..." Sağ bileğimi çevirecektim ki

acıyla irkilerek sabah saatimi sol koluma taktığımı hatırladım. Saat neredeyse dörttü. "Altı buçukta alabilirsiniz."

"Babam altı buçukta evinde olacak," dedi Jesse ve yeni yardımcımla biraz daha flört edebilmek için ofise döndü.

"Hadi git," dedi Zee.

Tabii bu çok kolay olmadı. Gabriel'le Zee'yi tanıştırdım, sonra neredeyse beşe kadar işleri halletmek için tamirhanede kaldım. Kasadan çantamı aldım ve tam kapıdan çıkacakken kılık değiştirmiş bir arkadaşım parlak siyah, seksenlerden kalma bir Mustang'le garaja girdi.

"Tony," dedim.

Arabadan kapının üzerinden atlayarak çıktığında son derece maço göründüğünü düşündüm. Gözlerini saklayan siyah güneş gözlükleri onu tehlikeli ve seksi gösteriyordu.

"Motorun yok," dedim.

"İlginç..." Arabasına anlaşılmaz bir bakış attı. "Bir dakika önce buradaydı."

"Ha ha," dedim. Kolum acıyordu ve aptalca şakaları kaldıracak halde değildim. "Biri motorunu kontrol etmeli."

"Koluna ne yaptın?" diye sordu.

Jesse'nin bütün gerçeği anlatma metodunu hatırladım ve "Korkmuş genç bir kızı kötü bir büyücünün ve bir uyuşturucu lordunun elinden kurtarmaya çalışırken bir kurt adam beni kocaman bir sandığın üzerine itti," dedim.

Benim onun şakasına karşılık verdiğim tonla, "Ha ha," dedi. "Doğruyu söylemediğine göre çok aptalca bir şey yapmış olmalısın."

"Eh," dedim düşünceli bir şekilde. "Belki de uyuşturucu

lordu fazla ağır bir tanımdı. Belki de kızın yakışıklı ve seksi babasından da bahsetmeliydim. Ne dersin?"

"Mercy," dedi zarar görmemiş kolumdan tutup beni ofise doğru yönlendirerek. "Konuşmamız gerek."

"Şimdi olmaz," dedim. "Bir randevum var."

"İyi denemeydi. Ama seni tanıdığımdan beri kimseyle çıktığını görmedim." Ofisin kapısını açıp beni içeri soktu.

Gabriel bürokrasi işlerim... *İşlerinden* başını kaldırınca yüzündeki hoş gülümseme kayboldu. "Burada ne arıyorsun?" dedi ayağa kalkıp masanın arkasından çıkarak. "Hemen onu bırak. Şimdi."

Harika, diye düşündüm. *Tam ihtiyacım olan şey... Beni korumaya çalışan yeni maço bir erkek.*

Tony kolumu bırakıp müşterilerimi arabalarını tamir ederken tepemde beklemek dışında bir şey yapmaya sevk etmek amacıyla aldığım rahatsız koltuklardan birine çöktü. Ellerini yüzüne götürüp gülmeye -ya da ağlamaya- başladı. Çok geçmeden güldüğünü anladım.

Başını kaldırdığında o inanılmaz değişimlerinden birini yapmıştı -itiraf etmeliyim ki güneş gözlüklerini çıkarması değişmesine yardımcı olmuştu. Ama aynı zamanda değişimini etkileyen vücut dili ve yüz ifadesiydi. Birdenbire on yaş büyük ve küpeleri dışında çok daha saygıdeğer biri haline gelmişti.

"Tony?" dedi Gabriel. Açıkça şaşırmıştı.

"Burnunun dibinde Kennewick Lisesi'nde gizli görev yapıyordum," dedi Tony. Bana dönerek ekledi: "Bak... Fark

etmedi bile. Sana birçok insanın beni tanıyamadığını söylemiştim."

"Hiçbir zaman buna karşı çıkmadım," dedim. "Bence çok iyi gizli görev yapan bir polissin."

Tony başını iki yana salladı. "Gabriel, bize bir dakika verebilir misin? Mercy'ye sormak istediğim birkaç soru var."

"Tabii." Gabriel başını iki yana sallayıp yürümeye başladı. Ofisten çıkarken bir kez daha -Tony'nin hâlâ orada oturduğundan emin olmak istercesine- arkasını döndü.

"Okulda ona çok çektiriyordum," dedi Tony yalnız kaldığımız zaman. "Ama o kendi başının çaresine bakabilir."

"Gerçekten eve gitmem gerek," dedim. "Ne istiyorsun?"

Kalçasının sağ tarafını kaldırıp arka cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Sana yardım eden o çocuk..." dedi. "Onun hakkında biraz bilgi edindim."

Kâğıdı alıp açtım. Kâğıtta Mac'in siyah beyaz bir fotoğrafı vardı ve üzerinde KAYIP ARANIYOR yazıyordu. Hayattaki durumunu belirtiyordu -on altı yaşında olduğunu- ama başka bir bilgi yoktu.

"Alan Mackenzie Frazier..." diye okudum.

"Geçen hafta buradan ailesine telefon etmiş," dedi.

Başımı sallayıp kâğıdı ona geri verdim ve Tony'ye yalan söylemeye devam ettim. "Burada olduğu son gün şehir dışını arayıp arayamayacağını sordu -tam bir hafta önce. O gün bütün gün çalıştı ama o zamandan beri kendisini hiç görmedim."

Bran'le Mac hakkında konuşmuştum. Baharda yürüyüşe çıkan birinin Mac'in cesedini bulmuş gibi yapacağını, bu

sayede ebeveynlerinin sonsuza dek telefon başında beklemek zorunda kalmayacağını söylemişti. Bu çok iyi bir çözüm değildi ama yapabileceğimiz tek şey buydu.

Biraz uğraşmam ve yardım almam gerekti ama sonunda Adam ve Jesse'yle yemek yemek için iyi giyimli, temiz ve güzel olabildim. Fakat görünen o ki sadece Adam'la yemek yiyecektim, çünkü Jesse ona kendisini çok iyi hissetmediğini söylemişti. Adam da onu Darryl ve Auriele'le film izlerken bırakmıştı -Warren Kyle'la birlikte dışarıdaydı.

İyi yemeğin ve iyi müziğin yatıştırıcı etkisi altında Adam rahatladı ve genelde üzerinde olan o zorlayıcı, öfkeli Alfa kılığının altında hoş, zorlayıcı ve öfkeli bir adamın olduğunu keşfettim. O da benim her zaman düşündüğü kadar inatçı ve otoriteye saygı duymayan biri olduğumu keşfetmiş olmaktan memnundu.

Bana sormadan tatlı söyledi. Kızardım ama bu hiçbir zaman bizzat sipariş edemeyeceğim bir şeydi: Çikolata, karamel, fındık, dondurma, gerçek krema ve bir pasta kadar ıslak bir kek.

"Eh," dedi son lokmayı alırken. "Affedildim mi?"

Çatalımı ona doğrultarak, "Ukalasın ve sınırlarını aşıyorsun," dedim.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi yalancıktan alçakgönüllülük göstererek. Sonra gözleri kararda ve küçük masanın üzerinden uzanıp başparmağıyla alt dudağımı okşadı. Parmağına bulaşan karameli yalarken beni izledi.

Ellerimi masaya koyup öne doğru eğildim. "Bu *hiç* adil

"İki kez bizi kurtarmaya geldi ve ikinci seferinde bir kurşun yerine uyuşturucu ok yemiş olması sadece şanssızdı. Gerry'nin adamlarında gümüş kurşunlar vardı," dedi sert, sabırsız bir sesle.

Ben gülümseyince tiksinerek peçetesini buruşturdu. "Bir puan kazandın," dedi.

Ukala bir şekilde, "Eminim Jesse'yle çıkmasına izin vermezdin," dedim.

Arabayla beni eve getirdikten sonra arabadan indi ve yolcu kapısına doğru ilerleyip bana kapıyı açtı. Belki de bu kolum kırık olduğu içindi ama bu bana hep yaptığı bir davranışmış gibi gelmişti.

Verandama kadar bana eşlik etti ve elleriyle yüzümü tuttu. Bir süre öylece durdu, sonra omzunun arkasına ve neredeyse dolunay olan aya baktı. Tekrar bana baktığında kahverengi gözlerinin arasında sarı çizgiler vardı.

Dudakları nazikçe benimkilerin üzerinde gezindi... Çok yumuşaklardı. Sonra ben ellerinin baskısına karşı dayanmaya çalışarak ona daha da yaklaşmaya çalıştım. Adam güldü -kısık, göğsünün derinliklerinden yükselen bir kahkahaydı bu- ve beni gerçekten öptü.

Kırık kolum aramızda olduğu için vücut dili işin içine karışmamıştı, sadece ağzımız ve ellerimiz vardı. Parfüm sürmüştü... Egzotik kokusuna uyumlu, güzel ve hafif bir parfüm.

Benden uzaklaşınca elimi yanağında tuttum, sakalının hafif sertliğinin ve kalbimin gümbürtüsünün tadını çıkardım. Aramızda sessizlik hâkimdi, sessizlik ve yeni bir şey.

Sonra kapı açıldı ve yeni ev arkadaşım sırıtarak bize bakıtı. "Hey, işiniz bitti mi? Mercy ince giyindiği için ona sıcak çikolata yaptım -ama herhalde havanın yarattığı bütün sogukluğu gidermişsindir Adam."

Tamirhaneden dönüp Adam'la yemeğe çıkacağımı söylediğimde Samuel çıldırmıştı. Ona zorla artık üzerimde hiçbir hakkının olmadığını hatırlatmak zorunda kalmıştım. Kendine bir daire bulana kadar benimle kalacaktı ve bu ona kiminle yemeğe çıkacağımı belirleme hakkı vermiyordu.

Eğer bunun gerçek, romantik bir randevu olacağını bilseydim Adam'a karşı daha nazik davranırdım. Samuel'in hâlâ benimle ilgilendiğini biliyordum -ve benim de bir parçam hâlâ onu seviyordu.

Çöpçatan Jesse babasının yola çıktığını ve endişelenmememi, iyi olduğunu söylediğinde Samuel odasına çekilip somurtmuştu. Ama elbisemi giymeye çalışırken yardım etmek için odama dalmıştı. Elbiseyi kendi kendime de giyebilirdim. Samuel ne demiş olursa olsun acı dolu sesler çıkarmıyordum. Ama itiraf etmeliyim ki kıyafet giymek ve gizemli Velcro iplerini doktorun kolumu kıpırdatmamam için taktığı alçının üzerinden geçirip bağlamak tek el yerine üç elle çok daha kolay olmuştu.

Adam'la yemeğe gittiğimde Samuel mutlu olmamıştı ama suçluluk duygusunun kiminle çıkacağımı belirlemesine izin vermeyi reddediyordum. Ben umursadığım insanlarla oyun oynamam ve onların da benimle oyun oynamasına izin vermem. Samuel'e Adam'la sevişmeyeceğime dair söz vermiştim. Ne hissettiğimi ve Adam'la Samuel'in ne his-

settiğini bilene kadar ikisiyle de sevişmeyecektim. Ama vereceğim tek söz buydu.

Ona bu akşamı düşündürtmenin hata olduğunu biliyordum. Muhtemelen Adam'a Samuel'in benimle kaldığını bilmediğini anladığım an söylemeliydim -ama bu akşam deneyimlediğimiz şey bunu kaldıramayacak kadar kırılgandı.

O yüzden Adam Benimle Yaşayan Eski Sevgilim Samuel tarafından şoka uğratıldı.

"Hiç nazik değilsin Samuel," dedim, sonra Adam'a döndüm. "Kendine bir daire bulana kadar burada kalacak." Samuel'e baktım. "Çok uzun sürmez."

"Montana'da bir kliniğiniz olduğunu sanıyordum, Dr. Cornick," dedi Adam. Kapı açıldığında beni bırakmıştı ama Samuel'i görünce elini belime dolamıştı -erkeklerin diğer erkeklerin yanında yaptığı *o benim* diyen bir hareketti bu.

Samuel başını sallayıp geri çekildi, içeri girmemiz için kapıyı tutuyordu. İkisi de salonumdaki kapalı alana girince üzerlerinden yükselen gücün kokusunu almaya başladım.

"Üç doktorla beraber bir klinikte çalışıyordum," dedi Samuel mutfağa doğru ilerleyerek. "Aspen Creek'ten bir süre önce ayrılmıştım ve dönünce artık oraya yerleşemeyeceğimi öğrendim. O yüzden Teksas'tan daha yakın bir yere yerleşmeye karar verdim."

Adam buharı tüten fincanı aldı ve düşünceli bir şekilde kakaoya üfledi. "Yani sürüme katılmak için izin mi istiyorsun?"

Samuel'in kapıyı açtığından beri yüzünden kaybolmamış olan gülümsemesi daha da genişledi. "Bunu düşüne-

mem bile. Yalnız bir kurt olacağım -bu hafta Bran'den bunu bildiren resmi bir mektup alırsın herhalde."

Onları baş başa bıraktım. Beni önemsemiyorlardı zaten. Odama doğru yürüdüm. Elbiseyi yardım almadan kolayca çıkaramayacağımdan ötürü üzerime bir kazak, altıma da bir eşofman geçirdim. Ayakkabı giymek zordu ama bağcıklarını çözmediğim eski tenis ayakkabılarımı buldum ve bir çift çorabın üzerine ayakkabıları giydim.

Salona döndüğümde ikisi de hâlâ o kötü biten hoş ama ölümcül konuşmalardan birine dalmıştı. Ön kapıyı açınca konuşmayı kestiler, ancak kapıyı arkamdan kapar kapamaz yine başladıklarını duydum.

Rabbit'imin direksiyonu hidrolik olmadığı için minibüsü kullanıyordum. Evden birkaç kilometre ötede cep telefonumu kullanabilmek için arabayı kenara çekmem gerekti.

"Stefan," dedim. "Motor parçaların geldi. Kolum kırık, o yüzden bütün işi senin yapman gerekecek -ama ben sana ne yapacağını söyleyebilirim."

"Kolunu nasıl kırdın, Mercy?" diye sordu.

"Korkmuş genç bir kızı kötü bir büyücünün ve bir uyuşturucu lordunun elinden kurtarmaya çalışırken bir kurt adam beni kocaman bir sandığın üzerine itti."

"Kulağa ilginç geliyor," dedi Stefan. "Tamirhanede buluşuruz."

Gördünüz mü. Bazı kişiler bana inanıyor.

Mercedes Thompson serisinin ilk kitabı olan *Ayın Çağırdıkları* doğaüstü olayları konu alan sürükleyici kurgusuyla okurlarını büyüleyecek!

Kurt adamlar yollarına çıkarsanız tehlikeli olabilirler ama tedbirli olduğunuz sürece size asla bulaşmazlar. Savaşmak için yaratılmış oldukları bir gerçek... Ve sadece savaşmanın ortaya çıkarabildiği ölümcül bir güzelliklerinin olduğu da! İnsanlar arasında gizlenebilme konusunda çok yetenekliler ancak ben insan değilim. Onlarla karşılaştığım zaman onları tanırım, onlar da beni tanırlar...

Mercy Thompson'ın hayatı aslında göründüğü kadar normal değildir. Komşusu yerel Alfa olan bir kurt adamdır, tamirhanesinde onarmaya çalıştığı VW minibüsün sahibi ise bir vampirdir. Bir gece hiç beklenmedik bir olay gerçekleşir ve Mercy kendini adrenalin dolu bir maceranın ortasında bulur.

İrade, içgüdü, kontrol, cesaret ve güç... Hayatta kalmak için bazen sadece bunlara ihtiyaç duyarsınız!

"Kurt adamların, şekil değiştirenlerin, büyücülerin ve vampirlerin göz kamaştırıcı dünyası."
Lynn Viehl

"Mükemmel… Baştan sona tatmin edici."
Kim Harrison

"Okunmayı hak eden, baştan çıkarıcı bir seri…"
Crescent Blues

"Tüm zamanların en ilgi çekici serilerinden biri."
Romantic Times

ISBN 978-9944-82-245-9

20 TL

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Çeviri Kitaplar
Telegram